

ДЖЕСИКА СЕН КЛЕР БЯЛАТА РОЗА

Превод от английски: Радослав Христов, Лилия Божкова, 1994

chitanka.info

ГЛАВА 1

Колорадо...

Дилижансът, който пътуваше към Денвър в този априлски ден на 1859 година, трудно можеше да бъде наречен удобно средство за транспорт. Тромавата пощенска кола за кой ли път отново се наклони, попадайки в запълнения с кал коловоз и след това се измъкна с рязко отскачане. Сабрина Уелс направи безнадежден опит да запази равновесие, като се вкопчи в помощните ремъци, поставени точно с тази цел. Опитва се да надзърне през мръсните прозорци към ужасяващата пустош на земите край нея. Все повече започваше да ѝ се струва, че се е отправила на безкрайно и отчайващо неудобно пътуване в нищото през тези плоски и безплодни равнини, сред прашните нюанси на кафявия прахоляк, който се простираше чак до далечната синева на пустия хоризонт. Стисна зъби при поредното разтърсване, което я захвърли към твърдото дърво на прозоречната рамка. Последва нов тласък, който я метна в противоположната посока към мъжа, който седеше до нея на претъпканата, тясна седалка. Помисли си, че той поне беше по-мек от рамката на прозореца, но от него се разнасяше смрадта на едноседмична пот и киселата миризма на стар тютюн за дъвчене. Все пак може би рамката на прозореца беше за предпочитане. Напоследък пастрокът ѝ я бе научил да живее с по няколко синини, но животът, който открай време бе водила в облицованата с камъни къща във Филаделфия, определено не я бе подготвил за тези неприятни страни на битието в Западните територии.

Дилижансът беше предвиден да побере удобно четирима пътници, най-много пет или шест. Този взе седмина, плюс кочияша и пазача, който седеше до него. Един от спътниците ѝ преди известно време се бе пошегувал, че само истински дълбокото отчаяние или блясъкът на буци самородно злато биха могли да накарат човек с всичкия си да поеме риска на отвратителния преход през Смоуки Хил, от Сейнт Джоузеф до миньорското градче Чери Крийк. Сабрина не знаеше защо го правеше. Дори не знаеше къде се намира Чери Крийк и

предпочете да не разпитва. Вече знаеше прекалено много, за да се чувства удобно, твърде много за тези сухи, голи, прашни западни равнини — без пътища, дори на места без следи от човешки крак. Това беше една дива, безплодна, кафява земя на мъже, за които нямаше закон и които често се държаха жестоко. Миля след миля се точеха тези сухи, незаселени и пусти земи, обрасли с пелин, насечени от каменисти дерета, чиито единствени обитатели бяха ястребите и койотите, и също тъй дивите мародерстващи банди индианци.

Тази погранична зона, наречена Колорадо, беше нецивилизована, неопитомена и варварска. Жителите ѝ сякаш бяха покрити с кора от пот и прах, и използваша език, какъвто Сабрина никога преди не бе чувала. В този кошмарен свят мъжете не бяха джентълмените, а жените не бяха дамите от изтънчения живот, който познаваше от рождението си.

Сабрина се боеше от него, дори го мразеше, но нито за миг не се бе съмнявала, че ще бъде така. Нито пък Гарвис, помисли си тя с горчив гняв. Пастрокът ѝ я бе изпратил тук, за да сломи духа ѝ и да я подтикне да му се подчини. Желалаше той да командва, а тя да подписва, иначе щяла да бъде заточена в тези земи, забравени от Бога.

Е, планът му ще се обърне срещу самия него, рече си тя с непоколебимо непокорство. Няма да се поддаде на тормоза на Гарвис Треймор. Никога. Щеше да достигне някак отново до своят разумен и цивилизован свят и да си възвърне наследството, което Гарвис бе решил да ѝ отнеме. Веднъж вече бе го надхитрила, бързо си напомни тя. В Сейнт Джоузеф бе успяла да се измъкне от своите „настойници“ и да се качи на този дилижанс, който отиваше към някакъв миньорски град, наречен Денвър.

Колата продължаваше отново и отново да подскача върху това, което трудно можеше да се нарече път, уцелвайки сякаш по нечия недоброжелателна воля всяка дупка и локва. Сабрина се държеше с мрачна решителност за ремъците, стискаше зъби и се взираше през прозореца към прашните кафяви равнини. Все още не се виждаше нищо друго, освен равнини и далечни планини. Пътят не даваше признаци на подобрене. Никакви къщи, дори окаяни хижи не нарушаваха пустошта.

Къде беше Денвър, запита се тя. Какво беше Денвър? Поне беше чувала за Санта Фе, който трябваше да бъде нейната крайна цел.

Може би — само като предположение, неспокойно си помисли тя — този скок в неизвестното можеше да се окаже грешка. Затвори очи и облегна глава на мръсното стъкло, безуспешно опитвайки се да спре нахлулия поток от страхове и съмнения. „Грешка е, веднага зашепна в нея тих глас. Грешка, грешка, грешка, грешка“ ка...

„За Бога, Сабрина, предай се — замоли я тихият гласец. — Предай се на Гарвис. Нямах друга възможност. Не можеш да живееш тук. Виж навън! Няма да оцелееш. Само скали и изсъхнали локви. Скорпиони и змии. Нищо тук не е като във Филадельфия. Дори синевата на небето не е същата. А сега дори не знаеш къде отиваш!“

Изведнъж тромавият дилижанс се наклони по-силно от всякога. Този път разсеяната и изморена Сабрина не успя да се задържи, но беше прекалено изненадана, за да мисли за оплаквания, докато се опитваше да се надигне от пода на дилижанса, където се бе строполила заедно с останалите пътници. Но, странно, дилижансът продължи да се движи и дори увеличи скоростта си. Всеки нов тласък беше по-лош от предишните. Сабрина инстинктивно се насочи към седалката си, опитвайки се същевременно да придържа полите на роклята си, без да успее да се справи с нито една от тези задачи.

— Хей, вие вътре! Дръжте се здраво!

Дрезгавият глас на кочияша долетя през полуотворения прозорец и почти се изгуби сред скрибуцането на дървените ресори на дилижанса, плискането на калта по пода и надигащата се врява на седмината пътници. Сабрина се помъчи да достигне до прозореца, пренебрегвайки ругатните и въпросите на останалите, като използваше ноктите си като котка, дращейки и сграбчвайки каквото докопа, за да запази равновесие.

— Индианци! Олеле божке, Джонатан! Диваците са по петите ни!

Единият от мъжете сграбчи грубо Сабрина за рамото и я дръпна рязко, събаряйки я отново на пода на дилижанса. Това отвратително създание от мръсотия и кисела миризма на тютюн, същият този мъж, който бе седял до нея на седалката на колата, зае мястото ѝ до левия прозорец. Мъжът строши дебелото стъкло с дръжката на пистолета и зареди оръжието си със зловещо щракване на петлето.

До ухото ѝ се разнесе женски писък. Сабрина сепнато се отдръпна и обърна глава към другата пасажерка, която се бе свила на

дървения под. Тя пицеше, побъркана от страх и дърпаше обутия в панталони крак на един от мъжете.

— Джонатан! Джонатан, застреляй ме! Джонатан, за Бога! Не оставяй индианците да ме хванат!

Сабрина хвана жената за рамото и се опита да я откъсне от мъжа, но не успя. Не бе възможно да ги нападат индианци. Вече не бяха във война с индианците... или бяха? Толкова далеч на запад... в една толкова дива страна... но нали имаше някакъв договор...

Изведнъж край дилижанса се разнесоха силни изстрели, последвани от неясен пукот, долитащ от известно разстояние. Сабрина се опита да прекрати писъците на жената, да я накара да замлъкне за малко, за да може да чуе по-добре какво става. Най-близки бяха изстрелите от пушка, които се разнасяха над главите им, от дясната страна на капрата. Отляво, по-отдалеч, долиташе тропот от конски копита и странни, непознати викове, подканящи конете да препускат по-бързо. От дясната страна сякаш се разнасяха много повече изстрели, което караше Сабрина да се надява, че ако бяха нападнати от индианци, те може би не бяха чак толкова много или поне нямаха много оръжие.

Сабрина се отскубна от хватката на жената, която бе изпуснала крака на мъжа и се бе вкопчила в нея и отново се опита да се надигне. Искаше да види какво става, но продължаваше безпомощно да се мята върху пода на дилижанса. Успя да се надигне донякъде, но нечий ужасяващ писък я накара да замръзне по средата на движението си. Мъжът, застанал над нея до прозореца, се строполи назад. Тялото му се отпусна до разбития прозорец от дясната страна на колата. Ръцете му неомощно държаха стрелата, стърчаща от окото му. Ослепял от болка, той се хвърли към рамката на прозореца, пречупвайки стрелата на две, след това, с един последен, ужасен крясък, падна върху пицещата на пода жена.

Сабрина впери очи в двамината на пода, неподвижна, вцепенена, шокирана от ужас. Кръвта на мъжа започна да образува червено петно върху щампованата басмена рокля на жената. Сабрина почувства, че всеки миг ще повърне. Тъмното, мокро, червено петно бавно се разширяваше, сякаш беше някакво заплашително, живо и растящо същество.

Стрелите означаваха индианци! Повече не можеше да има съмнение. С неочакван писък Сабрина се дръпна назад от прозореца. Отвън се разнесе силен крясък, след това целият дилижанс неочаквано се разлюля, когато предните колела отскочиха от нещо... или някого. Стрелбата отвън продължаваше, а сега отговаряха и отвътре — целият свят стреляше, сега вече не в една, а във всички посоки, навсякъде. Изстрелите идваха все по-близо и по-близо, засилваха се, а дилижансът криволичеше, сякаш никой не насочваше конете и те препускаха без посока.

Край нея всичките петима мъже в дилижанса умряха от ужасна смърт. Чу се писък и мъжът, от когото се бе посипала миризмата на тютюн, се извъртя към нея, с гръб към счупеното стъкло на прозореца. Беше мъртъв, преди още да се строполи върху седалката до нея, да отскочи от ръба ѝ и да се плъзне на пода на дилижанса. След това още един. След това онзи, на име Джонатан, който се бе надсмивал над жаждата за злато. И накрая последният мъж се обърна към двете жени с глупаво учудена физиономия. Кръв и съсиреци се просмукуваха от раната на корема му. Той наведе глава и хвана в шепи вътрешностите си, сякаш по някакъв начин можеше да ги натъпче обратно на мястото им.

Сабрина го зяпна, след това преглътна и отскочи от него, когато той протегна страховита, кървава ръка към нея в мълчалив призив. „Сабрина, помогни му! — заповяда си тя сама. — Помогни му!“

Вместо това тя заотстъпва назад, далеч от мъжа, далеч от протегнатата към нея ръка, от която капеше кръв. Започна да мънка нещо, да клати глава. Мразеше се, ужасявайте се от страха си, но въпреки това не беше способна да го надмогне. Не можеше да помогне. Стомахът ѝ се преобърна.

Боже, цялата тази кръв и тези писъци! Приближаващите изстрели! И най-вече смъртоносното съскане на летящите стрели. Сабрина безпомощно се сви на края на подгизналата от кръв седалка, запуши ушите си с длани и стисна здраво очи, чувствайки единствено резките тласъци на носещия се дилижанс и приглушения вече шум на атаката.

Без предупреждение светът се завъртя настрани. Със страховит трясък дилижансът се стовари странично върху кафявия прах на равнината и се повлече няколко десетки ярда, преди да спре с един

последен ужасен тласък. Сабрина се озова под купчина тела, заобиколена отвсякъде от кръв и миризми и от ужасите на смъртта. Изпаднала в паника, тя зарита и замаха с ръце, за да се освободи. Съзря виолетовата басма на роклята на другата жена, сграбчи я така, сякаш беше спасително въже и я задърпа към себе си. Но жената също беше мъртва. Главата ѝ се люлееше безпомощно, сякаш беше парцалена кукла. Явно при удара бе счупила врата си.

Вратата на дилижанса, която се намираше точно над главата на Сабрина, се отвори рязко. Сабрина инстинктивно се дръпна настрана, след това се пресегна към дръжката и затръшна вратата. Само тя ли бе оцеляла? Мили Боже! Нямаше представа как трябва да се бие с индианци и никакъв опит със стрели или пистолети! „Трябва да намеря пистолет“, каза си тя и изхлипа силно. Трябваше да намери нещо, каквото и да е то, за да се отбранява. Трескаво се обърна към купчината тела, задърпа отчаяно ръце и крака, докато накрая попадна на мъжа, който бе застрелян в стомаха. Все още беше жив. Отвори очи и се опита да ѝ каже нещо. Простена по-силно и протегна ръка към нея. Сабрина се вцепени и погледна нагоре.

Над нея вратата отново се отвори. Една огряна от слънцето червеникава, потна ръка се протегна и започна да опипва в сянката на дилижанса. Сабрина забрави за ранения и се отдръпна далеч от търсещата ръка. Замахна и я удари с юмрук.

Невероятно, но чу смях. След това се появи дивашко лице, обрамчено от отворената врата. Сабрина ужасена зяпна червеникавокафявата му кожа, очите с цвят на въглени и дългата, мазна, черна коса. През носа и скулите на индианеца преминаваха нарисувани бели, жълти и червени ивици.

Дилижансът се бе преобърнал на една страна, поради което едната врата сега лежеше върху земята, скрита под шестте кървави тела. Единственият път за бягство беше горната врата, макар тя на практика да беше завардена от индианците, които се бяха покатерили върху дилижанса. Чуваше ги как сумтят и се кикотят и ги усещаше, че надничат през счупения прозорец.

За миг главите им се скриха и от прозореца се показва само пустата, наситено синя шир на западното небе. След това синевата изведнъж се скри от тялото на един индианец, обрамчен от разбитата рамка на дървената врата. Той застина за миг, претърсвайки с поглед

останките вътре. След това се наклони по-дръзко, взря се в сумрака на купето и протегна ръка. Сабрина се сви и ръката я пропусна. Вторият път индианецът посегна твърде бързо, пръстите му сграбчиха медената ѝ коса и я затеглиха нагоре, към синьото небе и дивашките лица.

Сабрина отново изхлипа и безуспешно удари по голата, мускулеста ръка, опивайки се да забие ноктите си в нея. За миг наново последва смях, но след това ноктите ѝ раздраха кожата на индианеца, което бе последвано от болезнено изсумтяване. Към нея се протегна още един чифт ръце, които стиснаха китките ѝ. Двамата индианци заедно издигнаха Сабрина към вратата, обляна в подигравателно ярката слънчева светлина.

Надвесени само на няколко инча над главата ѝ, към нея се визираха две чужди лица. Отначало изражението на индианците беше глуповато, но след това занимаха и се ухилиха. Една ръка се насочи към гърдата ѝ. Сабрина, притисната към рамката на вратата, се загърна и извика силно. Успя да измъкне едната си ръка и отново замахна, но в страха си не можа да удари индианеца.

Изведнъж единият от индианците се обърна рязко. Бавно, несигурно, той се взря в далечината и започна бавно да вдига пушката си. Но някой друг го изпревари: Чу се неочакван, далечен изстрел. Индианецът извика само веднъж, след което бавно се строполи. Другият индианец пусна Сабрина със злобно изръмжаване и се обърна, за да отвърне на изстрела.

Ужасената Сабрина изпищя отново, когато и другият индианец бе улучен в главата от втори куршум. Избликна страховит душ от червена кръв, черна коса и малки парченца кост, който обля лицето и.

Ококорил широко очи под смъртоносната кървава дупка на челото си, индианецът се отпусна към Сабрина, повличайки я от отворената врата към вътрешността на дилижанса. Главата ѝ със сила се удари в ръба на седалката. Болката избухна като светкавица.

След това настъпи блажено нищо — нито кръв, нито страх, нито болка. Признателна за тъмнината, Сабрина се остави на безсъзнанието.

Първото усещане беше, че е застанала в неудобна поза. Някъде в тила ѝ туптеше тъпа болка. Второто нещо, което почувства, беше движението. Замаяно си помисли, че сигурно пътува с кораб. Може би

приливната вълна разклащаше увеселителната яхта на чичо ѝ някъде край бреговете на Делауер?

Не. Не беше кораб. Сабрина свъси кестенявите си вежди в намръщена гримаса, която се дължеше отчасти на озадачението, отчасти на болката. Значи кон тогава. Да! Съзнанието и се възвърна с ослепителен проблясък. Дилижансът, индианците, кръвта... Почувства, че я придържа нечия ръка една мускулиста ръка, притисната твърде плътно около кръста ѝ. Още докато зелените ѝ очи се отваряха, Сабрина вече се опитваше да се завърти, за да се освободи от хватката. Опитът ѝ се провали и като се извърна, Сабрина обсипа мъжа, който я държеше, с вихрушка от юмручни удари.

Конят отскочи настрани, сепнат от неочакваното раздвижване на гърба му и до ухото на Сабрина незабавно прозвуча плътен глас.

— Спокойно, Сънденс. Хо, хо, момче! — Загоряла от слънцето ръка се вдигна и бързо придърпа юздите от нещавена кожа.

Сабрина се извърна отново и удивено се взря в лицето над нея.

— Вие говорите английски?

Погледът на непознатия за миг се сведе към очите на момичето, след което отново се вдигна. Мъжът за втори път подвижна на все още неспокойния жребец.

— Има ли някаква причина, поради която да не говоря? — попита той най-накрая, като върна отново погледа си към изцапаното с кръв лице на девойката.

— Да... не.

Сабрина го зяпна с отворена уста. Очите ѝ недоверчиво огледаха лицето му.

— Вие не сте индианец — промърмори най-накрая тя.

Веждите на мъжа се повдигнаха леко и тъмните му очи за миг просветнаха развеселено.

— Не. Или поне в по-голямата си част.

Сабрина забеляза любопитното му изражение и се изчерви. Намръщено сведе поглед към сухия, червеникав прахоляк, в който тупаха копитата на коня и замълча достатъчно дълго, за да приведе мислите си в нещо близко до нормалния им порядък. Главата все още я болеше. Освен това нещо твърдо се притискаше отстрани на пресеца ѝ. Внимателно отмести крака си, тъй като не искаше отново да изплаши коня. Предпазливо погледна над крайчеца на прашния подгъв на

роклята си. Слънцето хвърли върху тъмнокафявата кожа на седлото сребрист отблясък от дулото на пушка.

— О... значи вие сте били този, който застреля...

— Да! Бях излязъл на лов из равнините. Не обърнах много внимание на първите няколко изстрела. Реших, че някой е вдигнал сърна или заек. Но когато стрелбата продължи... — Сабрина по-скоро почувства въздишката на мъжа. — Когато се приближих достатъчно, вече бяха успели да свалят първия кон. Дилижансът лежеше в прахта. И вие бяхте единственото същество, на което можах да помогна.

Сабрина свъси вежди, колкото заради избора на думите му, толкова й заради самия спомен. Никога преди не бяха я наричали същество. Спасител или не, думите му не й допадаха много. Но щом отвори уста, за да възрази, в главата й проблесна друг един спомен, който избута назад маловажното възражение. Отново се обърна назад и загрижено вдигна очи към мършавото лице на непознатия.

— Не! Почакайте! Имаше още един мъж! Беше застрелян в корема, но все още беше жив, когато...

Мъжът поклати глава. Устните му се стиснаха в мрачна линия, макар очите му да не откъсваха бдителния си поглед от равнината пред тях.

— Вече не е.

Сабрина почувства как кръвта бавно се оттегля от лицето й. Стомахът й се сви на топка от болезнено предчувствие. Изглежда продължително лицето на странника, след което сведе очи към вече сухите, тъмни петна, които бяха нашарили дрехите й. Дали онзи мъж вече е бил мъртъв, когато този човек...? Умът й погнусен отхвърли тази мисъл и Сабрина преглътна, за да потисне прилошаването. Отново се опита да се освободи от прекалената близост с мъжа.

Конят изпръхтя раздразнено и хватката на мъжа върху кръста й незабавно се стегна.

— Престанете да мърдате или заради вас и двамата ще паднем на земята!

Сабрина отново се изчерви и предизвикателно вдигна брадичка, макар да не успя да събере достатъчно смелост, за да погледне в тъмните очи на мъжа. В гласа му прозвучаха особени нотки, сякаш мъжът беше привикнал да командва.

— Моля ви, сър! Сега вече съм съвсем добре. Не е нужно да... да яздим толкова... близко.

Тихият му смях я накара сепнато да вдигне очи към него и да смръщи лице.

— Когато двама души яздят на едно седло, няма възможност за твърде много благоприличие.

Лицето ѝ пламна.

— Е, ако бяхте поне малко джентълмен, щяхте да слезете от коня и да ме оставите да яздя сама.

Мъжът само се изсмя отново и очите му за миг я погледнаха с мързеливо предизвикателство.

— Ако бях поне малко джентълмен, нямаше да съм на лов из тези равнини, а вие вече щяхте да бъдете жена на индианец.

Лицето ѝ отново пламна, но умът ѝ прие логиката на думите му. Сабрина неохотно сви рамене и се насили да кимне.

— Мисля, че трябва да ви благодаря — сковано рече тя. — И да се представя както подобава. Казвам се Сабрина Уелс. От Филадельфия съм.

Сабрина не забеляза ироничната усмивка, която премина по устните на мъжа, преди той да кимне с глава и да отвърна със същата сериозност:

— Дейн Морган. За мен е чест да ви помогна, мадам.

Сабрина отново кимна, неспособна да измисли нещо друго.

— Е, това поне сваля един товар от плещите ми. Вече съм представен както подобава — добави мъжът.

Зелените ѝ очи проблеснаха подозрително към лицето му, докато Сабрина се чудеше дали не ѝ се подиграва. Но изражението на лицето му, надвесено над нейното, оставеше безстрастно като камък. Сивите му очи явно продължаваха да бъдат заети с пътя пред тях, а устните му бяха съвсем леко извити, но недостатъчно, за да може това да се приеме за усмивка. Сабрина го изгледа продължително и реши, че той няма груб и нецивилизован вид, но след това побърза да се поправи. Мъжът несъмнено беше варварин, каквито бяха и земите, в които живееше. Един Бог знаеше какво щеше да направи с нея.

— Къде отиваме?

— Първо до реката — той посочи с глава право напред, към ивицата приличащи на шубрак дървета, които тъкмо се бяха появили

на хоризонта. — Помислих си, че може би ще поискате да се поизмиете.

Сабрина му метна бърз поглед, но този път сама се изненада от това, че в зелените ѝ очи имаше не толкова неудоволствие, колкото смущение.

— Благодаря — каза тя заеквайки, след като безуспешно се бе опитала да открие по лицето му някакъв признак, че я лъже или ѝ се подиграва.

Сивите му очи за миг се сведоха към нейните, а усмивката му ѝ се стори неочаквано нежна за строгите черти на лицето му. Погледите им се задържаха за миг и Дейн Морган кимна окуражително.

— Всичко е наред, госпожице Уелс. Имали сте тежък ден, доколкото разбирам.

Реката беше студена и Сабрина бързо дръпна от водата пръста си, с който беше пробвала температурата. За миг остана неподвижна, забила тъжен поглед в кристалночистите води на реката, като мислено ги сравняваше с лукса на големите медни вани и кофите с топла вода, които бе свикнала да приема за нещо нормално. Укори се строго, че този лукс беше нещо, което може би вече никога нямаше да види. Нямаше друг избор, освен ако не искаше да си стои мръсна, поне за момента.

— Планинските снегове тъкмо започнаха да се топят.

В гласа на трапера можеха да се доловят любезни нотки, докато се приближаваше към момичето с малка кърпа и калъп сапун в ръка.

Сабрина кимна в отговор, като се досети, че мъжът беше търсил именно кърпата и сапуна в странната на вид чанта, закрепена на седлото. Беше се побояла да го попита какво му е нужно.

— За няколко седмици става дванайсет, може би дори петнайсет фута дълбока, а след това почти пресъхва и през останалата част на лятото е само едно кално поточе.

— Звучи възхитително — отбеляза с кисела физиономия Сабрина, без да забележи намръщеното изражение, което премина по лицето му в отговор на раздразнения ѝ тон.

Дейн Морган сви рамене, обърна се и тръгна към кафеникавия си кон, който го чакаше неподвижно, а юздите му бяха пуснати свободно върху скалистата земя. Конят изпръхтя и отстъпи назад при

приближаването на Дейн, който го потупа успокоително по гърба и привърза към седлото украсената с мъниста торба.

Сабрина остана за малко загледана в него, след което въздъхна и се обърна отново към реката. Явно нямаше да се отдалечи достатъчно, за да ѝ даде възможност да се измие на спокойствие, а отлагането нямаше да помогне. Натопи кърпата във водата, след това бързо я вдигна към лицето си и затърка силно. Кожата ѝ беше непривично изпъната. Предположи, че се дължи на слънцето. При все че въздухът беше приятно хладен, слънцето грееше ярко в безоблачното небе, а лицето ѝ беше привикнало да бъде предпазвано от шапка или от постоянна сянка. Намръщи се и затърка още по-интензивно. Косата ѝ се беше сплъстила — беше се събрала на изсъхнали кичури. Пусна кърпата с внезапен писък и разтреперана отскочи от нея.

При вика ѝ Дейн се обърна незабавно и измъкна колта си от кобура на бедрото си.

— Какво, по дя...?

Сабрина отново потрепери и мънкайки някакви извинения, се насили да вдигне кърпата и да изтръска полепналите по нея боклуци.

— Заради кръвта — промърмори тя, като поклати сковано глава. — Не бях помисляла, че... — тя стисна очи и затърка още порешително. Кожата започна да я боли, но тя не обърна внимание на болката, твърдо решена да отмие кръвта, преди да е изпаднала в шумна истерия.

— За Бога! — Дейн Морган се наведе и измъкна кърпата от ръцете на момичето, като поклати тъмнокосата си глава с раздражено изсумтяване. — Ще си разраните лицето, ако продължавате така. Подайте ми сапуна.

Сабрина хрисимо се подчини и затвори очи. Беше немислимо един мъж — при това не някой друг, а един всъщност непознат — да извършва такава интимна дейност, но не ѝ пукаше. Правилата във Филадельфия бяха други, но там, освен тях имаше и вани. Беше толкова облекчена, че вече не ѝ се налагаше да докосва размазаната по лицето ѝ кръв на мъртвия индианец. Изведнъж се намръщи и сбърчи нос от миризмата на сапуна. Миризмата беше сладникава, без никакъв ароматизатор, но беше много по-добра, отколкото бе очаквала. Всъщност беше много приятна.

— Това домашен сапун ли е?

Дейн се поколеба, преди да отговори, но Сабрина не го забеляза.

— Не. Купих го от един... търговец. На калифорнийския път.

Сабрина не забеляза несигурността в отговора му, тъй като кимаше с глава, без да отваря очи.

— Мирише хубаво.

Дейн се усмихна слабо и погледна отстрани към момичето, преди да вдигне сапунената кърпа към лицето ѝ. Използва момента да я огледа по-внимателно, докато очите ѝ бяха покрити със сапунена пяна. Дрехите ѝ не бяха домашно шити. Макар вече да беше мръсна, зелената ѝ рокля все още носеше духа на доброто качество, а високите ѝ боти с копченца, които бе зърнал под обшитата ѝ с дантели фуста, бяха изработените от хубава кожа. Значи тук имаше някаква загадка — богата млада дама от Филаделфия, която пътува сама през прериите на Колорадо.

— Не би трябвало да ви позволявам да вършите това — лицето на Сабрина леко се смръщи под сапунената пяна. — Не бих искала да си съставите лошо мнение за мене.

Дейн кимна, без да престава да ми е преплетените кичури медни коси.

— Най-малко за това бих помислил — отвърна той, без да се опитва да прикрие ироничната усмивка в ъгълчетата на устните му. Потопи отново кърпата във водата и отми сапуна, след което кимна доволно. — Готово. Сега е много по-добре.

От устните на Сабрина се откъсна слаба въздишка на облекчение. Зелените ѝ очи се отвориха широко, за да го погледнат за миг, след което бързо сведе глава.

— Благодаря ви, мистър Морган. Много съм ви задължена.

Дейн Морган се поколеба за миг, след това се сети, че трябва да отговори по някакъв начин и като стана на крака, кимна веднъж. Без праха и засъхналата кръв, момичето се бе превърнало в забележителната красавица. Зелените ѝ очи, които го гледаха, бяха чисти като изумруди, големи и красиви под сянката на гъстите, дълги мигли. И в този кратък миг в тях се мярна едно неподправено, мило изражение — една чиста доброта, каквото преди не бе срещал.

— Удоволствието е мое, мадам.

Сабрина прихвана полите си с една ръка и се намръщи при вида на тъмните петна върху тъканта. Сега, след като бе разбрала от какво

всъщност се е изцапала, те ѝ се струваха още по-отблъскващи. Но очевидно беше немислимо да изпере роклята си. Щеше да ѝ се наложи да се примири с тях. Изведнъж погледна към Дейн, чувствайки се неловко под изучаващия му поглед.

— Има ли нещо, мистър Морган?

Той побърза да повдигне рамене и като се извърна, отиде пак при коня си. Сабрина го изгледа предпазливо, изчаквайки го да се отдалечи достатъчно, преди да го последва. Принудена да язди толкова близо до него на седлото, тя чувстваше, че ще е по-разумно на земята да поддържа между тях разстояние от няколко ярда. В края на краищата мъжете са си мъже, независимо дали са във Филадельфия, или в това изоставено от Бога място.

— По-добре се напийте добре с вода. През следващите няколко часа няма да спираме никъде — гласът на Дейн долетя над широкото му рамо, докато се навеждаше да вдигне едното копито на коня. Почисти го с малък сгъваем нож, след което започна да го покрива с мека кал.

Сабрина остана за миг любопитно загледана в него, озадачена от действията му, след което сви рамене и кимна.

— Да, жадна съм.

Дейн привърши с едното копито и преминавайки към следващото, най-сетне погледна към момичето през рамо. Откри, че тя все още стои в очакване на мястото си. Той привърши с копитото и като го пусна на земята, се изправи.

— Добре, тогава вървете и се напийте — подкани я той, като посочи към потока.

Сабрина ококори очи.

— От реката ли — попита тя, без да вярва на ушите си. — Но в нея има мръсотии и... — тя се застави да мълчи и се обърна. Какво очакваше — сервизите от сребро и кристал на салоните във Филадельфия, или че той ще прояви достатъчно кавалерство, за да ѝ донесе вода?

— Вземете. Напълнете манерката с вода.

Сабрина разгневена отвори уста, за да му отговори рязко. Да не би да си мисли, че му е слугиня, та да му носи вода? Но секунда по-късно тя затвори уста и мълчаливо протегна ръка към манерката. Припомняйки си мрачното изражение на лицето на Дейн Морган,

когато го попита за ранения и властните нотки в гласа му, тя реши, че е по-добре известно време да му се подчинява, вместо да постъпи както би направила при обичайни условия.

Безмълвно му подаде пълната манерка. Загледа се в действията му още минута, чувствайки надигащото се в нея раздражение. При всичките му добри черти разговорливостта не беше сред тях.

— Какво правите? — попита го тя най-накрая.

Дейн не си направи труда да погледне към нея, а шляпна още една шепка червеникава кал върху копитото на коня.

— Ако в копитото се забие камък, то може да се възпали, а калта ще попречи на камъните — той приключи работата си и пусна копитото, след което се изправи и хвърли един поглед към момичето, преди да тръгне към реката, за да си измие ръцете. — Реших, че ще е по-добре да съм по-предпазлив, тъй като ездата до дома ще бъде дълга, а конят ще носи двама ни.

Сабрина сви рамене. Да, сама бе забелязала скалистия характер на равнините. Еднообразната шир беше изпъстрена с пелин, тръни и редки туфи дълга, жилава трева, но, изглежда, че камънаците бяха единственото нещо, което го имаше в изобилие. От големи балвани до малки камъчета те бяха разпръснатите навсякъде. Изведнъж Сабрина се намръщи и като се завъртя рязко, хвърли остър поглед към мъжа.

— Дома ли казахте? Къде е този дом? Къде ме водите?

Дейн я погледна през рамо с присвити очи и се метна на седлото.

— А вие къде искате да отидете?

Къде искаше да отиде и къде отиваше бяха две съвсем различни неща. Имаше усещането, че най-много ще го изненада, ако му каже, че иска да отиде във Филадельфия.

— В Денвър, предполагам.

Дейн кимна и се наклони от седлото към нея, като ѝ направи жест да се приближи до него.

— Така си и мислех, госпожице Уелс. Дилижансът ви отиваше в Денвър.

Сабрина ахна изненадано, тъй като мъжът без предупреждение я сграбчи през кръста и като я вдигна високо във въздуха, я постави не твърде внимателно на седлото пред себе си. Лицето ѝ пламна и Сабрина прехапа устни, за да не даде израз на гнева си, при все че се опита да се измъкне от ръката, която понечи да я прегърне.

В ухото ѝ прозвуча тиха въздишка, докато ръката безмилостно стягаше хватката си.

— Госпожице Уелс, достатъчно ви търпях. Нека да си изясним някои неща. Опитвам се да ви направя услуга. Имам желание да се нагърбя с грижите за вас няколко...

— Да се нагърбите ли? — Сабрина се изви яростно назад, а гласът ѝ се извиси, докато съскаше към него: — Измежду всички обидни неща...

— Дръжте си езика зад зъбите!

Девојката ококори очи, но затвори уста пред заповедния му тон. Лицето ѝ пребледня от уплаха. Всички следи от предишното му добродушно веселие бяха отлетели и сега очите му се бяха впили в нейните с хладно предупреждение. Зашеметената Сабрина го изгледа продължително, опитвайки се да вирне брадичката си и да събере смелостта си, но не успя и сведе глава в сърдито подчинение.

— Така е по-добре! — Дейн изчака, сякаш искаше да провери дали момичето не е дотам безразсъдно, та да заговори отново и да си изпроси друго, може би по-сурово наказание. Когато най-сетне продължи, гласът му беше тих, почти недоловим и на Сабрина ѝ се наложи да напрегне слуха си, за да го чуе. — Първото правило е да се научите да съдържате гласа си, госпожице Уелс, защото из тези равни земи звуците се придвижват леко, а аз не желая да привличаме вниманието на други.

Отново направи пауза и Сабрина кимна, без да вдига очи от земята.

— Следващото правило е, че ще правите каквото ви кажа и когато ви кажа. Това включва извършването на всички неприятни домакински задължения, които сметна, че трябва да ви възложи, както и подчинението ви без възражения или дискусии, защото от това може да зависи животът ни. Дотук всичко ли ви е ясно?

Сабрина кимна отново, този път по-бързо, облекчена от топящия се хлад в гласа му, макар думите му да я учудиха.

— Предполагам, че сте млада дама от добро потекло, госпожице Уелс, съдейки по облеклото и държанието ви. Не се опитвам умишлено да ви накарам да се чувствате нещастна, но тук не е Филадельфия. Тук слуги няма и проклет да съм, ако ви позволя да ме третирате като

такъв. Така че просто вършете това, което ви казвам и ще прекараме едно наистина приятно пътуване до Денвър. Съгласна ли сте?

Сабрина се изкашля неловко и кимна, все още, без да смее да вдигне поглед към блестящите му сиви очи.

— Какви... какви точно домакински задължения...? — гласът ѝ спадна, а лицето ѝ почервения и въпреки цялата си решителност Сабрина почувства, че ръцете ѝ започват да треперят.

Дейн замълча за миг и се загледа намръщен в извърнатото настрани лице на девойката. Най-накрая кимна и леко се усмихна.

— О, разбирам — промърмори той най-сетне, като кимна още веднъж. — Фантазирате си разни работи, нали? Отговорът на въпроса, който дори се боите да зададете, госпожице Уелс, е не. Не, не възнамерявам да ви изнася, докато стигнем до Денвър. Така че, ако това ви прави страхлива като подплашена от изстрел антилопа, можете да се успокоите. Може би ще ви се стори непонятно, но не ви намирам за толкова неотразимо привлекателна, та да не мога да сдържа... „мъжките си нужди“, както, предполагам, бихте ги нарекли във възпитаното общество. Или си получавам удоволствията там, където те се предлагат свободно, или изобщо не мисля за тях.

Лицето на Сабрина пламна и премина в още по-наситен оттенък на червеното. Затвори за миг очи в бездиханен ужас, чудейки се дали той не възнамерява да опише в още по-изразителни подробности ужасното си поведение.

Дейн се загледа в лицето ѝ с нарастващо учудване, което накрая премина в иронична гримаса. Помисли си, че момичето изглежда почти припаднало само от малкото, което бе казал. Какво ли би си помислила за индианските селища, където малките момчета се разхождат голи, а възрастните се сношават свободно в претъпканите типита? Или пък за Денвър, това сурово и грубо миньорско селище на хора извън закона и досадни проститутки?

— Защо отивате в Денвър? — попита той по-любезно, слабата усмивка се задържа на устните му. — Мястото ви не е там. Връщайте се във Филаделфия.

Сабрина само упорито поклати глава, тъй като не можеше да разчита на гласа си пред този загадъчен пограничен жител, чиито настроения, изглежда, се меняха със скоростта на западното време.

Дейн изчака още малко, след което въздъхна и притисна коня с колене, за да го подкани да тръгне.

— Е, щом искате, пазете си тайните. Може би след време ще промените решението си, а може би не. И в двата случая не забравяйте какво ви казах.

Започваше да се здрачава, когато спряха отново. Отпадналата Сабрина зърна с облекчение оградения с дървета поток. Не бяха разменили нито една дума и часовете монотонна езда бяха минали мъчително бавно. Едва ли някога бе виждала толкова пустинна и забравена местност, като тези сякаш безкрайни равнини. Растителността беше жалка, а единствената жива твар, която зърнаха през целия ден, беше една голяма птица, която лениво описваше кръгове над главите им, разперила големите си криле. Отново беше жадна и изморена. Цялото тяло я болеше от неудобното пътуване. Спътникът ѝ я спусна на земята и Сабрина почти се строполи, като се подпря на коня, за да не падне. Дейн скочи от коня с влудяваща лекота и сякаш не забеляза състоянието ѝ.

— Съберете дърва и донесете вода. Аз ще се опитам да намеря нещо за хапване.

Сабрина го изглежда недоверчиво. Не искаше да приеме, че ще трябва да направи още нещо, преди да има възможността да седне, но Дейн остана с гръб към нея, зает с разгъването на един пакет, увит в кожа, който беше закрепен отзад на седлото. Когато се обърна към нея с лък и колчан стрели в ръка, Сабрина го зяпна изненадано. Дейн се отдалечи, след това спря и я погледна смръщено.

— Не ме ли чухте, госпожице Уелс?

Бузите ѝ пламнаха, но Сабрина потисна надигащия се в нея гняв.

— Да, мистър Морган. Чух ви. Ще направя каквото казахте. Просто бях... изненадана от оръжието ви.

Дейн сви рамене и тръгна отново.

— Известно време живях при индианците от племето чейени. Един приятел ми подари този лък и ме научи да си служа с него. Пушките са прекалено шумни и са неподходящи, когато не се знае чие внимание могат да привлекат изстрелите.

Сабрина го зяпна с отворена уста, но бързо се съвзе и застави тръпнещото си тяло да тръгне към потока. Каквото и друго да бе научила, поне бе разбрала, че трябва да се бои от внезапния гняв,

който можеше да предизвика у този човек. Не се съмняваше дори за миг, че ако го предизвикаше достатъчно, той щеше да я остави да лежи тук. Но да е живял с индианците? Потрепери при спомена за безмилостните черни очи, който гледаха към нея в дилижанса и за ярките краски, нанесени по телата им. Въпросът беше дали Дейн Морган не е по-голям дивак, отколкото изглежда...

Не си направи труда да търси по-подходящо място. Просто се отпусна до малкия наръч клони, които бе събрала. Беше прекалено изтощена, за да мисли повече. Просто гледаше унесено напосоки. Нечия ръка я хвана за рамото. Сабрина се дръпна рязко и започна да пищи. Незабавно ръката покри устата ѝ и тя инстинктивно заби зъбите си в нея, забравила за умората си.

— Ох! По дяволите! — Дейн Морган издърпа ръката си от устата ѝ и се намръщи ядосано, докато я тръскаше от болка. След това отново изруга пред очите на мъртво бледата девойка.

Сабрина изпусна облекчена въздишка, в която имаше и известна доза гняв, щом разпозна лицето му.

— О... ами, помислих ви за индианец! — спря за миг, след това се намръщи и поклати гневно глава. — Изплашихте ме почти до смърт! Трябваше ли така да се промъквате към мен?

— Към никого не съм се промъквал, госпожице Уелс. Просто съм се научил да не вдигам много шум, както правят повечето хора. Ама че страж сте вие! Ако бях индианец, сега щяхте да се чудите къде ви е косата. Следващия път, когато ви оставя сама, по-добре си отваряйте по-широко ушите или ще ви... — Дейн замълча и се намръщи към дървата, скупчени в краката му. Наведе се и ги разгледа. — Половината от тези дърва са сурови.

Сабрина го изглежда удивено, а намръщеното ѝ изражение се завърна.

— Дървата са си дърва. Не казахте какви да бъдат.

— Суровите дърва дават повече пушек — той остана загледан в дървата, след което изведнъж въздъхна и поклати глава. — Започвам да си мисля, че искате да станете жена на някой индианец.

Сабрина избухна, ритна с крак малката купчина клони и ги разпръсна. Гневът ѝ беше твърде силен, за да го сдържа повече. В очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Вървете по дяволите тогава! Сам си събирайте дърва!

Дейн се изпъна и срещна сякаш с изненада непокорния ѝ поглед. Сабрина веднага пребледня и съжали, че е дала израз на гнева си, но се застави да остане неподвижна с гордо вдигната брадичка, въпреки треперенето на устните си. Невероятно, но вместо наказанието, което очакваше, тя зърна как по лицето на мъжа бавно се разлива усмивка, която изтри мрачните му черти. Зяпна го объркано.

— Хм, струва ми се, че съм ви преценил погрешно, госпожице Уелс. Мислех си, че сте само едно разглезено дете. Но вие показахте характер през целия път дотук, нали?

Усмивката му стана още по-широка, щом Сабрина отново се изчерви и извърна глава, за да втрени непокорен поглед във вечерния мрак.

— Това беше комплимент — поясни Дейн, като наклони глава настрани, продължавайки да я изучава с мързелива усмивка. — Жените рядко имат такъв дух. Много обичам този нрав при конете.

Сабрина се изчерви от главата до петите и скръцна със съвършените си зъби. Бедата вече бе сторена. Какво повече имаше да губи?

— Аз не съм кон, проклет да сте.

Дейн се засмя, след това се наведе и събра няколко клона, а други остави настрана.

— Това го забелязах, госпожице Уелс. Да яздя толкова близо с вас на едно седло...

Смущението взе връх над гнева на Сабрина. Тя се извърна. Трябваша ѝ много усилия, за да сдържи думите си.

— Съжалявам — продължи Дейн. — Не исках всичко да се окаже толкова трудно за вас — погледът му продължи да я изучава още миг, а усмивката все още смекчаваше лицето му. След това Дейн се наклони към нея и ѝ протегна ръка. — Нека да бъдем приятели, госпожице Уелс. Ще се опитам да не забравям колко малко знаех, когато дойдох в тази страна.

— А какво ще поискате в замяна?

— В замяна ще престанете да се отнасяте към мен като към враг. — Сивите му очи се втрениха в нея. — Започвам да се чудя дали някой мъж не се е отнесъл лошо към вас, след което сте започнали да мразите всички мъже.

Сабрина само сви рамене в отговор, тъй като догадката му беше прекалено близо до истината. Последните две години, прекарани с пастрока ѝ, не бяха никак лесни и тя ясно си спомняше отчаяните, самотни битки, които бе принудена да води.

— Имах една такава кобила. На пръв поглед изглеждаше подла, но всъщност само се защитаваше, защото...

— Аз не съм кобила — кисело му напомни Сабрина, раздразнена от това повторно сравнение. — Мисля, че се споразумяхме поне по този въпрос.

Усмивката му малко поизбледня, но Дейн сви рамене и кимна сговорчиво.

— Така е. Съжалявам, че продължавам да бъркам две толкова очевидно различни създания. А сега, какво ще кажете за предложението ми?

Сабрина замълча за момент, опитвайки се да възстанови с малко логика равновесието на своенравните си емоции. Би било добре да има приятел в тази дива страна. При условие че Дейн Морган можеше да бъде такъв. И ако той не се възползваше от това приятелство.

— И нищо друго няма да се промени?

Дейн обърна глава към нея, веждите му се повдигнаха за миг, след това се върнаха на мястото си. За секунда се намръщи, но веднага след това прие обичайния спокоен израз.

— И нищо друго няма да се промени!

Сабрина се поколеба още малко, удивена от странната мекота в гласа му и истински смутена от безобидността на бурята, която така безразсъдно бе предизвикала. Накрая кимна, промърмори утвърдително и подхвана с една ръка полата си.

— В такъв случай ще се опитам да намеря малко сухи дърва.

Неочакваното поклащане на главата на Дейн я спря. Сабрина се обърна озадачена към него.

— Не, стойте тук. Този път аз ще събера дърва — Дейн се изправи с лекота и се усмихна слабо на изненадата, която се бе изписала на лицето на девойката. — Правя го като услуга, госпожице Уелс. Утре вечер се надявам, че ще намерите подходящите дърва. И може би няма да сте чак толкова уморена.

Сабрина за миг остана втренчена в лицето му, бронзово на цвят от слънчевия загар, и промърмори някаква благодарност. След това

смутено извърна глава. Нима бе разбрала напълно погрешно предишните му предупреждения? Нима можеше да се справи с него по-лесно, отколкото ѝ подсказваше интуицията? Не, бавно си отвърна тя. Той нито отстъпваше позициите си, нито ставаше по-малко опасен, отколкото си бе помислила отначало. Най-накрая поклати глава, все още истински объркана от реакцията му след неразумната проява на гнева си. Беше сигурна само в едно — бе предизвикала лъва и бе оцеляла. Значи имаше щастие, и то голямо. Все пак отсега нататък трябваше да бъде по-внимателна към проявите на нрава си. Нямаше смисъл да изпробва повторно щастieto си...

Зазоряваше се и Сабрина придърпа одеялото над главата си. Въздухът все още беше студен като лед, но слънцето вече грееше ярко. Сабрина почувства нещо топло и твърдо до гърба си и се намести по-близо до него с доволна въздишка. Сви колене и притисна до топлото нещо студените си крака. Тихият звук на нечий басов глас я сепна и я разсъни напълно. Сабрина се отдръпна и откри, че до нея седи Дейн Морган.

— Много неща съм бил, но грейка за крака — никога — рече той с тих смях. — Въпреки това топлете се, щом ви е приятно.

Сабрина седна рязко, отворила широко очи от гневна изненада.

— Какво си мислите, че...

— Не очаквах да пътувам заедно с дама — прекъсна я той, все още усмихнат. — Така че не съобразих да взема още една постелка. Когато се върнах със събраните дърва, вие вече бяхте заспали и нямаше възможност да обсъдя с вас подробностите за нощувката.

— И просто се възползвахте от възможността да... да...

Дейн се намръщи, а сивите му очи започнаха да отразяват гнева, който излъчваше погледа ѝ. Сабрина неочаквано се запъна и все още ядосана, смутено го погледна.

Той остана смръщен още миг, след това извърна поглед с едно небрежно повдигане на раменете. Очите на девойката блестяха от гняв, а брадичката ѝ бе вирната непокорно. Дейн бе забелязал и треперенето на красивите ѝ устни. Очевидно Сабрина беше противоречива жена и Дейн започваше да се чуди какво ли се крие под предизвикателната черупка.

— А сега, преди отново да сте дали воля на гнева си, спомнете си снощното ни съглашение — той я изгледа от горе на долу и задържа

погледа ѝ, докато накрая Сабрина не издържа и неспокойно извърна глава, като сведе малко гордата си брадичка. Дейн скри усмивката си и продължи все така твърдо: — Нощите тук все още са студени, госпожице Уелс. Няма друга възможност, която да е по-приемлива за благоприличието ви, като изключим варианта да мръзна цяла нощ, което не съм готов да направя. Ще спим така довечера и утре, а в другиден ще сме в Денвър. Трябва да се примирите с това.

Сабрина почувства, че дори шията ѝ се изчервява и се насили да кимне. Изкашля се притеснено и смотолеви някакво съгласие. Този мъж продължаваше да я обърква. Нарастващият гняв, който бе доловила в дълбокия му глас, отново бе преминал почти в състрадание, макар тя да не можеше да посочи нито една причина за тази промяна.

— Трябва ли да донеса вода? Или малко дърва? — предпазливо попита тя, все още извърнала лице настрана от него и се отдръпна на нови няколко инча от допира на мускулестото му бедро до хълбока ѝ.

Дейн забеляза движението ѝ и на устните му за миг проблесна нова слаба усмивка.

— Не е нужно. Буден съм от известно време, така че всичко е готово. Има горещо кафе, ако желаете.

Сабрина кимна, опитвайки се да изглежда равнодушна, докато разплиташе одеялото и фустите си, в които се бе омотала.

— Благодаря. Аз... съжалявам, че снощи съм заспала.

Дейн отново сви рамене и се изправи на крака с грациозно движение.

— Оставих ви малко яребица. Реших, че може би ще сте гладна на сутринта.

Сабрина кимна, надигна се и започна да яде мълчаливо. Зелените ѝ очи наблюдаваха озадачено Дейн. Част от нея искаше да му се довери, макар да не можеше да разбере защо. Определено не беше рицарят с блестящи доспехи. За Бога, та той дори не беше джентълмен! С дрехите си от еленова кожа и разнородните си оръжия, той нямаше най-малка прилика с облечените във фракове мъже, които бе свикнала да вижда в дома си. Донякъде ѝ напомняше на животно — строен и стегнат. Макар да не правеше впечатление на много едър мъж, явно, че беше доста висок, като се вземеше предвид колко се извисяваше над нея в седлото. Може би шест фута, предположи тя, докато го гледаше как се навежда, за да навие одеялото. Но се движеше

с такава лекота и спокойствие, че изглеждаше много по-сръчен от доста други мъже. Косата му беше тъмнокестенява, по-тъмна от кожената му риза и легинсите, с които беше обут, а очите му, обрамчени с гъсти, дълги мигли, бяха в много привлекателен оттенък на сивото, който понякога преминаваше в сребристо. Лицето му беше добило загар, който ѝ напомняше за индианците, с които се бе срещнала при такива нещастни обстоятелства, а устните му отразяваха настроенията му. Сабрина се загледа по-внимателно в него и с изненада откри, че лицето му има фина структура. То показваше както добър произход, така и добро възпитание. В гласа му от време на време се промъкваше лениво провлачване, което се отличаваше от говора на бащините ѝ делови партньори от Мериленд. А езикът му беше образован, в пълен контраст с примитивното му облекло.

Изведнъж Дейн се обърна и я видя, че тя го наблюдава. Сабрина се изчерви и извърна глава.

— Простете. Беше неучтиво.

— Не се обиждам — каза той, като тръгна към огъня, за да го затрупа с пръст. — Гледайте колкото искате.

Отговорът му я окуражи и като повдигна очи към него, тя попита:

— Просто се чудех... не сте ли южняк по рождение?

Дейн се поколеба какво да отговори, докато загасеше огъня и изливаше останалото в каната кафе.

— Едно нещо, което трябва да научите из тези места, е, че никога не трябва да питате един мъж за миналото му. Готова ли сте да тръгваме?

Тя побърза да кимне, а бузите ѝ отново се оцветиха в червено. Отново бе сбъркала и отново бе порицана.

— Няма значение. Повече няма да питам.

Той ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да стане, като я задържа за миг, за да я накара да се обърне към него.

— Всъщност отговорът на въпроса ви е, че съм от Вирджиния. Не исках да ви накарам отново да се затворите в черупката си.

Тя само сви рамене, но щом се обърна към коня, зелените ѝ очи отново бяха студени.

— Всичко е наред, мистър Морган. Както казахте, всеки си има своите тайни.

Денят премина в неспокойно примирие. Сабрина се опита да се върти колкото може по-малко в седлото. Мълчеше, като отговаряше само на въпросите на Дейн Морган. Точно преди да спрат за обяд, тя зърна на хоризонта планинска верига, но предпочете да не пита.

Следобедът преваляше и тя все повече и повече се схващаше в неудобната си стойка. Най-накрая, след като за стотен път се опита да премести тежестта си, Дейн дръпна юздите на коня и го спря.

— Искате ли да разрежа роклята ви, за да можете да яздите по мъжки?

Сабрина се изчерви и гневно извърна глава, опитвайки се да изглежда спокойна.

— Не, благодаря. Добре съм.

— Изобщо не сте. Никога не съм разбирал защо жените яздят настрана. Не е удобно нито за вас, нито за коня.

Сабрина сви устни и го погледна презрително.

— Сегашното ми положение едва ли може да се нарече яздене в странично седло. Колкото до причините, които...

— Не ми давайте уроци по благоприличие, госпожице Уелс. Знам повече, отколкото можете да си представите. — Дейн нетърпеливо срита коня, за да тръгнат отново. — Щом искате да стоите неудобно — ваша работа. Само не мърдайте, иначе другия път няма да ви питам.

Сабрина не отговори и Дейн намръщено се опита да се премести по-назад в обкантеното седло. Беше дяволски трудно да се концентрира върху ездата с това момиче пред него, което постоянно помръдваше меките си хълбоци пред бедрата му. А ако не се съсредоточеше, може би и двамата щяха да са мъртви преди залез-слънце.

Сабрина остана неподвижна толкова дълго, колкото можа да издържи, но най-накрая помръдна едва-едва. Незабавно застина, тъй като бързата ръка на Дейн дръпна юздата и спря коня. Кръвта нахлу в лицето ѝ и Сабрина се хвана с две ръце за лъка на седлото.

— Не! Няма да ви позволя!

Дейн изсъска в ухото ѝ да млъкне. Чертите на слабото му, загоряло от слънцето лице бяха сериозни, а сивите му очи се взираха напрегнато над главата ѝ към равнината пред тях. Сабрина се намръщи и се извърна в посоката, в която гледаше той. Не видя нищо — може би едно малко облаче прах в далечината, но нищо друго.

— По дяволите!

Гласът му се бе снижил до шепот. Сабрина повдигна въпросително очи към него, тъй като неочаквано почувства как облеченото му в кожа тяло се напруга.

— Индианци — поясни той.

Дейн не каза нищо повече, а отново вдигна очи към равнината пред тях и я загледа със загрижен поглед. Миг по-късно кимна и насочи коня към една купчина големи камъни.

Сабрина пребледня и очите ѝ обходиха лицето на Дейн.

— Може би са приятелски настроени — прошепна тя, без дори да осъзнава колко тих е гласът ѝ. — Във всеки случай те са толкова далече...

Едно кратко поклащане на главата му я прекъсна. Тя потрепери леко и потъна в мълчание.

— Не можем да поемем подобен риск. Ако се движат насам ще видят следите ни. Освен това, на практика, не бих могъл да позная от кое племе са, докато не дойдат до нас — той дръпна юздите на коня и го спря от далечната на индианците страна на купчината камъни. Вдигна Сабрина от седлото и я спусна на земята, след което застана отстрани на камъните и се загледа в бавно събиращия се в далечината облак прах. Сабрина застана до него, борейки се със страха, който неумолимо се надигаше в нея и пресушаваше гърлото ѝ. Споменът за ужаса в дилижанса — кръвта, писъците, индианските крясъци — отново се връщаше.

— Ако наближат насам, ще взема коня и ще тръгна към онази долчинка, която пресякохме, за да ги накарам да ме последват. Вие ще останете тук, зад тези скали. Легнете долу и мълчете. Не се движете.

Устата на Сабрина пресъхна от страх.

— Не мога ли да дойда с вас? Няма да ви преча.

Тъмнокосата му глава ѝ отвърна с бързо отрицателно поклащане.

— Сънденс е добър кон, но не би могъл да препуска с двама ни. Правете това, което ви казах. Довечера ще се върна и ще ви взема, ако мога. Ако не мога... — Дейн се поколеба за миг, след което сви рамене. — Изчакайте до зори и след това тръгнете пеша. Ще вървите към планините. Денвър е в подножието им.

Сабрина пребледня още по-силно, но вирна брадичка и решително тръсна медените си плитки.

— Не е честно, мистър Морган. Ако ще има бой... — Тя се поколеба, но се застави да продължи, овладявайки гласа си. — Дайте ми един от вашите пистолети. Ще ви помогна да стреляме срещу тях.

Погледът на Дейн изненадано се плъзна по лицето на девойката и се спря на зелените ѝ очи достатъчно дълго, за да прочете изписаните в тях страх и решителност. Слаба усмивка изви леко ъгълчетата на устните му, а чертите му се смекчиха за миг.

— Госпожице Уелс, вярвам ви, че сте готова да го направите — усмивката му отново се мярна, след което се стопи. — Оценявам предложената ми помощ. Може би някой друг път ще се възползвам — очите му се вдигнаха към облака прах, а тъмните му вежди се сключиха. — Проклятие! Идват право към нас!

— Може би са чейени — предположи отчаяно Сабрина. — Казахте, че те са ви приятели.

— Вашият дилижанс бе нападен от команчи. Не е обичайно за тях да отиват толкова далеч на север, но щом има една група, много вероятно е да има и друг и. Но, както вече казах, не мога да им позволя да връхлетят право върху нас. Ако са чейени, ще се върна скоро. — Докато говореше, Дейн придърпа жребеца към себе си, метна се обратно на седлото и като измъкна пушката от калъфа, я подпря на свивката на ръката си. — Ако не се видим отново, желая ви успех, госпожице Уелс.

Сабрина потрепери и без да мисли, вдигна треперещата си ръка и я сложи на бедрото на Дейн, което беше на височината на раменете ѝ.

— Мистър Морган — поколеба се тя, борейки се е внезапния порив на сълзите, — благодаря ви за всичко и... и се пазете!

Дейн кимна, докосна с пети хълбоците на коня и препусна напред. Зад него се вдигна прахоляк. Сабрина потисна вълната от страх. Притисна се към изгладените от ветровете скали и изпрати с поглед Дейн, докато все още можеше да го вижда сред облаците прах. През последните два дни бе живяла в страх от този мъж, но сега, в сравнение с другите опасности на тази дива страна, присъствието на Дейн Морган изглеждаше благословено убежище. В този миг до ушите ѝ долетя далечен грохот. Дочуха се странните индиански подвиквания, от които по гърба ѝ полази вледеняваща трънка, тъй като твърде добре си спомняше значението им при епизода с дилижанса. Сабрина

побърза да коленичи и да се свие колкото може по-плътено в сянката на скалите. Надигащият се страх я накара да скрие главата си с ръце.

Няколко минути по-късно, само на някакви двайсет или трийсет фута, край скалите прелетяха препускащите коне на индианците и без да спират, продължиха нататък. Сабрина ги проследи с уплашени очи, сдържайки дъха си. Бяха четирима, все млади мъже, боядисани в същите цветове като индианците при дилижанса. Всичките крещяха и размахваха оръжия: лъкове, стрели, пушки, а един от тях дори дълго копие.

Лицето ѝ изведнъж пламна и Сабрина стисна здраво очи. Планът на Дейн Морган работеше — нито един от индианците не погледна към сянката, хвърлена от скалите, но проблемът бе там, че Сабрина ги бе видяла прекалено добре. Тя пое дълбоко въздух, ядосана на собствената си реакция. Какво от това, че бяха голи или почти голи? Би трябвало това да е последната опасност на накърненото ѝ благоприличие.

Сабрина притихна, и затвори очи. Индианците бяха преминали твърде близко, така че тя бе видяла твърдите мускули на дългите им голи крака, плоските им, стегнати кореми и яките им ръце. Някои имаха пера, преплетени в дългите си черни като въглен коси. Един индианец дори беше вплел пера в опашката на коня си. Конете също бяха украсени с ярки цветове червен отпечатък от длан на шията, вълнообразна линия на хълбок и, съдейки по скоростта, с която се движеха, конете им бяха сравнително отпочинали, докато кафявият жребец на Дейн вече бе изтърпял цял ден езда, обременен с двоен товар.

Сякаш измина цяла вечност, преди слънцето да поеме пътя си зад върховете на планините далече на запад. Залезът разля странни цветове из равнината — най-вече тъмно, кървавочервено и оранжево. Разпръснатите скални отломки протегнаха феерични сенки. Вместо да мисли за жаждата и страха си, Сабрина се опита да си припомни малкото, което бе научила от Дейн до този момент. Дали тук нямаше отровни змии? Ами гущери или скорпиони? Къде би могла да намери вода, ако ѝ се наложеше сама да върви към планините? Не си спомняше да е видяла и следа от вода.

Сенките се издължиха и накрая се сляха със спускащата се тъма на вечерта. Часовете отминаваха. Луната се издигна високо над

хоризонта и обля небето със студена светлина. Все още не се чуваше никакъв звук, освен странните шумове на тази непозната местност — меко шумолене, далечен вой. Дали е куче, запита се Сабрина? Или може би вълк? Тя потрепери неволно и се притисна по-близо до съмнителната защита, която предлагаше скалата. Въздухът ставаше хапливо студен, звездите над нея светеха като ярки късчета лед, а от дъха ѝ пред нея се образуваха облачета пара. Опита се да не обръща внимание на страха, който я обземаше. Зачуди се колко ли е часът. Ако спътникът ѝ възнамеряваше да се връща, досега вече щеше да е тук.

Потрепери, но не само от студа. Какво ли щяха да му сторят индианците, ако го заловят жив? Бе дочула слухове за ужасни мъчения, но нищо по-конкретно. Във Филаделфия не беше прието да се разказват подобни неща на една дама. Странно колко далече изглеждаше Филаделфия сега. Възможно ли бе две толкова различни места да съществуват в една и съща страна, по едно и също време?

Луната започна да се спуска, лишавайки света от своята слаба светлина. Русата глава на Сабрина я последва. Далеч оттук Дейн Морган започваше да изглежда по-привлекателен. В края на краищата той не я бе изнасилил, а тя бе толкова сигурна, че ще го направи. Може би той беше дотолкова джентълмен, доколкото позволяваше тази неопитомена пустош. Въпреки това тя се бе държала презрително към него и към облеклото му от еленова кожа, макар то очевидно да го предпазваше от студа много по-добре, отколкото я пазеше скъпата ѝ, модна рокля. Беше се възмущавала от принудителната близост на ездата в едно седло и от одеялото, което той бе споделил с нея. Беше възнегодувала задето я бе помолил да поеме част от товара на допълнителните грижи, които изискваше присъствието ѝ. Възразяваше му, презираше го, боеше се от него и не му вярваше. Физически се бе изплъзнала от омразните ръце на пастрока си, като бе избягала от двамата си пазачи и се бе отправила в неразумното пътуване за Денвър, вместо за Санта Фе, едва сега осъзнаваше, че сянката на този човек продължаваше да бъде в ума ѝ, като отравяше мислите ѝ и вгорчаваше самата ѝ душа. Не можеше да се довери на никого заради страха, който пастрокът ѝ бе насадил в душата ѝ.

Изведнъж се сепна и сърцето ѝ затуптя учестено от плахата надежда. Не бе ли чула тропота на конски копита? И ако беше така, кой

беше ездачът? Би ли могъл да бъде Дейн, въпреки всичките й съмнения... или беше един от онези индианци?

Конят бавно и неотложно се приближаваше към нейната скала. Сабрина напрегна очи в мрака, но успя да види само смътна, заплашителна сянка, която се приближаваше. Накрая конят спря само на няколко ярда и пристъпи неспокойно в тишината на нощта.

— Госпожице Уелс?

Сърцето на Сабрина подскочи радостно, извика облекчено и се втурна към коня.

— Мистър Морган! О, слава на Бога! Бях сигурна, че са ви...

— Тихо! — В шепота му имаше предупреждение и нещо друго, което Сабрина не успя да разпознае. — Можете ли да се качите сама на коня?

Момичето се поколеба. Защо просто не я вдигна, както правеше обикновено? Пръстите й колебливо докоснаха еленовата кожа, покриваща бедрото му.

— Добре ли сте?

Конят отново се размърда неспокойно и Сабрина почувства как мускулите под ръката й незабавно се напрягат. Жребецът отново утихна.

— Достатъчно добре, но не съвсем като нов. Ще можете ли да се качите, ако ви подам ръка?

Сабрина се изчерви и кимна бързо, поглеждайки неуверено към седлото, което се извисяваше доста над нея.

— Мисля, че ще мога.

— Ще трябва да яздите по мъжки. Раниха ме в ръката. Ако ни се наложи да препускаме, не мога да разчитам на нея, за да ви държа достатъчно здраво.

Сабрина кимна отново и прехапа устни, за да сдържи инстинктивното си възражение. Беше готова на всичко, за да се спаси. Във всеки случай беше тъмно. Кой би могъл да я види?

— Добре, хайде тогава — в гласа на Дейн прозвуча нетърпение и Сабрина почувства как лицето й пламва. Тя пристъпи напред, повдигна дългите си поли, за да може да постави единия си крак в стремето, след което протегна ръка към мъжа, седнал над нея. Почувства как пръстите му с болезнена сила обхващат китката й, след което ръката му я дръпна нагоре. Сабрина се блъсна със сила в мускулестото му

тяло. Напъна се да прехвърли коляното от другата страна на седлото, като сграбчи гривата на коня, за да запази равновесие. Най-накрая кракът ѝ се плъзна от другата страна и Сабрина се озова седнала в непривична поза, а лицето ѝ пламна от срам в тъмнината. Усещането за допира до коня и до кожата на седлото между бедрата ѝ беше непоносимо интимно и противоречащо на всичко, което ѝ бе вътпявано в продължение на деветнайсет години. Почувства как дясната ръка на Дейн се плъзга около кръста ѝ, но без обичайната сила.

— Настанихте ли се? — гласът му прозвуча някак колебливо. Сабрина побърза да издърпа, доколкото бе възможно роклята върху краката си, след което кимна утвърдително. Ръката му се стегна леко и конят тръгна напред, а топуркането на копитата му прозвуча неестествено силно в нощната тишина. Отново се разнесе далечният вой и Сабрина неволно потръпна. Почувства изненадваща влага върху лицето си. Вдигна ръка и с изненада откри, че по бузите ѝ се стичат сълзи. Незабавно изтри очи с opakото на ръката си.

Движението ѝ привлече вниманието на Дейн, който погледна надолу към нея и с изненада откри на слабата светлина блясъка на сълзите. Дръпна юздите на коня, за да го накара да спре и наведе тъмнокосата си глава към Сабрина.

— Добре ли сте?

Тя подсмръкна колкото можа по-тихо и кимна.

— Да, добре съм. Предполагам, че е от... от облекчение. Помислих, че индианците са ви хванали.

Сабрина не видя изненадания поглед, който отново ѝ отправи Дейн, преди да подкани коня.

— Съжалявам, че толкова се забавих. Бяха необичайно настойчиви в преследването си.

Сабрина кимна повторно, без да забележи странната нежност в гласа му и отново избърса сълзите от лицето си.

— Значи се оказаха команчи, както предположихте? — Сабрина почувства кимването му и неволно се притисна по-близо до безмълвната защита, която предлагаха широките му гърди. — Как ги отличавате едни от други?

Последва миг мълчание и Сабрина усети мускулите на гърдите му, които се раздвижиха в лека въздишка.

— По стотици признаци, след като веднъж се научите да гледате. Команчите например бръснат веждите си. Освен това се различават по украсата на мокасините и щитовете си, по цветовете на конете и лицата си, по езика си, по начина, по който се обличат...

Или не се обличат — замислено отбеляза Сабрина, като се изчерви. Дейн замълча и тя не се осмели да го пита нищо повече. Последваха няколко минути мълчалива езда. Накрая Сабрина погледна към безбройните звезди, обсипали небето, и се намръщи. Толкова дълго бе гледала към тях в очакване на завръщането му.

— В правилната посока ли се движим?

Отново настъпи мълчание, последвано от нова въздишка, този път примесена с тихо, одобрително изсумтяване.

— Много сте възприемчива, госпожице Уелс. Бързо се учите. Отговорът на въпроса ви е да, движим се в правилната посока, макар и вече не към Денвър. На половин ден езда южно от нас има село на чейените. Ще заобиколим оттам.

Сабрина ахна и понечи да се обърне. Движението ѝ го накара да изругае тихо от болка. Тя изчака мускулите на тялото му да се отпуснат, преди да се извини.

— Съжалявам — промърмори тя, този път, без да се движи. — Не разбирам защо отиваме там. Защо е нужно да отиваме при други индианци, след като можем да се справим сами? Защо просто не продължим за Денвър?

— По две причини — гласът му все още беше примесен с болка и Сабрина сведе очи към ръката, която я държеше през кръста. Беше прекалено тъмно, за да различи нещо, но въпреки това се закле мислено да бъде по-внимателна. — Може би преди Денвър има други команчи. Не можем да им избягаме, яздейки един кон. Трябва ви отделен кон. Втората причината е, че команчите, от които се изплъзнах, ме уцелиха доста точно с една стрела. Дясната ми ръка е тежко ранена. Не бих могъл да обтегна тетивата на лъка или да зареждам пушката достатъчно бързо, ако ни се наложи да се бием. Ще останем няколко дни при чейените, докато започна отново да си служа достатъчно добре с нея. След това ще продължим към Денвър.

Сабрина се насили да кимне леко. За нея индианците си оставаха индианци, независимо дали бяха чейени или команчи. Не проявяваше особена охота доброволно да се озове в ръцете им.

Дейн почувства тихата въздишка на девойката и се намръщи, стягайки леко хватката си около кръста ѝ.

— Не протакам пътуването ни нарочно, госпожице Уелс. Просто нямаме друг шанс да оцелеем.

Сабрина бързо кимна. Почувства, че отново се изчервява от острите нотки в гласа му. Поклати глава и отвърна, като внимаваше в гласа ѝ да не се прокраднат гневни нокти.

— Не беше заради това, мистър Морган, наистина не беше заради това. Просто съм... малко изморена.

Дейн се намръщи и сведе очи, за да погледне към лицето ѝ в сумрачната светлина. Задържа за миг погледа си, преди да вдигне очи, за да се ориентира по звездите. В този миг Сабрина Уелс беше за него по-голяма загадка от всякога. Беше сигурен само в едно. Мястото ѝ не беше тук. Дилижансът ѝ отиваше за Денвър, но мястото ѝ не беше в този груб, миньорски свят. Беше толкова неподходяща за това място, колкото биха били финият порцелан и кристалните гарафи за коняк. Каква ли катастрофална грешка, или неразумен подтик я бяха захвърлили тук? И защо бе отказала да му отговори, когато я бе попитал за причината?

Поне едно нещо знаеше, мрачно си помисли той. С нейната красота, с блестящото злато на дългите ѝ коси, с изумрудените ѝ очи, със стройното ѝ, добре оформено, младо тяло, прикрито под напластяващата се мръсотия на фините ѝ дрехи, Дейн имаше неприятното усещане, че поднася запалена клечка към буре с барут, като я води със себе си към селото на чейените. Бедата бе, че нямаше друг избор.

Дейн въздъхна тихо. Погледна надолу и видя как очите на момичето се затварят. Дали беше замислена или спеше, той не знаеше. Знаеше само, че ловният му поход се бе превърнал в истински ад.

ГЛАВА 2

Слънцето все още не се беше издигнало над хоризонта, но небето вече блестеше с онова особено бледо сияние на зората, когато Сабрина се събуди от тихия шепот на Дейн. Тя надигна глава от изненадващо удобната възглавница, която представляваше покритото му с еленова кожа рамо, и усети, че в косата ѝ се е оплела една от дългите ресни. Вдигна ръка да я разplete и попита:

— Стигнахме ли?

Дейн кимна. Девојката вдигна очи към слабото му, хубаво лице и забеляза умората му.

— О, съжалявам. Много глупаво беше от моя страна да заспивам, докато вие...

— Ще ви представя като моя жена — прекъсна я той, докато сивите му очи оглеждаха все още заспалия лагер, разположен в обсипаната с шубраци низина под тях. — Не говорете, ако не ви питат и не гледайте никой мъж в очите. Не споменавайте нито дилижанса, нито команчите, които застрелях. Чейените имат нещо като мирен договор с команчите и не искам да си имам неприятности. Ще им кажем, че сте излязли на лов с мен и конят ви е избягал.

— Ами снощната случка? Как ще им обясните, че са ви преследвали команчите?

— По този въпрос ще им кажем истината. Макар да съм приятел с някои от вождовете на чейените, за команчите както аз, така и всеки друг бял човек си остава разрешен лов.

Сабрина кимна и почувства как бузите ѝ се изчервяват от въпроса, който трябваше да зададе.

— Но... като им кажете, че съм ваша жена...

По измореното лице на мъжа премина леко раздразнение.

— Само едно необходимо зло, госпожице Уелс — прекъсна я той. — Следователно ще ви наричам просто Сабрина, ако ми позволите тази чест.

Сабрина почервеня още повече, но отново кимна.

— Предполагам, че като мъж и жена ние...

— Наричайте ме Дейн. И се опитвайте да не подскочате като изплашена кошута всеки път, щом ви докосна пред някого. Индианците ще уважат статута ви на моя съпруга, но не бих могъл да ви отведа при тях със сегашната ви самоличност. Според племенните закони някой от воините би могъл да ви поиска от мен като пленница.

Зелените ѝ очи се ококориха, а по стройното ѝ тяло премина лека тръпка.

— Но ще... трябва ли да...?

Бръчките по челото му станаха още по-дълбоки. Тъмните му очи се сведоха към нея и срещнаха за миг погледа ѝ.

— Не.

Сабрина се сепна от лаконичността на отговора му.

— О! — промърмори тя и леко сви рамене. — Просто исках да бъда сигурна.

— Ще положа всички усилия, доколкото е възможно, да уважава добродетелта и чувството ви за благоприличие, госпожице... Сабрина. Но не възнамерявам да поемам риска на някакво излишно и глупаво благоразумие. Разбирате ли ме?

Сарказмът в гласа му най-сетне жегна гордостта на Сабрина и тя рязко извърна глава. Лицето ѝ пламна и тя вирна брадичка.

Дейн сподави раздражението си, докато подканяше коня отново да тръгне.

— Едно последно предупреждение, Сабрина. Слушайте ме внимателно. Ако ме уловят, че ги лъжа за вас, дори само да ме предизвикат да го докажа, животът ми ще увисне на косъм. Трябва да помните, че каквото и да направим, за да поддържаме тази лъжа през следващите няколко дни, е във ваш интерес. Ако ме принудят да се бия за вас и изгубя, вие ще станете собственост на победителя. Тогава със сигурност ще станете жена на индианец и никога няма да се доберете до Денвър.

При тези думи Сабрина пребледня, а гневът ѝ бързо се разсея. Но въпреки това, щом конят навлезе сред външния пръстен от типита, нещо друго, а не измисленият им брак я накара да се притисне към стегнатото тяло на Дейн. Слънцето току-що се бе показало над хоризонта и високите, конусообразни типита хвърляха издължените си сенки над още заспалата земя. От другия край на лагера се дочу

кучешки лай, последван от странна, гърлена реч. Сабрина почувства, че тялото ѝ започва да трепери въпреки волята ѝ. Придърпа още по-надолу полите на роклята си.

Изведнъж иззад една от покритите с кожа колиби пристъпи полугол, индианец. Конят изпръхтя. Дейн незабавно дръпна юздите и спря. Сабрина го чу да разговаря с воина на родния му език. Най-накрая мъжът кимна и с жест посочи към вътрешния кръг на лагера. Сабрина се разтрепери още по-силно, въпреки че бе запазила достатъчно разум, за да задържи погледа си сведен към земята по време на разговора. Не ѝ бе нужно да гледа очите на индианеца, за да разбере мислите му. Може би Дейн Морган имаше приятели тук, но този мъж не беше сред тях. Наистина, бе почувствала завистливото му възхищение, но то беше примесено с досадна враждебност. Тонът на мъжа беше сърдит и носеше някаква скрита заплаха.

— Все още ли ти е студено, Сабрина. — Лицето на Дейн бе съвсем близо до нейното.

— Не, добре съм — побърза да отговори тя.

Очите му повторно я погледнаха, след което отново се вдигнаха. Предположи, че Сабрина е вцепенена от страх, който обаче прикриваше доста умело. Смелостта ѝ го изненадваше и го принуждаваше с неохота да признае възхищението си от нея.

Сабрина не можеше да си спомни някога да се е чувствала толкова неудобно, дори при най-лютите схватки с пастрока си. Дори при най-лошите им скарвания Гарвис Треймор си оставаше само един мъж. А тук мъжете бяха цели пълчища — индиански воители, до един бърборещи този странен, непонятен език. Дори като държеше очите си вперени в земята, можеше да почувства как я зяпат враждебно и алчно. Сабрина не беше сигурна кое я плашеше повече. И макар да не проумяваше нито дума от това, което си разменяха събралите смелост индианци и Дейн, тя беше уверена, че разговорите се въртят около нея — можеше да го усети с присъщата си женска интуиция, можеше да го почувства от начина, по който говореха и от това, че тялото на Дейн от време на време се напрягаше. Накрая, изглежда, че стигнаха до някакво решение на проблема. Дейн кимна и сивите му очи се сведоха към нея с безмълвно предупреждение.

— Добре. Сега слизай.

Сабрина преглътна и кимна, надявайки се, че коленете ѝ ще се окажат достатъчно устойчиви, за да понесат теглото ѝ. Прихвана дългата си пола с една ръка. Как, за Бога, щеше да слезе от коня? Неочаквано почувства как Дейн я хваща през кръста и сваля долу. Сабрина изненадано вдигна глава към него, защото бе забелязала, че целият десен ръкав на ризата му от еленова кожа е подгизнал от кръв. Забравила за предупрежденията му, тя пристъпи напред и докосна с длан ръката му.

— Ох, виж, цялата ти ръка... — започна тя, но почти веднага се сепна и като се изчерви, отстъпи настрана и отпусна ръка до тялото си.

Дейн се наведе от коня и леко докосна рамото ѝ, за да я успокои, че всичко е наред. Погледът му беше любезен, въпреки че в него все още се забелязваше далечният отблясък от безмълвното предупреждение.

— Всичко е наред, Сабрина. Онези правила се отнасят преди всичко за войните на чейените.

Сабрина отново се изчерви, но кимна облекчено, доволна, че не е предизвикала някаква сериозна неприятност с безразсъдството си.

— Просто се изненадах, като видях ръката ти... и не трябваше да я натоварваш, като ме вдигаш. Можеше да...

Дейн вече се обръщаше към индианците и Сабрина смутено млъкна.

— Загрижена е за раните на мъжа си, както подобава на една добра жена.

Думите бяха казани на английски от един от младите воини. Сабрина го зяпна изненадано с отворена уста. Нищо чудно, че в погледа на Дейн бе имало предупреждение. А в гласа на индианеца бе прозвучала някаква странна нотка. Думите му бяха почти триумфални, сякаш целяха да насочат разговора към определена тема. Сабрина почти несъзнателно направи половин крачка към Дейн и застана зад лявото му рамо.

— В типито на Бягация вълк няма достатъчно място, защото от месеца на жътвата там живее новата му жена. Ако желаеш, вместо при него можеш да дойдеш в моето типи — предложи един по-възрастен воин, а черните му очи любопитно проблеснаха към Сабрина.

Дейн се усмихна и подхвърли на чейенски нещо, което накара воините да се разсмеят тихо. Сабрина погледна към него, чудейки се

какво ли бе казал на младия воин.

— Черната мечка оказва голяма чест на мен и на жена ми — отвърна на английски Дейн на по-стария воин и като кимна още веднъж, добави със сериозен тон: — За мен ще бъде голяма чест да споделя типито на такъв безстрашен воин.

— Може би там ще направиш мъжко дете. То ще стане мъж с голяма смелост и много мъдрост — додаде по-младият воин, Бягация вълк.

Сабрина с пламнали бузи се осмели да хвърли един потаен поглед към него. Бягация вълк беше висок за индианец и беше полугол, както всички останали мъже тук. Черната му коса беше прибрана в дебели плитки, които обрамчваха суровите му, макар и не съвсем неприятни черти на червеникавокафявото му лице. На височина почти колкото Дейн той се извисяваше с половин глава над останалите индианци. Гъстата му коса беше украсена с едно-единствено, привързано с кожен ремък перо, от което Бягация вълк изглеждаше дори още по-висок. Сабрина леко се намръщи, след което отново побърза да сведе очи към земята, тъй като мъжът продължи да говори. В индианеца сякаш имаше нещо... Не беше с боядисано лице, изненадано се досети тя. Ето това липсваше.

Мъжете изведнъж се обърнаха и тръгнаха. Сабрина остана на мястото си, без да знае какво да направи. Дейн не погледна към нея, а просто вдигна ръка и ѝ махна да го последва. Сабрина побърза да се присъедини към малката група. Беше прекалено изплашена, за да се възмущава от липсата на учтивост в поведението на Дейн. На всеки няколко крачки ѝ се налагаше да подтичва, за да следва широките крачки на мъжете, боейки се да не изгуби съмнителната защита, която ѝ предлагаше гърбът на Дейн. Изведнъж Дейн залитна. Сабрина сепнато пое дъх. Той не каза нищо, а просто вдигна глава и като изправи широките си рамене, отново пое напред.

Сабрина изплашено погледна към лицата на чейените, след което ускори стъпките си и се приближи на една ръка разстояние от Дейн. Чертите ѝ се смръщиха озадачено. Очите на индианците, повечето гледаха към белия мъж, изразяваха одобрение, дори възхищение, което учуди Сабрина. Тя имаше чувството, че Бягация вълк и Черната мечка са истински приятели на Дейн, при все че не му бяха предложили помощ, когато той залитна от изтощение — нито забавиха стъпките си,

нито протегнаха ръка, за да го подкрепят. Сякаш това беше някакво изпитание, като че ли искаха да накарат Дейн да покаже... да покаже... какво всъщност?

Сабрина вдигна очи и за част от секундата го задържа върху индианците, опитвайки се да открие отговора върху бронзовите им лица. Освен това, защо Дейн я бе вдигнал от коня? С това движение бе отворил раната на ръката си. Дори сега, като ходеше, на всеки няколко крачки от напоения ръкав на ризата му се оцеждаха кървави капки. Сабрина хвърли нов плах поглед. Неколцина индиански воители наблюдаваха преминаването на странната процесия, застанали пред типитата си. Тук-там се чувстваше същата враждебност, която бе усетила у първия воин. Но същевременно в студените им очи Сабрина забеляза завистливо възхищение, което едва сега започна да разбира. Всичко това бе демонстрация на сила: безразсъдният начин, по който Дейн я бе вдигнал от седлото и по този начин повторно бе отворил раната си, бързият им ход и дори фактът, че никой не му се бе притекъл на помощ. Той явно знаеше, че сред чейените не липсват негови врагове. Значи той умишлено играеше тази роля, опитвайки се да респектира неприятелите си. Сабрина потрепери леко и предпазливо погледна към широкия гръб на Дейн. Ако това беше ключът към уважението на чейените, дано Дейн да бъде достатъчно силен, за да го спечели. През последните двайсет и четири часа той не беше спал, с мъка се бе измъкнал от команчите и бе изгубил много кръв. Сабрина отново потрепери и притвори очи в мълчалива молитва. Ако Дейн паднеше както вървеше, дали приятелите му щяха да успеят да го защитят, ако, разбира се, пожелаеха да го сторят? Или чейените щяха да се отнесат към него така безжалостно, както вълците към падналия си водач?

Мъжете неочаквано спряха до едно ярко оцветено типи. Бягачия вълк се обърна и промърмори няколко думи, за които Сабрина предположи, че са приветствие. В черните очи на младия воин се криеше одобрение, дори слабо възхищение, докато говореше, без да откъсва поглед от сивите очи на Дейн. Индианецът много добре знаеше каква игра се играе. И нещо повече, реши Сабрина — той я одобряваше, възхищаваше ѝ се и я очакваше. Бягачия вълк се мушна под кожата, покриваща входа на типито, а останалите мъже направиха още няколко крачки и спряха пред едно друго тини. То също беше ярко

боядисано, но с други шарки, а освен това върху него бе изрисувана мечка. Сабрина, смръщила леко вежди, огледа рисунката с любопитство. Една черна мечка преследваше неколцина индианци, яздещи коне. Дейн се обърна към нея и отново показва, че забелязва присъствието ѝ с леко кимване.

— Ще останем тук. Един от синовете на Бягация вълк ще доведе нашия кон и ще го разседлае. Ти ще прибереш такъмите вътре и ще ги подредиш до стената на типито.

Сабрина понечи да кимне, след това спря и го изгледа остро. Въпреки умората той, изглежда, се забавляваше. Несъмнено се наслаждаваше на възможността да ѝ дава заповеди, знаейки, че тя ще трябва да ги изпълнява, без да смее да се обади. Бузите ѝ се изчервиха за миг, преди да успее да овладее гнева си. Трябваше да се примири, тъй като още няколко дни я очакваше подобно отношение.

— Бягация вълк ни кани на гощавка, така че днес няма да ми се наложи да ходя на лов, а ти няма да готвиш.

Сабрина просто кимна в отговор. Бягация вълк поне спестяваше на приятеля си необходимостта да набавя месо за вечеря, макар един Господ знаеше какво ядяха индианците.

— Преди всичко искам да погледна ръката ти — заяви Сабрина, като прикри инстинктивното отвращение, което почувства при мисълта за кръвта и за интимността, която криеше докосването до голата мъжка ръка. — Няма нужда — тонът на Дейн изглеждаше малко по-любезен, а умората, изписана на устните му, за миг се скри от усмивка. — Ще се оправя сам.

Сабрина преглътна мъчително и поклати отрицателно глава.

— Не, мъжо. Настоявам — тя позволи на очите си да срещнат погледа му и да го задържат за миг. След няколкото похотливи погледа, които ѝ бяха отправени, докато вървяха през лагера, се чувстваше повече от всякога готова да изпълни всичко, което се изискваше от тяхната мнима връзка.

Дейн спря за миг, след това кимна и се обърна към входа на типито, за да последва вътре по-възрастния воин. Сабрина понечи да го последва, очаквайки да задържи покривалото на вратата, за да може тя да мине и се сепна, щом Дейн го пусна, така че то я шляпна по лицето. Лицето ѝ отново пламна и тя скръцна със зъби в безмълвна

ярост, докато сама отмахаше коженото покривало. Изглежда, че тези няколко дни щяха да бъдат дълги!

Една възрастна индианка, облечена с пола и наметка от еленова кожа, колебливо пристъпи към Сабрина и ѝ протегна съд, пълен с нещо приличащо на вода и няколко малки кожени кесийки, като промърмори няколко тихи думи на гърления си език.

Сабрина предпазливо погледна към Дейн за пояснение.

— Вода, няколко лечебни билки и преварена мас от бизонски мозък — преведе Дейн. — Лекарствата, които чейените биха използвали, за да превържат ръката ми.

— О! — За миг това беше всичко, което можа да каже. Сабрина съдържа гримасата, която бе готова да се появи на лицето ѝ при думите „мас от бизонски мозък“, с цената на големи усилия. Но беше доволна, че бе настояла сама да види ранената ръка на Дейн. Очевидно смятаха, че това задължение се пада на индианката. По всяка вероятност сред тези диваци нямаше лекари. Сигурно очакваха тази работа да се върши от „жените“ на воините и ако Сабрина бе отказала да поеме това задължение, вероятно щеше да предизвика подозрението им.

Сабрина се обърна колебливо към Дейн, чудейки се с какво да започне. Предполагаше, че сигурно първо трябваше да му помогне да си свали ризата, но въпреки това се колебаеше.

Дейн развърза ремъчетата на ризата си и понечи да вдигне ръце, за да я свали, скърцайки със зъби от подновената болка. Сабрина бързо се приближи към него и спря ръцете му. Макар лицето ѝ да пламтеше от смущение, в очите ѝ се четеше решителност.

— Дай ми ножа си, Дейн. Първо ще се опитам да разрежа този ръкав — рече тя.

Дейн се подчини, като повдигна иронично вежди при вида на Сабрина, стиснала здраво ножа за дране на кожи.

— Дали мога да ти се доверя с това нещо в ръка?

Сабрина почувства, че въпреки волята ѝ едното ъгълче на устата ѝ се изкривява в ответна усмивка.

— Искаш да кажеш, че за първи път имам право на мнение? — Сабрина се наслаждаваше на усещането за власт. — Индианките носят ли ножове?

Усмивката на Дейн стана още по-широка. Той повдигна рамене и се обърна с дясната ръка към нея.

— Само когато покажат, че се подчиняват на волята на съпрузите си, Сабрина. Като се имат предвид изблиците, които показваш на моменти, мисля, че ще задържа ножа си още известно време.

Сабрина се намръщи, макар че усмивката ѝ се задържа още малко на устните ѝ.

— Говори тихо, Дейн, или тази жена... — започна тя, докато посягаше към шева на ръкава му.

Дейн поклати глава отрицателно и погледна към старата жена, която бе коленичила пред огнището в центъра на типито.

— Пеещата трева не разбира английски, Сабрина. Знаят го неколцина воители и някои от децата на по-предвидливите вождове.

Девојката кимна. Усмивката ѝ бавно помръкна, докато с усилие разрязваше кожената дреха. Ръкавът се беше втвърдил от засъхналата кръв и рязането не беше лесно.

— Мили Боже, Дейн! — най-сетне тя успя да разреже ръкава до лакътя му и да го смъкне надолу. Гледката я накара да се намръщи. — По-лошо е, отколкото би... — гласът ѝ заглъхна, лицето ѝ пребледня, а стомахът ѝ се сви. Нищо чудно, че имаше толкова много кръв. Върхът на стрелата се бе плъзнал като наточено острие от страни на ръката, оставяйки дълбока около инч рана. Сабрина преглътна с мъка и се застави да продължи, като внимаваше да не гледа към все още сълзящата рана. Смъкна напълно ръкава, след това се обърна и взе съда с вода и парчето мек плат, което беше поставено до нея. Дейн не каза нищо, докато Сабрина почистваше ръката му. Само напрегнатото лице и побелелите му устни издаваха какви усилия му струва мълчанието.

Сабрина огледа вътрешността на типито, опитвайки се да забрави за наранената ръка на Дейн, за да успокои стомаха си. Покритото с кожи жилище беше по-просторно, отколкото бе предположила отвън. Диаметърът в основата му беше близо двајсет фута. Самото покривало беше направено от около дузина кожи — вероятно бизонски, ако се съдеше по размера им, — които бяха съшити заедно и украсени със същите рисунки, които бе забелязала върху външната им страна. За опора служеха дълги, тънки пръти, привързани един към друг при върха на типито. Пушекът от загасващия огън се носеше към тази точка и излизаше навън през един отвор в кожата, чиито размер можеше да се променя. Сабрина почувства, че с неохота

трябва да признае изобретателността, с която бе построено типито — не можеше да се сравни с елегантността на каменните сгради на Филадельфия, но вършеше работа.

Дейн неочаквано помръдна ръката си. Сабрина побърза да го погледне извинително и започна да пипа по-внимателно. Типито не ѝ харесваше чак толкова, че да го избере за постоянен дом.

— Какво ще правим до вечеря? — опита се да завърже разговор тя.

— Ще спим. Или поне аз ще спя — Дейн въздъхна, след това наведе глава, за да огледа раната на ръката си. Не беше много зле. Три или четири дни и отново щеше да може да я използва, ако му се наложеше.

Сабрина кимна. Не успя да потисне тръпката, която премина по тялото ѝ, щом заби пръсти в меката маса.

— Ами аз?

— Ако искаш, можеш да поспиш. Или стой тук. Или предложи помощта си на Пеещата трева.

Сабрина за миг се замисли над изброените възможности и почувства с неохота, че отново се изчервява. И тя се чувстваше изморена, но индианката беше сложила на голия под само една кожена постелка. Вечерта доста скоро щеше да ѝ наложи да я сподели с Дейн.

— Как бих могла да ѝ предложа помощта си, като не мога да говоря с нея? — червенината ѝ стана още по-наситена, докато размазваше прозрачната мас върху голата ръка на Дейн. Пръстите ѝ леко потрепериха от сухата топлина на кожата му. Никога не бе докосвала толкова интимно някой мъж.

Дейн погледна към момичето и леко се усмихна на смущението ѝ.

— Сабрина, дължен съм да те предупредя за някои от индианските обичаи. Боя се, че могат да те шокират.

— Да ме шокират ли? — в смеха на Сабрина прозвуча горчивина и надменност, от които усмивката на Дейн помръкна. — Нищо повече не би могло да ме шокира в тази варварска страна.

Дейн просто сви рамене. Сабрина го изгледа с любопитство, смръщвайки леко чело от неочакваната промяна на изражението му. Остана загледана в него още миг, след това също сви рамене. Защо трябваше да се безпокои от неговите реакции? След по-малко от

седмица щяха да бъдат в Денвър и тя никога вече нямаше да види този мъж. Загреба още една шепа мас. Раздразнението направи пръстите ѝ по-невнимателни. Почти се зарадва на неволното потрепване на ръката му.

— Ето. Готово.

Дейн мълчаливо кимна в отговор и като се обърна, легна върху дебелия груби бизонски кожи.

— Искаш ли да преведа нещо на Пеещата трева, преди да съм заспал?

Засегнатата гордост на Сабрина я подтикна да поклати отрицателно глава.

— Благодаря. Ще се справя сама.

Дейн издаде някакъв изпълнен със съмнение звук. Сабрина пламна от нарастващ гняв. Дейн да върви по дяволите с постоянното си надменно поведение, след като не беше много по-добър от диваците, при които я беше отвел! Без да каже дума повече, тя стана и последва Пеещата трева, която тъкмо излизаше от типито. Щеше да покаже на Дейн Морган, че не е чак толкова незаменим!

Само желязната воля и гордостта попречиха на Сабрина да не се втурне обратно в типито още щом излезе навън и видя на дневна светлина индианския бивак. Няколко малки момчета притичаха достатъчно близо до нея, за да може да ги докосне, погълнати от някаква игра — търкаляха обръч и стреляха с лък през него. До едно бяха голи като новородени бебета. Лицето ѝ пламна отново и Сабрина ужасена заби поглед в земята, застинала за миг неподвижно. Зърна полата от еленова кожа на Пеещата трева и се обърна към нея, като вдигна предпазливо очи. На няколко крачки от нея малка групичка жени и млади момичета бяха коленичили, приведени над една кожа, изпъната здраво с дървени колчета. Сабрина ги огледа любопитно и с огромно облекчение видя, че чейените имаха поне достатъчно благоприличие да обличат младите жени. След това вдигна очи към Пеещата трева и се насили да изобрази на лицето си сърдечна усмивка.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита тя, като срещна погледа на черните, немигащи очи на индианката. Изчака малко, опитвайки се да задържи усмивката на лицето си. Пеещата трева само я гледаше мълчаливо, забила напрегнат поглед върху бледото лице на девойката.

Сабрина почувства как кръвта, която най-сетне бе започнала да се отича от лицето ѝ, започва отново да я обагрят в червено от неучтивия поглед на жената. Изкашля се и се опита да обясни с жестове. Да вървят по дяволите тези диваци! Спомни си недоверчивото изсумтяване на Дейн Морган, когато бе отхвърлила предложението му да ѝ преведе нещо. Стисна зъби, твърдо решена да накара жената да я разбере.

— Черната мечка ни предложи да сподели с нас типито си. Бих искала да отвърна на гостоприемството му, като ти помогна, Пееща трева.

Говореше бавно, произнасяйки внимателно всяка дума. Но жената само се намръщи и сви рамене, след което изпусна порой от неразбираем брътвеж. Челото на Сабрина се смръщи раздразнително. Понечи отново да каже нещо.

— Аз мога да говоря малко език на бледаликите — една от девойките стана от мястото си край изопнатата кожа. В черните ѝ очи се четеше колебание, но в същото време блестяха весело.

Сабрина изненадано се обърна към момичето, чудейки се какво беше толкова смешно.

— Можете ли да ми помогнете? Искам да поговоря с Пеещата трева?

Момичето кимна и пристъпи напред. Възрастната жена се обърна към нея и заговори нещо, а прошарените ѝ със сребърни нишки плитки потрепваха. Момичето кимна и ѝ каза нещо, очевидно превеждайки това, което Сабрина бе казала. Жените си размениха изненадани погледи, след това избухнаха в кикот, като крадешком поглеждаха към смутената бяла жена.

— Какво има? Кое е толкова смешно? — запита Сабрина. Търпението ѝ започваше да се изчерпва.

Младото момиче само поклати глава, очевидно опитвайки се да съдържа смеха си.

— Ти каза типичен на Черната мечка. Никой воин няма типичен. Жената има типичен. Жената прави типичен, жената се грижи за него.

По устните на Сабрина премина неохотна усмивка, по-скоро горчива, отколкото весела. Ето това поне беше един въпрос, по който можеше да постигне съгласие с жените на чейените. Де да можеха и във Филаделфия да споделят този възглед!

— О! Разбирам. Е, тогава благодаря на Пеещата трева за гостоприемството ѝ.

Момичето дори не си направи труда да превежда, а само поклати глава и се загледа весело и със симпатия към Сабрина.

— Гост... на Пееща трева — сви рамене тя. — Само воин може да покани друг воин да сподели типични.

Сабрина се намръщи озадачено. Това не можеше да го проумее. Ако жените бяха тези, които притежаваха типитата, защо тогава на мъжете им беше позволено...? Повдигна рамене и изостави тази загадка. В края на краищата те бяха само диваци. Никога не би могла да я разбере. В такъв случай защо трябваше да се опитва.

— Мога ли да помогна на Пеещата трева в работата.

Момичето отново заговори на чейенски. По-възрастната жена се обърна и кимна на бялата девойка, като ѝ посочи простряната кожа. Сабрина любопитно пристъпи към нея, следвайки останалите жени. Индианките, насядали край кожата, очевидно я почистваха от козината с помощта на остри на вид сечива, направени от кост. Пеещата трева ѝ посочи едно място в малкия кръг и Сабрина седна, опитвайки се да се настани по-удобно на твърдата земя. Една от жените ѝ подаде стъргало и ѝ показва как да го използва върху обтегнатата кожа. Най-накрая Сабрина кимна, потискайки недоволната си гримаса. За това също би могла да обвини пастрока си, помисли си тя и започна да стърже кожата. Все щеше да намери някакъв начин...

Беше късно следобед и от обедната почивка бяха изминали часове. Сабрина изморено се надигна. От работата над кожата я болеше гърба. Индианките не изглеждаха ни най-малко уморени. Продължаваха да клюкарстват на гърления си език и често се кикотеха. Момичето, което говореше английски — Сребърния гълъб, ѝ преведе няколко от разговорите на жените, но тъй като Сабрина не познаваше почти никого в лагера и беше съвсем непозната с порядките в живота на чейените, в повечето случаи не можеше да види нито смисъла, нито смешното в тях. Дори не посмя да задоволи любопитството си, като огледа лагера, който я заобикаляше, тъй като припичащото априлско слънце бе накарало повечето момчета да се съблекат голи, без дори да са си сложили оскъдните поясни препаски на по-възрастните мъже.

Започнала бе обаче да разбира рисунките, изобразени върху стените на типитата, които, както ѝ бе обяснила Сребърния гълъб, бяха

изработени от летни бизонски кожи, за разлика от зимните кожи, които обработваха в момента. Рисунките разказваха символичната история на най-забележителните подвизи на воините и освен това изобразяваха техните магически знаци — понятие, което Сабрина не можа напълно да разбере. Индианското момиче съвсем сериозно ѝ бе обяснило, че някои типита бяха изрисувани както воинът го бе видял в сънищата си или според видението, което бе получил. Сабрина просто бе кимнала, без все още да я разбира. Настройваше се все по-подозрително към твърдението на Сребърния гълъб, че жените притежават типитата си, тъй като, изглежда, воините разполагаха с всички права да ги използват, както и да ги украсяват. От това, което бе разбрала, излизаше, че в действителност притежанието на кожата дава само съмнителното преимущество от множество задължения — да се направи типито, да се мести, да се сглобява. Надяваше се да види някои от индианците да се хванат истински на работа, да съберат дърва или изсушен бизонски тор, който те използваха за горене, да донесат вода или да приготвят храната. Вместо това те се разхождаха спокойно из бивака и разговаряха. Често можеха да се видят индианци, погълнати от игра на зарове или от някаква друга игра с пръчки. Нищо чудно, че Дейн Морган толкова бързо ѝ възложи домашните задължения, помисли си тя с недоволна гримаса. Дори в момента се беше проснал и спеше в типито.

Нечий дрезгав, гърлен глас привлече вниманието ѝ. Сабрина бързо вдигна очи и с изненада откри, че от другата страна на кожата е застанала непозната млада жена, която ѝ протягаше парче мека еленова кожа.

— Това е Смеещата се вода. Тя е втората жена на моя баща, Бягачия вълк.

Сабрина кимна и понечи да се усмихне, като протегна ръка към кожата. Щом срещна очите на жената, усмивката ѝ замръзна и бързо се стопи от устните ѝ. Беше забелязала едва прикритата омраза на лицето на Сребърния гълъб и сега отново се зачуди каква ли е причината за нея. Втората жена? Може би майката на Сребърния гълъб беше починала или е била убита, а младото момиче не се погаждаше с мащехата си. Сабрина промърмори някаква благодарност и взе кожата, като потисна инстинктивното изражение на неприязън, което напираше към лицето ѝ. Смеещата се вода беше красива жена.

Сабрина го забеляза, въпреки необичайните ѝ черти. Освен това веднага разбра, че не я харесва. Също така бързо почувства, без да знае защо, че Смеещата се вода изпитва същата антипатия към нея. Задържа за миг погледа на жената, без да каже нищо.

През това време Пеещата трева беше влязла в типито и сега тъкмо излизаше оттам с ризата на Дейн в ръка. Подаде я на изплашената Сабрина, като кимна с глава към парчето кожа, което ѝ бе дала Смеещата се вода. Сабрина се намръщи за миг, след това кимна и се изчерви от смущение. Очевидно очакваха от нея да поправи ризата на Дейн с парчето кожа. Застанала срещу нея, Смеещата се вода я наблюдаваше с мълчаливо предизвикателство, от което Сабрина се изчерви още повече. Значи това беше изпитание — такова поне беше за Смеещата се вода — и за разлика от геройската издръжливост, която Дейн бе показал сутринта, тя щеше да се провали. Нямаше представа нито как се реже, нито как се шие еленова кожа.

Смеещата се вода заговори отново, този път явно предизвикателно, като сочеше към неподвижното момиче и към кожата, която му беше дала, а в черните ѝ очи проблясваше злоба. Сабрина прехапа долната си устна, за да сдържи надигащия се гняв. Независимо дали беше във Филадельфия, или в някакво индианско село, бе живяла достатъчно дълго сред жени, за да разпознае злобата в нечий женски глас. Взе парчето кожа и ризата на Дейн и гневно ги плесна пред индианката, почувствала как от унижение в изумрудените ѝ очи напират гневни сълзи.

Изведнъж Смеещата се вода се сепна. Злобната наслада, с която я гледаше, изчезна и тя сведе глава към земята, скривайки суровата красота на дивото си лице. В същия миг Сабрина почувства нечий топла ръка на рамото си. Допирът я накара да трепне. Извъртя рязко глава и видя загорялото лице на Дейн Морган до своето. Сивите му очи гледаха хладно към индианката, застанала от другата страна на кожата. Каза няколко думи с неприкрито раздражение, изчака миг, след което добави още нещо.

Сабрина леко се смръщи, признателна за намесата му, но озадачена от това, което ставаше. Каквото и да бе казал, думите му бяха направили лицето на Смеещата се вода още по-червено. Сабрина погледна с любопитство към Сребърния гълъб и забеляза леката, доволна усмивка, която трепкаше на устните на момичето, въпреки

чинно сведения към земята поглед. Смеещата се вода сковано кимна, изправи се на крака и се скри в своето типи, без да каже нито дума повече. Хватката на Дейн върху рамото на Сабрина се стегна за миг. След това той я пусна и се изправи, насочвайки се обратно към типито така безшумно, както се беше появил.

Сабрина си позволи една слаба въздишка на учудване, примесено с облекчение, и поклати глава в нямо недоумение. Признаваше, че трябва да е благодарна на Дейн за намесата му, и за миг съжали за умишлената липса на нежност, с която бе превързала ръката му. Дали беше чул разговора на жените, или просто случайно се беше появил в подходящия момент? Безшумността, с която се движеше, беше почти неестествена, при все че повечето индианци като че ли се движеха по този начин, особено воините. Но както и да е, каза си Сабрина най-накрая, беше благодарна за помощта му. Гордостта ѝ беше голяма и беше останала такава. Дейн ѝ бе спестил неминуемото унижение, на което щеше да я изложи неприятелски настроената жена на приятеля му.

— Баща ми и Белия орел са приятели.

Сабрина погледна любопитно към младата индианка, озадачи се за миг, след това кимна с разбиране. Предположи, че Белия орел е името, с което чейените наричаха Дейн.

— Да. Моят... съпруг ми каза, че Бягация вълк е велик вожд и е много смел — Сабрина си позволи тази малка лъжа, като се извини пред себе си, че Дейн вероятно би казал същото, ако си бе направила труда да го попита.

От хубавото младо лице на Сребърния гълъб струеше гордост, а усмивката ѝ стана още по-широка.

— Щом те са приятели, значи и ние сме приятели. Когато Смеещата се вода се върне с жили и... и... — момичето се намръщи, описвайки с ръка движения все едно, че шие. Сабрина кимна и ѝ подсказа думата — игла, аз ще ти помогна да зашиеш ризата на Белия орел.

Сабрина леко ококори очи от изненада. Кимна бързо, а усмивката ѝ беше искрена, докато мърмореше някакви благодарности.

— Какво каза Белия орел на Смеещата се вода? — попита любопитно тя.

Чейенското момиче се усмихна доволно, а, тъмните му очи заискриха.

— Той каза да не се смее на Бялата роза, а да се смее на Смеещата се вода. Как жена шие кожи без игла? Как жена реже кожи без нож?

Сабрина сепнато погледна девойката. Трябваше сама да се досети за това. След това изведнъж се намръщи, тъй като разбра накъде клони разговорът.

— В такъв случай Смеещата се вода е отишла да вземе тези неща и когато се върне...

Момичето кимна и посегна към втвърдения от засъхналата кръв ръкав на ризата, който Сабрина беше отрязала по-рано. Вдигна го към устата си, за да прегризе със зъби ремъка, с който бе съшит ръкава. Сабрина пребледня и извърна поглед встрани, почувствала, че ѝ прилошава. „Ще дъвче изсъхнала човешка кръв?“, ужасена си помисли тя. Застави се да насочи вниманието си към кожата, която Смеещата се вода ѝ бе дала. Разпъна я върху земята. Ако Сребърния гълъб успееше да разшие стария ръкав, можеше да го използва като модел. Без съмнение шиенето на кожени дрехи едва ли беше много по-трудно от шиенето на дрехи от плат, а с това вече се беше занимавала.

Настроението ѝ се повдигна малко и Сабрина се усмихна, потискайки желанието си да се намръщи, щом Сребърния гълъб свърши и ѝ подаде ужасяващото парче еленова кожа. Смеещата се вода се появи отново. Грубо хвърли пред нея костената игла и другите неща, без да обръща внимание на предизвикателната усмивка на заварената си дъщеря. Сабрина си позволи удоволствието да наблюдава скованото оттегляне на индианката. След това се обърна въпросително към Сребърния гълъб. Явно беше време да вземе един урок по чейенско шиене.

Наближаваше залез-слънце, когато жените свършиха работата си. Изморена, Сабрина тръгна към типито, със закърпената риза на Дейн в ръка. Никога нямаше да се справи без помощта на Сребърния гълъб. Дори сега пръстите я боляха от натискането на голямата игла през здравата кожа и от издърпването и стягането на жилите. За щастие Сребърния гълъб бе изявила желание да появи твърдия, нещавен ремък, като първо го бе смукала, за да омекне, а след това го бе дъвкала с красивите си бели зъби.

Очите на Сабрина безгрижно огледаха типито. След това отново преминаха навсякъде, този път по-грижливо. Лицето и започна да се смръщва. Вътре беше само Пеещата трева. Как Дейн бе успял да излезе, без да го чуе или види. Сви рамене с въздишка. Ако искаше да оцелее в тази страна трябваше да се научи да бъде много по-бдителна, и тренира ушите си да бъдат по-чувствителни. Дейн вероятно бе преминал на не повече от пет фута от нея, а тя изобщо не го бе забелязала.

Точно в този миг Дейн влезе в типито, последван от Черната мечка. Сабрина понечи да се усмихне облекчено, но вместо това се изчерви и мълчаливо му подаде ризата от еленова кожа, извърнала поглед встрани. Не беше забелязала, но, разбира се, гърдите му бяха голи. Мускулите по широкия му гръден кош и по раменете проблеснаха и потрепнаха на мрачната светлина на типито, когато Дейн посегна да вземе ризата си. На красивото му лице заигра слаба усмивка. Сабрина се помъчи да се пребори със смущението си, изкашля се притеснено и се насили да обърне очи отново към него, усецайки присъствието на Черната мечка и Пеещата трева.

Дали една жена би се изчервила при вида на голите гърди на съпруга си? С изненада установи, че не знае. Във Филаделфия, може би. Но нима една жена би се изчервила сред индианците, където мъжете, както и момчетата, ходеха почти голи? Пое дълбоко въздух, след това вдигна глава и погледна в очите наблюдаващия я Дейн, като се усмихна леко. Устните му се изкривиха в лека усмивка, а в очите му проблесна одобрение примесено с нотки на веселие. В сивите им дълбини се четеше нежност.

— Радвам се, че си се справила с ризата навреме за вечеря — кимна той. — Да вървим. Бягащия вълк ни чака.

Сабрина се настани неохотно на земята встрани и зад Дейн, опитвайки се да задуши прозевките, които заплашваха да си пробият път. Предполагаше, че една широка прозявка в лицето на техния домакин би била също така неучтива, както и във Филаделфия. Разговорът се водеше на чейенски. Сабрина прикри усмивката, която се плъзна към устните ѝ при вида на паницата за храна и лъжицата, направена от рог, които Сребърния гълъб ѝ подаде, докато излизаха от типито. Очевидно тук беше обичай гостите да носят със себе си на

вечеря собствени прибори за хранене. На лицето ѝ отново се мярна бегла усмивка при мисълта, какво въздействие би имало подобно правило в цивилизованото общество, сред което беше родена и така добре възпитана. Представи си как модно и официално облечените дами пристъпват от елегантните си черни карети към белите мраморни стълбища, прихванали в една ръка дългите си рокли, а в другата стиснали чинии, кристални чаши и сребърни прибори.

Сребърния гълъб се усмихна, докато сервираше на Сабрина. Сипа ѝ солидна порция от нещо, приличащо на чувал. Очите на Сабрина се разшириха от изненада, щом видя, че от яденето се издига пара. Хвърли му един поглед и след това твърдо реши да не го оглежда внимателно. Поразително приличаше на животински вътрешности. Дейн извърна глава към нея и тихо ѝ прошепна:

— Не изяждай всичко, Сабрина. Ако изпразнишаницата си, те са задължени да ти я напълнят отново.

Сабрина кимна, наблюдавайки как Сребърния гълъб сервира на останалите, насядали в кръг. Първо поднасяше на мъжете — нов шок — а след това на жените. Погледна подозрително къманицата си. Беше гладна, но се колебаеше. Не беше ли чела някъде, че индианците ядат кучешко месо?

— Какво е това?

— Бизонски език — истински деликатес. Оказват ни голяма чест.

Лицето на Сабрина незабавно пребледня. Бизонски език? О, Боже! Съдържа думите си и само сковано кимна с глава.

Бягация вълк взе лъжицата си и започна да яде. Незабавно всички последваха примера му. Сабрина повече не погледна към храната си. Вместо това се опита да дъвче и да гълта, като занимаваше ума си с други неща. От време на време Дейн се обръщаше към нея и слагаше за миг ръка върху крака ѝ. Първия път тя се изчерви и инстинктивно се отдръпна при тази близост, но след като забеляза колко много чейенски очи я наблюдават, започна някак да се усмихва на докосванията му. Освен това видя, че всеки път, когато слагаше ръката си на крака ѝ, Дейн посягаше къманицата с храна и взимаше парче бизонски език. Тази размяна някак си ѝ се струваше честна.

Изведнъж разговорите заглъхнаха и Сабрина дочу необичайно силен шепот, идващ иззад Бягация вълк. Вдигна предпазливо поглед към него и видяното я накара да се намръщи. В съгъстващия се сумрак

можа само да различи очертанието на красивото лице на Смеещата се вода. От другата страна на Бягация вълк беше седнала една по-възрастна жена. Бръчките по челото на Сабрина мигновено станаха по-дълбоки, а мислите ѝ запрепусаха лудешки. Сребърния гълъб беше казала, че Смеещата се вода е втората жена на Бягация вълк, но това със сигурност не можеше да означава, че... Почти веднага отхвърли тази възможност. Дори диваците те биха могли да имат две жени едновременно. Забеляза, че по-възрастната жена хвърля бърз, раздражен поглед към по-младата, тъй като Бягация вълк се бе извърнал и разговаряше със Смеещата се вода. Тя кротко сви рамене, а в черните ѝ очи се изписа доста добра имитация на невинност, докато му повтаряше това, кого вече беше казала. Сабрина я изглежда остро. В същия момент почувства как мускулите на гърба на Дейн за миг се напрягат под ризата му. Имаше същото чувство както сутринта, не разбираше думите, но усещаше, че разговорът засяга нея. А фактът, че Смеещата се вода бе подела такъв разговор, можеше да означава само неприятности.

Бягация вълк не изглеждаше ни най-малко обезпокоен от думите на жена си. Единствената му реакция бе, че докато казваше нещо на Дейн, едната му вежда леко се повдигна в нещо, наподобяващо развеселеност. Сабрина видя как Дейн свива рамене в явно безразличие, изчаква малко и след това отвърща кратко със слаба усмивка. Нямаше представа какво беше казал, но почувства, че се изчервява, щом чу смеха, който бе последвал думите му, и видя веселите погледи на индианците, отправени към нея. Лицето ѝ пламтеше. Сабрина сведе глава и заби поглед в остатъците от храната си.

След няколко минути вечерята привърши и мъжете подновиха разговорите си, докато момичетата почистваха. Най-сетне видя изпод медените си мигли как Дейн се сбогува с Бягация вълк. Без да мисли, тя понечи също да му благодари за гостоприемството, но си спомни навреме предупреждението на Дейн и само кимна с глава. Дейн забеляза смущението ѝ и се усмихна леко, след това се засмя на последната забележка на приятеля си и двамата излязоха от типито. Застанал отвън, той мълчаливо я чакаше да излезе.

Беше тъмно и Дейн почувства, че може спокойно да предложи ръка на девойката, за да изминат късото разстояние до типито на

Черната мечка.

— Днес се справи много добре, Сабрина. Гордея се с теб.

Този неочакван комплимент я накара да вдигне очи към него, след това незабавно ги сведе надолу и накрая отново погледна смутено към него. Дейн не беше воин на чейените. Можеше да го гледа в очите. Усилията ѝ да запомни двете системи от правила за отношение към мъжете бяха доста неуспешни.

— Благодаря ти за намесата днес следобед, Дейн, и за тази вечер, че ми помогна да изям бизонския език.

Той само се засмя отново. Звукът беше мек и плътен и Сабрина реши, че е много приятен.

— Удоволствието беше мое. Аз го обичам. Все пак не си ли още гладна?

Сабрина кимна бързо с очи изпълнени с копнеж.

— Сигурно ще умра от глад, докато стигнем до Денвър.

— Не, няма. Имам малко пемикан в багажа си. Можеш да хапнеш от него.

— Какво е пемикан?

Дейн се поколеба за миг, след което реши да ѝ каже истината само наполовина. Момичето трябваше да яде нещо.

— Ще ти хареса. Представлява изсушено месо, смесено с плодове и диви черешки, всичко това пресовано заедно.

Сабрина кимна нетърпеливо, а в усмивката ѝ се четеше признателност, когато отново вдигна глава към него. Дейн отвърна на усмивката ѝ, след това се наведе и задържа покривалото на входа на типито, за да може Сабрина да влезе. Вътре гореше малък огън, който обливаше всичко в червена светлина и затопляше въздуха в типито в очакване на нощния хлад. Сабрина въздъхна тихо и потри рамене с ръце.

— Боя се, че тази нощ ще е по-студено от вчера.

Дейн кимна, докато търсеше в чантата си парче пемикан. Намери и ѝ го подаде с думите:

— През пролетта времето все още се мени често. Утре ще бъде дори по-студено от днес.

Сабрина само сви рамене, като настървено се опитваше да отхапе от сушеното месо. Оказа се доста жилаво и тя го огледа с нарастващо раздразнение. Най-накрая успя да отхапе едно парче и го

задъвка признателно, установявайки с изненада, че вкусът ѝ харесва. „Небесата да са ми на помощ. Ставам дивачка като индианците“, помисли си тя с отпаднало настроение.

— След като вече овладя изкуството на индианското шиене, можеш да използваш следващите няколко дни, за да си направиш рокля от еленова кожа. С нея ще ти бъде много по-топло, отколкото с тази.

Сабрина бързо поклати глава, без да се опитва да се пребори с червенината, която обля бузите ѝ. Не, все още не беше дивачка, побърза да поправи тя предишната си мисъл. По-скоро щеше да понася студа. Докато се опитваше да отхапе ново парче пемикан, ѝ хрумна една друга мисъл.

— Ако стане по-студено, предполагам, че индианските деца няма да тичат наоколо го... — поде тя през рамо. Думата заседна на гърлото ѝ и тя тихо се изкашля, а лицето ѝ се обагри в тъмночервено. Как можа да го каже? Беше немислимо да си го помисли, камо ли да го каже с думи.

Устните на Дейн потрепнаха и той се изкашля, за да прикрие смеха си.

— Да, вероятно няма — успя да отвърне той с доста сериозно изражение. — Сигурно ще носят легинси. Може би дори ризи.

Сабрина се осмели да хвърли плах поглед към Дейн, успокоена от думите му и от равнодушието на гласа му. Пое дълбоко дъх и започна да се отпуска. Не беше чак такъв джентълмен, та да се обиди от факта, че тя бе изказала на глас подобна забележка. Поне за момента се чувстваше истински облекчена.

— Начинът, по който се обличат, е... е неприличен, Дейн. Никой от индианците ли не знае, че...

— Благоприличието е относително, Сабрина — прекъсна я той, като се обърна, за да погледне девойката на слабата, потрепваща светлина. — Помниш ли, първото нещо, което направи, когато се срещнахме, беше да се обърнеш и да ме погледнеш в очите? За чейените това би било неприлично — усмивката му се разшири, докато сивите му очи се плъзгаха надолу, по прикритата от тъмнината красота на момичето. — Всъщност биха те сметнали за извънредно невъзпитана.

Сабрина се смути и леко се намръщи. Избута с език месото към бузата си, за да може да говори.

— Това е нещо съвсем различно и ти го знаеш. В края на краищата нашите правила са много по... по-цивилизовани. В тях има много повече смисъл.

Дейн отново сви рамене.

— Искаш да кажеш, че те са много по-смислени във Филаделфия. Тук е... всъщност не намирам нито правилата на белите, нито правилата на чейените за кой знае колко смислени. И едните, и другите ми се струват доста случайни и противоречиви. Единствената разлика е, че си израснала по едните правила и ги смяташ за нещо дадено. Затова ти се струват по-сериозни и смислени.

Сабрина смръщи още повече челото си и неспокойно извърна лице от Дейн. Напомни си, че не трябва да взема прекалено сериозно мнението на един полудивак. Всеки, който харесва бизонски език...

— Между другото, какво каза Смеещата се вода на вечеря? — неочаквано попита тя с любопитно изражение, като вдигна парчето пемикан, за да отхапе ново късче.

Тъмните вежди на Дейн се повдигнаха за миг, а в очите му отново запламтя веселият поглед.

— Мисля, че няма да искаш да знаеш.

Сабрина поклати глава настойчиво, като отхапа още малко от месото. Беше открила, че може да отхапе от него по-лесно с предните си зъби.

— Напротив, искам. И без това не я харесвам. Каквото и да е казала, знам, че не е било ласкателно.

Дейн се поколеба още миг, след това сви рамене, съгласявайки се с мълчаливата молба в зелените ѝ очи. Беше я предупредил веднъж.

— Просто се чудеше, след като следобед забелязала, че ти липсват умения, как една толкова глупава жена като теб е успяла да вземе за съпруг воин като мен.

Сабрина ококори очи недоверчиво и зяпна към Дейн.

— Какво? — в очите ѝ за миг заблестяха изумрудени искрици, а гневът зачерви бузите ѝ. — Как може тази... — запъна се тя, след което извиси глас: — Сякаш тази неграмотна дивачка има някаква представа от уменията, които трябва да притежава една истинска дама!

Усмивката на Дейн стана по-широка и той кимна с разбиране.

— Имаш предвид бродирането и свиренето на пиано? Или говоренето на френски може би?

Сабрина понечи да се съгласи, но замръзна, тъй като почувства иронията в гласа на Дейн.

— Да, тези неща също, сред многото други — добави решително тя. — Правилата на етикета, как да се организира парти, как да се язди... подобаващо. Освен това, в един моден...

Поклащането на главата му спря потока на думите ѝ. Дейн дори не се стараеше да прикрие развеселеното си изражение.

— Не мисля, че Смеещата се вода ще бъде страшно впечатлена от тези твои умения, Сабрина. Едва ли може да ги наречем практични умения, които биха ѝ послужили в живота.

— Следователно, понеже не дъвча кожа и не варя бизонски мозъци за... — лицето ѝ помръкна изведнъж и Сабрина заби поглед в мургавото лице на Дейн с нарастващо смущение и подозрение. Ако индианците не могат да бъдат впечатлени от тези нейни умения, тогава какво им бе казал той, за да обясни брака им? Добре помнеше, че какъвто и да е бил отговорът му, той всъщност беше сложил край на спора, макар че предизвика доста смях. — В такъв случай какво им каза?

Дейн ясно прочете нарастващия гняв в очите на момичето, а палавите нотки в тона ѝ не можаха да го заблудят. Замълча за миг в мълчалив спор със себе си. Накрая сви рамене и додаде:

— Казах им, че липсата ти на умения в тези области напълно се компенсира от изкуствеността ти върху бизонските постелки. Сметнах, че това е единственото нещо, което никой няма да има възможността да провери дали е истина, или не.

Сабрина се намръщи от неподправено объркване, не само от думите му, но и от изражението върху загорялото му от слънцето лице, и от тъмния блясък в сивите му очи. Изкуственост върху бизонските постелки...? Изведнъж Сабрина ахна, след това се изправи на крака, трепереща от ярост.

— Как си посмял! — едва можеше да говори от гняв и не беше сигурна кое я беше ядосало повече — думите му или това, че не се бе извинил за тях. Вдигна глава и хвърли остатъка от пемикана към Дейн, като тропна с крак от унижение и неовладян гняв. — Това е най-отвратителното нещо, което съм чувала!

Дейн отмести глава, за да избегне хвърленото парче месо и повдигна рамене.

— Беше нещо, което чейените могат да разберат и да оценят. За разлика от цивилизованите хора, те се отдават напълно на страстта между мъжа и жената.

Сабрина отново тройна с крак, достатъчно силно, за да остави отпечатък от тока си върху твърдата земя, а лицето ѝ пламна.

— Ти си същия като тези... тези диваци, Дейн! Не, дори си по-лош! — поправи се тя, без да мисли какво говори, желаейки само да има подръка нещо друго, което да запрати по него. Неочаквано се завъртя с гръб към него, като стисна силно очи и пое дълбоко дъх. Мили Боже! Нима наистина бе започнала да обсъжда такъв въпрос с този... с този...

Неочаквани сълзи опариха клепачите ѝ и тя само ги стисна още по-здраво. Как мразеше безпомощността на споровете с мъжете! Толкова дълго бе понасяла унизителните битки с пастрока си, борейки се за контрола над наследството, което баща ѝ ѝ бе оставил, като се опитваше да го опази от злите ръце на Гарвис. В този смисъл Филадельфия имаше много общо с тази варварска страна, помисли си тя с горчиво отчаяние. И тук, и там беше едно и също. Мъжете държаха в ръце всичко, всички силни карти. По обичай, по закон, по опит, по физическа сила жената беше безпомощна пред бруталната несправедливост на това природно неравенство, без значение колко права беше тя и колко презрени бяха действията на мъжа.

Дейн дълго остана загледан в неочаквано замлъкналата девойка, след това изпусна тежка, продължителна въздишка. Не беше използвал този отговор, за да я унижи — всъщност бе целял точно обратното. Способността на една жена да дари един мъж с удоволствие в леглото беше високо ценена сред чейените. Но това беше без значение за Сабрина и тя едва ли щеше да го разбере, ако се опиташе да ѝ го обясни. Тя само щеше да се обиди още повече от факта, че той е посмял да обсъжда една забранена тема в присъствието на дама. Вдигна ръка и я сложи върху слабото рамо на момичето, чувствайки неударимото треперене на тялото ѝ.

— Сабрина, съжалявам. Предупредих те, че може би ще...

— Махай се. Махни си ръцете от мен.

Гласът на момичето беше като лед. Дейн отдръпна ръката си и се намръщи, загледан към златистата глава на девойката.

— Сабрина, аз...

— Мразя те, Дейн Морган! Бог ми е свидетел, мразя те...

Силата на чувствата в гласа ѝ го сепна. Дейн се загледа внимателно в пепелявото лице на девойката. Помисли си, че на светлината на огъня прилича на издълбано в камък изображение на богиня — хладно и безкрайно далечно, без никакъв живец в него. Дори мекото злато на косите ѝ се бе превърнало в студена пепел. В очите му се четеше озадачение, но гласът му беше тих, докато говореше за последен път, преди да се насочи към леглото им от бизонски кожи.

— Да, Сабрина, вярвам ти. Все пак остава един въпрос, на който не мога да отговоря, и той е защо?

Сабрина все още беше будна, когато няколко часа по-късно влязоха Черната мечка и Пеещата трева. С влизането си индианката добави към загасващия огън две шепи изсушен тор. Сабрина се обърна с гръб, тъй като се страхуваше да не се видят сълзите ѝ на нарасналия блясък на пламъците. Предполагаше, че Дейн Морган вече спи, когато най-сетне отиде при него. Дори при това положение тя внимателно легна с гръб към него, стараяйки се да остави между тях колкото може повече място.

Легнала във враждебния мрак на чейенския лагер, сред тишината, нарушавана само от случайния далечен лай на някое куче, Сабрина почувства по-силно от когато и да било смазващия душата товар на всепоглъщащото отчаяние. Това усещане далеч надхвърляше всичко, което бе изпитвала — дори последния ѝ ужасен сблъсък с пастрока ѝ, когато той бе предявил последния си ултиматум. Ако Сабрина не се съгласи да се омъжи за него, тогава трябва да отиде в Санта Фе под опеката на негов приятел, докато не промени решението си. Чувството превъзхождаше дори горчивата печал при напускането на любимия ѝ роден дом във Филадельфия през онази леденостудена февруарска нощ, когато се бе отправила с влак към Сейнт Луис и оттам с параход към Индипендънс, щата Мисури — последния бастион на полуцивилизацията, преди да навлезе в дивата вътрешност на Индианските територии. Спомняше си как бе стояла край перилата на парахода „Йелоустоун“ и бе наблюдавала как белите къщи и павираните улици на Сейнт Луис бавно отминават край нея, заградена

от двете страни от „телохранителите“, които баща ѝ бе изпратил с нея „да я пазят“. Бригс и Сампсън. Бяха наети да придружават Сабрина, за да ѝ попречат да се измъкне от властта на пастрока си.

Но по време на борбата, която бе започнала две години по-рано със смъртта на майка ѝ и се бе превърнала в истински кошмар, сред който бе живяла оттогава, винаги бе имала някаква слаба надежда, прикрита под страха, една инстинктивна, дълбоко скрита в душата увереност, че всичко ще се оправи по някакъв начин. Някак си всичко ще се нареди добре. И в онези няколко кратки минути в Сейнт Джоузеф ѝ се бе сторило, че наистина ще бъде така — когато бе успяла да се измъкне от пазачите си и се бе качила на вече претъпкания дилижанс, който веднага след това бе тръгнал за Денвър. С горчива яснота си спомняше колко триумфално се чувстваше тогава — сякаш бе успяла да го победи, да победи врага си, чиято единствена цел бе да елиминира всички пречки към наследството ѝ.

Сабрина беше единственото препятствие, което стоеше между Гарвис Треймор и огромното богатство. Но докато беше жива, парите щяха да преминат в нейно владение. Гарвис не би могъл да промени завещанието на баща ѝ. Но ако се омъжеше... о, да, ето тук беше слабото място. Защото според законите на Съединените щати собствеността на една омъжена жена, независимо спечелена или наследена, беше под контрола на съпруга ѝ. Той можеше да я прахоса или да я проиграе на комар, или дори да я раздаде, ако реши, а жената не би могла да стори нищо срещу това. Сабрина много добре разбираше какъв е планът на пастрока ѝ. Провалил се в опита си да се ожени за нея, за да може да се сдобие с наследството ѝ, когато тя станеше достатъчно голяма, за да го получи. Гарвис я бе изпратил на запад с надеждата, че суровия живот сред непознатата пустош ще я убие. Ако се провалеше и с това, той имаше официалното право да я заточи, докато накрая Сабрина отстъпеше. О, той беше твърдо решен да я пречупи. И я спираше при всеки неин опит да се отклони от избора от него път. Тъй като беше непълнолетна, Сабрина нямаше право да се омъжи без негово разрешение. А тъй като беше под негово попечителство, трябваше да се подчини на заповедта му да отиде в Санта Фе, макар за нея това място да беше ужасно.

В сгъстяващата се тъмнина на индианското типи по красивото ѝ лице потекоха горчиви сълзи. Сабрина се мушна още по-надолу под

одеялото. Какво бе постигнала с цялото си непокорство? Ако бе отстъпила и се бе омъжила за Гарвис, сега щеше да е сред комфорта на дома си, с измита и сресана коса, с чиста рокля, а не с изпокъсана и изцапана с кръв. Щеше да яде най-добрата храна и да е сред приятелите си.

Всичко, което бе получила заради непокорството си, бяха нещастие и опасности. То я бе довело тук, сама, в селото на чейените, сред диваците, изцяло зависима от един мъж, див почти колкото индианците. Беше мръсна, гладна, цялото тяло я болеше. Защо беше всичко това? Не беше успяла да надхитри пастрока си с неразумното си хвърляне в дилижанса за Денвър. Всичко, което бе успяла да постигне, бе, че я нападнаха индианци, които почти я убиха, ако не и по-лошо. Дори не беше помислила какво ще прави в Денвър, ако успееше да стигне дотам. Беше постъпила като глупачка, истинска упорита глупачка, като се бе захванала с една битка, която нямаше никаква надежда да спечели, с един противник, който не можеше да загуби. Трябваше да се омъжи за Гарвис и да му даде богатството, което той толкова отчаяно желаше. В края на краищата пак щеше да стане така. Ако се бе омъжила за него, поне щеше да живее там, където ѝ беше мястото, а не тук, където всичко изглеждаше нередно, където силите ѝ не достигаха, а уменията ѝ бяха ненужни и дори по-лошо — неприлични и предизвикващи смях. Най-много я болеше от това, че чувстваше, че те бяха прави — Смеещата се вода и Дейн Морган, и всички останали. За тях тя беше невероятно невежа и непохватна. Тази мисъл я накара да се свие, но Сабрина си я повтори жестоко, порицавайки се с това откритие. Беше по-низша от най-низшия индианец, по-долу дори от гладните кучета, които се разхождаха из мрака на лагера навън. Те поне бяха там, където им беше мястото и правеха това, за което бяха възпитавани от раждането си. Те бяха в състояние да оцелеят в една страна, сред която тя нямаше да преживее дори десет минути, въпреки богатството и потеклото си, и всичките други неща, които само преди няколко седмици бяха изглеждали толкова ужасяващо важни.

Тези мисли пропукаха твърдата скала на гордостта ѝ единственото нещо, което подхранваше решителността ѝ, че каквото и да ѝ струва това, тя никога няма да позволи на пастрока си да сложи ръка върху състоянието, което баща ѝ ѝ беше оставил с такава гордост.

Подобна гордост изглеждаше само една глупава суета в самотната враждебна тъма на чейенското село, една упорита приумица на дете, глупаво перчене на окаяно създание.

Тихите звуци, идващи от другия край на типито, откъснаха Сабрина от мълчаливото самосъжаление и тя леко свъси вежди. Звуците станаха по-силни. Гърлени гласове мърмореха от удоволствие само на няколко ярда от нея. Внезапно тя разбра какво става.

— О, мили Боже! — прошепна тя и покри главата си с одеялото, като се опита да се отдалечи от тях, без да се докосва до Дейн. Черната мечка и Пеещата трева се любеха, като знаеха, че тя и Дейн са практически до тях, и при това бяха толкова стари, помисли си тя с непочтително удивление.

Лицето ѝ пламна в мрака и в отчаянието си тя се притисна към гърба на Дейн. Копнееше да заглуши звуците на диваците, които правеха любов, а силното, равномерно биене на сърцето на Дейн и равното му дишане прикриваха прекалено явните шумове. Но Сабрина беше все още будна, когато звуците най-сетне заглъхнаха. Тя остана да лежи мълчаливо в нощта, самотна, неспособна дори да презре невероятната липса на благоприличие у чейените. Сякаш с изчезването на гордостта ѝ всички останали емоции бяха погребани дълбоко. Когато най-сетне заспа, слабата светлина на зората бе започнала да се процежда през бизонските кожи, покриващи типито.

ГЛАВА 3

Сабрина спа до късно. Беше почти пладне, когато стана. Дейн Морган вече бе излязъл, вероятно на лов, за да осигури месо за вечерята им. Сабрина поседя апатично в типито може би няколко часа. Накрая се насили да излезе навън, за да помогне на жените в задълженията им. Няколко индианки правеха красиви украси от разноцветни мъниста на мокасини и кожени кесии. Казаха ѝ, че Пеещата трева е излязла извън селото, за да събере още от бизонския тор, който използваша за горене. Сабрина отново се настани край една опъната бизонска кожа, без да се мъчи да прикрие облекчението, което изпита, когато видя, че индианските момчета, както бе предсказал Дейн, бяха облечени заради студеното време.

Сребърния гълъб нетърпеливо коленичи до нея, но Сабрина не я окуражи да подеме разговор, като ѝ отвърщаше едно сричково или изобщо не казваше нищо. Очите на момичето изразиха озадачение, което бързо се смени със загриженост. По-малката ѝ сестра, която бяха изпратили навън да почисти съдовете след вечеря, ѝ бе прошепнала, че чула как Бялата роза говори гневно на Белия орел в типито на Черната мечка. Може би тя бе подразнила Белия орел и той бе решил да я върне на баща ѝ. Мисълта натъжи младото момиче, но то прояви достатъчно тактичност да не споменава състраданието си. Като приятелка на Бялата роза, трябваше да се преструва, че не е забелязала, че има нещо нередно. Веднага щом можеше, трябваше да остави бялата жена сама, така че Бялата роза да не се безпокои, че могат да видят тъгата ѝ.

Вечерта отмина по същия начин. Сабрина се насили да яде, като наблюдаваше индианските обичаи, макар отвътре да се чувстваше опустошена. На няколко пъти видя, че Дейн Морган спира сивите си очи върху нея със замислено, дори озадачено изражение, но той не каза нищо и Сабрина хрисимо го последва към бизонските постелки, легна мълчаливо и бързо заспа.

На следващото утро стана с другите и предложи на Пеещата трева да донесе вода. Пръстите ѝ бяха прекалено разранени, за да

работи отново при кожата, а нямаше нищо друго, което да е в състояние да върши. Въздъхна, седнала край красивите, кристални води на потока Еленова следа, преди да поеме обратно дългия път към типито с пълните мехове.

— Сабрина?

Девојката нехайно обърна глава при гласа на Дейн Морган. Видя го, че е застанал на хълмчето зад нея. Не се изненада, че го вижда там. Не се учуди, че не е чула приближаването му. Всичко ѝ беше съвсем безразлично.

— Да?

Дейн замълча за миг, докато сивите му очи изучаваха поразителната безизразност на красивите черти на лицето на девојката. Не го беше осъзнал преди, но като се замислеше за няколкото дни, прекарани със Сабрина, не можеше да си спомни случай, в който лицето ѝ да не е изразявало някакво силно чувство — цялата гама от страх и гняв до студена омраза. Но от вчера по лицето ѝ нямаше нищо. Погледът му се смекчи малко, а на лицето му се изписа леко любопитство.

— Искан да поговорим, преди да съм излязъл на лов. — Той се спусна по тревистия склон към нея, все още изучавайки я. Сабрина продължи да го наблюдава как се приближава, без да изразява нито удоволствие, нито липсата му, нито дори предпазливостта, с която бе започнал да свиква. Дейн спря разколебан, очаквайки някакъв отговор от момичето, но тя само го наблюдаваше в равнодушно мълчание. — По-късно днес бих искал да ти избира кон. С него ще яздиш до Денвър. Ще тръгнем на разсъмване вдругиден — дори тези думи не предизвикаха никаква реакция и Дейн объркано наклони глава на една страна. — Чудех се дали имаш някакви специални предпочитания за коня си.

Сабрина просто сви рамене и се обърна към бързо течащата вода пред себе си, за да напълни празните бизонски стомаси, които служеха вместо кофи.

— Не. Избери такъв, какъвто смяташ за най-подходящ.

Дейн кимна и остана загледан в нея цяла минута, без да пророни дума.

— Ще стигнем до Денвър за три или четири дни. Три, ако яздим упорито. Ще оставя това решение на теб. Ако се безпокоиш заради

закъснението, тъй като дилижансът бе нападнат...

Сабрина отново сви рамене и като придърпа към себе си пълния мех, се наведе да вземе другия.

— Няма никакво значение.

Това само го озадачи още повече. Без съмнение някой бе очаквал пристигането на момичето с дилижанса за Денвър. А този някой сигурно вече беше обезумял от притеснение. Изведнъж забеляза усилията на слабото момиче да вдигне тежките мехове.

— Почакай, дай ги на мен. Аз ще ги взема.

В зелените очи на Сабрина се мярна отсянка на изненада.

Дейн се насили да се усмихне и посегна към меховете, без да откъсва очи от нейните.

— Сабрина, не съм достатъчно чейен, за да не мога да забележа кога едно момиче носи прекалено тежък за него товар. Може ли да ти помогна?

Очите ѝ за миг помръкнаха от недоумение, което бързо се разсея, оставяйки зад себе си отново само пустота.

— Няма нужда. И преди съм ги носила.

Дейн поклати глава и се запъти заедно с нея към лагера.

— Нямах предвид само водата, Сабрина.

Момичето го погледна изпод миглите си с цвят на мед, изразявайки слабо учудване, което се замени с прилив от самосъжаление, щом очите ѝ срещнаха озадачаващата нежност на погледа му. Горещи сълзи опариха ъгълчетата на очите ѝ и тя извърна лицето си, забивайки поглед в земята, докато изминаваха стъпка след стъпка.

Дейн промърмори някаква ругатня и остави меховете, след което сграбчи ръцете на девойката.

— По дяволите, момиче, какво има? Кажи ми!

Бузите на Сабрина порозовяха от прилив на гняв заради тона му и тя непокорно вдигна очи към него.

— И какво искаш да ти кажа?

Дейн я изгледа напълно объркан, почти облекчен от повторната проява на характера на девойката, но смутен от насоката, която бе взел гневът ѝ.

— Кажи ми какъв кон искаш — додаде той най-сетне. — Да започнем от това.

Сабрина остана безмълвна за миг, погледна тайно към него още веднъж, преди да се изкашля смутено, също така озадачена, както изглеждаше и Дейн.

— Защо ще те е грижа какъв кон бих искала?

Бръчките по челото на Дейн се сгъстиха. Нима никой преди не се бе безпокоил за предпочитанията на момичето? Сви рамене, все още изучавайки извърнатото ѝ надолу лице.

— Защо ще ме е грижа ли? Ами... всъщност не знам. Предполагам, по същата причина, поради която ти предлагаш помощта си на Пеещата трева в домакинската работа, макар всъщност да не си задължена да го правиш.

Сабрина се замисли над думите му. Помагаше на индианката, защото... защото изглеждаше правилно да постъпи така. Би било нелюбезно и егоистично да стои без работа на сянка. Вдигна очи към лицето на Дейн и за момент остана загледана мълчаливо към загрижеността в погледа му, преди отново да сведе смутено очи.

— В такъв случай бих предпочела кобила — говореше толкова тихо, че на Дейн му се наложи да наостри уши. Внезапната носталгия, прозвучала в гласа ѝ, го накара да се учуди. — Имах една кобила във Филаделфия, която много обичах...

Дейн изчака, но Сабрина не каза нищо повече. Най-накрая той кимна, след това се наведе към меховете с вода. Поне момичето отново се държеше като живо, а не така, сякаш беше бездушна сянка.

— В такъв случай ще ти взема кобила, Сабрина. И ще си поговорим пак, щом се върна от лов довечера.

Но нямаха такава възможност, тъй като мъжете се прибраха късно, а Черната мечка и Пеещата трева бяха седнали се хранеха само на няколко фута от тях. Дейн беше застрелял прерийна яребица, която индианците не харесваха много, но Сабрина я изяде с удоволствие, като се чудеше дали Дейн си е спомнил, че тази птица ѝ е харесала първата вечер — или по-точно първата сутрин, тъй като вечерта беше заспала — и бе положил специални усилия да хване точно яребица. Тя не смееше да допусне тази възможност, тъй като поставяше под съмнение услугите, които този мъж настояваше да ѝ предложи. Какво беше тя за него, та да настоява да ѝ помогне? Във всеки случай, напомни си мрачно тя, дори Дейн доброволно да желаете да ѝ помогне, ако тя му разкажеше цялата история, какво би могъл да стори

той? Не можеше да промени нито законите, които я притискаха, нито човека, който безжалостно я изнудваше. Но тъй като чувствата ѝ отново се бяха пробудили за болезнен живот, тя му бе задължена за помощта, която се опитваше да ѝ предложи, и му се усмихна веднъж с колеблива признателност, вперила очи в неразгадаемия му сив поглед, с който той я изучаваше.

На следващия ден беше още по-хладно, при все че по пладне се затопли и пролетното слънце грееше приятно над нея, докато отново се трудеше над изпънатите кожи.

— Белия орел ме помоли утре да те уча — предпазливо заговори Сребърния гълъб, като ѝ показа чифт довършени мокасини и малка кожена кесийка, пълна с разноцветни мъниста. Не спомена колко доволна бе, когато чу нежността в гласа на воина, докато произнасяше името на Бялата роза. В края на краищата може би нямаше да изпрати момичето обратно у дома при баща му. — Той каза, че хубавите жени обичат да правят хубави неща. Никаква работа повече при миризливата кожа.

Устните на Сабрина се извиха в слаба усмивка, докато приемаше предложението на Сребърния гълъб с учтиво кимване. Дейн Морган знаеше за жените повече, отколкото бе предполагала. Беше изненадана от досетливостта му, а също и от това, че Сребърния гълъб се бе изчервила, докато произнасяше индианското му име. Ако си беше въкъщи и бе забелязала подобна реакция у младо момиче, би предположила, че става дума за младежко увлечение. Филадельфия или прерията — може би това оставаше едно и също. Дейн Морган беше красив мъж и, изглежда, тези хора го почитаха.

— Белия орел иска твърде много от Сребърния гълъб.

Момичето поклати отрицателно глава и бързината, с която го стори, потвърди подозренията на Сабрина. Е, помисли си тя, изненадана от тази мисъл, Сребърния гълъб можеше да направи и по-лош избор.

— Как се прави? — попита тя, като вдигна мокасина в едната си ръка, а кесията в другата.

Сребърния гълъб бързо се наведе, за да ѝ покаже. Вдяна на дългата, остра, костена игла тънко изсушено сухожилие, след което избра няколко мъниста, с които да започне. Остатъкът от следобеда измина с учудваща бързина. Сабрина се изненада от лекотата и

удоволствието, които откри при работата с многоцветните модели, които ѝ бе предложила Сребърния гълъб. Сред чейените особено предпочитан цвят беше жълтият. Сабрина го използваше щедро, за да изобрази слънцето и начина, по който жълтото контрастираше с черните мъниста, символизиращи победата. Бялото служеше за фон, червеното се използваше за кръв, за изображения на хора или за скали, а синьото — за небе, дим или планини. Използва изображението на връх на стрела, предложен ѝ от Сребърния гълъб заедно с други геометрични мотиви. Изглежда, всеки от тях имаше свое специфично значение.

Все още работеше припряно, когато я сепна звукът на плътен мъжки смях зад нея. Сабрина подскочи от изненада и си убоде пръста с иглата.

— По-добре ли е от стъргането на кожи?

Сабрина се изчерви, смутена от това, че Дейн я бе изненадал. Без да се замисли, изсмука кръвта от пръста си.

— Да, много. Днес се върна рано от лов.

Дейн кимна, седна с кръстосани крака на земята до нея и се загледа към мокасината.

— Хванахме антилопа. Мисля, че месото ще ти хареса — протегна ръка към кожената обувка и Сабрина му я подаде неохотно, усещайки как се изчервява дори по шията.

— Боя се, че не е много хубава.

Дейн повдигна вежди в нямо учудване, докато бавно разглеждаше мокасина от всички страни. Преди няколко дни Сабрина в никакъв случай не би казала такова нещо. Просто щеше да сметне, че е безкрайно добра, само защото я бе направила самата тя.

— Не съм съгласен — поклати глава той с усмивка. — Работата ти е хубава колкото много други, които съм виждал. Дори по-хубава от повечето.

Сабрина сви рамене и извърна глава, за да прикрие задоволството си. Искаше ѝ се да приеме, че Дейн е искрен, но накърнената ѝ гордост се боеше да повярва, да не би по-късно да бъде отново наранена.

— Сребърния гълъб ми помага през повечето време. — Тя погледна любопитно към лицето на Дейн и забеляза усмивката, която

се мярна за миг. Нейните устни също се извиха в неохотна усмивка. — Предполагам, знаеш, че е луда по теб.

Дейн се разсмя тихо. Сабрина кимна и усмивката ѝ стана поширока.

— Тя ми каза, че Белия орел е истински воин. Спечелил си много победи и никога не си се връщал от лов с празни ръце. Нямах представа, че си толкова ценен.

Дейн се разсмя и наклони глава настрани, наслаждавайки се на неочаквано доброто настроение на Сабрина.

— Боя се, че Бягация вълк преувеличава възможностите ми. Това е често срещан недостатък сред воините на чейените. Колкото повече слава ми припише, толкова повече слава ще получи самият той като мой приятел.

Сабрина кимна не съвсем убедено. Сребърния гълъб бе описала много случки в подробности и Сабрина не се съмняваше, че Дейн наистина е извършил повечето от описаното от индианката. По време на престоите си сред чейените, които се отнасяха напълно сериозно към тези неща, той бе спечелил четиринадесет победни пера недостатъчно, за да носи бойна украса от трийсет пера като Бягация вълк, но въпреки това едно впечатляващо постижение за мъж, който се бе сдобил с тях за сравнително кратко време. Но докато слушаше разказа на Сребърния гълъб, най-странно ѝ се бе сторило, че валидните за Филадельфия правила изглеждаха много, много далечни. Не само че не беше отвратена от варварството на делата, които Сребърния гълъб бе описала, но дори бе впечатлена от тях и възхитена от уменията, които притежаваше Дейн, и особено от факта, че тенджерата му никога не оставаше празна. Това сега ѝ изглеждаше особено важно.

— Донякъде изпитвам съжаление към Сребърния гълъб. Явно е, че не обича много мащехата си.

— Разнасяш лагерните клюки, а? — развеселено повдигна вежди Дейн. Нима наистина най-сетне Сабрина бе започнала да се отнася към индианците като към истински човешки същества?

Сабрина се изчерви и побърза да свие рамене.

— Не, наистина не са клюки, а само...

Дейн се разсмя и се пресегна да вземе съда с вода, поставен до девойката.

— На твое място не бих се безпокоил много за това, Сабрина. От това, което ми каза Бягация вълк. Смеещата се вода може би няма да остане още дълго при него. Каза ми, че тя имала... лице на ангел... — Дейн почти щеше да каже тяло, но се усети навреме и се поправи, тъй като си спомни, че нравите, при които бе израснала Сабрина, забраняваха директното споменаване на подобни неща. Дори когато ставаше дума за ръка или крак, ако те принадлежаха на дама те се наричаха с деликатната дума крайник. — Но езикът ѝ е като на змия.

Сабрина кимна и въздъхна, без да престава да работи прилежно над вече станалата доста голяма украса от мъниста.

— Но какво би могъл да направи, след като вече е женен за нея.

— Ще я върне на баща ѝ.

Девојката спря работата си и го изгледа удивено.

— Искаш да кажеш, че разводите са разрешени сред чейените?

Дейн кимна, като прикри усмивката си.

— Да, Сабрина. Всъщност те не са нещо чак толкова необичайно.

Сабрина се замисли за миг и веждите ѝ се заключиха в намръщено изражение.

— Значи, ако един воин се отегчи от жена си, просто я праща да си опакова багажа? След като бедните жени по цял ден превиват гръб, докато вие, воините, играете на зарове или хвърляте топки напред-назад с онези пръчки с прикрепен на тях ремък, или се забавлявате с конни надбягвания и други подобни?

Дейн не се помъчи да скрие усмивката си от нарастващото възмущение на момичето, наслаждавайки се на гнева, който започваше да осветява очите ѝ с изумруден огън.

— Е, освен това се занимаваме и с малко лов.

— Това е най-голямата несправедливост, за която съм чувала! Не мога да си представя как бедните индианки търпят това!

— Виж какво, Сабрина — засмя се разколебано Дейн, като реши, че е време да я поохлади малко. — Раздялата тук е валидна и за двете страни. Ако жената пожелае, тя също може да напусне мъжа си. Баща ѝ винаги е щастлив да я приеме обратно. Обикновено винаги може да я омъжи отново и да получи още коне и кожи.

Сабрина го погледна смаяно.

— Искаш да кажеш, че те купуват жените си? В замяна на коне и други неща?

— Това не е истинска покупка, Сабрина. Повечето жени сред чейените имат по-голямо право на глас при избора на съпруг, отколкото някои от жените в нашето общество. Ето бащата губи една от своите работнички. Затова заслужава някаква компенсация.

Сабрина само поклати глава, тъй като мнението ѝ по въпроса напълно се беше объркало и върна вниманието си към мокасините. Трябваше да обмисли обясненията му, преди да се съгласи или да ги отхвърли.

— Във всеки случай Сребърния гълъб ще остане без майка. Не съм убедена, че това ще ѝ е от голяма полза.

Дейн я изгледа озадачено.

— Сребърния гълъб ти е казала, че...

— Да, че Смеещата се вода е втората жена на баща ѝ. Така че...

Сабрина се запъна и вдигна очи, за да види изражението на лицето на Дейн.

— Какво искаше да кажеш?

Дейн повдигна рамене и потрепери мислено, заради посоката, която бе взел разговорът. Беше се надявал, че поне тази част от живота на чейените ще остане скрита.

— Сабрина, аз... — размърда се неспокойно той заради неочакваното недоверие, което бе накарало очите на момичето да се разширят от ужас.

— Да не искаш да кажеш, че те имат по две!

— Сабрина — в гласа му прозвуча сдържано раздразнение, а обветреното му лице се смръщи, — да, понякога чейените взимат повече от една жена. Но това не е само за... за... — Дейн не можеше да измисли достатъчно деликатна дума и предпочете да не казва нищо, тъй като не желаше да повдига нов спор, подобен на онзи от първата нощ. — Сама си забелязала колко тежка е работата на жените. Ако един воин е в състояние да изхранва две жени, това много облекчава тяхната работа.

— Това е отвратително! — изсъска Сабрина. Иглата ѝ яростно се заби в меката кожа. — Това е... това е неморално. Това противоречи на всички християнски...

— Но чейените не са християни, Сабрина — прекъсна я той. — Този обичай не вреди никому, а всъщност дори напротив. Заради непрестанните междуплеменни войни и рисковете на лова жените винаги са повече от мъжете. Някой трябва да им осигурява храна и да се грижи за тях. Нима би предпочела да ги видиш как умират от глад?

— Сам ми каза, че от вождовете се очаква да бъдат щедри с хората, които не могат да ловуват сами. Значи тези жени няма да гладуват... освен ако не ме лъжеш — зелените ѝ очи проблеснаха ѝ се забиha напрегнато в него.

Дейн помръдна сконфузено и изпусна тежка въздишка.

— Права си, Сабрина. Няма да умрат от глад. — Щеше да бъде меко казано безполезно да се опитва да ѝ обяснява как щеше да изглежда животът на чейенските жени без съпруг. За кого щяха да правят красивите си постелки? Кой щеше да обучава малките им синове на уменията, от които се нуждаеха, за да оцелеят? Кой щеше да ги радва върху бизонските кожи през дългите нощи? Особено последното. Дейн много добре знаеше колко назад бяха цивилизованите жени в това отношение. За Сабрина би бил непонятен фактът, че индианките се отнасяха към правенето на любов като към удоволствие, а не като към неизбежно задължение. — Съжалявам, че не успях да го прикрия от теб.

Сабрина потрепери ужасена и съжали, че изобщо бе започнала този разговор. В началото ѝ беше приятно, особено споделената забава заради увлечението на Сребърния гълъб и възхищението на Дейн от уменията ѝ в ръкоделията.

— Значи майката на Сребърния гълъб... е все още жива?

— Да. Първата вечер беше на вечерята.

Сабрина се изкашля, тъй като твърде добре си спомняше как онази вечер Дейн я бе представил на всички събрали се...

— Да, мисля, че си я спомням. Как се е... как се чувства тя заради това, че трябва да дели съпруга си със Смеещата се вода? Или никой не си е направил труда да я попита?

— Сладката череша няма много общо с Бягация вълк, Сабрина. Физически, да. Освен това той осигурява месото, но тя е от племето сиукси. Бягация вълк я видял в един лагер на сиуксите при едно нападение за коне. Влюбил се в нея и се върнал, за да я открадне за своя жена.

Сабрина примигна от искрена изненада.

— И тя е останала тук, независимо че...?

Леката усмивка на Дейн се задържа на лицето му.

— Тя също се влюбила в него. Това станало преди доста повече от десет години. Сребърния гълъб е най-голямото им дете. Но Сладката череша не дели любовта на съпруга си с никоя друга жена.

Последва миг тишина и Сабрина замислено се загледа в мокасина, който държеше в ръка. Този разказ достигна до дълбините ѝ и докосна ответна струна в женската ѝ душа.

— Въпреки това, ако той я обича... — тихо заговори тя, а веждите ѝ се склочиха. — Ако той се безпокои от това, че тя работи толкова много, би могъл сам да ѝ помогне... — още докато говореше, тя отхвърли този довод. Ако Сладката череша обичаше истински чейенския воин, тя никога не би му навлякла презрението и насмешките заради това, че ѝ помага в домакинските задължения. Бръчките по челото ѝ се задълбочиха и Сабрина потъна в мълчание, усетила очите на Дейн върху себе търпеливи, а не обвиняващи. — Е, поне не е било нужно да си взима точно такава красива жена — промърмори тя най-сетне, като поклати разстроено глава. Тъй като погледът ѝ беше прикован в мокасините, Сабрина пропусна изненаданата усмивка, която ѝ отправи Дейн в мига, преди да стане на крака.

— Отивам да ти намеря кобила. Ще се върна навреме за вечеря.

Сабрина разбърка отново месото в котлето и се пресегна да вземе няколко горещи камъка, за да ги постави отдолу. Това също беше нещо, което в началото ѝ бе изглеждало странно, но сега беше просто част от една утвърдена практика. Чейените не готвеха над открит пламък, а нагорещяваха камъни, след което ги изваждаха и използваха топлината им, за да готвят на тях месо. Сабрина вдигна глава при звука от приближаването на Дейн и му се усмихна за поздрав.

Той отвърна на усмивката ѝ, но в сивите му очи остана затаено предупреждение, докато ѝ казваше:

— Намерих ти кон, Сабрина. Бих искал да дойдеш да го видиш.

Сабрина примигна изненадано и като изпъна гръб, седна на пети край огъня.

— Но сега е почти... — застави се да спре и вместо това кимна. Какво имаше? Какво не беше наред? Черната мечка каза няколко думи

на чейенски и Пеещата трева се приближи, за да заеме мястото на момичето, като ѝ показа с жест, че трябва да отиде. Сабрина стана бавно, усещайки как страхът започва да взема връх над изненадата и последва Дейн навън. Той премина безмълвно през лагера на половин крачка пред нея, без да спира, докато не достигнаха откъдния край на големия полукръг от типита. След това се обърна, за да ѝ предложи ръка и забави крачки, докато вървяха по края.

— Сабрина, искам да те предупредя за това, което чух този следобед, докато ти търсех кон заедно с Бягация вълк. Очевидно чейените изобщо не са убедени, че сме това, за което се представяме.

— Искаш да кажеш съпруг и съпруга? — Сабрина хвърли към слабото лице на Дейн загрижен поглед. — Но ние бяхме толкова предпазливи да не сгрешим нещо.

Едно кратко кимване на тъмнокосата му глава я прекъсна, а на устните му за миг пробягна лека усмивка.

— Очевидно въпросът по-скоро е какво не сме направили.

Бузите на Сабрина порозовяха и тя бързо сведе поглед към земята.

— Но... но откъде биха могли да знаят?

Усмивката отново се мярна на лицето на Дейн, а очите му бяха развеселени, въпреки загрижеността, с която изглежда сведеното лице на момичето.

— Не знам, Сабрина.

Това беше вярно — той наистина не знаеше. Разбира се той имаше достатъчно опит в това изкуство, за да се досети как бяха разбрали. По бизонските постелки оставаха някои непогрешими следи, а в нощната тишина не се бяха чули определени звуци на наслада.

— Черната мечка дали ще каже нещо?

Дейн бързо поклати глава, тъй като долови в гласа на Сабрина усилието, с което превъзможваше нежеланието си да обсъжда подобен въпрос.

— Не, той е приятел. Не би направил нищо по своя воля, което би ми навредило. Но ако някой го попита направо, няма да излъже заради нас. Никой чейенски воин не би го сторил, дори Бягация вълк. За тях това би било безчестие.

Сабрина запази мълчание още минута. Пръстите ѝ несъзнателно стиснаха ръката на Дейн и за миг тя почувства увереност от силата на

мускулите, които играеха под дланта ѝ. Но, ако се стигнеше до бой, замисли се тя, дали той щеше да рискува собствения си живот, за да я предпази.

Дейн погледна изкосо към нея и забеляза внезапната бледост на лицето ѝ.

— Нищо лошо няма да ни се случи, Сабрина. Не забравяй, че утре сутринта си тръгваме. Просто исках да те предупредя, в случай че се наложи да... отидем малко по-далеч в преструвката си, отколкото бях запланувал.

Лицето на Сабрина пламна, а червенината по страните ѝ се открои отвратително ярко върху пепелявата бледост на кожата ѝ.

— Колко по-далеч?

Усмивката отново озари лицето му, но очите на Дейн останаха любезни. Той побърза да отговори:

— Не чак толкова, че... ъ-ъ... да нанесем някакви трайни увреждания, убеден съм.

Сабрина преглътна мъчително и кимна, като отчаяно се опитваше да накара ума си да заработи. Може би имаше някакво друго решение.

— Каза ли... какво им каза на индианците, Дейн? Как им обясни защо не сме...?

— Казах им, че белите жени не горят от желание да... се занимават... с каквато и да е дейност върху бизонските постелки, когато наблизко има други хора — Дейн не си направи труда да спомене удивлението, което беше предизвикала тази информация сред индианците, нито малкия успех, който бе постигнал в опитите си да поясни аргументацията на белите жени.

— Разбирам — отговорът на Сабрина беше дрезгав шепот. Поне нямаше да ѝ се наложи да дава представление. Вероятно трябваше да бъде благодарна за това.

— Ето кобилата, която ти наех — гласът на Дейн прозвуча по-силно и Сабрина сепнато вдигна глава, осъзнавайки, че вече са достигнали края на лагера и неколцина индианци любопитно ги наблюдаваха с каменни лица от входовете на типитата си.

Сабрина се насили да кимне, дори успя да се усмихне.

— Много мило. Сега обаче трябва да се връщаме. Сигурно вече закъсняваме за вечеря.

Дейн кимна и тръгна направо през лагера. Само след една крачка той спря и се обърна, за да продължи по по-дългия, обиколен път през покрайнината. Това по-силно от всякакви думи убеди Сабрина, че опасността е по-голяма, отколкото бе посочил Дейн. Беше решил да не преминава през чейенския лагер, парадирайки със странната ѝ бяла красота пред воините, за да не ги подразни още повече. Тя не можеше да потисне тръпките, които пробягаха по тялото ѝ. Искеше ѝ се вече да е утре и те да са на мили от индианското село. Усещаше враждебността на хората по-остро от когато и да било, боеше се от тях и ги мразеше, както в началото, неспокойно усещайки множеството чифтове непроницаеми черни като въглен очи, които следяха бавното им придвижване до типито на Черната мечка.

Когато се върнаха, Пеещата трева вече беше сервирала порциите в дървените паници за хранене и на Сабрина не ѝ остана време да обмисля значението или бъдещите усложнения, произтичащи от проблема, който бяха обсъдили с Дейн. За разлика от официалната гощавка през онази първа нощ в типито на Бягация вълк, обикновеното хранене позволяваше в по-голяма степен участието на жените. Сабрина и Пеещата трева седяха в един кръг с воините и те можеха да слушат и да вземат участие в разговорите. Когато говореха на английски, Черната мечка превеждаше на жена си; когато се говореше на чейенски, Дейн обясняваше смисъла на Сабрина.

В по-голямата си част разговорът засягаше лова на мъжете: кой какви животни е видял, кой е донесъл месо в селото и кой не. Сабрина слушаше с половин ухо, слабо заинтересована от разказите на воините, които дори не познаваше. Но Пеещата трева говореше и се кикотеше свободно, за първи път спокойно в присъствието на белия воин и девойката. Сабрина погледна към жената и се усмихна. Донякъде ѝ завиждаше. Червеникавокафявото ѝ лице беше обветрено и доста набръчкано от многогодишната тежка работа, а някога черните ѝ плитки бяха щедро прошарени със сребърни нишки, но между нея и възрастния ѝ съпруг имаше явна привързаност. Макар че лицето на Черната мечка, както лицата на всички останали воини на чейените, рядко изразяваше някаква емоция, Сабрина се бе научила да гледа в очите, за да търси някаква реакция. И сега, когато вече знаеше какво да търси, тя с изненада откри неочаквано веселие и добро настроение.

При техния тежък живот в суровата страна, в която живеяха, чейените по някакъв начин успяваха да намерят поводи за смях.

Когато мъжете привършиха втората си паница храна, Сабрина понечи да се изправи на крака с намерението да ги събере и да ги изнесе навън, за да ги почисти с пясък и вода. Но Черната мечка се размърда и каза нещо на жена си, докато ставаше на крака.

Пеещата трева го изгледа за миг, а изражението ѝ беше по-ясно от всякакви думи. Каквото и да искаше той, тя бе прекарала един дълъг и тежък ден, и беше изморена. Явно не ѝ се искаше да прави това, което той беше предложил.

Черната мечка добави още нещо, този път по-настойтелно. Индианката въздъхна, но сви рамене и посегна към купчината съдове в ръцете на бялата девойка.

Сабрина се смути и се зачуди дали не беше направила нещо, с което бе обидила воина. Погледна към Дейн, който тъкмо се изправяше, но неговото лице изразяваше безгрижие, докато изричаше някакви гърлени думи на чейенски.

Черната мечка кимна и последва Пеещата трева извън типито. Дейн остана в мързелива поза, отпуснал едното си коляно настрани и кръстосал ръце пред гърдите си, докато наблюдаваше действията на индианците. След това се обърна към девойката и ѝ се усмихна, при все че сивите му очи останаха замислени. Пристъпи към нея и сложи ръце на раменете ѝ. Сабрина леко се намръщи, но той само поклати глава и се наклони към нея, за да може да говори тихо до ухото ѝ. Дъхът му погъделичка златната коприна на дългата ѝ коса.

— Струва ми се, че усещам как капанът щраква, Сабрина.

Сабрина извърна намръщеното си лице към него и го погледна въпросително, но само се смути още повече от предупреждението, което изразяваха сивите му очи. Изведнъж тя пребледня, тъй като разбра какво искаше да ѝ каже и само кимна сковано. Разбира се. Ако бялата жена не можеше да прави любов в присъствието на други хора, тогава щяха да им осигурят спокойствие. А утре, ако бизонските постелки все още бяха непокътнати, картите им щяха да бъдат разкрити.

Дейн вдигна глава, като се противопостави на желанието си да погледне към покрития с кожи вход на типито или към обикновено здраво стегнатите шевове на стените. Навън беше тъмно. Той и

Сабрина стояха между светлината на огъня и почти непрозрачните бизонски кожи. Може би силуетите им можеха да бъдат видени отвън, застанали близо един до друг. Може би това щеше да задоволи чейените. А може би не, мрачно си помисли той. Колко още трябваше да продължава този маскарад?

Сабрина потрепери леко под ръцете му и погледът му се върна към пепелявото ѝ лице, преди главата му да се наклони към устните ѝ.

— Дейн, аз... — Сабрина се запъна, а красивото ѝ лице почервения. Тя започна да трепери и заби поглед в пода от смущение. Съмняваше се, че една чейенка би била толкова невежа по тези въпроси. — Аз не знам как... искам да кажа, какво да правя.

— Всичко е наред, Сабрина. Аз знам. Просто недей да пищиш. Става ли?

Тя се насили да кимне сковано, но започна да трепери още по-силно, щом Дейн вдигна ръце, за да я прегърне. Никога преди не бе усещала толкова силно истинската му физическа същност, силата на ръцете, които я прегръщаха, твърдите мускули на мъжественото му тяло. Тя вдигна инстинктивно ръце, притисна длани към гърдите му и почувства силното, равномерно биене на сърцето му, усети повдигането на гърдния му кош при всяко вдишване. Това я изплаши, тъй като почувства невероятната му сила в сравнение с крехкото ѝ тяло: Изплаши я самата мисъл да се довери толкова много на някакъв мъж. Но наистина нямаше шанс, напомни си тя, освен ако нямаше желание да стане жена на някой индианец.

Дейн изчака толкова дълго, колкото посмя, като само вдигна ръка, за да отмахне дългите, преплетени вълни на косите от лицето ѝ. Сутринта я бе видял несръчно да реше косата си с примитивния гребен на чейените — необработена кожа от бизонски език. Но сега косата ѝ беше разбъркана от вятъра, а плитките ѝ се спускаха от раменете към кръста ѝ, досущ като златен водопад, изящни и копринени. Дейн нежно стегна прегръдката си около тънкия ѝ кръст, притегли я към себе си и повдигна красивото ѝ, потъмняло от слънцето лице с пръсти. Сабрина незабавно се напрегна, а лицето ѝ пребледня на игривата светлина на огъня, но не издаде никакъв звук, нито направи никакви усилия да избегне топлото, сухо докосване на устните му. Стоеше вдървена в прегръдката му, а сърцето ѝ биеше в бесен ритъм. Опитваше се да насили тялото си да се отпусне в несвойствената

твърдина на прегръдката на Дейн. Устните му нежно докосваха нейните, без да настояват, просто я галеха, след това отново се откъсваха и преминаваха по крайчеца на косите ѝ, на очите, по скулите ѝ.

Сабрина усети, че тялото ѝ все още трепери. Неспособна да спре, тя неочаквано се почувства признателна за силата на ръцете, които я обгръщаха. Те не биха ѝ позволили да падне. Почувства, че главата на Дейн отново се накланя, лицето му погалва страната ѝ и се потрива в косата ѝ. Чу го да мърмори тихи, успокоителни думи. Отпусна глава и я опря на ризата му от еленова кожа, а от устните ѝ се откъсна тих стон. Сабрина пое дълбоко дъх, за да заглуши треперенето си, уверена, че долавя силния му, мъжествен мирис, миризмата на кожа, грубия му допир до меката кожа на бузите ѝ. Спря за миг, след това вдигна лицето си, за да срещне устните му.

Топлата тежест на устата му притисна главата ѝ назад, към желаната сила на ръката му и Сабрина започна да се отпуска, открила в прегръдката му успокоение вместо страх. Устните ѝ се отпуснаха под неговите, а гърдите ѝ изпуснаха нежна въздишка, щом се притиснаха към неотстъпчивата твърдост на гърдния му кош. Сабрина вдигна ръце и го прегърна през шията, почувствала много добре странната слабост, която се надигаше в тялото ѝ. Беше признателна за незабавното стягане на ръката му около кръста ѝ.

Дейн се усмихна леко и откъсна устни от нейните, за да погали още веднъж мекото злато на косата ѝ. Това момиче отново го бе изненадало. Сякаш знаеше какво прави. Студената напрегнатост се бе разтопила в сладка мекота, а красивото ѝ лице беше обагрено от изящните цветове на светлината, идваща от огъня. Раздалечените ѝ очи бяха притворени, обградени от бадемовите полумесеци на гъстите, дълги мигли, които засенчваха изпъкналостта на високите ѝ скули и смекчаваха красотата на лицето ѝ. Устата ѝ предлагаше медена сладост, а стройното ѝ тяло се притискаше към него, вече без всякакво напрежение. Трябваше да полага усилия, за да не забрави, че играеха игра.

Отново наведе тъмнокосата си глава към Сабрина, опитвайки се да заглуши огньовете, разпалени от мекотата на устните ѝ, насилвайки се да не забравя, че отвън вероятно имаше воители на чейените, които наблюдаваха представлението. Сабрина отново въздъхна и меката,

заоблена пълнота на гърдите ѝ се издигна и спусна край гръдния му кош, изпращайки инстинктивна реакция в собственото му тяло, която не искаше да слуша нарежданията на ума му.

Ръцете на Сабрина се стегнаха около шията на Дейн, тъй като някаква странна слабост направи коленете ѝ коварно нестабилни. Устните му срещнаха нейните с по-голяма сила. Сабрина отстъпи под нея, отведе нараняващата мощ от тях и я смекчи с нежността на устните си. Изведнъж се почувства замаяна и се прилепи още по-близо към надеждната сила на Дейн.

Ръката зад гърба ѝ се стегна неволно, така че тялото ѝ се притисна към неговото. Дейн повдигна за малко глава, завъртя я от удоволствие и отново се наведе, за да потърси устните ѝ. Езикът му очерта влажната пълнота на леко разтворените ѝ устни, преди да докосне тъмната им сладост. Сабрина простена, без дори да осъзнае, че е издала звук, усетила как някаква незначителна нужда се разлива в тялото ѝ и кара сърцето ѝ да препуска. Дишането ѝ внезапно се учести и стана задъхано. Почувства как езикът на Дейн я подканя да разтвори устни, да му позволи отново да проникне в нея и тя отпусна глава, подчинявайки се на желанието му.

Горещият вкус на езика му изпълни устата ѝ, когато Сабрина лакомо притисна устни към Дейн и раздвижи езика си, за да отвърне на ласката му. Той се обви за миг около нейния език, след това последва пътя на отстъплението му и се плъзна навътре в устата ѝ, вкусвайки едновременно сладкия и кисел дъх на изсушените плодове от вечерята. Гърдите ѝ тръпнеха от допира до твърдите му мускули. Сабрина неволно се притисна по-близо до него, забравила всички страхове и възражения срещу правенето на любов. Чу тихите звуци, които Дейн издаваше от удоволствие до ухото ѝ, и се усмихна, усещайки как те задоволяват някакво нейно вътрешно желание, чието съществуване дори не бе подозирала. Стисна по-здраво широките му рамене и преплете пръстите си в гъстите, лъскави вълни на тъмната му коса, принуждавайки го да притисне устата си към нея.

Дейн се подчини с нов приглушен стон, като почти я повдигна от земята със силата на прегръдката си, а мускулестото му тяло се отърка в мекотата ѝ. Сабрина гладно се изви в дъга към него, като притисна инстинктивно бедрата си към надигащата се под панталоните му от еленова кожа твърдина, напрягайки се да смаже с прегръдката си

настойчивите тръпки на гърдите си. Едната ръка на Дейн се отдели от кръста ѝ и се плъзна нагоре, за да обхване великолепието на гърдите ѝ, а пръстите му се раздвижиха в ласка, от която тялото ѝ се изпълни с безкрайно удоволствие. Сабрина почувства как внезапен трепет отслабва тялото ѝ и почти се свлече под яростната му атака. Дейн я взе на ръце, отнесе я до меката купчина от бизонски кожи и внимателно я положи върху тях, като след това сам легна, почти покривайки тялото ѝ със своето.

Сабрина безпомощно отпусна глава назад, а пръстите ѝ се преплетоха в косата му. Почувства как устата му се докосва до нежната ѝ шия като изсушаващ пламък. Цялото ѝ тяло се разтrese от вълните на неутолимо желание. Сабрина почувства топлината на крака му върху бедрата си и инстинктивно се размърда, повдигайки се към тежестта му и подчинявайки се на настойчивостта, с която той се притисна към нея в отговор. Ръката на Дейн се плъзна към копчетата на роклята ѝ, разкопча ги до корсажа ѝ, след което разтвори краищата на дрехата и обсипа коженото ѝ деколте с ласки. Устните му лакомо се плъзнаха по дължината на шията ѝ. Едната му ръка отново се спусна към гърдата ѝ, повдигна я над дантеления ръб на корсажа и устата му гладно се впи в тъмното ѝ зърно.

Сабрина извика силно в екстаз и се загърми в безпомощно желание. Тъмната изпъкналост на зърното ѝ се напрегна и се надигна от докосването му, отговаряйки с твърдостта си на горещите ласки на езика му, тръпнещо и жадуващо за още, и още, и още.

Дейн протегна ръка към плътната тъкан на роклята ѝ, придърпа я високо над коленете ѝ и плъзна ръка под нея, достигайки меката белота на стройния ѝ дълъг крак. След това проследи извивката му нагоре, към тъмнината, а пръстите му докоснаха като с перо невероятната мекота на вътрешната страна на бедрата ѝ, като ги подканиха нежно да се разтворят по-широко и да се притиснат по-силно към хълбоците му.

Главата на Сабрина изведнъж се удари в кожата. Тя извика стресната, когато Дейн неочаквано я отблъсна от прегръдката си, претърколи се настрани от нея и скочи на крака с едно плавно движение. Тя отвори изплашено очи и веднага вдигна ръка да прибере разтвореното деколте на роклята си и да придърпа полите си надолу. Видя на светлината на огъня как ръката на Дейн се плъзна към конча

на високия, украсен с ресни ботуш и измъкна нож, който проблесна като сребро в сянката на типито.

— Дейн, недей! — извика тя, опитвайки се да се изправи. — Дейн!

Бягащия вълк се оказа по-бързо. Ръката му се стрелна и сграбчи китката на приятеля му. За миг двамата се пребориха за контрола над ловджийския нож, който злоещо проблясваше на непостоянната светлина. Индианецът гърлено изруга на чейенски, миг преди да отпусне ръката на Дейн. Сабрина потрепери и разтърси глава, за да принуди мозъка си отново да заработи. Така бе потънала в любовните ласки на Дейн, че почти бе забравила каква беше целта им. Всъщност беше забравила къде е, коя е, беше забравила всичко, освен яростната, настойчива радост, която караше тялото ѝ да пее.

На слабата светлина на огъня в типито стояха трима от войните на чейените. В ням ужас Сабрина отметна кичурите коса, които се бяха преплели по време на любовните ласки върху лицето ѝ. Колко ли време бяха стояли край тях, преди тя и Дейн да осъзнаят присъствието им? Мярна ѝ се и един друг въпрос, който я зашемети дори още по-силно. Какво щеше да се случи, ако не се бяха появили?

Разговорът премина на английски, тъй като Дейн беше прекалено разгневен, за да си спомни, че трябва да говори на чейенски.

— Какво става тук, по дяволите?

Бягащия вълк посрещна яростта на приятеля си, без да мигне, дори тайно облекчен от реакцията му. Нима би могло да остане някакво съмнение при вида на този мъж, чието любовно удоволствие беше прекъснато? Дори дива планинска котка, правеща любов със своята партньорка, не би могла да ръмжи по-яростно.

— Полския ястреб се усъмни в думите на Белия орел и го каза на съвета на чейените. Бялата антилопа — Бягащия вълк посочи към третия индианец, който стоеше неподвижно, при все че черните му очи блестяха враждебно — дойде да прецени кой казва истината и кой е лъжецът.

— И по каква причина вождовете на чейените се усъмниха в думите ми? — Дейн намръщено се обърна към възрастния вожд, отчаяно опитвайки се да въведе някакъв ред в мислите си. Исусе Христе! Напълно бе забравил, че може би ги наблюдаваха. Почти беше готов да започне да се люби с това момиче.

— Стори ни се, че при това пътуване Белия орел няма голямо желание за любов.

Сабрина начумерено погледна към възрастния индианец. Значи той беше един от четиридесет и четиримата индианци, които ръководеха племето. И при все че набръчканото му лице изглеждаше сериозно, стори ѝ се, че забелязва някакъв слаб блясък — може би озадачение? — в тъмните му очи.

— Нима съветът на чейените няма по-важна работа от това да брои колко пъти един воин прави любов с жена си? — Гласът на Дейн все още беше гневен и Сабрина го погледна изненадано. Изглеждаше наистина ядосан. Или беше прекрасен актьор, или също бе забравил, че само се преструваха.

— Съветът на чейените се извинява, че прекъснахме удоволствието ти, Бял орел — гласът на Бялата антилопа прозвуча помирително, но съдържаше прикрит присмех. — Един воин има много нощи с жена си, но има само един живот. Помислихме си, че ще е мъдро да предотвратим предизвикателството към Бога Слънце, което би могло да те изложи на опасност.

Сабрина рязко пое дъх. Предизвикателство към Бога Слънце? Сребърния гълъб ѝ беше разказала за този обичай. Отсъждане на истината чрез изпитание. Това ли искаше Полския ястреб — да подтикне Дейн към явен сблъсък? Неволно погледна към него и видя, че чейенът неучтиво гледа право към нея, което само по себе си беше обидно. Индианецът извърна глава и суровото му, грубо лице се очерта странно заплашително на светлината на огъня. Заговори рязко на чейенски с възрастния вожд и Сабрина, разтреперана от неочакван страх, притисна колене към гърдите си.

Дейн почервения от гняв, пристъпи крачка напред към воина, но Бялата антилопа поклати побелялата си глава и като застана между двамата мъже, вдигна ръка с длан напред.

— Кажи му, че не е негова работа дали една жена предпочита да бъде облечена, когато прави любов — Дейн умишлено се премести, за да закрие с тялото си Сабрина от индианеца. — И му напомни, че е неучтиво да зяпа жената на друг воин.

Сабрина видя как Бялата антилопа кимна утвърдително и почувства, че дишането ѝ започва да се успокоява. По изражението, което се четеше в черните очи на вожда, тя предположи, че той е

убеден в правата на Дейн над нея и е раздразнен от продължаващите обвинения на Полския ястреб. Вождът промърмори нещо на чейенския воин, кимна им, след което се обърна и направи жест на враждебно настроения индианец да го последва.

Бялата антилопа спря още веднъж до входа и каза нещо през рамо, а в старческите му очи проблесна неприкрито веселие. Думите му бяха на чейенски и Сабрина не разбра нищо, освен името на Дейн. Каквото и да бе казано, то извика усмивка на обикновено безстрастното лице на Бягация вълк. Дори Дейн с неохота се усмихна на шегата и кимна на излизащия вожд.

Бягация вълк остана още малко. Тихо каза нещо на чейенски, след това също кимна и тръгна към изхода, като се постара да прикрива смеха си, докато е в типито. Доста дълго си бе патил от закачките на Белия орел заради любовта си към Сладката череша. Въпреки това никога не бе вадил нож срещу някой, който неволно го бе прекъснал. Нито пък бе реагирал остро като ранен вълк срещу това, че някой друг воин е погледнал жена му. Засмя се в хладния нощен въздух и весело разтърси черните си плитки. Белия орел ще чуе доста неща за тази нощ, когато следващия път дойде при тях. Сладката череша поне беше добра домакиня и имаше ясна представа какво може да се случи върху бизонската постеля. Не правеше грешката да си легне облечена, така че после да му е нужен цял час, за да се добере до удоволствието си, замотан в дрехи и поли, и дори островърхи обувки. Бягация вълк отново се засмя, горящ от желание да разкаже случката на жена си. Сладката череша имаше да се смее, когато ѝ разкаже за странния характер на момичето, в което Белия орел се беше влюбил толкова силно.

Дейн остана мълчалив край загасващия огън, загледан в тръгващите си воители. Наведе се само за да постави ловджийския си нож в капията, закрепена от вътрешната страна на ботуша му. Какво ставаше с него, по дяволите? А също и с момичето. Всъщност беше ли се случило нещо с нея? Дали просто се бе оставила да я води, като бе продължила да му вярва, мислейки, че всичко е част от пиесата, в която се бе съгласила да участва? Дали се бе побояла да се възпротиви от страх да не ги разкрият? Дейн си пое дълбоко дъх, отиде и се освежи с вода, след което занесе една чанта на девойката, която седеше мълчаливо, сгушена върху бизонските кожи.

Сабрина промърмори някаква благодарност и почувства как лицето ѝ почервява от смущение под погледа на Дейн. Как може да направи това? Да позволи на този мъж да целува гърдите ѝ. Да се гърчи под топлата му тежест като животно на припек. Какво ставаше с нея, та докосванията на ръце му ѝ бяха доставили такова изгарящо удоволствие? И какво ли си мислеше сега Дейн за нея. Нито една истинска дама не би повярвала, че подобни похотливи, злонамерени действия могат да бъдат само маскарад.

— Сабрина, аз... — започна неуверено Дейн, като се изкашля, а очите му озадачено се спряха върху сведеното лице на девойката. Как изобщо би могъл да се извини, след като дори не можеше по подходящ начин да спомене това, което бяха направили? — Аз... мм... съжалявам за... за това, че отидох толкова далеч в преструвките ни. Боя се, че се възползвах от твоето... сътрудничество. Истината е, че всъщност напълно забравих какво точно правим. Надявам се да ме разбереш.

Сабрина успя да кимне, чувствайки как дишането ѝ се учестява, когато Дейн седна с кръстосани крака до нея. Усети допира на коляното му до крака си и се отмести, ужасена от нетърпеливия трепет на тялото си. Нима по душа не беше нищо повече от една лека жена?

Почувства объркания поглед на Дейн върху лицето си и се изчерви още повече. Опита се да повдигне небрежно рамене. Нима той не бе усетил неподправената страст в нейната собствена реакция? Нима не бе почувствал как се бе загубила в огъня му? Сабрина се изкашля и се размърда. Много по-добре ще е да го накара да си мисли, че грешката е била изцяло негова — че само се е подчинявала на маскарада им. Така ще подобри мнението му за нея, мрачно си помисли тя, да не изпробва отново късмета си по пътя за Денвър, който все още им предстоеше. Посред прерията няма да се появят спасителите натрапници.

— Всичко е наред. Разбирам, че... че е много трудно за един мъж да... да овладее нуждите си.

Дейн се намръщи и отново погледна към лицето ѝ. Възможно ли беше да си е представил в такива подробности страстта ѝ?

— Да, знам как си била възпитана, Сабрина. Да мислиш, че мъжете са животни. Позволяваш ни да видим глезена и пощуряваме от отвратителна страст — Дейн заговори по-рязко, отколкото

възнамеряваше, тъй като донякъде го беше яд на Сабрина, на самия него и, призна си честно той, на воините на чейените. Между него и момичето имаше цял фут разстояние, но тялото му все още тръпнеше от наново разпалилия се огън, туптеше и настояваше, това не му се бе случвало откакто бе видял Тара за първи път.

Дейн поклати глава при тази мисъл и побърза да промърмори някакво извинение.

— Извинявай, Сабрина. Предполагам, че не съм се съвзел напълно от шока — въздъхна той и премести поглед от момичето към огъня, все още учуден от силата на реакцията си. Вече не беше младо и зелено момче, та да се оставя така на вълните на страстта. Бе откликнал на Сабрина така, както на никоя друга жена или поне на жените, с които си бе имал работа от доста години насам. Но какво означаваше това?

Тръсна гневно глава. „Забрави я!“, нареди си сам той. И без това щеше да му бъде трудно да заспи.

— Утре тръгваме рано, Сабрина. Още призори. Ще ни се наложи да яздим цял ден, за да стигнем до мястото, където ще нощуваме.

Девойката само кимна, без все още да посмее да го погледне в очите. Легна с лице към стената на типито и обърна гръб на Дейн, когото доскоро така страстно бе държала в прегръдката си. Миг по-късно Черната мечка и жена му влязоха в типито. Чейенският воин изглеждаше доволен, но същевременно истински обезсърчен. Радваше се, че приятелят му Белия орел е доказал правотата си, но от друга страна беше доволен, че на другия ден гостите щяха да напуснат типито му. Като се имаше предвид странният навик на бялата жена да стои съвсем облечена и да прави любов с мъжа си само когато са сами, би било не само неудобно, но и затрудняващо да ги карат да им гостуват по-дълго. Той и Пеещата трева не биха могли всяка нощ да стоят часове наред на хладния пролетен въздух. Вече не бяха млади.

Жената изглеждаше вече заспала. Черната мечка промърмори няколко думи на белия воин, преди сам да се насочи към леглото си. Не биваше да се държи негостоприемно, напомни си той. Белия орел беше осигурил месо за дни напред с антилопата, която беше застрелял през деня. Освен това чейените се гордееха с търпимостта си към странностите на другите хора. Чейените, разбира се, бяха прави. Явно бяха много по-умни от белите племена. Отпусна се в леглото и

прегърна любвеобилно Пеещата трева, оценявайки всичко онова, което години наред бе получавал от жена си и което бе приемал за дадено. Трябваше да благодари на боговете, че е женен за индианка, а не за бяла жена. Почти веднага добави в молитвата си и Белия орел. С такава жена един воин има нужда от всички сили, които може да събере.

Дейн се отпусна на бизонските кожи и се загледа с празен поглед вменящите се сенки, които огънят хвърляше върху изрисуваните стени на типито. Доста време чуваше само звуците на чейенската нощ: лая на кучетата, далечния вой на койотите, вечния вятър сред типитата. След това се намесиха спомените за Тара, спомените за лудите очи на брат му, когато за последен път го бе видял жив; красивата плантаторска къща с бели колони във Вирджиния; прекрасният смях на Тара, преливащ от прозореца на втория етаж — далечен, но ясен; ведрината навън и невероятното, непочтено поведение на Тара вътре.

Чак тогава дочу тихите звуци, които издаваше Сабрина. Обърна глава към нея, надигна се на лакът и сред тъмнината внимателно се вгледа в лицето ѝ. Мислеше си, че е заспала, но забеляза, че в ъгълчетата на очите ѝ блестят сълзи. Протегна ръка и докосна с питаща ръка рамото ѝ. Сабрина също не каза нищо, а само леко поклати глава, сякаш в отговор. Дейн се намръщи за миг, чудейки се какво да направи. Нима беше толкова разстроена от това, което се беше случило вечерта между тях? Дейн се отпусна отново, промуши ръка под русата ѝ глава, без да обръща внимание на незабавното налягане на тялото ѝ, и я притегли към себе си, като притисна главата ѝ към облеченото му в еленова кожа рамо. След това нежно я прегърна с другата си ръка.

Сабрина се възпротиви за миг, след това се предаде, чувствайки как по необясним начин хаотичният ход на мислите ѝ секва и постепенно я обхваща топла сигурност. Това ѝ напомни за детството ѝ и за начина, по който баща ѝ я беше прегръщал, за да успокои събуденото от кошмарен сън дете. Тя подсмръкна за последен път и зарови лице по-дълбоко в рамото на Дейн, попивайки сълзите си в ризата му. Постепенно тихото, ритмично туптене на сърцето му я унесе в дълбок, безпаметен сън.

ГЛАВА 4

Пеещата трева се събуди тъкмо когато първите слънчеви лъчи осветяха равнините на Колорадо. Прозя се и мързеливо остана да лежи още миг, след това се застави да стане и да добави шепа изсушени стърготини от бизонски тор към жаравата в огнището. Белия орел искаше да тръгне рано сутринта. Трябваше да приготви закуска, преди времето да е напреднало много. Стъпи тихо на отъпкания пръстен под на типито и погледна към белия воин, който все още спеше. Явно Бялата роза се бе обърнала през нощта и бе потърсила рамото на своя мъж наместо възглавница. Усмивката на Пеещата трева стана още поширока, щом забеляза, че момичето насън бе стиснало ризата на Белия орел. Значи Бялата роза беше неочаквано мъдра, засмя се мислено индианката, като си спомни предишните посещения на белия воин при чейените, когато той бе търсил удоволствие при множество хубави млади девойки. Очевидно Бялата роза не желаше мъжът ѝ да се скита по нощите без нея.

Дейн се размърда и отвори очи, усещайки странна тежест върху дясното си рамо. Извърна леко поглед и откри, че момичето все още е сгушило глава върху рамото му. Измъкна се изпод нея, като внимаваше да не я събуди.

Бягащия вълк беше изпратил по-малкия си син да докара конете им и да ги оседлае, но все още имаше много работа, преди слънцето да се е издигнало в небето. Дейн се усмихна при спомена за ужасения поглед на приятеля си, когато му бе казал да сложи седлото на кобилата, а не на Сънденс. Чейенът се бе изплашил, че приятелят му ще извърши непростим грях, като позволи на една жена да възседне коня му, докато самият той язди една товарна кобила. Дейн се беше разсмял и бе побързал да увери чейена, че все още не е съвсем сигурен как точно ще стигнат до Денвър. Дори със седло на Сабрина щеше да ѝ се наложи да язди по мъжки. Индианците използваха седла рядко, по-често яздеха на гол гръб, но в никакъв случай нямаха женски седла. Надяваше се, че момичето ще може да язди по този начин и че няма да

избухне в гняв от унижение, че ѝ се налага да го направи, мислеше си той, докато се навеждаше да вземе пушката и манерката. Преди няколко дни би предположил, че Сабрина ще направи сцена, но сега не беше съвсем сигурен. Изглежда, най-накрая тя беше превъзмогнала усещането, че всяко неудобство е насочено умишлено срещу нея или поне е било запланувано да ѝ навреди от него или от света като цяло. Но времето щеше да покаже. Единственото нещо, което можеше да каже със сигурност, беше, че Сабрина Уелс е непредсказуема.

Сабрина последва Дейн към типито на Бягация вълк, като се усмихна през рамо на Пеещата трева. Сега, когато моментът на отпътуването беше дошъл наистина, не можеше да реши дали се радва, че си тръгва или желае да остане още ден-два. Огледа се наоколо. Млади майки дължаха мургавите бебета на гърдите си; воители приготвяха стрели за приближаващия пролетен лов на бизони, като киснеха ремъци от нещавена кожа във вода и закрепваха с тях металните или старомодните кремъчни върхове към тънките пръчки; момчета играеха с техните миниатюрни лъкове с обвити в кожа топки; девойки — умалени копия на техните майки, помагаха в домакинската работа или си играеха на земята с пръчки и изхабени парчета кожа, правейки малки типита. Все още беше твърде рано и работата не беше започнала с пълна сила, но тук-там жените вече се събираха и стържеха бизонски кожи или ги обработваха с мас, за да ги запазят еластични; други украсяваха мокасини с ярки мъниста, а трети тръгваха за вода или разместваха нанизите месо, закачени да се сушат. Пред едно от типитата, край които минаха, имаше разстлани бизонски кожи, разположени в груб полукръг и пълен котел с храна в средата им. Когато някоя приятелка спираше да хапне от предложената храна, това означаваше, че тя изявява желание да помогне да съшият кожата в тини.

Бягация вълк и Сладката череша стояха и наблюдаваха приближаването на Дейн и Сабрина. Бяха само на няколко ярда от тях, когато неочаквано Сладката череша избухна в кикот, закри устата си с ръка и се втурна в типито. Дейн забави крачка и погледна учудено след скрилата се жена.

— Жените не могат да мислят сериозно — навъсено рече Бягация вълк и смръщи вежди, при все че неговите очи също играеха

весело. Добре знаеше за какво се смее жена му. Снощният му разказ за това, как бялата жена бе правила любов напълно облечена, така я бе заинтригувал, че го бе накарала сами да го изпробват. Двамата си бяха легнали върху бизонските постелки с дрехите. Прекараха близо час, през повечето време разтърсвани от смях, като се опитваха да се справят с дрехите, които сякаш бяха навсякъде, макар че изобщо не ги искаха.

Дейн повдигна рамене, въпреки че изражението му не беше много убедено.

— Конете готови ли са?

Чейенът кимна и посочи към сина си. Беше доловил острата нотка в тона на приятеля си. Подозираше, че Дейн не му е простил напълно снощното нахлуване. Може би Бялата роза се е побояла, че ще последва ново прекъсване, и това им е попречило да продължат.

Сребърния гълъб пристъпи срамежливо от типито, последвана от майка си, която бе успяла да овладее смеха си. Младото момиче отиде до Сабрина и ѝ подаде мокасините, които тя бе започнала да украсява предишния ден. Сабрина ги прие с известна изненада, удивена от това, че бяха вече напълно завършени. Момичето сигурно бе работило над тях цяла нощ.

— Благодаря ти, Сребърен гълъб. Ти си много, много мила — устните на Сабрина, извити в усмивка, изведнъж потрепериха. Беше се привързала към срамежливото младо момиче, понеже Сребърния гълъб ѝ бе предложила искрено приятелство. Зачуди се дали би била толкова любезна, ако ролите им бяха разменени. Импулсивно вдигна ръце и разкопча верижката на малкото златно сърце, което носеше на шията си от малка. Не ѝ се искаше да се разделя с него, защото ѝ беше скъп спомен — подарък от баща ѝ, точно преди да умре, но нямаше какво друго да ѝ даде. Сабрина посегна да го окачи на шията на Сребърния гълъб и не забеляза изненадания поглед на Дейн. Бягачия вълк се намръщи и поклати глава, пристъпвайки напред.

— Бяла роза, няма нужда да даваш подарък на Сребърния гълъб. Мокасините са сватбен подарък за теб.

Сабрина бързо погледна към Дейн, страхувайки се, че е направила нещо нередно. По лицето му не личеше недоволство, така че тя също поклати глава в отговор, като внимаваше да не срещне погледа на индианеца.

— Оценявам високо подаръка на дъщеря ти, Бягащ вълк. Разбирам, че го получавам, защото Белия орел се ожени за мен. Но освен това Сребърния гълъб ми предложи приятелството си. Искам да запази медальона ми като спомен за дружбата ни.

Тъмните очи на Сребърния гълъб се обърнаха към баща ѝ в безмълвна молба. Бягация вълк сви рамене и отстъпи. Обичаше да глези жените, а Сребърния гълъб беше любимата му дъщеря.

— Така да бъде тогава.

Сладката череша се приближи и като застана до Сребърния гълъб, заговори на чейенски с любезно изражение. Младото момиче преведе думите ѝ на английски:

— Майка ми казва, че съжалява, че не може да говори твоя език. Тя ще го научи, за да може да разговаря, когато се върнеш с Белия орел. Тя иска да знае повече за бяла жена. Ще те научи на повече чейенски неща, за да бъдеш добра съпруга на воин.

Сабрина кимна и усмихнато погледна към Сладката череша. Спомни си разказа на Дейн за романа ѝ с Бягация вълк и усети, че я пробожда завист. Индианка или не, всяка жена би била щастлива да държи в ръцете си сърцето на един хубав мъж.

Дейн неспокойно изчака край кобилата, като се надяваше, че Сабрина няма да го притесни прекалено много с възраженията си за язденето с мъжко седло. За негово учудване девойката не каза нищо, а само въздъхна и се помъчи да мушне крак в седлото, без да повдига много полите на роклята си. Дейн побърза да ѝ помогне, като я хвана през кръста и с лекота я прехвърли върху седлото. Видя, че Сабрина се изчервява и се мъчи да скрие, доколкото може краката си.

— А ти на какво ще яздиш, Дейн? — тя изведнъж се смути и погледна към кафявия гръб на жребеца му, върху който нямаше нищо друго, освен една подложка.

Дейн сграбчи гривата на коня и с лекота се метна на гърба му.

— Всъщност седлото не ми е нужно — подхвърли той през рамо, — освен, за да нося багажа си. Подложката ми е напълно достатъчна.

Бягация вълк вдигна ръка с длан напред и погледна приятеля си в очите за последен път, преди да отстъпи назад, за да направи път на конете. Животът беше твърде непредсказуем. Не искаше да се разделя с приятеля си, без да са си изяснили отношенията. Дейн се усмихна бавно, кимна му и вдигна ръка, за да отвърне на поздрава му.

— Другия път се опитай да почукаш.

Чейенът се усмихна и отстъпи крачка назад.

— А ти, приятелю, бъди внимателен из прериите, за да има следващ път. Успешен лов. И нека стрелата ти да улучи сърцето на всичко, в което се прицелиш.

Дейн кимна и подвикна на Сънденс, като махна с ръка на Сабрина да го следва. За щастие дребната кобила, изглежда, нямаше нищо против да го направи, тъй като момичето нямаше никаква представа как да насочва коня с чейенската юзда, състояща се само от един кожен ремък. Преминаха мълчаливо през лагера и почти бяха достигнали края му, когато Дейн неочаквано спря жребеца си и заговори рязко с воина, който беше застанал на пътя им. Сабрина плахо вдигна очи и лицето ѝ пребледня, когато разпозна ъгловатите черти на Полския ястреб. В началото всички индианци ѝ се струваха еднакво непознати. Но само за няколко дни се бе научила да забелязва индивидуалните различия, а също и враждебните чувства, помисли си тя и през стройното ѝ тяло премина слаба тръпка.

Чейенът отвърна със същото високомерие, като направи жест, сякаш искаше да им каже да си намерят друг път през селото. Но миг по-късно към тях се приближи друг воин, който каза нещо кратко на Полския ястреб. Той само сви рамене и неохотно отстъпи встрани.

— Нещо като племенна полиция, Сабрина. Без съмнение съветът на вождовете им е наредил тази сутрин да държат под око нашия приятел.

Сабрина кимна — изненадано, но с облекчение. Не беше предполагала, че чейените имат подобна цивилизована система. Все пак срещата с Полския ястреб бе направила раздялата с индианския лагер не толкова тъжна. Не се беше привързала чак толкова към Сребърния гълъб, за да пожелае да остане тук за постоянно като пленница на чейените.

Най-сетне бяха отново сред откритото поле. Сабрина изпусна облекчена въздишка, като се удиви на собственото си удоволствие при вида на безводната, скалиста пустош. Преди я беше мразила, беше я считала за пустинна, чужда и изоставена, но сега ѝ се струваше истински рай. Някога бе прочела, че удобствата в живота са относителни и тази мисъл ѝ се бе сторила ужасно глупава, но сега я разбра напълно.

— Изглежда, че ти харесва напускането на лагера на чейените — отбеляза Дейн.

Сабрина му се усмихна и кимна. Дейн подръпна леко юздите на коня, за да го накара да забави малко ход, така че да се изравни с нея. Сивите му очи се спряха на лицето ѝ със странно замислено изражение.

— Така е. Полския ястреб ме изплаши. На твое място не бих го изпускала от очи, Дейн.

Той само ѝ се усмихна и хвърли поглед към посоката, от която идваха.

— Не се безпокой. Но не си мисли, че вече сме извън опасност. Просто сменихме един риск с друг.

— Да, останах с това впечатление от онова, което ти каза Бягация вълк. Има ли други команчи наблизо? Това ли имаше предвид, като спомена онова, за стрелата и сърцето?

— Отчасти да. Това е само обичаен чейенски израз при сбогуване.

— Но щом чейените имат договор с команчите, а Бягация вълк е чейен, тогава защо ще...

Смехът на Дейн я прекъсна. Сивите му очи развеселено срещнаха погледа и за миг.

— Не съм сигурен дали не ми харесваше повече, когато не можеше да говориш, без някой да те е попитал нещо.

Сабрина почти беше готова да избухне, когато забеляза веселото му изражение и само се усмихна в отговор.

— Това време свърши, Бял орел. Аз не съм индианка от племето чейени. Почакай само да стигнем до Денвър.

Дейн се разсмя и кимна утвърдително. Добродушното високомерие на девойката му доставяше удоволствие. Не че би могъл да ѝ го каже, но имаше само една причина, поради която би предпочел да бъде индианка, а не бяла жена. Толкова му беше приятен краткият сън тази нощ, когато Сабрина се беше притиснала плътно до него.

— Да се върнем към отговора на въпроса ти. Чейените имат споразумение с команчите, но всъщност не изпитват особена любов към тях. Нито едно от племената не е в наистина добри отношения с останалите, при все че чейените и арапахо са по-приятелски настроени в сравнение с останалите. Между тях по традиция царят не чак толкова

враждебни отношения, колкото с останалите племена. Команчите, например, се присмиват на чейените, че ядат кучешко месо, и им се подиграват, че са позволили на оджибуа да ги изтласкат от Минесота. А чейените презират команчите, че не са достатъчно цивилизовани, за да честват празника на Слънцето. Освен това племенната организация на чейените наистина е на едно високо равнище. Полицията, която видя в действие тази сутрин, е добре организирана и контролирана. Управлението на племето също се извършва по по-организиран начин. Вместо да имат множество вождове с различна степен на власт, които постоянно да се борят за надмощие, чейените са създали съвета на четиридесет и четиримата вождове, които ръководят доста демократично. Освен това чейените се държат изключително надменно към останалите племена, защото позволяват притежаването само на три знака за всяка победа над враг. Останалите позволяват по четири. Предполагам, че няма да го разбереш — Дейн се засмя тихо, — но чейените са абсолютно убедени във вроденото им превъзходство над всички останали племена. Съюзът им с команчите е продиктуван само от най-практични причини. Общият брой на всички воители на чейените едва ли е повече от, да речем, три хиляди и петстотин мъже. Арапахо са малко по-малко. Команчите са почти шест хиляди. Когато вождовете започнали да разбират колко мъже имат белите племена те... хм, започнали да се съюзяват, за да се защитават с общи сили.

— Нима се опитваш да ми кажеш, че като нападнаха дилижанса, те само са се защитавали? — гласът на Сабрина прозвуча неочаквано рязко заради спомените за страха и гнева, които бе изживяла, и тя хвърли бърз поглед към Дейн, за да провери дали не го е ядосала с тона си. Очите му срещнаха за миг погледа ѝ, след което Дейн сви рамене и започна да ѝ обяснява, но в думите му нямаше гняв. Това донякъде успокои Сабрина.

— Да, Сабрина, в известен смисъл те са се защитавали. Вече ти казах колко малко са индианците. Дори при сегашното положение белите вече имат числено превъзходство над тях. Най-доброто, което могат да сторят, за да се защитят, е да попречат на идването на нови бели. Очевидно дори диваците и варварите си мислят, че имат правото да се опитат да оцелеят.

Сабрина се изчерви, като чу собствените си думи подхвърлени обратно в лицето ѝ. Сега те ѝ причиняваха болка. Преди да се запознае

с чейените, да работи заедно с жените им и да споделя храната им, ситуацията не ѝ беше изглеждала толкова объркана. Много по-лесно беше да се реши индианският въпрос от далечната Филадельфия.

— Доста се привързах към Сребърния гълъб — призна тя, като снижи глас в знак, че се опитва да се извини. — А също и към баща ѝ, Бягачия вълк. Той е един достоен мъж по свой начин. Съжалявам, че ги нарекох варвари и диваци, Дейн. Някои от тях може би наистина са такива, например Полския ястреб. Но за другите сгреших. Съжалявам.

Дейн не откъсна поглед от равнината пред тях, тъй като знаеше, че и бездруго ѝ е трудно да признае това, и не искаше да я унижава допълнително, като я гледа. Изчака я да свърши, след това я погледна през рамо и леко ѝ се усмихна.

— Не бъди прекалено строга към себе си, Сабрина. Мнозина прекарват целия си живот тук, без дори да им хрумне да променят мнението си за индианците. На теб поне ти трябваха само няколко дни.

Тя мълчаливо кимна в отговор. Яздиха така в продължение на няколко мили. Сабрина се размърда неудобно върху седлото, тъй като усещайте, че кожата му започва да прежулва голите ѝ крака. Бяха яздили само няколко часа. Как ли щяха да се чувстват краката ѝ, докато станеше време да спрат за нощувка?

— Какво има, Сабрина?

Въпросителната интонация на Дейн беше неподправена. Тя се изчерви и смутено сви рамене.

— Нищо особено. Добре съм.

По лицето на Дейн премина слаба усмивка. Вече познаваше момичето достатъчно добре, за да знае, че първият ѝ отговор винаги беше това, което смяташе, че е длъжна да каже. Ако попиташе повторно, може би щеше да се добере до истината.

— Седлото ли ти е неудобно?

Тя се размърда и притеснено се изкашля.

— Ръбовете на кожата жулят моите... моите...

Дейн се намръщи и кимна. Не беше помислил за това, а трябваше. Предишната вечер сам беше почувствал невероятната мекота на кожата на бедрата ѝ.

— Извинявай, Сабрина. Трябваше да се сетя сам. Нека да помисля. Може би ще успея да направя нещо, когато спрем за обяд.

Но какво можеше да направи, запита се той. Да разреже полата ѝ, така че да обвие с плата голите ѝ крака и да ги предпази от грубата кожа на седлото? Но ако изведнъж им се наложеше да препуснат в галоп, Сабрина в никакъв случай нямаше да успее да се задържи по този начин. Иронична усмивка изви леко ъгълчетата на устните му. Можеше да ѝ даде назаем собствените си панталони от еленова кожа — те щяха да предпазят нежната ѝ плът — но въпросът беше как тя щеше да реагира на идеята да язди с гол мъж през следващите няколко дни. Реши, че няма да е разумно дори да ѝ предлага този вариант.

Когато най-сетне Дейн вдигна ръка, за да ѝ даде знак, че спират, Сабрина изпусна дълбока въздишка. Положението ставаше все по-лошо. Вече нямаше позиция върху седлото, в която да се чувства удобно. Всяко движение на кобилата прежулваше разранената ѝ кожа още повече.

Дейн скочи от жребеца си и отиде при нея, за да я свали от седлото. Хвана я през кръста и я сложи на земята. Щом краката ѝ докоснаха земята, Сабрина прехапа устни, за да не извика от болка. Кожата на бедрата ѝ пламтеше по цялата им дължина.

Дейн забеляза внезапната ѝ бледост и се намръщи, тъй като усети, че Сабрина полага геройски усилия да не извика от болка. Не беше осъзнал колко лошо е състоянието ѝ.

— Ето, вземи това парче плат и върви при потока. Измий краката си със студена вода. Ще се почувстваш малко по-добре.

Сабрина само кимна. Беше твърде окрилена от възможността да облекчи болките в краката си, за да се чувства обидена от директното им споменаване.

— Трябва да те предупредя. Аз също отивам на потока да се освежа и да напоя конете. По-добре стой от другата страна на дъбовия шубрак. Обещавам да не гледам.

Сабрина отново кимна и бузите ѝ се зачервиха още повече. По някакви причини възможността Дейн да види голите ѝ крака вече не изглеждаше толкова трагична, както някога. Леденостудената вода беше истинско блаженство за изприщената ѝ кожа. За съжаление прекалено скоро чу гласа на Дейн да я вика. Трябваше отново да тръгват. Въздъхна дълбоко и за последен път притисна компреса към изранените си крака, след което стана и бавно тръгна към него.

Като наближи, Сабрина спря от изненада. Дейн беше преместил седлото на жребеца си и сега за последен път проверяваше дали са затегнати ремъците.

— Какво правиш?

— Ще яздим заедно, както преди — отвърна лаконично Дейн. В тона му прозвуча слабо раздразнение и Сабрина не попита нищо повече. Дейн можеше да си представи колко ужасен би бил Бягачия вълк в такава ситуация. Самият той не беше особено зарадван. Достатъчно трудно му беше през цялата нощ да държи в прегръдките си стройното тяло на Сабрина и да се наслаждава на приятното усещане от притискането на тялото ѝ. Сега щеше да бъде двойно по-трудно.

— Ако се наложи да бягаме, аз ще взема пушката си и ще се прехвърля на гърба на кобилата. Ти ще останеш на Сънденс.

Девојката кимна, изчака Дейн да се качи на седлото и пристъпи напред, като вдигна ръце, за да може той да я вземе при себе си. Настани се внимателно до стегналото му тяло и промърмори нещо в благодарност за предложеното ѝ парче пемикан. Тръгнаха отново. От една дупка пред конете се показва прерийно куче. Изцвърча и отново се скри. Жребецът изпръхтя и затанцува на място, като извиваше шията си назад в дъга.

— Дейн, не съм сигурна, че ще успея да удържа Сънденс, ако ми се наложи да яздя сама. Как се действа с тази юзда?

— Сънденс е обучен по системата на чейените и се подчинява на заповеди с глас и притискане с крака. Ако аз тръгна напред с кобилата, той трябва да ме последва. Просто стисни гривата му с две ръце и се наведи колкото можеш по-ниско на седлото. Ако искаш да забави, тогава се изправи малко и седни на седлото. Не му подвиквай, освен ако наистина не го искаш, защото тогава ще спре изведнъж и вероятно ще се преметнеш над главата му.

Сабрина повдигна светлите си вежди с подозрителна въздишка. От обясненията му беше останала с впечатлението, че бягството от команчите е не по-малко опасно от възможността да бъдеш заловен от тях.

— Купи ли кобилата, която трябваше да яздя?

— Не, просто я взех назаем. Няколко пъти сме мерили силите на Сънденс срещу най-добрите коне на чейените и всеки път той ги

изпреварваше с лекота. Обещах им да им върна кобилата с жребче от него — Дейн се засмя тихо. — Ако искаш вярвай, ако не искаш — недей, но чейенът реши, че сделката е по-изгодна за него. От една страна, се отървава от кобилата, от която така или иначе не се нуждае в момента, а от друга, следващата пролет ще получи жребче, от което вероятно ще излезе добър боен кон.

Сабрина се усмихна на индианската привързаност към бързите коне.

— Жалко все пак. Те са толкова различни. Сънденс е много по-хубав от кобилата, дори много по-хубав от всички индиански понита, които съм виждала тук.

— Той не е индианско пони. Преди пет години в Мексико видях един арабски жребец — най-красивия кон, който някога съм виждал. Освен това беше бърз като светкавица. Собственикът му — един богат испанец, твърдеше, че е пряк потомък на чистокръвните арабски коне, докарани тук още по испанско време. Не искаше да го продава за нищо на света, така че купих най-добрата кобила, която успях да намеря, и я заплодих от жребца. На другата пролет се роди Сънденс. Засега е още много млад, но мисля, че е добър като баща си, дори още по-добър. По-едър е от него и това ми харесва.

Сабрина се разсмя и се размърда. Незабавно почувства как ръката на Дейн се стяга около кръста ѝ.

— Освен това е отнел няколко трофейни пера от чейенските ти приятели и ми се струва, че това също ти допада.

Тихият му смях прозвуча до ухото ѝ. Сабрина се усмихна, усещайки, че е отгатнала истината. Поне това оставаше непроменено, без значение дали беше във Филаделфия, или тук. Мъжете обичаха истински добрите коне. Откриването на това сходство донякъде я успокои и усмивката остана на лицето ѝ.

Може би Сабрина нямаше да бъде толкова самодоволна, ако беше видяла потъмняващия блясък в сивите очи на Дейн, когато ги сведе, за да погледне усмихнатото ѝ лице. Както бе предполагал, меката тежест на бедрата ѝ бързо възпламени отново огъня в него. Тялото му прекалено добре си спомняше сладката ѝ отстъпчивост през отминалата нощ, изпъкналите ѝ, стегнати гърди под ръцете му. Тогава не беше сигурен дали не си бе въобразил ответната реакция, която бяха предизвикали в тялото му ласките им. Състоянието му едва ли можеше

да бъде наречено подходящо за трезва преценка, сухо си напомни той. Но сега главата му не беше замъглена от надигащата се страст — или поне не чак толкова, отстъпи мрачно той, когато Сабрина отново се размърда и огънят в плътта му изпусна сноп искри. Сковаността, с която бе яздила отначало, бе изчезнала. Главата ѝ спокойно почиваше върху рамото му, а едната ѝ ръка безгрижно се бе отпуснала върху неговата, с която я придържаше през кръста. Тялото ѝ се притискаше, меко и спокойно, към нарастващото напрежение на мускулите му. Щеше да бъде щастлив, ако успееше да запази самообладание, докато стигнат до Денвър. Сабрина се люшна към него, тъй като Сънденс се подплаши от малката прерийна птица, която изхвъркна от храстите, обграждащи близкия поток. Дейн изсумтя и навъсено се поправи. Както вървяха нещата, щеше да бъде щастлив, ако издържеше, докато станеше време да направят бивак за през нощта.

Сабрина първа видя прахоляка, който вдигаше един самотен ездач пред тях. Това малко я учуди. Целият следобед Дейн изглеждаше странно разсеян и един-два пъти ѝ се беше сопвал, когато се бе размърдвала върху седлото, развълнувана от красотата на яносиньото прерийно небе или от пъстрите петна на случайните диви цветя. След като първият ѝ опит да завърже разговор с него се бе провалил, Сабрина не направи повече опити и ездата им бе продължила в донякъде приятно мълчание. Видяното я накара да вдигне ръка и да посочи към облака прах. Дейн дръпна юздите на жребеца и го насочи по-навътре в сянката на едно от малките дървета, които ограждаха потока. След това остана загледан напред цяла минута.

Най-накрая се усмихна и кимна сякаш на себе си.

— Всичко е наред, Сабрина. Не е индианец. Всъщност е един приятел.

Девојката кимна, като прикри изненадата си. Може би из тези места имаше толкова малко хора, че всички се познаваха, както индианците, така и белите.

Дейн изчака още няколко минути, докато ездачът приближи съвсем и излезе отново на светло, за да привлече вниманието му. Сабрина огледа непознатия, докато се приближаваше към тях, и се притисна по-плътнo към Дейн, тъй като реши, че този мъж е най-мръсното и недостойно създание, което е виждала някога. Носеше риза от еленова кожа като Дейн, но, за разлика от него, ризата на

новодошлия беше почти черна от мръсотия и мазни петна, ресните ѝ бяха неравни, дори липсваха на места. Беше обут в някакво също така мръсно, размъкнато подобие на панталони от раиран плат. Тъмната му брада беше дълга и неподдържана. Сабрина имаше усещането, че ако се загледа по-внимателно, би могла да открие с какво се е хранил през последните няколко седмици. И под смачканата му кожена шапка, захабена като останалите му дрехи, се спускаше дълга кестенява коса с неопределен оттенък. Сабрина леко потрепери, доволна от засиленото притискане на ръката на Дейн.

— Блу Джеймисън, Сабрина Уелс — очите на Дейн весело проблеснаха от зле прикритото учудване на мъжа при вида на девойката, а също и от изражението, изписано на лицето на Сабрина.

Мъжът, когото бяха нарекли Джеймисън, се досети да кимне, като докосна с пръсти периферията на мръсната си шапка и се опита да примигне. Откъде ли, по дяволите, Морган бе успял да намери това момиче? Бог му беше свидетел, че в града ги имаше в излишък, но тук...

— Накъде сте се запътили? — смотолеве той, като най-сетне успя да откъсне очи от момичето.

— Към Денвър — отговорът на Дейн беше къс, но не нелюбезен, и бе съпроводен с добродушна усмивка над русата глава на момичето.

— Самият аз идвам оттам — кимна Джеймисън. — По-добре се оглеждайте внимателно. Неколцина команчи ме преследваха доста време, но накрая успях да се отърва от мръсниците — той се намръщи, а на лицето му се появи кисела усмивка. — Разбира се, тебе тая работа не те тревожи, щото си някакъв вожд, доколкото знам, нали?

— Сред чейените, Блу, а не сред команчите. Налетяхме на една тяхна група и успяхме да им се измъкнем едва през нощта.

— Чейени или команчи — сви рамене Джеймисън и като се наведе, изплю една кафява хрчка близо до копитото на коня си, — ква е разликата как ще ги наречеш? Всичките са все същите мръсни и миризливи диваци.

Сабрина незабавно се намръщи. Бузите ѝ се зачервиха при спомена за Сребърния гълъб и останалите.

— Не съм съгласна, мистър Джеймисън. Тъй като току-що идвам от едно село на чейените, мога да заявя, че индианците всъщност са

доста чисти. Поне доста по-чисти от всички тук присъстващи... особено от един от нас.

Джеймисън удивено повдигна вежди, прекалено зашеметен, за да забележи, че в очите на Дейн за миг проблесна подобна изненада.

— Да не искаш да кажеш, че си завел момичето в индианско село, копеле такова? Сигурно си си загубил ума! Нали знаеш, че от всичко на света червенокожите най-много обичат да се лепнат за някоя бяла жена и...

— Блу! — бързо го прекъсна Дейн. — Госпожица Уелс е добре възпитана.

— О! — сепна се мъжът, като отново обърна глава към момичето и докосна с пръсти шапката си, гледайки я с неудобство. — Съжалявам, мадам. Надявам се, че не съм ви оскърбил.

Сабрина хладно поклати глава, без да казва нищо. Не, не беше я оскърбил. Всъщност нямаше представа какво искаше да каже този мъж. В продължение на няколко минути двамата мъже си говориха за хора, които не познаваше, и споменаваха имена на местности, за които не бе чувала Чери Крийк, Крипъл Крийк, Пайкс Пийк, Лукаут Маунтин. Говореха на език, който слабо напомняше на английския, но беше толкова свободно изпъстрен с диалектни изрази, че едвам успяваше да ги разбере.

Дейн се държеше напълно спокойно в присъствието на непознатия, така че Сабрина предположи, че той не представлява опасност за тях, макар да беше удивена как един човек може да бъде толкова недодялан. Беше сметнала Дейн Морган за груб и нецивилизован, но в сравнение с Блу Джеймисън той беше истински принц. Дрехите на Дейн бяха изработени от еленова кожа, но бяха направо безупречни спрямо облеклото на мъжа. Освен това му бяха по мярка, дългите ресни подчертаваха ширината на плещите му, а панталоните открояваха дългите му крака. Освен това — слава на Бога — Дейн не дъвчеше тютюн, каза си тя, като смръщи нос, щом Джеймисън отново се изплю, оставяйки малка следа от слюнка да се стича по брадата му. Дейн беше гладко избръснат, като всеки мъж от обществото. Може би й бе отказал някои учтивости, но поне следеше езика си нещо явно непознато тук, ако се съдеше по начина, по който говореше Блу Джеймисън. Може би Дейн не се къпеше толкова често, колкото мъжете във Филаделфия, но... Сабрина се намръщи, озадачена

от бледия спомен. След това неохотно го остави да излезе на преден плат, за да го обмисли. Не си бе позволила дори да си помисли за онова, което се бе случило между нея и Дейн предишната вечер в чейенското типи, но... пръстите ѝ се бяха преплитали в гъстата му, тъмна коса, толкова мека и блестяща, миришеца приятно, подобно на сапуна, който Дейн бе използвал първия ден, за да измие от лицето ѝ засъхналата кръв на мъртвия индианец.

Значи, докато бяха стояли в селото на чейените, Дейн се беше изкъпал, а тя се бе задоволила с речната вода и с няколко стиски треви и приятно миришещи листа. Беше ѝ се наложило да мие косата си повече от час с подобни примитивни средства, преди да стане достатъчно чиста. Значи Дейн Морган беше най-цивилизованият човек на запад от Мисури в сравнение с Блу Джеймисън и донякъде дори с нея!

— Откъде сте, госпожице?

Неочакваният въпрос на мъжа стресна Сабрина и тя мигновено се изчерви, опитвайки се да оформи отговора си. За нещастие Дейн вече бе казал на мъжа името ѝ. Не ѝ се искаше да разкрива повече от това. Наемниците на пастрока ѝ сигурно вече я търсеха. Колкото повече разказваше за себе си на случайно срещнати хора, толкова по-лесно щяха да я открият. Най-сетне Сабрина сви рамене и се усмихна леко.

— Едно от първите неща, които мистър Морган ми каза, беше, че подобни въпроси тук са нежелани, мистър Джеймисън. Ще ви предложа една сделка — вие няма да ме питате и аз няма да ви питам.

Изненадата се изписа ясно на лицето на Блу, който обаче кимна хрисимо и извърна погледа си към Дейн.

— С мен няма проблеми. Но ти няма да я оставиш току-така в Денвър да се набута в някоя каша. Дори няма да я зарежеш просто така.

Дейн сви рамене, като прикри собствената си изненада от отговора на момичето.

— Ще му мисля, когато му дойде времето, Блу — каза Дейн, като насочи коня към потока и остави животните да се напият с вода. За миг всички останаха безмълвни. Очите на Дейн замислено се спуснаха към Сабрина. Несъмнено Сабрина желаше да скрие миналото си, но по каква ли причина? А липсата на всякакъв интерес към Денвър,

непознаването ѝ на това място, безразличието ѝ към въпроса, колко бързо щяха да стигнат дотам, го караха да мисли, че не толкова искаше да отиде в Денвър, колкото се опитваше да избяга отнякъде другаде. От начина, но който бе реагирала на него, Дейн предположи, че има замесен друг мъж. Мъж, но не съпруг. Нито една омъжена жена не би могла да бъде толкова невежа. Може би баща? Или настойник, с когото не се е разбирала... Но кой беше той? И защо?

Сабрина изведнъж възкликна, като отново привлече вниманието му към себе си. Цялата се бе изчервила, тялото ѝ се бе напрегнало от гняв. Дейн не каза нищо. Скри слабата си, развеселена усмивка, докато разглеждаше пламтящото ѝ лице. Беше предположил, че не е разбрала по-раншния намек на Блу за сексуалните предпочитания на индианците, но очевидно през цялото време беше мислила над думите му. И сега ги бе проумяла.

— Самият аз се връщам в Денвър, Дейн. Искате ли да си имате компания, или предпочитате да сте сами?

Дейн се поколеба за миг, след което кимна. Щеше да бъде много по-добре да пътува с компания, както за Блу, така и за тях, и най-вече за Сабрина.

— Ще останем заедно. Но все пак не мога да предложа бърза езда, ако това представлява проблем.

Джеймисън поклати глава. Дейн въздъхна леко и кимна. Проклет да е, ако Сабрина нямаше ангел пазител, който през цялото време бдеше над нея.

Беше късно, когато спряха за вечеря. И тримата бяха изморени, така че нямаше много разговори, особено след като Дейн бе открил, че очите на Блу изучават прекалено внимателно Сабрина и бе вдигнал глава в нямо предупреждение. Блу бе побързал да свие рамене и да извърне поглед, като оттогава се опитваше да не обръща внимание на момичето, доколкото можеше. Сивите очи на Морган бяха проблеснали като острие, изтеглено от капията. А Блу познаваше Морган достатъчно добре, за да не се опитва да предизвиква гнева му. Щом момичето беше негово, значи беше негово, поне що се отнасяше до Блу. Може би в Денвър щеше да има по-склонни да спорят — жените все още бяха голяма рядкост в миньорските селища — но това вероятно щеше да бъде фаталната грешка в живота им.

Следващият ден отмина бързо. Времето отново се затопли под горещото слънце и сухия, топъл вятър, който индианците наричаха чинук. Дейн застреля двойка прерийни яребици, които конят на Блу подплаши от храстите, и малката група спря по-рано, за да си направи бивак. Не се забелязваха никакви следи от команчи всъщност нямаше никакъв белег за друго живо същество, освен самите тях. През повечето време Сабрина се развличаше с гледката на приближаващите далечни планини. Разстоянията в равната прерия бяха измамни, но въпреки това тя се съмняваше, че им остава повече от още един ден езда. А от онова, което бе споменал Дейн, Денвър се намираше точно в подножието на планината.

Наблизо зави който и Сабрина почти изпусна тенекиените чинии в потока. Смахът на Дейн я стресна още по-силно и я накара да се обърне.

— О... ти ли си, Дейн? — тя му кимна с глава, намръщена, но и малко зарадвана. Натопи чинията във водата и загреба в шепа малко пясък от дъното, за да я измие, както правеха чейените.

— От койота ли се изплаши, Сабрина? Това като че ли не ти подхожда — Дейн седна на пети, като се протегна, за да ѝ подаде следващата чиния.

Сабрина изненадано повдигна вежди, след това се усмихна печално и отново погледна към чинията.

— Помислих, че е вълк.

Дейн се усмихна по-широко.

— Воят на койота е по-писклив и има друга мелодия. Във всеки случай вълците рядко идват толкова на юг. Може би във високите части на планината могат да се намерят един-два, но не и тук.

Сабрина кимна и протегна ръка към последната чиния, която Дейн ѝ подаде.

— Дейн, нали те помолих да вдигаш повече шум, когато идваш зад гърба ми? Ако не го правиш, ще те накарам да си сложиш хлопатар — пошегува се тя, като го погледна през рамо и му отправи една от редките си сладки усмивки. — Всъщност къде си се научил да ходиш така? Мислех, че всички тук ходят така, но Блу тропа дори повече от мен.

Дейн се усмихна широко и се настани до нея с кръстосани крака.

— Сега си много по-тиха, отколкото в началото. Ако бяхме прекарали в селото на чейените още няколко дни, щеше да започнеш да ме стряскаш, както аз тебе.

Сабрина се засмя, поласкана и смутена от комплиментата. Наистина полагаше усилия да внимава как стъпва. След това изведнъж се намръщи и вдигна чинията по-близо до очите си, за да я разгледа на слабата светлина на залеза.

— Дейн, виж! Ето тук, на дъното, тази малка частица пясък.

Дейн погледна и веднага се намръщи. Протегна ръка, взе чинията от момичето и изтръска пясъка от нея.

— Забрави това, Сабрина. Забрави, че изобщо си го виждала.

— Но... но, Дейн...

— За Бога, Сабрина, карал ли съм те да направиш нещо друго? Казах: забрави го!

Сабрина се сепна от намръщеното му изражение и учудено продължи следи как Дейн стана на крака и нервно избърса чинията в панталона си.

— Но, Дейн — тя смутено разпери ръце, — песъчинката приличаше на злато...

— Не ми пука на какво е приличала!

Думите му бяха по-малко плашещи от силата на гласа му. Сабрина замлъкна отново, а Дейн изведнъж рязко ѝ обърна гръб. И порано го беше виждала да избухва, но по някаква причина гневът му сега не я плашеше толкова, колкото в началото. Вече не мислеше, че Дейн възнамерява да я нарани, Сабрина свъси вежди от това откритие, но сега нямаше време да го обмисля.

— Сабрина, моля те — гласът на Дейн неочаквано беше омекнал, сякаш отпаднал от някаква, силна умора, за чиято причина Сабрина нямаше никаква представа.

— Да приемем, че през последните няколко дни съм ти помогнал малко и сега искам да ми се отплатиш с услуга. Ако кажеш на някого какво си видяла тук... Не знаеш ли защо в дилижанса, с който идваше насам, имаше толкова много хора? Не знаеш ли защо изобщо имаше дилижанс? Този маршрут допреди няколко месеца изобщо не съществуваше. После плъзнаха слухове, че тук, на юг от Пайкс Пийк имало злато. Започнаха да се изсипват хиляди хора, за да го търсят. Блу Джеймисън е един от тях. — Дейн се обърна бавно. Сабрина вдигна

учудения си поглед към него, но откри, че изражението му е непроницаемо, а сред сенките на залязващото слънце не можеше да види очите му. — Остави песъчинките там, където са, Сабрина. Тук няма много злато и след няколко месеца златотърсачите ще се махнат оттук и ще се преместят някъде другаде. Кажи на някого какво си видяла в пясъка, носен от потока, и утре ще бъдат тук, а всички земи наоколо ще бъдат опустошени.

Сабрина се поколеба за миг, след това бавно кимна. Все още не можеше да го проумее напълно, но разбираше, че Дейн обича тази страна, и то такава каквато беше. Не можеше да отвърне на любезното му отношение, като я разруши.

— Добре, Дейн. Никога нищо не съм виждала. — Сабрина се насили да се усмихне, докато говореше, и забеляза как бързо изчезва напрежението му. Дейн се размърда смутено — той, когото никога не бе виждала да изпитва неудобство — и промърмори някаква благодарност. Но предишното спокойствие, на което се бяха наслаждали за кратко, си беше отишло и двамата се върнаха при постелите си в напрегнато мълчание.

Няколко часа по-късно Сабрина още не спеше. Безсънието ѝ я учуди. Обикновено беше много по-изморена от Блу и Дейн и въпреки това можеше да почувства движението на гърба на Дейн, опрян в нейния — ритмично доказателство, че той спеше дълбоко. И не срамът, че дели с него едно одеяло, я държеше будна. От онази нощ, когато бе лежала в ръцете му и бе притискала толкова силно стегнатото му тяло, срамът ѝ от него беше изчезнал. Спокойно можеше да се притисне в него, търсейки топлина в нощта и изпитвайки само сладкото чувство, че е на сигурно място и че нищо не я заплашва. Но утре сутринта щяха да стигнат в Денвър. Блу бе потвърдил предположението ѝ, докато вечеряха. Дейн Морган отново щеше да се запъти, накъдето го водеха собствените му дела, а тя... Какво щеше да прави в Денвър? Досега не ѝ беше оставало време да си зададе този въпрос. Как щеше да оцелее там?

След първата безрадостна нощ в чейенското село Сабрина бе възвърнала достатъчно от духа си, за да изпитва поне малко увереност, че постъпва правилно. Освен това не възнамеряваше отново да попада под властта на пастрока си. Малкото пари, с които разполагаше, бяха останали на дилижанса, когато Дейн я бе спасил от нападението на

команчите, а щяха да ѝ трябват пари, за да плаща за хотел. Трябваше ѝ и нова рокля. Сегашната беше невъзможно да се поправи.

Златото в потока беше една възможност, която ѝ бяха изпратили самите небеса. Дори да не успееше да събере достатъчно, сигурно щеше да стигне за няколкодневен престой, докато си намери някаква работа в Денвър. Не беше нужно да казва откъде го е намерила. Можеше да каже, че идва от... откъде ли всъщност? Никой не би могъл да узнае.

Внимателно отметна одеялото, като сдържаше дъха си от страх да не събуди мъжа, който спеше до нея. Не си правеше илюзии каква ще бъде реакцията му, ако я хванеше. Дейн не помръдна и Сабрина притвори очи в безмълвна благодарствена молитва. Чиниите все още не бяха прибрани, тъй като щяха да им потрябват за закуска. Блу беше предложил да направи хляб в тиган, каквото и да значеше това. Сабрина се промъкна тихо като индианец, взе една чиния, след това взе още една. Нямаше много време, така че по-добре да използва две. Слава Богу, от безоблачното небе светеше кръглата луна. Тази светлина трябваше да е достатъчна.

Потокът беше като течен лед, но Сабрина не обърна внимание на студа, съсредоточена само върху това, което правеше. Не можеше напълно да отдели златните частици от пясъка, така че след няколко опита се предаде и започна да изсипва пясъка в другата чиния. И без друго беше открила, че не можеше да използва двете едновременно. Някои от загребванията бяха по-добри от другите и златните частици проблясваха смътно на лунната светлина. Имаше едно място в потока, където от водата стърчеше голям камък. Пясъкът, който се бе насъбрал край него, изглеждаше много по-богат на злато.

Луната започна да залязва и Сабрина се насили да работи по-бързо, тъй като знаеше, че не ѝ остава много време. Все пак на чинията се беше събрала прилична купчинка, която започваше да расте все по-бързо, тъй като движенията ѝ ставаха по-умели. Пръстите ѝ бяха премръзнали, но тя не обръщаше внимание на сковаността им, успокоявайки се, че няма да работи още дълго. Нямаше представа колко струва златото или дори колко беше събрала досега, но сигурно щеше да бъде достатъчно, за да...

Изведнъж замръзна, а сърцето ѝ спря да бие от страх. Късите косъмчета по врата ѝ настръхнаха. Някой я гледаше. Извърна се с тих,

ужасен вик, очаквайки да види някой гол команч с лице, боядисано с цветовете на войната.

— Дейн!

Той не помръдна. Стоеше неподвижен, както се беше облегнал на едно чворесто дърво.

За миг Сабрина остана загледана в него, а сърцето ѝ препускаше лудешки от страх. Звукът му така отекуваше в ушите ѝ, че не можеше да чуе нищо друго. Дори шумното бълбукане на водата беше някак странно приглушено. Не можеше да помръдне, не можеше дори да откъсне очи от лицето му. Не беше ли си помислила по-рано, че той никога не би я наранил? Сегашното му изражение обаче я караше да се съмнява. Полуприкрит от сенките, той изглеждаше твърде висок. Сабрина си спомни силата на ръцете му и потрепери от неподправен страх. Преди още да е заговорил, тя почувства заплахата на гнева му.

— Какво правиш, Сабрина?

Дъхът ѝ заседна в гърлото и Сабрина издаде странен звук, опитвайки се да се изкашля. Цялото ѝ тяло се разтрепери, отначало слабо, след това с нарастваща сила. В сравнение с мрачната, надвесила се над нея фигура на Дейн, един индианец би изглеждал просто безопасен.

— Попитах ви нещо, госпожице Уелс. Чухте ли ме, или трябва да повторя въпроса си?

Сабрина се насили да отвори уста и се помъчи да отговори, но успя само да издаде слаб, несвързан звук. Стисна в юмруци плата на роклята си, опитвайки се да смекчи треперенето си. Преглътна с неимоверни усилия и отново се опита да отговори.

— Не... — смотолеви тя най-накрая, а звукът беше сух и слаб като шумолене на сух лист под есенния вятър. — Не, аз... те чух — изглеждаше безсмислено да се опитва да обясни какво прави. Без съмнение Дейн вече беше разбрал.

Той се изправи и отстъпи от дървото. Сабрина отново потрепери. Чинията със златния пясък лежеше в краката ѝ като нямо доказателство за вината ѝ. Нямаше начин да я скрие.

— Какво... какво ще правиш с мен, Дейн?

Той не отвърна, а тръгна към нея, напомнящ на свръхестествено видение. Стъпките му бяха безшумни, както винаги, а раменете му

препречваха пътя на сребристата лунна светлина. Най-накрая спря само на стъпка от нея и я изгледа от горе до долу.

Сабрина беше в състояние само да го гледа в ням ужас. Умът ѝ подсказваше да извика на помощ Блу Джеймисън — ако той можеше и ако пожелаеше да ѝ помогне — или да бяга, или да се моли, или да се опита да обясни, че не е възнамерявала да каже на никого. Изведнъж Дейн я сграбчи за ръката. Сабрина издаде слаб, приглушен вик и инстинктивно вдигна ръка пред лицето си, като се сви.

— Не! Не ме удряй, моля те!

Думите ѝ пробиха яростния лед на гнева му. Дейн я стисна поздравно и я дръпна към себе си. Ръцете му трепереха от едва сдържана ярост. Не можеше да повярва, че Сабрина бе направила подобно нещо. Беше като замаян, когато я видя край потока. Сабрина му беше дала думата си и той ѝ беше повярвал. Лъжата го засегна като физически удар. Потайните движения, с които Сабрина се бе измъкнала изпод одеялото, го бяха разбудили. Дори тогава се бе опитал да приеме, че е станала само за да пие вода или по естествена нужда. През последните няколко часа я беше наблюдавал и сега по-скоро изпитваше някаква болка, отколкото гняв. Това го объркваше повече от всичко останало.

— Стани, проклета да си. Няма да те ударя.

Сабрина се поколеба за миг, след това се осмели да извърне глава към него. Очите ѝ приличаха на бездънни извори на страх.

— Тогава какво ще правиш с мен?

Дейн ясно почувства колко силно трепери Сабрина под ръцете му. Това му причини още по-силна болка и увеличи гнева му. Пусна ръката ѝ с тиха ругатня.

— Това е един много добър въпрос, Сабрина.

Момичето остана неподвижно, сигурно, че в последните му думи ще чуе смъртната си присъда. Дали щеше да я остави тук... или щеше да я удави във водите на ручея... или щеше да измъкне зловещия нож, който носеше в ботуша си?

— Може би трябва да те върна при чейените и да те продам на Полския ястреб. Това би било добро решение, тъй като именно чейените щяха да пострадат най-много от действията ти през тази нощ, ако не те бях хванал.

Сабрина потрепери и затвори очи. Поклати глава, но гласът ѝ беше изненадващо спокоен, когато проговори:

— Не, Дейн, моля те. Просто ме убий. Направи го.

Дейн не отговори и Сабрина се застави да отвори отново очи, усещайки как очите ѝ се изпълват със сълзи. Вдигна поглед към мрачното му лице с няма молба.

— Не исках да навредя на никого, кълна се. Нито на чейените, нито на тази страна, а най-малко на теб.

Дейн се намръщи озадачено. По някаква непонятна причина обаче думите на момичето смекчиха малко агонията на душата му. Той поклати глава, ядосан както на себе си заради объркването си, така и на момичето.

— Проклета да си, Сабрина!

Тя не отмести погледа си от него, а страхът в очите ѝ бавно отстъпи място на смущението. Дали само ѝ се беше сторило, че в тихо изречените думи долавя съвсем слаб оттенък на нежност.

— Дейн, моля те... — прошепна тя с печален глас. — За бога, моля те. На никого няма да кажа откъде съм го взела. Вече го бях решила. Щях да кажа, че идвам от юг, където те вече знаят, че...

— Но защо? Защо, Сабрина? — в гласа на Дейн сега имаше повече горчивина, отколкото гняв, но по някаква причина това нарани Сабрина дори по-силно. — След като ми даде дума! След като ти казах какви ще бъдат последиците!

— Трябваше, Дейн — Сабрина безпомощно поклати глава, усещайки как по премръзналите ѝ бузи започват да се стичат сълзи. — Нямам никакви пари! Поначалю нямах много, но дори и те останаха в дилижанса.

— Не ме лъжи повече, проклета да си! — гласът на Дейн изплющя като камшик. Сабрина пламна цялата и поклати още по-енергично глава. — Не ме мисли за пълен глупак. Роклята, която носиш, не е евтина. Нито пък ботушите ти. Не беше евтин и онзи медальон, който даде на Сребърния гълъб. Може би нямаш пари в проклетия си джоб, но сигурно имаш достъп до цели товари със злато. Щом стигнеш в Денвър, ще е достатъчна само една телеграма за това, което се е случило с дилижанса, и ще имаш достатъчно пари. А сега престани с проклетите си лъжи веднъж завинаги или ще те...

— Не лъжа! Не мисля, че ще разбереш, но... — Сабрина се запъна неочаквано и по лицето ѝ потекоха сълзи. — Нямам никакви пари! Мислех, че златото ще ми стигне за няколко дни в Денвър, това е

всичко. Достатъчно дълго, за да успея да си намеря работа, с която да се издържам.

Дейн неочаквано отстъпи крачка назад, извърна се наполовина и като погледна към мълчаливите звезди, пое дълбоко дъх. Най-накрая отпусна глава и бавно я поклати.

— Цялата тази история все повече и повече губи всякакъв смисъл. По-добре започни от самото начало. И нека всичко да бъде истина.

Сабрина замълча за миг безпомощно. Вдигна очи към Дейн и го погледна през сълзи. На слабото му, красиво лице беше изписана студена решителност и тя разбра, че е безсмислено да спори. Изглежда, че поне част от гнева му беше отминал.

— Бягам от пастрока си Гарвис Треймор — прошепна най-сетне тя с треперещ глас в иначе тихата нощ, — или по-точно от телохранителите, които той нае да ме придружат до Санта Фе.

Сабрина отново погледна към Дейн, но той стоеше все така неподвижен с неразгадаеми мрачни очи. Неочаквано ѝ се стори, че той вече знае това или поне го е подозирал.

— Баща ми беше богат човек. Умря преди около шест години, когато бях на тринайсет. Майка ми се омъжи повторно две години по-късно. Тази пролет почина и тя. Аз съм единственото им дете и ще наследя много пари, когато стана пълнолетна. Но пастрокът ми е твърдо решен да се добере до богатството ми. Сега той ми е настойник и е пълновластен господар на имота. Опита се да ме накара да се омъжа за него и по този начин да се сдобие с парите. Когато отказах, той реши да ме изпрати да живея в Санта Фе при един негов приятел, някой си Клейтън Лоуъл. Знаеше, че там няма да ми хареса. Каза ми, че няма да ми позволи да се върна вкъщи, докато не променя решението си и не се съглася да се омъжа за него.

Последва миг мълчание. Дейн се обърна и се загледа в пепеляво бледото ѝ лице на отслабващата лунна светлина. Това, което видя, му подсказа, че Сабрина говори истината.

— Твоите придружители не бяха на дилижанса, когато ви нападнаха команчите, нали?

— Не. Чух някой да казва, че дилижансът за Денвър ще тръгне всеки момент и... успях да им се изплъзна и да се кача. Не знам дали

все още са в Сейнт Джоузеф, или са се върнали... или са тръгнали насам да ме търсят.

— Или вече те чакат да пристигнеш в Денвър. А какво ще стане с парите, ако умреш, преди да си достигнала пълнолетие?

Сабрина примигна изненадано към него и сви рамене.

— Не съм сигурна. Предполагам, че повечето ще отидат в далечни роднини, с изключение на сумата, която майка ми е оставила на пастрока ми. Във всеки случай майка ми остави цяло състояние в бижута. Сигурна съм, че поне тях ще вземе.

Дейн въздъхна и бавно поклати глава. Огледа за миг стройното тяло на девойката, уморено отпуснатите ѝ рамене, необичайното положение на главата ѝ. Той въздъхна отново и се отпусна на земята, като направи жест на Сабрина да седне между краката му. Тя се подчини неохотно, като коленичи, където ѝ беше посочил, а в изумрудените ѝ очи отново се върна страха.

— Защо?

Дейн я хвана за ръцете, обърна я с гръб към себе си, след което я притисна към гърдите си, прегърна я здраво и вдигна колене от двете ѝ страни.

— Защото видях, че трепериш, Сабрина. Не е нужно да ти е студено, докато говорим.

Неочакваното потрепване на Сабрина сепна Дейн, тъй като изглеждаше, че бе предизвикано от облекчение. Изведнъж тя сведе лице към ръката му и по ризата му закапа порой от сълзи. Тази реакция беше толкова женствена, че той съвсем не я бе очаквал от нея. Може би твърдостта на характера, която се виждаше на повърхността, не беше толкова дълбока, колкото си даваше вид Сабрина.

Дейн я притисна в безмълвно съчувствие и изчака да отмине най-лошата част на сълзливата буря, преди да заговори отново. Законите, които я обвързваха в тази мъртва хватка, не му бяха напълно непознати. Жените през 1859 година бяха считани донякъде за понижши човешки същества. Докато Сабрина станеше на двайсет и една години, тя беше изцяло под контрола на настойника си. Дори след това, особено ако се омъжеше, тя практически нямаше да има никакви права по закон. Нямаше да може да притежава собственост на свое име, нито щеше да може да получава наследства. Всичко, което една жена притежаваше или с което се сдобиеше по време на брака,

незабавно преминаваше в ръцете на съпруга. Жената можеше да подаде оплакване в съда, ако отношението към нея беше истински лошо, но тъй като на жените не се разрешаваше да дават показания в съда, подобни молби почти винаги оставаха без последствия.

— Забъркала си се в голяма каша, Сабрина — промърмори най-накрая Дейн, усетил последните конвулсивни тръпки на затихващите ридания под ръцете си.

— Знам.

Той се усмихна слабо при този отговор. Гласът ѝ беше като мънкането на дете, изправено пред непреодолима пречка. Стисна поздраво ръцете си. Сабрина подсмръкна и опря глава на твърдите мускули на рамото му.

— Всъщност какво мислеше, че ще правиш в Денвър?

Сабрина печално сви рамене.

— Не знам. Може би щях да преподавам нещо.

— Имаш предвид уроци по френски или пиано? — на лицето му за миг се мярна усмивка. Не можеше да си представи как грубите, жадни за злато миньори биха се захванали с нещо подобно.

— Може би щях да стана готвачка.

— Преди правила ли си го? Готвила ли си собствената си храна във Филадельфия?

Момичето само поклати глава с тиха въздишка.

— Не. Но все нещо трябва да върша.

— Сабрина, позволи ми да бъда честен с риск да те обидя. Имаш само една стока, която онези мъже в Денвър биха пожелали да купят. А не мисля, че си готова да продаваш точно това.

Сабрина потръпна, но думите му не я изненадаха точно, както биха могли преди време. Откакто срещнаха Блу Джеймисън, тя размишляваше над този въпрос и беше стигнала до извода, че тук мъжете като него са правило, а Дейн е изключение.

— Тогава какво мислиш, че трябва да направя? Да отида кротко в Санта Фе и да се оставя в ръцете на един мъж, когото дори не познавам? Няма да направя това. Аз ще... ще направя всичко друго, което се налага.

— Момиче, не се разстройвай отново — Дейн въздъхна. — Изобщо не съм казвал, че трябва да отиваш в Санта Фе — макар че идеята може би не беше чак толкова лоша.

Зависеше, разбира се, що за човек беше този, който я очакваше там. Ако той беше почтен, може би за Сабрина щеше да бъде по-добре да се установи при него.

Сабрина почувства как отчаянието, което за миг бе заплашило да я залее отново, започва да заглъхва. Остана безмълвна за миг, за да не пречи на мислите на Дейн. Той предлагаше съветите си по-бавно от хората, с които беше израснала. Както при чейените, при разговорите с него често имаше дълги паузи, докато Дейн обмисляше думите си, тъй като предпочиташе да мълчи, вместо да каже нещо неправилно.

— Мисля, че може би ще е по-добре да остана няколко дни в Денвър.

Сърцето на Сабрина подскочи от радост, но тя бързо помръкна, обзета от чувство за вина, тъй като думите му бяха придружени с въздишка. Очевидно той не бе планирал да остава там.

— Не, няма нужда. Вече направи достатъчно за мен.

Дейн само поклати тъмнокосата си глава, пусна я от прегръдката си, стана и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се изправи.

— Няма да го обсъждаме, Сабрина. Сега да вървим да поспим.

Сабрина кимна, след това спря и неспокойно погледна към чиниите, които все още стояха на земята край потока, блестящ като сребро под последните хладни лъчи на луната. Дейн проследи погледа ѝ, пусна ръката ѝ, без да каже дума, и отиде да хвърли съдържанието им обратно там, откъдето беше дошло. Върна се бавно при Сабрина. В очите му се четеше мълчалив въпрос.

Тя поклати глава и протегна ръка, за да го хване под мишницата.

— Не, Дейн. Няма да кажа на никого. Обещавам.

Изглежда, че това обещание го задоволи и двамата се върнаха в лагера, без да проронят нито дума повече.

ГЛАВА 5

Денвър се оказа едно истинско разочарование. Щом конете прехвърлиха билото на един нисък хълм, Дейн дръпна юздите и посочи към разпрострелия се под тях хаос, потвърждавайки най-лошите страхове на Сабрина. Градът имаше в най-добрия случай сто и петдесет дървени къщи, половината от които изглеждаха недовършени или вече се разпадаха. Нещо подобно се виждаше от другата страна на потока, който Дейн нарече Чери Крийк. Дали обаче това беше част от Денвър, или беше отделно селище, Сабрина не може да разбере. И понеже нямаше видима разлика — може би само беше по-малко и по-недодялано — нямаше никаква причина да разпитва повече. Можеше само да се взира с отчаяние към града в подножието на хълма.

— Не прилича на Филадельфия, нали?

Тихият глас на Дейн прозвуча до ухото ѝ. Сабрина му отговори само с мрачно кимване. Наистина не приличаше на Филадельфия с павираните ѝ улици и каменните ѝ сгради, с високите, сенчести дървета и кристално по-чистите води на Упсахикон Крийк, който криволичеше в околностите ѝ. Любимата Филадельфия, с нейното усещане за достойнство, ред и стабилност, за целенасочен културен живот. Това място нямаше нищо общо дори с Индипендънс или Сейнт Джоузеф, както се бе надявала. Беше очаквала грубия вид на тези погранични селища, калните им главни улици, дъсчените им къщи, белосани набързо, ужасяващата скука. Но това... това беше отвъд всяка представа.

Дейн умишлено остави известно разстояние между Сънденс и понито на Блу, наведе глава и прошепна на ухото на момичето:

— Ще кажа, че си ми втора братовчедка. Сабрина. Останала си сирак и идваш да живееш с мен. Може би няма да им се стори твърде правдоподобно, но е най-доброто, което можах да измисля.

Сабрина само кимна, прекалено смазана, за да отговори. Нищо чудно, че Дейн се беше развеселил от намерението ѝ да преподава уроци по френски или пиано.

Какво всъщност щеше да прави тук? В никакъв случай не би могла да остане сама в това... това село, напомнящо на бедняшки квартал.

Двамата мъже спряха конете си пред една двуетажна постройка, която очевидно изпълняваше функциите на бар, ако се съдеше по мърлявата, лошо нарисувана табела, представляваща огромна, яркожълта птица. Текстът под птицата гласеше: „Златният орел“. Заше метена, Сабрина не проговори, докато Дейн я сваляше от седлото. След това самият той слезе от коня и намота юздите му около дървения коневръз. Все още беше ранен следобед, но от вратата на бара се носеше адска глъчка. От близкия прозорец се вижда група мъже, които вече бяха насядали край дълъг бар. Сабрина затвори очи и пое дълбоко дъх, молейки се да не припадне тук, в прахоляка.

— Ела, Сабрина — Дейн се усмихна мрачно и хвана отпуснатата ръка на момичето. — Това място ще трябва да те научи да не се качваш на дилижанси, когато не знаеш къде отиват.

Сабрина го последва безмълвно и се сви, щом влязоха в бара. Към тях се приближиха Блу Джеймисън, придружен от един як мъж, провесил в ръката си пушка. Носеше я така небрежно, както друг мъж би носил чадъра си.

— Не те чаках скоро, Дейн, или поне не чак толкоз скоро. Кво мога да сторя за теб?

— Трябват ми две стаи, Луис, или поне една — за това момиче. Тя ми е далечна роднина. Осиротяла е и идва да живее при мен.

Мъжът кимна и погледна любопитно към Сабрина, преди отново да отпрати погледа си към Дейн.

— Няма проблеми. Новината, че на юг са намерили злато, разкара повечето от хората тук. Имаме свободни стаи в излишък.

Един млад мъж, седнал до бара, се обърна, приближи се до малката група, усмихнат протегна ръка за поздрав.

— Дейн! Какво, по дяволите, правиш...? — изведнъж той заекна и почервения, щом забеляза Сабрина. Сграбчи с ръка шапката си, докато бързаше да поднесе извиненията си. — За Бога, съжалявам, госпожице. Не ви видях.

— Сабрина, това е Тревис Брюстър — на лицето на Дейн се появи иронична усмивка, докато ги запознаваше и наблюдаваше как

лицето на момъка става дори още по-червено. — Тревис ми е приятел. При това е много добре възпитан, както сама виждаш. Сигурно ще ти е приятно да си поговориш с него.

Младият мъж кимна с глава. Сабрина се намръщи, тъй като бе доловила насмешката в гласа на Дейн и това я беше объркало.

— Приятно ми е да се запозная с вас, госпожице...

— Морган — побърза да му подсказе Сабрина, като повдигна леко вежди при дяволия поглед, който ѝ хвърли Дейн.

— Искате да кажете, че сте госпожа? — момъкът с недоумение погледна към Дейн.

— Не, тя ми е далечна братовчедка, но очевидно носи същото име.

От стълбите, водещи към втория етаж, долетя женски глас.

— Дейн Морган? Каква приятна изненада! — Жената изтича надолу по стълбите и нетърпеливо побърза да се присъедини към малката група, плъзна голата си ръка зад гърба на Дейн, за да може да се повдигне на пръсти, и залепи устата си в неговата.

Сабрина ги зяпна глупаво, поразена от тази неприкрита проява на чувства. А след това, щом забеляза блестящата рокля от розов сатен, с която беше облечена жената, дълбоко изрязания ѝ корсаж, както и грима на лицето ѝ, Сабрина възкликна и извърна лице, което беше добило същия цвят, като този на роклята на жената. Тази жена беше проститутка.

— Това е Керълайна — поясни Тревис Брюстър с болезнено смущение. — Тя е... тя е нещо като приятел на Дейн.

Сабрина успя да кимне, като все още внимаваше главата ѝ да е добре извърната настрана от жената. Бог знаеше какво щяха да направят след целувката!

— Да, несъмнено са много близки приятели! — промърмори тя, чувствайки прилив на необяснимо раздразнение.

— За Бога, Дейн! Коя е тази?

Сабрина извърна глава и откри, че жената се взира в нея и я оглежда от главата до петите с неприкрито весело изражение. Лицето на Сабрина пламна в миг и тя вирна гордо брадичката си.

— Това, скъпа ми Керълайна, е една млада дама, нещо, което не очаквам да можеш да познаеш — Дейн се усмихна, докато говореше,

развеселен от искрите, които хвърляха очите на бар дамата, както и от справедливия гняв на почервенялата Сабрина.

Керълайна се обърна към него с предупредително изражение.

— Ако езикът ти продължава да е все така остър, Дейн, ще те накарам да си плащаш като всички останали — тя се обърна рязко с раздразнение и се насочи обратно към стълбището. — Но ако смяташ, че можеш да посмекчиш думите си, давай право към стаята ми, както правиш обикновено.

Шокирана, Сабрина извърна очи към жената и зяпна от изненада, тъй като кехлибарените очи на Керълайна срещнаха нейните за миг, преди тя да се обърне и да се насочи обратно към втория етаж. В погледа на Керълайна имаше някакво самодоволно превъзходство, което разяри Сабрина. Сякаш имаше някакво значение къде Дейн Морган прекарваше нощите си... или с кого!

Обърна се и установи, че Дейн я е оставил сама. Заедно с младия мъж се бяха насочили към една от масите, наредени нагъсто в помещението. Изглежда, че от двамата само по-младият Тревис Брюстър помнеше присъствието ѝ — гледаше към нея през рамо, докато следваше приятеля си. Сабрина се изчерви от раздразнение и побърза да се присъедини към тях, почувствала се неудобно от погледа на Тревис. Стигна до масата тъкмо когато Дейн дърпаше назад един стол и реши, че той е за нея. Разбра грешката си миг по-късно, когато го видя да се настанява на стола. Бузите ѝ пламнаха и тя прехапа долната си устна, за да възпре язвителния упрек, който ѝ се искаше да му отправи, след това гневно се обърна и се насочи към друг стол до масата.

— Госпожице Морган?

Сабрина вдигна очи и установи, че Тревис Брюстър стои зад един свободен стол и ѝ го сочи с ръка. Тя спря изненадана, след това промърмори някаква благодарност и прие предложението ѝ стол. Младият мъж търпеливо я изчака да се настани, след това ѝ помогна да премести към масата очевидно направения на ръка стол. За първи път откакто се бе качила на онзи съдбоносен дилижанс за Денвър, към нея се отнасяха с уважението, което бе научена да очаква. Сабрина се чувства поласкана и отправи крадешком поглед към Дейн Морган с надеждата, че е видял всичко. Той изглеждаше по-заинтересуван в

усилията си да поръча на бармана питие и Сабрина го изглежда намръщено, преди да извърне поглед от него.

— Госпожице Морган? Може ли да ви предложи нещо разхладително? — Тревис заговори почти боязливо, като погледна с изненада към приятеля си. Защо Дейн не се грижеше за момичето? В края на краищата тя му беше братовчедка. Отговорността за нея беше негова.

Сабрина забеляза погледа на младия мъж и му отправи мила усмивка.

— Не се безпокойте, че братовчед ми ме е засегнал, мистър Брюстър. Сигурна съм, че вече е забравил, че съм тук. Чувала съм, че това е от бизонския език. Очевидно яденето засяга онази част от мозъка на мъжете, където те държат маниерите си.

Дейн обърна глава към нея при това жилещо подмятане и мързеливо повдигна вежди. Тревис се изчерви и се изкашля. Роднини или не, двамата очевидно вече бяха свикнали донякъде един с друг. Чувстваше някакво напрежение между тях, досущ като буря, която се надига в горещ летен ден. Тревис отново се изкашля с намерението да се извини и да се оттегли.

— Да, мистър Брюстър. Бих искала малко студен чай, дори може би малко вода, ако нямате нищо против, просто невероятно е колко много прах има из прерията — Сабрина изхвърли Дейн Морган от ума си и насочи вниманието си към Тревис, възнаграждавайки го с истински признателна усмивка.

Младият мъж примигна и в същия миг се влюби безнадеждно в Сабрина. Тя беше също като някаква богиня, дошла от други времена, хладна и далечна, но в същото време неочаквано мила. Тревис ѝ се усмихна в отговор и бързо забрави за намерението си да си тръгва.

— Разбира се, госпожице Морган. На вашите заповеди — Тревис наистина казваше това, което мислеше, и беше възнаграден с втора усмивка, докато очите ѝ за миг срещнаха погледа му с дълбока признателност.

Дейн лениво наблюдаваше разговора им през рамо, изненадан от нарастващото раздражение, което изпитваше. Сви рамене и извърна глава. Сабрина беше като глупаво малко пале! Ако Тревис ѝ предложеше да танцуват, тя сигурно щеше да се съгласи.

— От Денвър ли сте? — тихо попита Сабрина, като се настани по-удобно на стола. Изглежда, че повечето мъже вече я бяха разгледали и най-сетне отново я бяха оставили на мира.

— Не. Не. Тук съм само от около... четири седмици — отвърна Тревис, като се мъчеше да запази спокойствие. — И преди да ви видя, бях решил, че Западът няма какво чак толкова да предложи.

Сабрина му се усмихна отново, без да забележи в думите някакво по-дълбоко значение от обичайната игра на ласкателства, която беше нещо нормално между младите дами и господа. Играта ѝ допадаше, караше я да се чувства като у дома.

— Оказвате ми голяма чест — стеснително рече тя, като посочи разбърканата си от вятъра коса и изцапаните си дрехи. — Видът ми по-скоро би прогонил хората оттук, отколкото да ги привлече.

— Няма поражение, което една хубава вана не би могла да излекува.

Ленивото подмятане на Дейн накара лицето на Сабрина да пламне. Обърна глава към него и го изгледа над грубата повърхност на масата. Как можеше публично да споменава подобно нещо! Да намеква за сцени, в които тя е без дрехи!

Тревис изгледа продължително приятеля си, ужасен от липсата му на такт. Какво, по дяволите, ставаше с този човек? Дейн винаги бе наричал нещата с истинските им имена, но когато се налагаше, се бе държал прилично. Погледна по-рязко към него и се намръщи. Проклет да е, ако дяволитият поглед на Дейн не означаваше, че умишлено дразни момичето! В думите му се долавяше предизвикателство, но в усмивката му имаше горчивина.

— Дейн, наистина, не е... — додаде Тревис и понечи да поклати глава.

— Недей да възразяваш, Тревис — сви рамене Дейн и отправи към мълчаливата девойка нов презрителен поглед. — Госпожицата... братовчедка ми има готови протести за цяла армия жени, повярвай ми. Смята ме за невероятен варварин. Нищо, което казвам или правя, не би могло да я шокира.

Лицето на Сабрина доби тъмночервен цвят. Сякаш цялата започна да излъчва топлина. Проклет да е този Дейн Морган! Използва собствените ѝ думи, за да я унизи.

— Е, струва ми се, че бих отишъл на втория етаж при Керълайна, ако ме извините — Дейн допи уискито, което беше поръчал, и стана на крака. Остави един ключ на масата пред Сабрина. — Сигурен съм, че Тревис ще се погрижи да те изпрати до стаята ти, когато си готова, Сабрина. Ще намина да те взема, щом стане време за вечеря.

Сабрина протегна ръка към ключа, без да поглежда към Дейн.

Тревис незабавно се изправи и намръщен проследи тръгването на Дейн.

— За мен ще бъде чест — сковано заяви той, като за част от секундата му се прииска да има достатъчно опит в боя, за да удари този мъж. Остана загледан в Дейн, докато той се изкачваше по откритото стълбище към втория етаж и изчезваше в тъмния коридор. След това смутено се обърна към девойката и отново се настани до масата.

Сабрина едва го забеляза — толкова беше погълната от смущението и от мислите си. Къде всъщност отиваше Дейн Морган? Очевидно при онази боядисана повлекана, Керълайна, но... мили Боже! Та сега беше още ден! Хората не правят тези неща посред бял ден, нали?

— Позволете ми да ви поднеса извиненията си вместо... вместо братовчед ви, госпожице Морган — Тревис едва успя да изрече това, толкова объркан беше от непростимото поведение на Дейн. Не мога да разбера какво става с него.

Сабрина само сви рамене, усещайки, че изпитва болка, чието име не може да нарече.

— Моля ви, не се безпокойте заради мен, мистър Брюстър. Свикнала съм Дейн да прави или да казва каквото си науми. Освен това настроението му се мени като лятно време.

Сабрина съсредоточи вниманието си към младия мъж, седнал до нея. Хубав е, реши тя. Видът му беше момчешки в сравнение с Дейн Морган и освен това беше рус, а Дейн беше тъмнокос, но... Тревис продължи по-раншния им разговор, като прилежно се придържаше към изискванията на учтивото поведение и Сабрина отново се отпусна, чувствайки се в познати води.

Въпреки това от време на време дочуваше забележката, направена от някой от миньорите, или пък избухваше силен смях, последвал някоя мръсна шега. Сабрина започна да се чувства доста

глупаво. Учтивостта на Тревис изглеждаше в противоречие с грубата обстановка. В известен смисъл ситуацията беше дори абсурдна — салонни маниери в един недоद्याлан бар — и Сабрина започваше все повече да се притеснява от неприкритото възхищение, с което я гледаше младият мъж. Чувстваше се ужасно с мръсната си коса и износената си, изцапана на места с кръв рокля. Приличаше на малко дете, което се преструва на дама.

Сабрина го попита за Денвър. Известно време Тревис говори за града, като внимаваше да не засегне чувствата на младата дама. След това учтиво я попита за пътуването ѝ. Момчешкото му лице доби искрено изненадан вид, когато му спомена, че е прекарала известно време в лагер на чейените. Но надутият разговор започваше да ѝ досажда. Повечето от онова, което ѝ се искаше да попита, се намираше отвъд границите на приличния разговор между една млада дама и един млад господин. Когато при споменаването, че ѝ се е наложило да язди по мъжки, Тревис отвърна, че „това едва ли е навредило на реномето ѝ“, Сабрина почувства, че започва да се мръщи.

Всъщност фактът, че Дейн Морган бе видял глезените ѝ на дневна светлина, изглеждаше много по-маловажен от това, че грубото седло бе прежулило бедрата ѝ. Но, разбира се, беше невъзможно дори косвено да спомене някоя част от тялото си. Все повече и повече добиваше впечатлението, че тя и Тревис разговарят с гатанки, като си даваха извънредно дискретни намеци за истинския характер на това, за което всъщност искаха да говорят, а след това се оставяха да се борят с подреждането на тези догадки в някакво подобие на ред. Този тип разговори вършеха работа във Филадельфия, където хората разговаряха за съвсем други неща, но тук...

— Простете, мистър Брюстър — каза тя, като осъзна, че бе потънала в мисли, докато той ѝ говореше нещо и сега нямаше представа какво представляват тези „сурови страни на нецивилизованата пустош“. Напълно беше изгубила нишката на разговора и принудена да говори толкова деликатно, едва ли можеше да успее да я хване отново за по-малко от десет минути. — Боя се, че съм малко изморена, мистър Брюстър. Наистина трябва да се кача в стаята си и да се освежа.

Тревис кимна незабавно и стана на крака, като се приближи към стола ѝ.

— Да, простете неделикатността ми, госпожице Морган. Трябваше да се досетя, че сте изморена, вместо така да се отдавам на възможността да поговоря с една красива млада дама. Разбира се, при трудностите и униженията на едно такова пътуване... несъмнено трябва веднага да си починете. Отново ви моля да ме извините.

Сабрина кимна и се насили да му се усмихне, като хвана Тревис подръка, докато се качваха по стълбището. Колко учуден щеше да бъде, ако му кажеше честно, че поне в този миг униженията на пътуването бяха най-малката ѝ грижа. По-важното беше, че краката ѝ се бяха схванали, а кожата на бедрата ѝ беше възпалена от ездата. А какво ли щеше да си помисли за униженията, които бе преживяла в типито на Черната мечка през онази нощ, когато бе лежала върху бизонските кожи, притисната под мускулестото тяло на Дейн Морган? Споменът предизвика леко потръпване, което я накара да се изчерви, доволна, че сега поне за кратко ще бъде сама. Беше изложена на сериозната опасност да изостави всички обноски на приличното поведение. Беше живяла толкова дълго с дивацината на Дейн Морган, че дори започваше да я споделя.

— Може ли да ви помоля за честта да се присъединя към вас за вечеря, госпожице Морган?

Сабрина понечи да кимне отрицателно, но тъжният призив в погледа на младия мъж я спря.

— Е... ами, да, мистър Брюстър, би било хубаво. Но нямам представа какво е запланувал Дейн за...

— Той няма да има нищо против — почти мрачно рече Тревис, като си спомни за грубостта на приятеля си. — Дойдох в Денвър като истински зелен новак. Дейн се отнесе към мен като към по-млад брат. А тъй като вие сте му братовчедка, ще стане нещо като семейна среща — Тревис се усмихна, но не дочака да опровергават думите му. След днешното поведение на Дейн, не можеше да разчита на подobaващото му отношение към момичето. Трябваше самият той да се заеме с това. Докосна шапката си за довиждане, след това се обърна и я докосна втори път, докато отиваше към стълбите.

Сабрина въздъхна и се намръщи леко, докато отключваше вратата на стаята си. Надяваше се, че не беше сгрешила, като покани младежа да се присъедини към тях за вечеря. Не трябваше да пренебрегва Тревис Брюстър заради това, че е млад, укори се тя. В

сравнение с Дейн той изглеждаше по-млад и разликата не беше само в годините. Дейн едва ли беше по-възрастен от двайсет и седем — двайсет и осем години. Тревис поне беше безупречно облечен, и то в стандартни дрехи. Освен това отдаваше цялото дължимо уважение на една възпитана млада дама. Ласкаеше я очарованието, с което я гледаше, въпреки мръсната ѝ коса и изцапаната ѝ с кръв рокля. Беше израснала сред подобни увлечения и бе привикнала да ги приема за нещо нормално, но последните няколко дни с Дейн Морган бяха истински срыв. С изключение на онези няколко минути в типито на Черната мечка, Дейн се бе държал сякаш не беше по-привлекателна от гнил пън.

Сабрина отвори вратата и спря изумена при вида на огромната медна вана, пълна с вода. До нея стоеше кофа с гореща вода, от която се дигаше пара. Перспективата отново да се почувства чиста прогони всичко от ума ѝ...

Не знаеше колко дълго бе прекарала във ваната, но се сепна едва когато забеляза, че единствената свещ, която осветяваше стаята, почти беше догоряла, а водата бе започнала да изстива. Побърза да излезе от ваната и посегна към хавлията. Може би дори беше заспала за няколко минути. Златистата ѝ коса беше почти изсъхнала. Само малките къдри край лицето ѝ бяха все още достатъчно мокри, за да се навиват от влагата. Може би Дейн вече бе идвал и бе чукал, а тя не го беше чула. Трябваше да се облече и да слезе долу за вечеря.

Направи гримаса при вида на дрехите, които лежах на куп върху леглото. Роклята ѝ дори беше обърната наопаки, докато бързаше час по-скоро да влезе във ваната. Поне бе изпрала бельото си. Все още беше влажно, но щеше да изсъхне върху нея от топлината на кожата ѝ и поне беше чисто. Вдигна роклята си и се намръщи. Прането би било безсмислено. Трябваше просто да я изгори. Но преди да намери с какво да я смени трябваше да се задоволи с нея. Среса косата си с пръсти, доколкото можа и се зачуди дали в Денвър имаше магазин, от който би могла да си купи, някакви дрехи и четка за коса. Разбира се, нямаше пари и следователно... Въздъхна и посегна към дръжката на вратата. Може би трябваше да вземе на заем някоя от роклите на Керълайна. Макар тази мисъл да я жегна, беше готова да се примири с нея. Съмняваше се, че щедростта на Дейн Морган щеше да се простре

чак дотам, че да задоволи съмненията ѝ дали е благоприличие да използва роклята на една пропаднала жена.

Вече беше слезла долу и бе направила няколко крачки в бара, когато започна да се чуди дали не е сгрешила. Никъде сред тълпата не забеляза нито Дейн, нито Тревис Брюстър. Беше решила, че ако не Дейн, поне Тревис сигурно вече е долу. Забеляза най-напред погледите на неколцина мъже, след това постепенно все повече глави започнаха да се извързват към нея и в целия бар настана тишина. Остана така за миг, след това рязко се обърна към стълбите. Беше сгрешила. Трябваше да се върне горе, преди да е попаднала в беда. Но пътят ѝ вече беше препречен от половин дузина мъже. Краката ѝ се разтрепериха от гладните погледи, с които я наблюдаваха миньорите. Застави се да вдигне гордо глава, а изумрудените ѝ очи изразиха престорено безгрижие.

— Извинете ме. Искам да се кача горе — тонът ѝ беше изпълнен с ледена надменност и всички мъже, освен един, сведоха очи и отстъпиха. Сабрина изчака още миг, усетила неочакван страх да обхваща сърцето ѝ.

Мъжът не помръдна, а само я огледа похотливо от горе до долу.

— Ти си нова тук.

Сабрина смръщи вежди и погледна с надежда към стълбите и тъмния коридор зад тях.

— Не работя в бара — обясни тя, като се застави отново да го погледне в очите. — Чакам някого... за вечеря. А сега наистина ви моля да ме извините — тя се опита да го измами, като тръгна бързо към стълбите, но не сполучи. Мъжът остана на мястото си и ѝ попречи.

— От шест месеца не съм виждал толкова хубава жена. Имам много златен прах, госпожичке. Само си кажи цената.

Сабрина изведнъж пламна в яркочервено, а зелените ѝ очи проблеснаха.

— Аз не съм... не съм... такава жена. А сега ме пуснете да мина!

— Тя вдигна ръка, за да го отблъсне встрани, прекалено ядосана, за да се замисли за възможните опасности, които крие такава близост с мъжа. Изведнъж почувства как решителната му длан стиска ръката ѝ. — Как смеете! — просъска тя, опитвайки се да се освободи. — Незабавно ме пуснете!

— Не и преди да си кажеш цената, госпожичке! Много съм ти навит и мисля да получа това, което ми се иска.

— Пусни я, Сендлър!

Сабрина сепнато се извърна, като чу дълбокия глас на Дейн Морган от стълбището.

— Дейн! Този мъж си мисли...

— Казах да я пуснеш, Сендлър.

Хватката на миньора се затегна още по-силно около ръката на Сабрина, която тихо извика от болка. Лицето на Дейн над тях изразяваше мрачна решителност, а в сивите му очи блестеше гняв.

— Правиш голяма грешка, Сендлър. Сабрина ми е братовчедка и не се интересува от тебе.

— О, я млъкни, Морган. Вече имаш една жена горе. Не ти трябват две. — Миньорът войнствено вдигна брада и придърпа Сабрина по-близо до себе си. — Тази ми принадлежи.

— Искam само да ти кажа, че тази не продава нищо, Сендлър. Така че не принадлежи на никого, а най-малко на теб.

Миньорът изръмжа от гняв и Сабрина усети отблъскващата смрад на уиски, която се носеше от устата му. Дръпна се малко по-рязко с надеждата, че вниманието му е дотолкова съсредоточено върху Дейн, та хватката му е отслабнала. Но ръката му я стискаше като клещи, а мръсните му, изпочупени нокти се забиха в меката кожа на ръката ѝ през роклята ѝ.

— Стой настрана, Морган. Можеш да си вземеш обратно братовчедката, като свърши с нея.

Очите на Дейн проблеснаха отново и Сабрина зърна с ъгълчето на окото си неясно движение. Докато се осъзнае, той беше измъкнал ножа от еленовия си ботуш и сега слизаше бавно по стълбите. Ловджийският нож блестеше зловещо.

— Приключих с разговорите, Сендлър. А сега или я пускай, или се пригответи да се биеш.

Стаята зад тях за миг потъна в тишина, а след това отново се огласи от тътренето на столове и припрените стъпки на мъжете. Сабрина ужасено погледна ножа в ръката на Дейн. Дори това миньорско селище не би могло да бъде до такава степен нецивилизовано. Не можеше да си представи, че мъжете биха прибягнали до ножове, за да решат един спор. Ако сега Сендлър

извадеше ножа си или револвера, който носеше, някой можеше да бъде убит.

Сякаш в отговор на мислите ѝ очите на миньора погледнаха за миг към колта на бедрото му. Сивите очи на Дейн проследиха погледа му и се присвиха.

— Мъртъв си, преди дори да си го извадил от кобура.

Миньорът се поколеба още минута, след това пусна Сабрина с гневен тласък, който я изпрати към стълбите. Дейн я подхвана и я придърпа на първото стъпало зад себе си. След това погледна Сендлър в очите кимна бавно, пое си дъх и се наведе, за да прибере ножа в канията. Едва ли миньорът щеше да продължи спора. Като повечето мъже в Денвър, той беше чувал за уменията на Дейн Морган с ножа — говореше се, че се бие като онези проклети диваци, с които понякога живееше, бързо и абсолютно точно, и сякаш без страх. Сендлър реши, че не си струва да поема подобен риск заради една жена.

— Между другото в Орора има далеч по-хубави жени — провлечено рече той, като се насочи към вратата.

— Ще ида там. Там поне конкуренцията не е толкова яростна.

Дейн остана загледан в мъжа, който излезе от бара с гръм и трясък, и чак тогава се отпусна достатъчно, за да обърне внимание на Сабрина.

— По дяволите, Сабрина — намръщи се той, — не чуваш ли какво ти говорят?!

Момичето премигна изненадано от гнева, който блестеше в сивите очи на Дейн. Беше толкова облекчена от появата му, че досега не беше забелязала яда му.

— Не ти ли казах да стоиш в стаята си, докато не дойда да те взема за вечеря?

Сабрина го зяпна и лицето ѝ полека се смръщи.

— Не, всъщност ти каза...

— Да не си мислиш, че все още си във Филадельфия, Сабрина? Там, където жените могат да се разхождат напълно безопасно? По дяволите, момиче, привличаш бедите като магнит!

— Не ме ругай, Дейн Морган! — очите на Сабрина бяха изпълнени със смесица от гняв и страх. — Знам, че не е Филадельфия! И сега вече ми е известно колко опасно може да бъде за една жена.

— Ти си най-проклетата жена, която съм срещал. Понякога не съм сигурен дали не трябва да те напляскам, или... — Дейн млъкна изведнъж, намръщи се отново и поклати глава. — Отсега нататък няма да слизаш долу без мен или Тревис, или някой друг. Разбра ли?

— Да, разбрах. Как разбра, че съм слязла в бара?

— Бях в салона. Уговарях Керълайна да ти заеме една от роклите си и си помислих, че ще е по-добре първо да проверя дали ще я облечеш.

Сабрина рязко обърна очи към него, изненадана, че той се бе сетил да я попита точно за това. Стори ѝ се, че Дейн я наблюдава внимателно, със странно, почти замислено изражение в очите си. Сабрина се почувства обърквана и несигурна.

— Госпожице Морган! О, госпожице Морган! Слава Богу, вие сте добре! — Тревис Брюстър изведнъж се втурна от коридора по стълбите. — Чух суматохата, но не бях прилично облечен, за да сляза.

— Приличното облекло може да бъде голяма спънка из тези места, Тревис. Добре ще е да го научиш по-бързо. Индианците едва ли ще задържат атаката си, докато ти си закопчавааш дрехите.

Сабрина се извърна леко към Дейн, докато слушаше забележката му. Прииска ѝ се само да добави още една. Възможността да оскърбиш чувствата на една дама с вида на голи мъжки гърди беше много по-малък риск от изнасилването. Но сдържа езика си. Тревис изглеждаше достатъчно натъжен от укора на Дейн, така че тя само му се усмихна леко и кимна.

— Да, добре съм, благодаря. Дейн ми се притече на помощ тъкмо навреме.

Сабрина обърна глава към него и усмивката замръзна на лицето ѝ. До този момент не бе забелязала. Сега обаче бузите ѝ пламнаха и тя побърза да върне погледа си към по-младия мъж. Нищо чудно, че Дейн бе направил забележката си. Беше облякъл панталоните си и обул ботушите си, но бялата риза, с която беше сменил кожената, беше разкопчана почти до кръста и се придържаше само от едно-единствено копче. Дантелените му ръкави висяха свободно над мускулестите му, загорели от слънцето ръце. Единственият поглед, който тя отправи към плоския му стегнат корем и към тъмния триъгълник косми на широките му гърди, беше достатъчен да разбуди отново заспалите

огньовете в тялото ѝ. Господи, помисли си тя с неочакван страх. Нима никога нямаше да успее да забрави онези блудни моменти в ръцете му?

— Госпожица Морган каза, че мога да се присъединя към вас за вечеря, ако нямаш нищо против, Дейн. Може би ти ще я придружиш до масата, докато аз... — момчешкото лице на Тревис изведнъж пламна, понеже той най-сетне също забеляза, че приятелят му не е напълно облечен. — О, съжалявам, Дейн! Предполагам, че... не исках да те обидя.

Дейн само сви рамене и бързият поглед, който Сабрина му отправи, я накара да сдържи езика си в нямо объркване. Лицето му се смръщи само за един съвсем кратък миг, но тя предположи, че по някаква причина Дейн не беше доволен.

— Дейн, ако имаш други планове... — колебливо промърмори Сабрина.

— Не — Дейн отново сви рамене и се насочи към втория етаж. — Не, ще взема Керълайна с нас, за да сме по равно. Вие двамата вземете маса, а аз ще сляза след малко... когато съм прилично облечен.

Сабрина го видя да изчезва в мрачния коридор и изведнъж необяснимо защо почувства разочарование. Трябваше да послуша интуицията си и да откаже на Тревис. А сега трябваше да седи на една маса с... компаньонката на Дейн.

— Не трябва да си създавате погрешна представа за Денвър, госпожице Морган — добави Тревис с настойчива сериозност, а в очите му се четеше извинение. — Сендлър не е стока, но такива като него са малцина. Повечето мъже тук са съвсем други.

Сабрина кимна и хвана предложената ѝ от Тревис ръка, за да прекосят салона. От нейна гледна точка беше достатъчен само един като Сендлър. А когато Дейн Морган си тръгнеше от града след няколко дни, кой щеше да я защитава тогава? Тревис Брюстър? Сигурно можеше да опита, но в сравнение с Дейн...

— Едва ли бих могла да споря с вас, мистър Брюстър, но нещо ме учудва. Жените... почтените жени, искам да кажа... носят ли оръжие, или нещо подобно?

Тревис я погледна смутено.

— Боя се, че не знам. Жените тук не са много, така че... — Погледът му изведнъж потърси очите ѝ, а момчешкото му лице доби

сериозно изражение. — Все пак не се безпокойте, госпожице Морган. Ще остана още известно време в Денвър. Ще се погрижа за вас.

Сабрина се усмихна с искрена благодарност на предложението му и кимна с глава, докато той ѝ помагаше да се настани на масата. Тревис беше хубав млад мъж, с добро възпитание и рицарски обноски. Но докато от Дейн Морган струеше сдържана мощ — понякога достигаща опасно ниво — Тревис Брюстър изобщо не беше такъв. Дали Сендлър, или някой друг като него би отстъпил толкова бързо от Тревис, както Сендлър от Дейн? Едва ли. Улови се, че наблюдава стълбите в очакване на Дейн. Изчерви се леко и извърна поглед. Във всеки случай, сгълча се тя, нямаше полза да спори със себе си какъв мъж би предпочела за защитник. След няколко дни Дейн Морган щеше да си тръгне и тогава нямаше да има избор. Или Тревис Брюстър, или никой друг. Ами ако Бригс и Сампсън се появяха в Денвър, за да я търсят?

— И така, кажете ми защо решихте да дойдете на запад, мистър Брюстър? И защо точно тук? — Сабрина му отправи една от най-сладките си усмивки и бе възнаградена с незабавното изчервяване на младия мъж. Но докато слушаше разказа му, тя почувства как едно безпокойство настойчиво гложди ума ѝ. Къде всъщност беше Дейн Морган и какво правеха горе, той и онази жена? Вече беше изминало повече от достатъчно време, за да се закопчае една риза!

Първата вечер послужи като образец за останалите. Всяка вечер четиримата се хранеха заедно. Накрая Сабрина привикна с присъствието на Керълайна, но не и с насмешката, която понякога проблясваше в кехлибарените очи на жената, както и с усещането, че е близо до една тайна, която не желае да узнае. Сабрина рядко виждаше Дейн Морган, защото по някакъв начин Тревис бе заел мястото на водач и компаньон, и той, а не Дейн ѝ намери нови дрехи и я разведе из малкото миньорско градче.

Топящите се снегове на Скалистите планини превърнаха Чери Крийк в беснеец порой, който отнесе няколко от разположените край него дървени сгради. Сабрина се удиви колко бързо те се появиха отново. Пристигна керван от мулета и фургони, натоварени със стока — една четвърт хранителни припаси и три четвърти разнообразни миньорски сечива, които се разпродадоха дори преди още да са

разтоварени. Пристигна и пощата, която трябваше да дойде с дилижанса за Денвър. Малка група пътници бяха зърнали мрачната картина и бяха спрели да огледат. Почти през целия ден разговорите за индианското клане доминираха дори над вечните приказки за злато. Дейн предупреди Сабрина да си затваря устата. Дори и без това предупреждение тя едва ли би казала много. Изплаши се, като видя каква омраза към индианците разпали този инцидент.

Обикновено тя лежеше близо до повърхността — омразата на белия човек и страхът му от диваците, които не можеше нито да разбере, нито да опознае. Но докосната само от една-едничка искра, тя бързо се разпалваше в буен огън. Въпреки че напоследък Сабрина живееше сред хора, които в по-голямата си част се държаха по този начин, това, което чуваше, я натъжи и изплаши. Не виждаше как в тази дива страна можеше да настане мир, без едната от двете раси да унищожи другата. За първи път се зарадва, че през онази лунна нощ Дейн бе хвърлил златото обратно в потока.

Сега поне повечето мъже, които пристигаха тук, оставаха само за кратко и скоро тръгваха към Пайкс Пийк, закъдето се носеха слухове, че имало много злато. Видяното накара Сабрина да започне да се съмнява, че търсенето на злато беше верният път към богатството. Струваше ѝ се, че повечето пари, които дори един доста добър златотърсач успяваше да изкара, отиваха в ръцете на собствениците на барове и търговците в града. Те слагаха огромни цени на всичко — от уиски до кирки и лопати. Новата ѝ рокля струваше четири пъти повече, отколкото би платила за нея във Филадельфия, а като качество беше далеч по-лоша. Все пак, напомни си тя, поне не беше изцапана с кръв. А Дейн бе отхвърлил протеста ѝ при предложението му да си поръча още една при шивачката китайка, която бе пристигнала наскоро. Единствената му забележка бе, че според него той бе изхвърлил за около сто долара злато в реката, така че Сабрина все още разполагаше с известен кредит.

Тази мисъл все пак я накара да се намръщи. Очакваше почукването на Дейн да ѝ даде знак, че е време за вечеря. През изминалите четири дни бе започнала да си мисли, че „кредитът“ ѝ вече е изчерпан. Въпреки че Дейн не казваше нищо, тя бе забелязала постоянно нарастващото безпокойство в държанието му, засилващата се склонност да се мръщи, вместо да се усмихва. Единственото

обяснение беше, че желае отново да тръгва на път. С удивление установи, че самата тя понякога копнее за прерията. В Денвър никога не беше спокойно, дори през нощта. Човешката врява се засилваше, а към нея често се прибавяха пистолети и изстрели. Разбира се не всичкият шум идваше от бара долу. Сякаш всяко ъгълче в града беше обхванато от него. И така всеки момент Дейн Морган можеше да изчезне. А Сабрина все още не бе успяла да измисли как ще се издържа тук. Търговците не искаха да наемат жена за продавачка, особено млада и хубава, която неизбежно щеше да им навлече неприятности. Що се отнася до баровете... Сабрина все още потреперваше при мисълта да работи в един от тях. Дълбоко изрязаният корсаж на Керълайна продължаваше да я кара да се изчервява. Идеята да носи подобна рокля беше отвъд всичко, което можеше да се застави да направи, дори ако успееше да се убеди, че вечно нетърпеливите миньори желаят да им сервира само напитки и храна, а не себе си.

— Сабрина?

Момичето се стресна от неочакваното почукване на вратата и скочи на крака. Безшумната походка на Дейн продължаваше да я изненадва. Особено тук, където беше заобиколена от постоянен шум, Дейн много трудно можеше да бъде чул.

— Да, Дейн, готова съм.

Отключи бързо вратата и понечи да излезе, но изражението на лицето на Дейн я разколеба. Сякаш той искаше...

— Може ли да вляза за малко, Сабрина? — той спря за миг и ѝ отправи усмивка, която изглеждаше странно изкуствена. — Предварително ти се извинявам за това неудобство, но искам да говорим само двамата, а напоследък сякаш винаги има някой край нас.

Сабрина се поколеба само за миг, след което кимна и отстъпи назад. След всички интимности, които бяха преживели, да го допусне в стаята си, не беше чак толкова много.

— Знам, Дейн. — Тя се усмихна и се обърна, за да погледне лицето му на слабата светлина на свещта. Нещо в очите му накара дъха ѝ изведнъж да заседне в гърлото ѝ. Усмивката изчезна от лицето ѝ. — Утре си тръгваш, нали?

Дейн само сви рамене в отговор и Сабрина усети как сърцето ѝ трепва необяснимо. Дейн огледа стаята и се насочи към леглото. Седна

на него и се облегна на таблата, като сви единия си крак, така че да се подпре с лакът на коляното си. Леглото — грубо изработено от нерендосани дъски с въжена пружина, която скърцаше под теглото на Дейн — беше единствената мебел в стаята и Сабрина го последва без колебание, като се настани в краката на Дейн и се загледа в лицето му в очакване на отговор.

— Тръгвам сутринта, Сабрина.

Тя само кимна, неспособна да каже нищо.

— На твое място не бих се безпокоил все пак. От това, което видях тази седмица, мисля, че Тревис ще те държи под око.

Сабрина сви рамене, твърде обезсърчена, за да обмисля думите си.

— По-добре, отколкото нищо.

Устните на Дейн се извиха в иронична усмивка. Беше си помислил, че Сабрина е напълно доволна от младия мъж.

— Да, знам, Тревис е все още млад. Но ако успее да оживее през следващите шест месеца, ще е научил достатъчно, за да се грижи за себе си... и за теб.

Сабрина неочаквано се намръщи и се почувства раздразнена, без да разбира защо.

— Не е нужно да изтъква, че си много по-добър от Тревис. Той поне стои край мен, за да ми помага. А ти си тръгваш и ме оставяш да се оправям както мога... — тя се изчерви и млъкна неочаквано. Гневът ѝ беше необоснован и тя го разбираше.

— Никой не ме е молил да остана. — Гласът на Дейн беше тих, почти недоловим.

Сабрина вдигна глава и го погледна в очите.

— Ще останеш ли още, ако те помоля? — сърцето ѝ отново ускори ударите си от чувство, което не разбираше. Раздалечените ѝ, изумрудени очи задържаха за миг сивия поглед на Дейн. Това, което видя там, я смути. Сякаш в тях беше изписан въпрос, който обаче тя не можеше да разбере напълно.

Дейн я огледа преценяващо и на хубавото му лице се изписа слаба усмивка. Всеки път, когато погледнеше към момичето, с изненада откриваше колко красива всъщност беше тя. Чертите ѝ бяха съвършени, сякаш изваяни от ръката на художник. Златната ѝ коса

сияеше на светлината на свещта като коприна и подчертаваше бледата красота на лицето ѝ като ореол. Дейн с усилие извърна очи от нея.

— Може би. Всъщност се надявах, че ще успея да те убедя да напуснеш Денвър.

Сърцето на Сабрина отново подскочи, а устните ѝ потрепераха. Не можеше да се каже, че гори от желание да остане в този недосялан, луд на тема злато град. Просто нямаше къде другаде да отиде.

— Дали другаде би било по-различно? Освен това нямам пари...

— Е, може би ще мога да ти помогна. Не бих имал нищо против...

Вратата изведнъж се отвори с трясък и Тревис Брюстър врхлетя в стаята.

— Госпожице Морган! Добре ли сте? — Думите сякаш заседнаха в гърлото му, щом зърна небрежно седналия на леглото Дейн. Примигна към него, сякаш очакваше образът му да изчезне. Това обаче не се случи, така че Тревис се обърна към него, а момчешкото му лице почервения. — Какво правиш тук, по дяволите? Като видях вратата открехната, си помислих...

— Просто говорех насаме с братовчедката си, Тревис — Дейн не помръдна, докато говореше, а само леко повдигна вежди, сякаш питаше нещо. — Има ли причина да не мога да го направя.

— Не ми се прави на невинен, Дейн! Много добре знам какво целите ти и своята... своята изрисувана Керълайна. И повече не ми пробутвай тази история с братовчедите. Още от самото начало разбрах, че е лъжа. Ти си южняк като мене, по гласа ти го познавам. А от говора на госпожица Морган виждам, че тя е янки. Не ми пука колко далечна братовчедка ти се пада. Ти нямаш нито един роднина янки.

Дейн се намръщи леко и погледна с опасение към отворената врата. Сигурно целият проклет салон щеше да ги чуе, ако момчето продължаваше да крещи все така.

— Тревис, това наистина не е твоя работа и ще съм ти признателен, ако говориш по-тихо.

— Да, но аз твърдя, че е моя работа! Ако още не си забелязал, аз съм влюбен в госпожица... госпожица... както всъщност ѝ е името — Тревис посочи към Сабрина, която го гледаше като поразена от гръм. — Тя е почтено момиче, Дейн. Освен това е една хубава, млада дама и е прекалено добра, за да я замесваш в проклетата игра, която се

опитваш да си играеш с нея — очите му презрително огледаха леглото, а лицето му потъмня още повече. — Така че остави момичето на мира или, кълна се, че ще... ще...

Сабрина го зяпна от учудване, но бързо се овладя и си наложи да се намеси.

— Тревис, моля те — прекъсна го бързо тя, като скочи на крака. — Грешаш напълно.

— А сега, Морган, разкарай се оттук или ще те...

— Ще ме какво, Тревис? — гласът на Дейн беше неочаквано тих.

Сабрина се обърна към него и вдигна ръка с молба. Очите му бяха потъмнели и се бяха присвили — същите тези очи, които се бе научила да наблюдава толкова внимателно. Можеха да бъдат буреносни и да мятат мълнии, но можеха да бъдат нежни като дъжд. Точно в този момент те бяха по-тъмни от когато и да било.

— Ще те... ще те убия, Дейн! — Гласът на момчето набра сила и то изгледа безстрашно Дейн. — Кълна се в Бога, ако й сториш нещо, ще те...

— Не го казвай втори път, Тревис — предупреждението на Дейн се чу като ръмжение и Сабрина потрепери от отчаяние.

Ръката на младия мъж изведнъж се стрелна към револвера му — дали след умишлено решение, или като инстинктивна реакция на заплахата, тлееща в очите на Дейн, Сабрина не можеше да каже. Преди да е докоснал кобура, Дейн скочи от леглото, сграбчи ръката на Тревис, хвана младия мъж за реверите и го тласна към отворената врата.

Сабрина отвърна с изплашен вик, промуши се между двамата мъже и се притисна с две ръце към гърдите на Дейн, за да го накара да отстъпи. Та Дейн можеше да глътне младия мъж, без дори да го дъвчи.

— Дейн, недей! Дейн! — тя го тласна по-силно, окуражена от моментното колебание на мускулите, които изпъкваха под ръцете ѝ. — Дейн, спри! За Бога!

За миг никой не помръдна. Тримата стояха като замръзнали. Изведнъж Дейн отстъпи назад и гневно пусна дрехата на младия мъж. Тревис несръчно залитна към вратата. Дейн погледна само веднъж към момичето с очи, студени като зимен лед, след което се завъртя на пета.

— Виждам, че вече си направила избора си, Сабрина. Надявам се, че ще ти е приятно в Денвър.

— Дейн, почакай! — тя се втурна след него, клатейки глава отчаяно. Той не я разбра. Тя не защитаваше Тревис умишлено, заради някакво взето решение. — Дейн! — Видя го да се насочва към стълбите и понечи да го последва, но Тревис я сграбчи за ръката и я задържа.

— Оставете го, Сабрина — на слабата светлина се виждаше, че лицето на младия мъж е пребледняло, но упоритата решителност все още бе изписана на устните му. — Знам, че си твърде невинна, за да го разбереш, но той е само един...

— О, я млъквайте, Тревис! — Сабрина успя да си измъкне ръката точно когато Дейн изчезна по стълбата надолу. Да последва Дейн сега... ако веднага излезеше от бара... и всичките онези мъже долу... — О, проклет да си, Тревис Брюстър! — промърмори тя най-накрая и въздъхна разочаровано. Сега трябваше да чака цяла нощ, за да хване Дейн, преди да си е тръгнал. Съдейки по гнева, изписан в очите му, сигурно щяха да минат часове, преди да се охлади достатъчно, за да се прибере.

— Влюбена сте в Дейн, Сабрина, нали?

Гласът на Тревис беше тих от изненада. Момичето махна с ръка гневно и погледна към пепелявото лице на младия мъж със смесица от раздразнение и състрадание.

— О, не бъдете глупак, Тревис! Не съм влюбена в Дейн Морган. Просто той е един от най... един от най... — не можа да намери думата и само сви рамене, опитвайки се да овладее гнева си. Не беше ли казал, че я обича? — Тревис, едва ли ще ме разбереш, но Дейн спаси живота ми тази седмица. Всъщност няколко пъти. Аз съм му задължена и признателна. Но наистина само говорехме, когато се втурна толкова неочаквано. И наистина не мога да виня Дейн, че се подразни толкова от предположенията ти.

Тревис въздъхна бавно, но очите му, които не се откъсваха от лицето на момичето, оставаха объркани и някак печални.

— Да, разбира се, напълно ви вярвам, госпожице... госпожице...

— Сабрина — отвърна тя и сви рамене.

— Сабрина... — младият мъж се намръщи, сякаш се колебаеше за нещо, след което явно изостави тази мисъл. — В такъв случай ще се извиня на Дейн. Но това, което казах, че съм влюбен във вас...

Сабрина го прекъсна с поклащане на главата и посегна да заключи вратата.

— Да вървим да вечеряме, Тревис, докато не е станало късно.

Не погледна повече към него, но миг по-късно чу звука на ботушите му бързо да я настига. Хвана предложената ѝ ръка и тръгна заедно с него надолу по стълбите, доволна, че мълчанието му ѝ позволява да се отдаде на хаоса в мислите си.

Това, което беше казал Тревис, не беше възможно. Не беше влюбена в този груб мъж. Та той беше толкова далеч от всичко, което си бе изградила в представите за един мъж. Но въпросът не можеше да излезе от ума ѝ, докато слизаше по стълбите подръка с друг мъж. Само защитата на Дейн Морган ли се боеше да загуби? Или самия Дейн Морган?

Докато отmine вечерта, Сабрина беше стигнала до две отделни решения. Едното от тях не я изненада. Ако Дейн Морган беше искрен за помощта, която ѝ бе предложил, ако той все още желаше да го направи след гневния си изблик тази вечер, тогава тя щеше да напусне Денвър и да опита щастието си някъде другаде. Реши, че просто трябва да попита Дейн къде той мисли, че би било подходящо място. Познанията му бяха достатъчни, за да отгатне още в самото начало, че не е от Денвър. Освен това знаеше обстоятелствата, които я бяха накарали да напусне пастрока си. Може би знаеше някой друг град, не толкова див, място, където би могла да се издържа и все пак да не се излага на опасността да я открият.

Второто решение дойде като шок. Тревис Брюстър беше абсолютно прав. Беше влюбена във високия, загадъчен Дейн. Как или защо, или кога — тя не знаеше, но фактът оставаше, а разкриването му я хвърли в неподправено удивление. Беше склонна да се присмее на идеята за съществуването на романтичната любов и я смяташе за запазена територия на момичетата с прекалено силно въображение или на чувствителните стари моми. В нейния собствен свят нямаше нищо, което да я убеди в съществуването на такава любов. За нея бракът имаше по-скоро делово значение. Избираш някой, с когото можеш да работиш добре в продължение на години. Въпреки това за период по-кратък от седмица тя се бе влюбила в един мъж, когото едва познаваше, един мъж, безкрайно отдалечен от филаделфийските представи за джентълмен.

Ъгълчетата на устните ѝ се извиха в слаба, малко тъжна усмивка. Сабрина въздъхна. Ако изобщо трябваше да се влюбва в някого, по-добре да бе избрала Тревис Брюстър. В него намираше всичко, което винаги бе смятала за важно за един млад мъж — красив, учтив, винаги добре осведомен за чувствителните за една дама теми. Освен това я обожаваше толкова явно, че я караше да се чувства виновна. Но тя обичаше Дейн Морган и не можеше да промени този факт.

Дали Дейн знаеше за чувствата ѝ към него? Не, едва ли, особено след като самата тя досега не беше наясно по този въпрос. А какво ли изпитваше Дейн към нея? Наистина нямаше представа. Дори не си направи труда да се опита да отгатне. Дали загрижеността му за нейното щастие беше някакво доказателство за по-дълбоко увлечение? Или просто беше инстинктивна реакция към едно човешко същество, което зависеше от помощта му?

Изморено поклати глава и отново опря ухо до процепа на вратата. Дейн вървеше толкова тихо, че се боеше да го чака в леглото. Можеше да не го чуе или, още по-лошо, да заспи и тогава той щеше да тръгне на сутринта, преди тя да се е събудила. Сабрина прикри една нова прозявка с ръката си и продължи бдението си. Откакто бе изхвъркнал разгневен навън, бяха изминали часове. Сигурно щеше да се върне всяка минута.

ГЛАВА 6

Сабрина сковано размърда глава и вдигна ръка, за да разтрие мускулите на врата си, които се бяха схванали. Отвори бавно очи, но изведнъж се стресна и скочи с изплашен вик. Беше заспала седнала до вратата. Един Бог знаеше кое време беше вече. Дейн може би вече си бе отишъл. За него сутрин означаваше времето преди зазоряване до обяд в зависимост от настроението и плановете му.

Трескаво се опита да вкара ключа в ключалката, но беше все още съннена и действаше твърде припряно, така че пръстите ѝ бяха като сковани. Най-накрая отвори вратата и пристъпи в коридора. Пещерният сумрак не ѝ вдъхна много увереност. Стъклата бяха голяма рядкост из Западните територии, така че сградите почти нямаха прозорци, откъдето да влиза слънчева светлина. Сабрина стигна до средата на тесния коридор и спря разколебана. Обърна се и погледна към стаята на Керълайна в другия край на коридора. Ако изобщо някой знаеше къде е Дейн, това беше Керълайна, но нещо в Сабрина се стегна при мисълта да я моли за помощ. И то не защото мислеше, че тази жена е влюбена в него, а защото тя се отдаваше на наслади заедно с него, заради което се държеше собственически към Дейн. Цяла седмица вече отношението ѝ към Сабрина се намираше на границата на грубостта. Понякога високомерието ѝ се сменяше със странна почтителност. Сега си даваше сметка, че Керълайна се бе държала надменно, когато се осмеляваше да си позволи подобно поведение, но щом в очите на Дейн се надигнеха предупредителни искри, тя започваше да се отнася с нея почтително. Щеше да се обърне към нея само ако ѝ се наложеше и ако нямаше никой друг, към когото да се обърне за отговор.

Сабрина се насочи към стълбите, не особено зарадвана от перспективата да слезе сама в бара, но наоколо изглеждаше достатъчно тихо, за да поеме този риск. Влезе в празния салон и се огледа изненадано, след което с бързи крачки се отправи към вратата. От единствения прозорец на голямото помещение грейше ярка слънчева

светлина. Явно беше доста след изгрев — слънце, но барът беше пуст и нямаше кого да попита. Излезе навън под топлите лъчи на априлското слънце. Или вече беше май? Огледа улиците, докъдето ѝ стигаха очите. Никаква следа от Дейн. Сърцето ѝ се сви и Сабрина се обърна към вратата. Стой! — помисли си тя. Конюшните! Сигурно не беше много добра идея да се скита по задните улици сама, но имаше само един сигурен начин да провери дали е пропуснала тръгването на Дейн. Ако Сънденс го нямаше в конюшната, значи Дейн си бе отишъл...

Огледа се боязливо, след това повдигна полите си с ръка и почти се втурна към обора, преди да е изгубила всичкия си кураж. Тревис ѝ беше споменал, че някои несполучили златотърсачи делят оборската слама с конете си, за да си спестят таксата за хотел. Само можеше да се надява, че днес там няма да има никой. Нямаше никакво желание да се среща с някой замаян миньор, току-що станал от сън или все още не съвсем изтрезнял.

Дейн изплакна бръснача в легена и взе хавлията, за да избърше лицето си. Сигурно щеше да мине още доста време, преди да може пак да се наслади на лукса на бръсненето с топла вода, оглеждайки се както трябва в трикрилото огледало на Керълайна — нейната огромна гордост. Чу я да се размърдва сънливо в леглото зад него и вдигна очи към образа ѝ, отразен в огледалото.

— Къде, по дяволите, беше снощи?

Той се усмихна и сви рамене. Думите ѝ бяха резки, но гласът ѝ беше добродушно мързелив. Дейн отново насочи вниманието си към бръснача. Затвори предпазителя му и го прибра.

— Поразходих се.

Керълайна поклати глава и го изгледа замислено. След това се надигна на колене и смъкна прозрачната нощница от раменете си.

— Липсваше ми компанията ти. Все още ли не си се отказал да тръгваш тази сутрин? — Керълайна погали с ръце голия торс на Дейн, плъзна устните си по топлите извивки на мускулите по гърба му и се притисна към него. Вдигна едната си ръка и преплете пръсти в къдравите косми по гърдите му, а другата плъзна надолу, към колана на кожения му панталон. — Нали няма да си тръгнеш, без да си ми казал довиждане?

Дейн се изсмя тихо и за миг остана неподвижен под ласките на опитните ръце на Керълайна. Тя почувства как тялото му започва да се движи под пръстите ѝ и да се наслаждава на допира им. Очите ѝ проблеснаха съблазнително, щом срещнаха погледа му над рамото му в огледалото пред тях.

— Мм — измърка тя, като потри гърдите си в стегнатите мускули по гърба му, — така е по-добре, Дейн.

Той почувства как зърната на гърдите ѝ се надигат под ефирната тъкан на нощницата ѝ и отпусна глава към Керълайна. Протегна ръце и стисна китките ѝ.

— Мислех, че не обичаш да го правиш сутрин, Керълайна — усмихна се той, докато говореше, наслаждавайки се на бавно разгарящия се огън, който тя умишлено разпалваше.

— Днес ще направя изключение.

Дейн се обърна към нея, плъзна ръце под разтворената предница на нощницата ѝ и притисна Керълайна към себе си. Наведе глава и докосна с устни шията ѝ. Ухапа я леко, за да я разпали още по-силно. Керълайна беше прираствана към бурната любов, а Дейн се бе научил от връзките си с многото жени да открива тайните начини, от които да им достави удоволствие. Ръката, която плъзна към гърдата ѝ, я притискаше почти болезнено. Пръстите му се забиваха в заоблената плът. Керълайна обви ръце около шията му, а бедрата ѝ гладно се притиснаха към кожения му панталон.

— О, Боже, Дейн! Няма ли да махнеш тези проклети панталони!

Той се усмихна, чувствайки колко накъсано бе станало дишането ѝ, как бързо туптеше сърцето ѝ под дланта му. Изгубила търпение от чакане, Керълайна плъзна ръка към колана му, за да развърже кожените връзки, но сама затрудняваше работата си с нежеланието да повдигне бедрата си. Беше се срещала с твърде много мъже, от които не бе получила никакво удоволствие. Затова, когато Дейн Морган се появише в града, тя не можеше да му се насити. Най-сетне връзките бяха разхлабени достатъчно, за да смъкне кожения му панталон. Керълайна простена алчно и бръкна, за да го сграбчи с ръка и да го насочи към бедрата си, които се извиваха и се гърчеха от допира с него. Дейн се усмихна на разочарованите ѝ ругатни, когато установи, че в това положение няма да може да осъществи намерението си. Страстта така я бе замаяла, че не ѝ идваше наум да го накара да се

преместят на леглото. Дейн опря глава в голото ѝ рамо, хвана я отзад и я повдигна към себе си, окуражен от одобрително го ѝ възклицание. Тялото му беше готово, но сърцето му се бавеше от неохота, която не разбираше. Цяла седмица вече беше все така. А един-два пъти дори бе останал незадоволен, сякаш някакъв неопределен, дълбоко скрит копнеж бе останал пренебрегнат. Най-накрая движенията на Керълайна станаха прекалено настойчиви. Дейн я вдигна, за да я отнесе на леглото, но спря като вцепенен пред прозореца, от който в стаята струеше утринната светлина. Сабрина! Връщаше се от конюшните? Какво, по дяволите...? Това момиче няма ли най-сетне да се научи да не се скита беззащитно?

— Дейн, за Бога? — ноктите на Керълайна одраха гърба му и го подканиха да побърза към леглото. — После ще се наслаждаваш на гледката.

Дейн стреснато се обърна към нея, установявайки с изненада колко бързо я бе забравил, когато бе видял момичето. Поколеба се само за миг, след това сви рамене и последва Керълайна в леглото. Може би трябваше за последен път да поговори със Сабрина, преди да си тръгне.

Сабрина потупа още веднъж кадифената муцуна на Сънденс и успокоено тръгна с по-бавни стъпки обратно към хотела. Конят не само беше в конюшната, но дори още не беше оседлан. Очевидно Дейн се бе прибрал снощи прекалено късно и бе отложил ранното си тръгване. Можеше да вземе нещо за закуска и да се прибере в стаята си. Дейн трябваше да мине край вратата ѝ и дори да не чуеше стъпките му, той щеше да носи такъмите на коня, които неизбежно щяха да издават достатъчно шум.

След като закуси, Сабрина нареди малкото си вещи върху леглото. Спря за миг и вдигна четката, за да разреши косата си. Вчера я бе измила и сега тя се навиваше на вълни и се надигаше край раменете ѝ като лъвска грива. След като бе осъзнала, че е влюбена в Дейн, Сабрина бе решила да полага повече грижи за външния си вид. Сама по себе си естествената ѝ красота беше изумителна — беше израснала почти с високомерната увереност в това — но Дейн Морган беше също така привлекателен за жените, а тя нямаше представа с какви

красавици се бе срещал по време на пътуванията си. А тези жени имаха едно преимущество, с което тя не би могла да съперничи.

Въпреки любовта си, Сабрина не можеше да му даде физическите наслади, които Керълайна и другите така охотно му предлагаха. През тези няколко дни, прекарани в тази пустош, тя бе променила много мисленето си, но за нея бракът все още оставаше необходимо условие за физическа близост. А бракът с Дейн Морган беше доста отдалечен, без дори да мисли за мнението на пастрока си. Първо трябваше да плени това гордо и свободно негово сърце. Тази задача сама по себе си не беше никак лека. Дори за миг не се зальгваше, че ще бъде първата, която го е опитвала. Изведнъж чу тих звук откъм коридора и скочи на крака. Хвърли се към вратата и я отвори в мига, в който Дейн беше вдигнал ръка да почука. Застанаха за миг мълчаливо един срещу друг. След това Дейн отпусна ръка и пристъпи смутено от крак на крак.

— Сабрина...

— Дейн...

Двамата заговориха едновременно, след това спряха и се разсмяха. Смехът отслаби малко напрежението.

Сабрина се облегна на рамката на вратата леко усмихната, а зелените ѝ очи се спряха на красивото му лице.

— Все още ли възнамеряваш да тръгнеш днес? — очите ѝ срещнаха погледа му. Дейн помълча и кимна. — Все още ли си сигурен, че нямаш нищо против моята компания?

Очите му се спряха върху нея с изненада. Лека усмивка изви ъгълчетата на устните му.

— Промени ли решението си?

Беше ред на Сабрина да свие рамене и да се усмихне в отговор.

— Снощи всъщност не ми остави възможност да взема решение — разпери ръце тя.

Напомнянето за снощната случка изтри усмивката от лицето на Дейн.

— И накъде искаш да тръгнеш сега?

Сабрина вдигна очи към него. Поколеба се, като видя странното изражение, изписано на лицето му.

— Ами, не съм сигурна — промърмори най-сетне тя. Мислех си, че може би ти ще ми кажеш.

Тъмните му вежди се повдигнаха от изненада.

— Ха, проклет да съм! Никога не съм си мислил, че ще те чуя да казваш нещо подобно.

Сабрина понечи да се намръщи, но Дейн бързо поклати глава, като вдигна ръка в извинителен жест.

— Не исках да те обидя, Сабрина. Само си мислех, че... — той спря за миг, сякаш обмисляше думите си. — Кога искаш да тръгнем?

— Когато кажеш. Вече съм опаковала нещата си.

Дейн кимна, без да каже нито дума.

— Но бих искала да... да кажа „довиждане“ на Тревис Брюстър, ако нямаш нищо против да ме изчакаш — бързо добави тя. Видя, че Дейн се намръщва, и сложи ръка върху неговата. — Дейн, моля те, изслушай ме. Тревис се чувства отвратително заради онова, което се случи снощи. Исква да ти се извини.

Дейн сви рамене, сякаш от раздразнение и Сабрина го огледа с безпокойство. В сивите му очи се надигаше буря.

— Няма да е лошо, ако Тревис се научи по-здраво да държи юздите на устата си, Сабрина. Ако не се научи, могат да го убият заради думите му.

Девојката кимна, като несъзнателно погали ръката му, за да го успокои.

— Да, Дейн. Знам. Но той... той не беше разбрал как стоят нещата...

— Ако не се беше намесила снощи, щеше да получи един хубав урок. Нямаше да го убия, но щях да го накарам да не забравя, че трябва езикът му да е учтив. Следващият мъж, на когото излезе с този номер, изобщо няма да се поинтересува колко несведущ е Тревис за нравите тук.

Сабрина само кимна и прекара пръсти по ръката му. Още докато Дейн говореше, тя бе почувствала как гневът се стопява в гласа му. Усмихна се леко. Дейн наистина бе спрял снощи заради нея.

— Но Тревис е нов тук, Дейн. Още е млад. Освен това толкова много ти се възхищава — животът сред мъже я бе научил как най-добре да ги убеждава. Всички мъже бяха много по-склонни да се държат любезно с някой, който им се възхищава. С усмивка видя как Дейн мълчаливо смръщва чело, но напрегнатостта на лицето му постепенно изчезваше.

— Добре — въздъхна той най-накрая. — И без това вече закъсняхме. А щом си решила да дойдеш с мен, ще ми трябват още някои неща. Ще се заема с това и ще се срещнем тук за вечеря. Тръгваме рано утре сутринта.

Сабрина кимна, без да усети внезапната усмивка, която бе озарила лицето ѝ. Но Дейн я забеляза с крайчеца на окото и се обърна озадачено към нея.

— Има ли още нещо, Сабрина? — наклони глава на една страна, докато говореше, и отново праметна седлото, което носеше, през рамо.

Сабрина се изчерви и поклати глава. Трябваше да внимава да не изиграе козовете си, преди все още да е разбрала какво точно изпитва Дейн.

Вратата в края на коридора се отвори. Керълайна излезе навън, обърна се и спря изненадало, щом видя Дейн и Сабрина в другия край на коридора. Изгледа ги за миг, след това се приближи до тях и прегърна Дейн през кръста. Двамата се погледнаха за миг и Сабрина се изчерви отново, усещайки остро пробождане на необяснимо раздразнение. Докато гледаше как Керълайна си играе с ресните по ризата на Дейн, Сабрина си помисли, че се досеща за вероятната причина за таз сутрешното закъснение на търгването му. А когато Керълайна обърна глава към нея, изражението в кехлибарените ѝ очи го потвърди.

„Керълайна сигурно се досеща каква игра се опитвам да играя,“ помисли си изведнъж Сабрина. Сигурно бе отгатнала чувствата ѝ, преди още самата тя да ги беше разбрала. Ето защо през цялата седмица сякаш ѝ се беше подигравала. Тя едничка се наслаждаваше на вниманието на Дейн, без да го дели с никоя друга жена, докато Сабрина беше впримчена от влюбения Тревис.

Сабрина повдигна леко брадичката си и погледна жената в очите с лека, макар и изкуствена усмивка.

— Дейн тъкмо ми казваше, че е променил плановете си, Керълайна. В крайна сметка реши да не тръгва днес — спря за миг, наслаждавайки се на изненадата в изражението ѝ. — Дейн се съгласи да изчака още един ден, тъй като реших да пътувам с него.

В думите ѝ нямаше нищо, срещу което другата жена би могла да възрази, но Керълайна се зачерви, изненадана и не много поласкана. Нещо повече, зад думите на младата жена се криеше безспорно

умишлено жилване. През цялата седмица бе ръководила играта. Неволно вдигна очи към Дейн, като забрави да прикрие гнева си.

— Това не те ли радва, Керълайна? — намръщи се той, щом видя лицето ѝ. Дейн можеше да почувства напрежението, което се надигаше, но проклет да беше, ако можеше да каже каква е причината му. — Бих могъл да отида другаде, ако имаш други планове за вечерта.

Керълайна побърза да поклати отрицателно глава. Хвърли един последен, обвиняващ поглед към Сабрина, след което се насили да се усмихне.

— Ако имах, щях да ги променя — превърна го тя през кръста. — Много добре го знаеш — Керълайна си тръгна, без да пуска ръката му и Дейн я последва, като хвърли такъмите до стената на коридора.

Сабрина само стисна зъби и затръшна вратата, за да не чува гърления смях на Керълайна и ненужно силните подмятания, които отправяше към Дейн, докато двамата слизаха надолу по стълбите:

— Ела да закусиш с мен, скъпи. Сигурно умираш от глад след всичката тази енергия, която изразходи в прегръдките ми тази сутрин.

Сабрина прехапа устни в безсилен гняв. Направи гримаса и с ядно изражение повтори думите на Керълайна. Хвърли се върху леглото по корем и подпря брадичката върху дланта си. Първата вечер Керълайна ѝ бе предложила да ѝ заеме една от роклите си. Може би довечера трябваше да се възползва от предложението ѝ. Както казват, срещу огъня можем да се борим само с огън. Това щеше да бъде последната възможност да се възползва от всички преимущества на външния си вид. Не искаше да носи тази памучна рокля с висока яка на вечеря, когато знаеше, че Керълайна ще бъде облечена с най-съблазнителната си премяна и ще се прави, че не забелязва погледите, които мъжете отправят към деколтето ѝ. Тревис, разбира се, щеше да бъде ужасно шокиран, но Дейн... да, тя се бореше за вниманието на Дейн.

От друга страна, неспокойно си помисли тя, не желаше да показва от себе си толкова, че Дейн да си помисли, че предлага нещо повече. Все още им предстоеше едно дълго, самотно пътуване заедно. Значи просто един намек, реши с усмивка тя. Нещо, което да го подразни, без да поема риска да го обиди или прекомерно да го окуражи. Само едно подмятане колко по-красива би могла да бъде тя в сравнение с Керълайна и останалите...

Но все пак, докато чакаше Дейн да почука, Сабрина се зачуди доколко разумно е прибързаното ѝ решение. Нямаше огледало, за да прецени как изглежда, но в роклята на Керълайна се чувстваше полугола. И не беше чак толкова глупава, та да си помисли, че жената ѝ е дала най-добрата си дреха. За щастие предложената ѝ рокля беше най-малко деколтираната — несъмнено с мисълта, че е по-непривлекателна от останалите ѝ отворени рокли — без да разбере, че прави неволна услуга на Сабрина. Ако беше само с малко по-дълбоко деколте, тя никога не би посмяла да я облече. Очакваното почукване най-сетне прозвуча. Сабрина — за последен път отчаяно подръпна нагоре корсажа на тюркоазната копринена рокля и пое дълбоко дъх, за да събере малкото останала смелост. На вратата се почука отново и тя побърза да превърти ключа в месинговата ключалка и да отвори вратата. Светлината от долния етаж беше достатъчна да освети отчасти мрачния коридор. Сабрина колебливо пристъпи навън. Чакаха я Тревис и Дейн. Дейн тъкмо бе извърнал глава, за да отговори нещо на Керълайна. Долната челюст на Тревис увисна, очите му се ококориха и той зяпна Сабрина, като си мислеше, че тя е най-красивото създание, което е виждал някога, но за съжаление беше прекалено изумен, за да го каже.

Керълайна присви очи и Дейн проследи погледа ѝ.

— Мили Боже! — промърмори той с вид сякаш го бе ударил гръм.

Сабрина срещна изненадания му поглед и се зачуди дали забележката му означава изненада или удоволствие. Изчерви се, без да знае колко красива изглежда с тези розови петна, обагрили блузите ѝ. Задържа още миг погледа на Дейн, след това извърна очи към пребледнялото лице на Тревис и побърза решително да поклати глава.

— По-добре да се преоблека.

Дейн заобиколи Керълайна и сграбчи китката на девойката.

— Не, недей — поклати решително глава той и я дръпна към по-осветената част на коридора. Задържа ръката ѝ още миг, след това бавно я пусна, а сивите му очи заблестяха. — Ще бъде жалко, ако се преоблечеш, Сабрина. Цял Денвър ще говори за теб поне седмица, но понеже тръгваме утре сутринта... — Дейн се застави да премести погледа си от нея към Тревис и се усмихна леко на все още зашеметеното изражение върху лицето, на младия мъж. — Все пак, ако

ме извините за малко, ще взема револвера си, в случай че появата ни предизвика бунт сред миньорите.

Сабрина хвърли бърз поглед към Дейн, без да е сигурна дали е сериозен, или се шегува. Едва ли можеше да бъде сериозен, но очите на Керълайна бяха като ками и Сабрина бързо потърси ръката на Тревис.

— Предполагам, че сте се извинили на Дейн — промърмори му тя, докато вървяха бавно към стълбището.

Държеше погледа си настрана от лицето му. По-добре да не знае дали погледът му не е впит в почти изцяло разголените ѝ гърди.

Тревис се изкашля и погледна през рамо, за да провери дали Дейн идва след тях. Беше невъоръжен и не беше сигурен дали желае да бъде единствената защита на Сабрина, ако появата ѝ в роклята на Керълайна направеше впечатлението, което очакваше.

— Да, извиних се на Дейн за това, което му казах, и за отношението ми към него. Но... — Тревис спря на най-горното стъпало. — Сабрина, не съм променил отношението си. Искам да кажа чувствата си към вас. Дейн каза, че сте решили да напуснете Денвър заедно с него. Искам да вземете адреса ми. Все още ви обичам, Сабрина. Вие сте най-красивата жена, която познавам. А ако някога ви потърбва помощ, по всяко време, без значение къде сте...

Сабрина премигна от неочакваните сълзи, изпълнили очите ѝ. В гърлото ѝ заседна буца. Кимна на Тревис и стисна леко ръката му. Преглътна мъчително, преди да заговори отново. Жалко, че нещата се бяха развили по този начин. Жалко, че не се бе влюбила в този млад мъж, застанал до нея вместо в Дейн Морган, който вероятно никога не би я обикнал така, както Тревис несъмнено я обичаше.

— Благодаря, Тревис. Аз... високо ценя чувствата ви и никога няма да ви забравя.

— Сабрина, говорех сериозно — гласът на младия мъж прозвуча болезнено настойчиво. — Ако не можете да се отнасяте към мен като към... към съпруг, тогава ме считайте за брат. Обещайте ми да направите поне това. Така ще ми е по-леко да ви гледам как си тръгвате утре.

Сабрина бързо кимна и вдигна ръка да избърше единствената сълза, която се бе изплъзнала от очите ѝ.

— Добре, Тревис, обещавам — промърмори тя. — Винаги съм искала да имам брат.

Дейн застана на стълбищната площадка зад тях и се наведе да завърже здраво кобура на колта за бедрото си. Тревис се поколеба за миг, тъй като не изпитваше особено желание да изостави ръката на Сабрина. Искаше му се да бъде този, който ще я заведе долу — само веднъж в живота си да я въведе в стая, пълна с хора, сякаш тя наистина беше негова. Но споменът за кавгата, която бе предизвикал предишната вечер, все още тежеше на съвестта му. Пусна ръката на момичето, отстъпи встрани и направи учтив жест към Дейн. Той погледна за миг младежа и се замисли дали ще е разумно да върви напред. Поклати глава с лека усмивка и хвана Керълайна подръка.

— Вие двамата вървете напред. Ние ще поемем ариергарда.

Тревис засия и пристъпи нетърпеливо напред, без да забележи състраданието, изписано на лицето на Дейн, който го наблюдаваше как гордо води Сабрина надолу по стълбите. С това единствено действие завинаги си бе спечелил безусловната вяност на Тревис. Можеше да застреля президента, но въпреки това Тревис щеше да е готов да го защитава до смърт. Хванал Сабрина подръка, той се чувстваше като крал. Изключителната ѝ красота сияеше като слънце. Тревис вдигна гордо глава и двамата влязоха в неугледния бар. Чувстваше силна носталгия по дома си. Липсваха му ленивото изящество и изтънчените ритуали на дома му в Южна Каролина. Но всичко това се бе променило само в един миг. Сега бе твърдо решен да оцелее тук и да научи всичко, което може, за тази страна. Ако Сабрина някога потърсеше помощта му, той трябваше да бъде готов за някое добро дело. Освен това искаше да заслужи уважението на Дейн Морган, за да оправдае изключителната чест, която му бе оказал той.

Дейн се усмихна слабо, докато наблюдаваше как вълнението, предизвикано от влизането на Сабрина, се засилва. Все още не беше сигурен какво я беше накарало да покаже тази частица от красотата си, която обикновено криеше толкова яростно под високата яка на семплата си рокля. Но трябваше да признае, че дори той бе удивен от силата на красотата ѝ, която виждаше тази вечер, макар да имаше по-голяма представа за цялото ѝ великолепие от тези миньори тук.

Усмихна се по-широко и хвърли поглед към Керълайна, която вървеше с каменно лице. От всички присъстващи в големия салон,

изглежда, че само на нея не ѝ беше приятно. Беше дочул няколко от злобните подмятания, които тя бе отправила към Сабрина през изминалата седмица, въпреки че се бе престорил на по-малко засегнат, отколкото беше всъщност, понеже не искаше да попада в средата на една женска свада. Честно казано, считаше, че Керълайна заслужава един малък урок. Така че сдържа думите си, докато вълнението поутихна малко. Най-накрая се умиловисти и помогна на Керълайна със стола.

— Ти също си изключително красива тази вечер, скъпа. Правиш така, че на човек да му е трудно да те изостави.

Керълайна го погледна изкосо, без да е напълно сигурна дали Дейн говори сериозно, или не. Не бе пропуснала да забележи първата му реакция, когато видя момичето. Но сега очите му бяха любезни и Керълайна промърмори някаква благодарност, докато сковано се настаняваше на стола. Погледна към Сабрина. Тя продължаваше да гледа към пода, но червенината бе започнала да изчезва от лицето ѝ. Имаше поне една утеха в утрешното заминаване на Дейн Морган. Момичето също щеше да си заmine заедно с него. Тази мисъл я развесели и Керълайна се настани по-удобно на стола. Наведе се към Дейн и промърмори нещо тихо на ухото му, а устните ѝ погъделичкаха гъстите, тъмни вълни на косата му. Дейн ѝ отвърна с тих смях и Сабрина отправи поглед към тях.

Преди да успее да го попита, отнякъде изникна Блу Джеймисън, който повика с пръст Дейн. Той стана и отиде настрана, за да поговори с Блу. Накрая Блу докосна шапката си и си тръгна. Сабрина му кимна разсеяно, без да откъсва напрегнат поглед от Дейн. Каквото и да му бе казал Блу, новината не му беше харесала, защото върху суровите линии на устните му вече нямаше усмивка, която да ги смекчава. Изглежда, че почувства погледа на Сабрина, понеже вдигна глава и я погледна. Кимна ѝ с глава и върна вниманието си към вечерята.

Но казаното от Блу не излизаше от ума му, така че се опитваше с мъка да се преструва на весел по време на прощалната вечеря. Един златотърсач, който идвал от Колорадо Спрингс, споменал, че е обявена награда за онзи, който може да даде информация за някоя си Сабрина Уелс. Доколкото можа да му каже Блу, издирването беше започнало от Санта Фе, така че Дейн предположи, че телохранителите ѝ бяха продължили с дилижанса към набелязаната си цел и сега я търсеха.

Дейн възнамеряваше да язди на юг покрай планината, но този маршрут, тъй като беше най-лекият, също щеше да се държи под око, ако някой успееше да направи връзката между Сабрина Уелс и Сабрина Морган. Значи трябваше да тръгнат направо през Скалистите планини по един по-труден маршрут. Из планините времето беше много променливо през пролетта. Трябваше да преминат по източния склон на Лукаут Маунтин, а след това надолу през Саут Парк, да подминат Сентръл Сити, Феърплей и другите миньорски градчета. Южно от Пайкс Пийк щяха да тръгнат отново на изток, към Бент Форт или поне това, което все още беше останало от него, а после през прохода Рейтън към Санта Фе.

Все още не бе съобщил на Сабрина посоката, в която щяха да се движат, нито имаше намерение да го стори, преди да се е наложило. Досещаше се каква щеше да бъде реакцията ѝ. Но просто нямаше друг достатъчно голям, достатъчно цивилизован град, който да е подходящ за нея. Солт Лейк Сити не беше много по-далече, но там имаха доста неприятности с индианците, а от това, което беше подочул, сигурно щеше да стане още по-зле, преди да започне да се оправя. Поне така го бе предупредил Блу. Нямаше да влязат в Санта Фе, преди сам да се е убедил какво е положението там. Освен това, щом преминеха Рейтън, трябваше да внимава за всяка стъпка, в случай че по стария път към Санта Фе имаше хора, търсещи Сабрина.

В стаята зад него настъпи неочаквано вълнение. Дейн по-скоро го почувства, отколкото го чу, тъй като при скитанията си из прерията бе развил шесто чувство, което му помагаше да оцелее. Погледна през рамо и се намръщи. Цигулка? И устна хармоника?

— Ако сте приключили с вечерята...

Но Керълайна се усмихна злобно.

— Малко танци няма да навредят на никого, нали, Дейн? — повдигна вежди въпросително тя, докато говореше с мил глас. Знаеше много добре, че е превъзходна танцьорка. Щом веднъж започнеха, всеки мъж в бара щеше да поиска да потанцува с всяка от дамите. Сабрина сигурно щеше да бъде така шокирана, че ще се схване като дъска и тогава щеше да ѝ натрие в носа прехваленото превъзходство на източната синя кръв.

Дейн се намръщи, опитвайки се бързо да вземе решение.

— Сабрина, мисля, че...

— Дейн, всичко е наред — Сабрина се насили да се усмихне. Тя също бе предположила какво означава появата на инструментите. Тревис ѝ бе споменал, че танците са едно от най-големите развлечения в миньорските селища. Дори липсата на жени не можеше много да обезкуражи мъжете. Привързваха цветна кърпа към ръката на друг мъж и той танцуваше стъпките на жената. Сабрина не гореше от желание да танцува с недодяланите миньори, но също така не искаше да види как Дейн вади колта си, за да попречи на танците.

Дейн задържа за миг погледа ѝ, след това кимна, но явно не беше много доволен. Поне можеше да направи проблема по-малък. Изправи се и се обърна към салона точно когато цигуларят започваше да настройва цигулката си.

— Чуйте всички. Искам да ви предупредя. Утре ще тръгваме рано. Така че само няколко танца — да речем три. След това аз и братовчедката ми си тръгваме. Разбира се — той се обърна и погледна към Керълайна — това не се отнася за останалата част от компанията ни.

Очите на Керълайна проблеснаха гневно, докато Дейн само ѝ се усмихна лениво, но със строги очи. Керълайна пламна и извърна глава, защото разбираше, че той я наказваше със собствения ѝ ентусиазъм за танците. Добре, да върви по дяволите тогава, ядоса се тя. Да си взима кокетката и да отива горе, щом... Керълайна свъси вежди. В никакъв случай нямаше да допусне Дейн Морган да ѝ изиграе този номер. Той щеше да отиде горе, но само с нея!

Музиката засвири и Дейн кимна на Тревис да покани Сабрина. Девойката му се усмихна неловко. Отидоха в средата на помещението, което сега беше освободено от масите за хранене и игра. Целият сияещ, Тревис я завъртя в безупречен танц. Сабрина почти забрави за миньорите, които я гледаха с копнеж. Тревис танцуваше като истински джентълмен — придържаше я леко и спазваше благоприлично разстояние между тях, като я водеше със съвършена точност по грубия под. Тюркоазният атлаз на роклята ѝ проблясваше на светлината на газените фенери. Бузите на Сабрина порозовяха от напрежението.

Музиката спря твърде бързо и Сабрина се нацупи. Искаше ѝ се Дейн да не беше споменавал за ограничения брой танци. От много седмици не се бе наслаждавала така, както сега. Този танц беше първият намек за цивилизованост сред тези иначе груби земи. Сабрина

погледна към Дейн с намерението да го придума да промени решението си, но внезапно пребледня, когато го видя да разкопчава капака на кобура си. Миг по-късно разбра причината. Дузина мъже се втурнаха към нея. Няколко ръце посегнаха собственически към нея и Сабрина неспокойно отстъпи назад.

Изстрелът на колта отекна в бара. Куршумът се заби в гредите на тавана, без да нарани никого. Но звукът му вече бе свършил работата си. Тълпата затихна. Сабрина погледна нервно към Дейн. Тревис вече не се виждаше сред морето от тела, което я обграждаше. Нежният глас на Керълайна се извиси с престорена любезност:

— Избери си партньор, Сабрина. Готови сме да започнем веднага.

Девојката потисна отвращението си и се насили да се усмихне. Протегна ръка към един от мъжете, който поне не беше толкова мрачен. Другите се размърмориха, но един поглед към револвера в ръката на Дейн ги накара да предпочетат да се оттеглят с чест. Музиката започна изведнъж и Сабрина залитна в ненужно силната хватка на миньора. Стъпките му бяха неточни и тромави в сравнение с Тревис. На няколко пъти краката им се заплитаха. Сабрина се почувства като мечка и се изчерви цялата, щом Керълайна грациозно премина край нея и я изгледа с подигравателна усмивка.

Танцът най-накрая свърши. Запъхтяната Сабрина вдигна ръка, за да избърше потта, която се бе появила на челото ѝ. Само още един танц, слава Богу! Тревис с мрачна решителност напираше към нея и се опитваше да я достигне. Успя, но го възпря хор от недоволни гласове. Вече бе танцувал с момичето. Трябваше да даде възможност на някой друг. Последва същият наплив от тела, както в началото. Страхът се надигна в гърлото ѝ и устата ѝ пресъхна. Този път на лицата на миньорите беше изписана отчаяна решителност. Знаеха, че това е последният танц.

Сабрина изохка стъписано, щом тълпата се притисна към нея, избутвайки я към мъжете, застанали зад нея, които бяха не по-малко решителни. Сви ръце в юмруци и безразборно заблъска най-близките по главите и раменете. Тревис също полагаше всички усилия да я защити, но губеше опора и постепенно отстъпваше пред голямото числено превъзходство на желаещите да танцуват. Сабрина смътно чу нов изстрел от пистолета на Дейн, но този път никой не му обърна

внимание. Момичето извика изплашено при новия тласък на тълпата, който почти я задуши.

Роклята ѝ беше застъпена от половин дузина обувки и Сабрина бавно губеше равновесие. Изведнъж чу зад себе си възмутени ругатни и се опита да се обърне, за да види причината. Движението отне последните остатъци от несигурното ѝ равновесие и Сабрина залитна. Застана под невероятен наклон, подпряна на стената от мъжки тела. Обезумяло замаха ръце, за да се изправи. Заобиколена отвсякъде от мъже, Сабрина се озова сред такава смрад, че почти щеше да припадне. Въздухът сякаш се беше сгъстил от неприятния мирис на потни тела, уиски и тютюн за дъвчене, както и от множество други силни миризми.

Почувства, че някой подпъхва ръка под раменете ѝ, за да ѝ помогне, и я хвана, без да може да види лицето на мъжа. Миг по-късно още един миньор беше отблъснат встрани и пред нея застана Дейн Морган. Сабрина зяпна от учудване, но миг по-късно въздъхна от благодарност. Дейн ѝ кимна, а в очите му проблесна неприкрито раздражение, докато с рамо отблъскваше последния претендент. След това безцеремонно дръпна девойката към себе си. Сабрина дори не можа да възрази срещу грубото отношение. Просто се прилепи с облекчение към стегнатото му тяло.

— Свирете! — кратко нареди той, като държеше Сабрина с една ръка, а с другата отблъскваше напора на атакуващите миньори. Сякаш по чудо цигуларят се подчини, а хармониката последва звука на цигулката в ритъма на валс. Миньорите възроптаха, но след това се укротиха и млъкнаха.

— Хайде бе, Морган. Пусни ни и нас до момичето.

— Казах вече — три танца, господа — Дейн се усмихна, въпреки че изражението му не остави никакво място за възражения. — Като неин партньор за вечеря, мисля, че определено имам право за единия от тях. А сега се отдръпнете. Направете ни малко място.

Намусените миньори се подчиниха. Сабрина почувства как Дейн я хваща по-здраво през кръста и я завърта из разчистеното място. Тя ахна от интимността на прегръдката му. Атлазът на роклята ѝ се изду под натиска на зърната на гърдите ѝ, щом тялото ѝ се притисна към твърдия му гърден кош. Бузите ѝ пламнаха. Сабрина се помоли Дейн да остане съсредоточен върху действията на миньорите, защото иначе

можеше да забележи прекалено откритите ѝ гърди. Осмели се да погледне за миг към лицето му. Уви, очите му гледаха право надолу, а устните му се бяха извили в лека усмивка. Сбърка една стъпка, опитвайки се да вдигне ръка, за да придърпа нагоре тюркоазния атлаз, след това сбърка още веднъж, докато се мъчеше да разхлаби поне малко прекалено близката прегръдка, с която я държеше през кръста. Нито единият, нито другият ѝ опит успяха и Сабрина отново се изчерви. Усещането за мускулестото му тяло разпали отново пламъците на един забравен огън.

Дейн се усмихна по-широко и като наведе глава към копринената ѝ коса, прошепна до ухото ѝ:

— И преди съм танцувал с пламенни партньорки, Сабрина, но нито една досега не е падала буквално в ръцете ми.

Сабрина вдигна очите си, които искряха от гняв, но и от едно друго чувство, което не желаше да признае.

— От самото начало знаеше, че ще стане така!

— Дейн Морган! Никога не си ми казвал, че танцуваш! — просъска Керълайна, докато преминаваше край тях. Кехлибарените ѝ очи пламтяха от възмущение. Да танцува с такава тромава мечка като този миньор, докато той танцуваше с това дете?

— Никога не си ме питала, мила моя — тихият смях на Дейн прозвуча до ухото на Сабрина, която веднага забрави за гнева си. Вместо него на устните ѝ се появи дяволита усмивка и тя се отдаде на насладата от гнева на Керълайна.

Заедно с гнева изчезна и сковаността ѝ. Сабрина се отпусна в ръцете на Дейн и с изненада откри колко добре я води той в стъпките на този труден танц. Тя се отпусна успокоена на ръката му, докато той я водеше в двойно завъртане. Главата ѝ приятно се замая след второто завъртане. Сабрина се разсмя очарована и вдигна очи към Дейн. Погледът му я очакваше. Дейн се усмихна на изненадата и удоволствието, които искряха в изумрудените ѝ очи, но погледите им се задържаха само за миг, след което той извърна глава, за да я поведе в нов пирует.

Сабрина го последва с лекота, почти без да обръща внимание на грубите дъски под краката си и без да забелязва мърлявите миньори, които ги наблюдаваха. Забрави, че беше облечена в рокля, която беше взела назаем от една проститутка и че партньорът ѝ беше облечен в

дрехи, ушити по образец на чейенските от еленова кожа. Сякаш танцуваха в царския палат, съпроводжани от цял оркестър. Дейн, разбира се, я държеше много по-близо, отколкото един истински джентълмен би си позволил да държи една дама, напомни си тя, а вълнението, което я обхващаше, не се дължеше изцяло на сложните стъпки на валса. Въпреки това бузите на Сабрина розовееха в прекрасен оттенък, а очите ѝ блестяха от удоволствие. Златните вълни на дългата ѝ до кръста коса отразяваха светлината на фенерите и пламтяха като сноп слънчеви лъчи на фона на тюркоазния атлаз на роклята ѝ. Сабрина не мислеше за нищо друго, освен за удоволствието от танца. Настъпилата тишина и миньорските погледи не достигаха до съзнанието ѝ. Мускулите на тялото на Дейн се допираха до нея и я изпълваха със сладостна, тръпнеща топлина, докато се носеха с безпогрешни стъпки без никакво усилие. Той я завъртя още веднъж, след това я пусна и завърши танца с лек поклон точно когато музиката спираше. Ръката му задържа пръстите ѝ малко по-дълго, отколкото бе нужно.

Сабрина трескаво събра мислите си. Изведнъж всичките тези хора и това място, което я заобикаляше, отново се стовариха върху съзнанието ѝ. Миньорите започнаха шумно да изразяват възхищението си, като пляскаха и тропяха с крака. Това я накара да се изчерви от притеснение и да забие поглед в пода. Почувства как минава покрай побеснялата от ревност Керълайна, но не отмести очи от пода, докато не видя да приближава първото стъпало на стълбището. Едва тогава посмя да вдигне глава и да поеме риска да погледне Дейн в очите. Широката усмивка, с която я беше гледал, докато танцуваха, бе отстъпила на едно по-привично изражение на суха развеселеност. Сякаш той усещаше, че ѝ бе доставил удоволствие, и се наслаждаваше на изненадата ѝ и на това, че отново бе опровергал предположенията ѝ за него.

Сивите му очи я гледаха предизвикателно, сякаш я подканваха да разплете тази нова загадка, да сложи това ново късче от мозайката на мястото му. Груб жител от пограничните територии, който танцува така, сякаш е роден за тази работа и като че ли е напуснал най-големите салони на Източните щати само преди няколко дни... Сабрина задържа за миг погледа си върху лицето му в търсене на отговор. Сивите му очи срещнаха погледа ѝ, малко далечни, но

развеселени и грейнали от чувство, чието име Сабрина дори не посмя да назове, но което я накара да отвърне с почти инстинктивно учестяване на дишането ѝ. Неочаквана слабост подкоси коленете ѝ, а сърцето ѝ заби ускорено. Само преди секунда той държеше ръката ѝ, а тя виждаше лицето му. Само миг по-късно Дейн вече беше извърнал глава и бе разрушил този странен, чаровен поглед.

— Нали няма да си тръгнеш точно сега, Дейн? — Гласът на Керълайна грубо нахлу в съзнанието на Сабрина. Жената пристъпи напред и собственически сложи ръка върху мишницата на Дейн, като обърна гръб на Сабрина. — През цялото време ме държа настрана. След като танцувах с трима миризливи танцьори, ти се опитваш да пропуснеш реда си и да се измъкнеш.

Дейн се поколеба, понечи да се намръщи, но вместо това сви рамене. Може би изобщо беше по-добре танците да продължат. Може би миньорите щяха да забравят зашеметяващия блясък на момичето, след като погледаха по-познатата Керълайна. Тревис се изравни с него. Дейн му кимна към Сабрина, без да обърне внимание на неприкритото удивление на младежа.

Сабрина насочи мислите си към по-земните задачи, като например внимателното изкачване на стълбището, за да не настъпи роклята си. Почти не бе забелязала присъствието на Тревис, докато той не наруши мълчанието си.

— Какво знаете за Дейн, Сабрина?

Девојката го погледна и повдигна рамене.

— Какво? О, не много, Тревис — тя поклати глава и се разсмя тихо. — Ако имате предвид танците, бях толкова изненадана, колкото и вие. При едно от преминаванията ни край вас зърнах лицето ви. Дано моята уста да не е била толкова широко отворена, колкото вашата.

Младият мъж се изчерви и кимна с печална усмивка.

— Толкова ли си личеше? — замълча за миг, чудейки се какво да ѝ каже. Трябваше ли да ѝ споменава, че бе забелязал как лицето ѝ сияеше, докато танцуваше с Дейн? Или че самият Дейн бе наблюдавал първия ѝ танц с необичайно за сивите му очи изражение? Или че заинтригуван и озадачен от погледа му, бе забелязал как по-късно изражението му бе станало гневно, почти ревниво, когато миньорът я бе притиснал прекалено плътно?

— Знам, че е от Вирджиния — сам ми го каза. Мисля, че гони трийсетте. Може би е на дваисет и осем, дваисет и девет години. И, разбира се, знам, че е живял сред чейените и че очевидно е на почит сред тях. — Сабрина говореше с леко удивление, тъй като едва сега разбираше колко голяма загадка всъщност е Дейн. Къде се бе научил да танцува така? Във всеки случай не в миньорски лагер. Нито в индианско село.

— Вирджиния ли? — замисли си Тревис. — Аз съм от още по на юг, от околностите на Чарлстън, но... ми се струва, че съм чувал някъде името Морган. Мисля, че има една фамилия във Вирджиния с това име. Доста богата при това, струва ми се. Занимават се с банкерство и корабни превози. Но ако Дейн е един от тях, тогава...

— Не. Какво би правил тук такъв като него? — поклати глава отрицателно Сабрина. — Ще станете ли утре, за да ни изпратите, Тревис?

Младият мъж кимна и се усмихна смутено. Макар това да караше сърцето му да се свива, не можеше да устои на желанието си да я погледне още веднъж.

— Разбира се. А вие имате адреса ми. Ще очаквам писмо от вас, нали знаете — къде сте се установили, какво сте решили да правите.

Сабрина се усмихна и импулсивно се надигна да го целуне по бузата, както сестра — брат си.

— Обещавам, че ще пиша, Тревис. А сега, лека нощ. Доколкото познавам Дейн, той е запланувал дълга езда за утре.

Тревис кимна и отстъпи назад, но не си тръгна, преди да е чул мекото прещракване на ключа от вътрешната страна на вратата. Беше прекарал една удивителна вечер — беше се издигал на върха на радостта, но бе открил и неразгадаеми тайни. Сигурно щеше да му се наложи да помисли известно време върху тях, преди да открие отговорите.

Едно нещо знаеше със сигурност — Дейн Морган не беше син на арендатор от Вирджиния. Какъвто и да беше сега, Дейн беше започнал като джентълмен. А един джентълмен южняк, дори изпаднал в трудно положение, дори облечен в дрехите на индианците чейени, пак си оставаше джентълмен южняк. Сякаш бе чувал нещо за някакъв скандал, свързан с Морганови от Вирджиния — някаква история, чиито подробности не му бяха разказали поради твърде младата му

възраст... Тревис поклати глава, докато отиваше по коридора към стаята си, и остави тази идея. Шансът Дейн да е от тази фамилия, беше минимален. Морган беше доста често срещано име из Юга...

Измина цял час, преди Керълайна да се насити на танците. Сега Дейн мълчаливо се изкачваше по стълбите, потънал в мисли за утрешното пътуване. Ако времето рязко застудееше, имаха ли топли дрехи? За себе си той имаше, разбира се, наметало от бизонска кожа, но за Сабрина...

— Много си мълчалив, Дейн. За какво си се замислил? — Керълайна погледна в сумрака на стълбището към твърдите, мъжествени черти на лицето на Дейн. Внезапен плам премина през корема ѝ. Тя посегна към ръката му и преплете пръстите си с неговите.

Дейн се сепна и погледна към лицето на жената със смях. Беше очевидно за какво мислеше тя — за това, за което мислеше обикновено. Като много други жени, тя презираше твърдението, че жените могат да използват ума си за по-сериозни дела.

— Всъщност мислех за времето, Керълайна. Чудех се дали имам още едно одеяло, ако на Сабрина ѝ трябва.

Кехлибарените очи на жената проблеснаха ревниво. Издърпа ръката си от дланта му и се нацупи, явно в очакване Дейн да се опита да я умилостиви отново. Дейн изчака миг, след това ѝ угоди. Знаеше, че в мрака Керълайна няма да може да забележи иронията в очите му. Тя се отдръпна за миг с престорена свенливост, след което реши да покаже, че е омилюствена, и стисна пръстите му в знак на прошка.

— Бог ми е свидетел, Дейн Морган! Както се грижиш за онази глупачка, човек може да си помисли, че си се влюбил в нея.

Дейн се разсмя сърдечно на тази забележка. Под нежния, сладък звън на гласа на Керълайна прозираше истинската проститутка. Да е влюбен в момичето? Едва ли. Това не беше в стила му. Оставяше тези занимания на хлапета като Тревис Брюстър, които още вярваха в подобни романтични измислици. Беше се нагледал достатъчно на любов, слава Богу, та да се превърне в такъв глупак, че сам да влезе в този капан. Беше видял какво бе направила любовта с брат му, Майкъл, който бе изгубил половината си разум от печал и ревност. Беше видял какво почти бе направила с него — за малко не бе изгубил ума си по сините очи на Тара.

— От опит съдя, че единствената честна форма на любов, Керълайна, е онази, която се продава и купува. От нито един от партньорите не се изискват никакви преструвки.

Но мислите му бяха съвсем други, докато лениво се подпираше на рамката на вратата.

Когато за пръв път я видя, той бе причислил Сабрина към онези добре възпитани, повърхностни, обществени айсберги, към които се бе държал толкова предпазливо като млад във Вирджиния. Но поведението му след това бе станало изненадващо — например при индианците, в лагера на чейените. А онази последна нощ в типито на Черната мечка, независимо дали беше истински, или престорен, начинът, по който Сабрина бе отвърнала на ласките му бе разпалил в него неукротима страст. Тази вечер Сабрина се бе държала като истинска дама от главата до петите, но се бе размекнала в прегръдките му като всички други жени, които бе държал. Беше го наелектризирала с погледи, криещи дълбоко погребана страст, криещи едно умело прикрито проучване — много проникателно, но въпреки това абсолютно женствено. Това беше една загадка, която му предстоеше да изучи по-отблизо, призна си сам той. Не, нямаше да бъде нещастен, когато на сутринта потеглеха заедно на път. Всъщност, дори напротив. А това дори само по себе си беше още по-голяма загадка.

ГЛАВА 7

Щом навлязоха в подножията на Скалистите планини въздухът стана определено по-студен и Сабрина незабавно прости настояването на Дейн да облече по време на пътуването под фустата си дълги мъжки долни гащи. Тези гащи, колкото и неприлично да се чувстваше в тях, щяха да предпазват краката ѝ както срещу студа, така и срещу ожулванията от грубата кожа на седлото, когато яздеше по мъжки. Горната половина на тялото ѝ беше дори още по-добре предпазена, тъй като Сабрина се беше облегнала удобно на широките гърди на Дейн. Само върхът на носа ѝ мръзнеше. Потри го с опакото на ръката си, опитвайки се да го стопли. Не беше толкова измръзнал, че да започне да я боли, но проявяваше неприятната тенденция да се зачервява от студеното, а Сабрина не изпитваше особено желание точно сега да страда от такива последици.

Дейн се засмя до ухото ѝ, явно развеселен от действието ѝ. Сабрина също се усмихна. Дейн изглеждаше в рядко добро настроение. През целия ден беше необичайно закачлив и търпелив. Сабрина се зачуди с известна надежда каква беше причината за настроението му — беше доволен от компанията ѝ или се радваше, че са напуснали миньорското градче. Може би по малко от двете, заключи логично тя, което не беше толкова зле като начало.

— Колко дълго възнамеряваш да яздим днес? — Сабрина се обърна и хвърли един последен поглед към Денвър, който вече беше останал на неколкостотин ярда под тях в резултат на бавния ход на Сънденс по стръмните хълмове. Отдалече градът изглеждаше различен, но Сабрина не съжаляваше, че го напуска. Тревис бе станал сутринта, за да ги изпрати. Сигурно щеше да ѝ липсва мъничко.

— Не много дълго.

Сабрина се усмихна и кимна, без да се засяга от лаконичността на отговора на Дейн. Беше отговорил на въпроса ѝ. Просто рядко проявяваше желание да говори за нещо, за което не го беше питала.

— Искаш ли да ме запознаеш с природата из тези места в движение? — тя се обърна към Дейн и му се усмихна, като повдигна въпросително медените си вежди, за да го подкани да говори. — Като онези пътеводители за прериите, които продават във Филаделфия. Страница двайсет и първа: „Флора и фауна в района край река Саут Плейт“?

Дейн се засмя отново и Сабрина почувства как мекият, тътенещ звук преминава от гърдите му към тялото ѝ, притиснато до неговото.

— Откъде този интерес у тебе?

Момичето само повдигна рамене с лукаво изражение в очите. Да, обичаше го и щеше да се опита да разбере тази пустош, към която той беше привързан. Но не можеше да го каже.

— Предполагам, защото по природа съм любопитна. И защото искам час по-скоро да се отърва от непросветеността си на новак.

Дейн сви рамене, изненадан, но не и недоволен. Ако говореше, дните щяха да минават по-бързо и... щеше по-лесно да забрави за възбуждащата близост на Сабрина.

— Добре тогава. Откъде искаш да започна?

Сабрина се огледа, чудейки се за какво да попита първо. Имаше усещането, че ако задава глупави въпроси, Дейн скоро ще се измори от играта, за разлика от мъжете във Филаделфия, които биха били оскъrbени, ако жената проявеше някаква природна интелигентност.

— Ами, например... ето онова дърво там, със сребристата кора, с малките листенца.

Дейн проследи посоката на погледа ѝ.

— Това е трепетлика, Сабрина. Дърво с мека дървесина, подобно на тополата. Не е много полезно, но е красиво през есента. Листата му стават наситено златисти — той се усмихна леко на съсредоточеността, която се бе изписала на лицето на девойката. Очевидно тя се отнасяше сериозно към разясненията му. — По-нагоре в планината ще срещаме все повече борове. Не е като пиниите, които виждахме в по-ниските части. Нали помниш онези дървета с къси иглички и криви стволове? Това са пинии — дървета, подобни на боровите. На върховете на клоните им растат плодове. Не са лоши на вкус, ако успееш да се добереш до тях, преди да са ги обрили катериците или индианците. Тук и по-нагоре в планината ще видиш

предимно огромни борове — бели, жълти и дори сини смърчове. А също и други дървета. Но преобладават големите борове.

— Добре. И без това пиниите не ми направиха голямо впечатление — каза тя, като мислено ги сравни със спомените си за кичестите ели, които растяха на изток.

— Те са дяволски здрави — засмя се Дейн. — При това растат там, където никое друго дърво не би могло. Някои от тях, на височина не по-големи от теб, са вероятно на по две-три хиляди години. Кората им е дебела няколко инча, за да запази малкото влага, която е успяло да събере дървото, а дървесината им е като метал — толкова е здрава и тежка.

— Е, извинявай. Нямах представа, че за теб те са нещо като приятели, Дейн — подразни го тя. — Изкривени, чворести създания. Не исках да ги обиждам.

Дейн се засмя и прекъсна думите, като посочи с глава към близката трепетлика, чиито бледозелени млади листа трептяха на полъха на вятъра.

— Погледни натам, Сабрина — той дръпна юздите на Сънденс. — Виждаш ли онази кафява птичка?

Сабрина напрегна очите си, опитвайки се да я различи сред мозайката от листа и клони. Изведнъж кимна и се засмя тихо.

— Тя е увиснала надолу с главата, Дейн! Погледни я! Ходи по ствола на дървото с главата надолу!

Дейн кимна и подкани Сънденс да тръгне отново.

— Казва се кафява горска зидарка.

Сабрина се извърна в седлото, за да може да погледа към птицата още малко.

— Планините ми допадат повече от равнините. Вече мога да го кажа със сигурност. Има истинска трева и вода, повече дървета, животни и птици. Равнините изглеждат малко... малко...

— Пустите? — усмихна се Дейн. Сабрина кимна, но се съгласи само наполовина с него. — Да, но щом привикнеш с тях, откриваш, че те имат своя собствена красота. Все пак си привикнала с природата на изтока, както бях и аз отначало. Схващанията ти за природата ще се променят и ще се научиш да я харесваш такава, каквата е.

Сабрина само сви рамене, понеже не желаше да му възразява. Едва ли голите кафяви равнини някога щяха да ѝ станат любимо място.

— В планините има ли бизони?

— Понякога има в подножията, но не и в самите планини. Но има елени и лосове, а също и антилопи и едни животни, които приличат на големи овце — виждал съм големи почти колкото кон — с гъсти, извити рога и малки бели опашки. По-подвижни от всяка друга жива твар, която съм виждал. Бягат на свобода сред скалите.

— За бигхорните ли говориш? — Сабрина се намръщи, опитвайки се да си спомни нещо, което беше чела в „Харпърс“. — Блъскат ли си главите една в друга? Мисля, че си спомням...

— През любовния период — замислено отвърна Дейн и погледна назад, за да провери дали оглавникът на кобилата е добре привързан към седлото му. — Само мъжките. Заради женските.

— Хм — беше единственото, което каза Сабрина, усещайки как се изчервява.

— Освен това има бобри — малкото, които траперите са оставили живи, — а също и катерици. Има и едно малко забавно животинче, приличащо на котка с навита на колело опашка. То има тяло на катерица, опашка на миеша мечка, предни крака на котка и глава на лисица. Звуците, които издават, също приличат на лая на лисицата. Може би ще видиш някое от тях, особено привечер. Живеят предимно по склонове като този.

Сабрина се намръщи и забрави за смущението си. Тази история за опашатата котка подозрително приличаше на животното, за което ѝ бе разказал един неин по-голям братовчед, когато Сабрина беше на единайсет години. Въоръжена с калъф от възглавница и бухалка за крокет, тя бе излязла една нощ да дебне животинчето в градината. Ясно си спомняше описанието на братовчед си, според което то приличало отчасти на миеша мечка, отчасти на опосум и може би малко на язовец, и се нарича бекас. Всъщност то се оказа напълно измислено и Сабрина се бе обидила за месеци на братовчед си.

— Да не би да има някаква връзка с бекасите? — попита сухо тя и изгледа подозрително Дейн. Неочакваната усмивка, смекчила суровите черти на обветреното му лице, ѝ подсказа, че Дейн е разбрал въпроса ѝ. Той поклати глава и погледна за миг към нея с блеснали очи.

— Тези котки са истински. Трябва да призная, че самият аз в началото имах някои подозрения. Само не ми казвай, че и във

Филадельфия ходят на лов за бекаси. Мислех, че това е спорт, характерен за Вирджиния.

Сабрина се разсмя и се отпусна достатъчно, за да заеме отново нормалната си поза, подпряла глава на дясното му рамо.

— Значи искаш да кажеш, че не само ние, янките, се хващаме на тази въдица? Поне това ме радва.

Дейн се засмя и двамата продължиха да яздят мълчаливо. Почти бе привикнал с присъствието на Сабрина пред него на седлото и вече не се чувстваше неудобно от това, че ръката му стоеше на кръста ѝ.

Това, че тя не бе възразила, когато сутринта ѝ бе обяснил, че в Денвър няма странични седла и едва ли ще се намерят преди Санта Фе или Индипендънс, го бе успокоило. Бяха взели с тях кобилата, която ѝ бе избрал в селото на чейените. Сега вече тя беше оседлана с най-добрите такъми, които бе успял да ѝ намери. При нужда Сабрина можеше да язди кобилата, за да може Сънденс да си отдъхва от двойния товар, или за да избягат по-лесно, ако им се наложеше. Но страничното яздене и язденето по мъжки бяха съвсем различни неща и Дейн възнамеряваше да я обучи постепенно. Беше решил да я кара всеки ден да язди по мъжки малко по-дълго от предния, за да могат мускулите на краката ѝ постепенно да добият силата, която ѝ бе необходима, за да се крепи на седлото. Преди да достигнат тежките проходи в планината, Сабрина вече трябваше да се е научила.

Нямаше смисъл обаче да превръща обучението ѝ в мъчение, като я кара да язди по този начин прекалено дълго още от самото начало. Донякъде бе привикнал с присъствието ѝ пред него на седлото и макар че в това имаше известни неудобства, то криеше също известно удоволствие. Разбира се, денят едва бе започнал, а разговорът бе помогнал да държи мислите си настрана от несъмнено женственото тяло на Сабрина, притиснато към него, напомни си сухо той. Освен това трябваше да признае, че последните няколко дни, прекарани в компанията на ненаситната Керълайна, вероятно му бяха помогнали в това отношение. Можеше само да се надява, че преди този ефект да бе отминал, Сабрина щеше да прекарва повече време на гърба на кобилата, на безопасно разстояние от седлото му.

— Спомена, че има вълци — неспокойно отбеляза Сабрина.

— Да, но немного. По-скоро може да си имаме неприятности с черните мечки и планинските лъвовے.

— Лъвовے ли? — Сабрина трепна. — Мислех, че лъвовете...

— Планински лъвовے. Пуми. Големи котки, скъпа моя новачко, а не африкански лъвовے — той се засмя тихо, насочвайки Сънденс покрай купчина канари. — Но не е лесно да се опитомят. Някои от тях достигат до двеста фунта и са много силни. Понякога може да ги чуеш как реват. Звучат като улични котки, само че гласът им е по-плътен и по-силен. Вероятно няма да видиш нито една от тях. Поне така се надявам.

— А какви други очарователни създания има по тези места, Дейн? — намръщи се Сабрина. — Като изключим вълците, мечките и лъвовете.

— Гърмящи змии и койоти, росомахи, а по на юг и скорпиони.

— Напомни ми да стоя близо до пушката ти — тя потрепери при мисълта за змиите и особено за скорпионите. Големите космати хищници изглеждаха по-малко отблъскващи от дребните гадина. — Скорпиони... уф!

Дейн се усмихна въпреки, че в бързия поглед, който ѝ бе отпразил се криеше доза изненада. Ето я отново, тази първична женственост, която си пробиваше път през иначе интелigentния разговор.

— Пумите са четири пъти по-опасни от скорпионите. Ако искаш да се боиш от нещо, по-добре си избери пума. Дори мечка, но не скорпион.

— Благодаря, ще си избира каквото си харесам. Скорпионите ми напомнят за паяците, а аз не мога да ги понасям. Предпочитам да ме изяде пума, отколкото да ме лаят скорпиони.

Дейн се намръщи, но не каза нищо. За него тази гледна точка беше безсмислена, но несъмнено за Сабрина не беше такава. Гласът ѝ имаше този тънък оттенък, характерен за човек, убеден в логиката си.

Сабрина се наслаждаваше на тишината. Беше ѝ приятно да наблюдава бавно променящия се пейзаж край тях. С изкачването им в планината въздухът постепенно захладняваше, но слънчевата топлина компенсираше студа. Както бе казал Дейн, растителността ставаше все по-тучна, а дърветата — по-големи и не толкова чворести на вид. Широколистните дървета се примесваха със стройни борове. Не беше много запозната с ботаниката и освен дъба тя не познаваше други дървета, но въпреки това тук се чувстваше по-добре, отколкото сред

сухите равнини. Нищо чудно, че повечето от животните живееха тук. Въпреки пумите и другите противни създания, Сабрина също би предпочела да живее тук.

Дейн нарушаваше мълчанието от време на време, за да ѝ посочи някоя забележителност в местността, за да ѝ каже името на някой скалист масив или висок връх. Предупреди я да не навлиза сред скалите или по сенчестите места, без да е проверила за гърмящи змии. Също така ѝ показваше различни птици: розова чинка, белоопашата яребица, чучулига, синя птица, голямата крякаща сойка, а веднъж дори видяха белокрила овесарка — една типично прерийна птица. Сабрина кимаше тържествено всеки път, запазвайки информацията в паметта си.

Реши, че ѝ допада да упражнява ума си по този начин. Баща ѝ би го одобрил. Тъй като нямаше син, той се бе отдал на дъщеря си и не бе пожелал да я остави в традиционната женска роля, изискваща да си стои въщи с гувернантката и да пълни ума си само с игри, рокли и бродерии. В резултат тя не само се бе научила да чете и пише на английски и френски, а също бе овладяла счетоводството и принципите на ръководенето на бизнеса. Освен това бе научила нещо много по-радикално и опасно — че не желае да се задоволява с подчинената ѝ роля като жена, както диктуваше обществото. Пастрокът ѝ го бе узнал на собствен гръб, за свое най-голямо неудоволствие.

Следобедът превалеше, когато Дейн най-сетне спря конете край едно малко езерце, разположено наскре една планинска ливада. Мястото беше великолепно, особено в сравнение с равнините. Сабрина се усмихна доволно на избора, който Дейн бе направил. Под кристалночистата синева на почти безоблачното небе, сред блестящата белота на покритите със сняг върхове, сред бледозелените листа на широколистните дървета и изумрудената зеленина на боровете, сред яркото изобилие от червени, розови и жълти диви цветя, тя се чувстваше така, сякаш бе попаднала в една оживяла дъга. Остана неподвижна за миг сред избуялата до колене трева. Огледа с възхищение красотата край себе си, като вдишваше дълбоко ароматния, сух и хладен въздух. Дори не се чувстваше схваната от ездата. Може би това се дължеше на факта, че днес беше спокойна и не се напрягаше заради интимността, с която я държеше Дейн. Дори се бе

наслаждавала на допира до стегнатото му тяло, на усещането за задрямалата сила на мускулите на ръката му, с която той я държеше през кръста. Това беше една друга част от съзнанието ѝ, с която се бе научила да живее в мир. Противно на всичко, което така упорито бяха насаждали в главата ѝ, тя харесваше физическия контакт с Дейн. Харесваше ѝ стегнатото му тяло, уханието му, плътният му глас, мъжествеността му. Веднъж Дейн ѝ бе казал да се връща във Филаделфия, защото мястото ѝ не е тук. Но междувременно бе започнала да се чуди дали мястото ѝ е във Филаделфия. Приятелките ѝ биха се ужасили, ако се осмелеше да им признае само част от забранените чувства, на които се бе научила да се наслаждава.

— Сигурно ще ти е приятно да научиш, че успях да ти намеря одеяло, Сабрина — Дейн беше слязъл от коня и сваляше обвития с кожа денк от гърба на индианската кобила. Развърза го и подреди нещата в него на купчини. След това взе лъка си и колчана със стрелите. Промуши ремъка му през главата си и го провеси през рамо. — Имаш ли някакви специални предпочитания за вечеря?

Сабрина се разсмя и направи шеговит реверанс, който отначало стресна Дейн, но след това предизвика слаба усмивка на лицето му, която разреся обичайното му мрачно изражение.

— Дали ще бъде твърде трудна задача фазан с глазура, о, ти, велик ловец и мой водач?

Дейн повдигна вежди и се засмя.

— Боя се, че е малко повече от това, което мога да осигуря, освен ако не отидем до Сан Франциско.

Сабрина се разсмя и се завъртя сред израсналите до колене диви цветя, сякаш танцуваше валс. Дейн я наблюдаваше с неподправено удоволствие, а сивите му очи следваха игривите, грациозни движения на девойката с озадачен, но и възхитен поглед.

— А след това мисля, че ще бъдат подходящи броколи огретен...

— Ще желаете ли фламбирани череши, скъпа моя? — Дейн се подпря с рамо на Сънденс. — А за мъжете чаша коняк и по една хубава пура.

Сабрина кимна с престорено високомерие, след това изведнъж спря и погледна замислено към Дейн.

— Сан Франциско ли каза? Значи си бил и в Сан Франциско?

Усмивката му помръкна и отстъпи място на смръщено изражение. Дейн се обърна и обтегна тетивата, изработена от яко сухожилие.

— В известен смисъл, да. Познавам добре Сан Франциско.

Сабрина остана озадачена, докато наблюдаваше как Дейн довършва поставянето на тетивата и проверява здравината ѝ, като я изпъва. Думите му я бяха смутили, но гласът му криеше нюанс, който се бе научила да разпознава — нотка, означаваща, че не трябва да упорства по този въпрос.

— Сериозно, Сабрина, имаш ли някакви претенции?

— Не, Дейн. Всъщност нямам представа какво би могъл да хванеш тук. Така че оставям на теб да решиш — тя погледна към малкото езерце и внезапно я осени една идея. — Има ли някаква риба в това езеро?

Дейн я погледна през рамо и повдигна рамене.

— Сигурно има костур. Искаш ли риба за разнообразие?

Сабрина кимна и се приближи към него, докосвайки с рамо ръката му.

— Ако нямаш нищо против — не беше сигурна как да се държи с него, когато Дейн изпадаше в това резервирано настроение, защото се боеше да не го раздразни или да не поиска нещо прекалено.

— Няма проблеми. Обичаш ли пъстърва?

Тя кимна повторно. Дейн свали тетивата на лъка, подаде ѝ го, без да каже нищо, след това подбра няколко стрели и ѝ даде остатъка заедно с колчана. Сабрина замълча, като реши, че Дейн сам ще пожелае да ѝ обясни какво прави, ако е в подходящо настроение.

— Искаш ли да вземеш един урок по чейенски риболов?

Сабрина вдигна изненадано очи към него и видя в тях скрито предизвикателство. Наклони глава настрани и се усмихна колебливо.

— Това част от запознанството със страната ли е?

На устните му пак се появи бледа усмивка.

— Не — поклати глава той. — Ако искаш да си починеш, остани — изглежда, че Дейн взе мълчанието ѝ за отговор, тъй като се обърна и тръгна към езерото.

Сабрина го хвана за ръката, без повече да намира нещо нередно в това, че го докосваше. Дейн се обърна към нея. Тя поклати глава отрицателно и посегна да прихване в една ръка полите на роклята си.

Видяха се глезенът и част от прасеца ѝ, но иначе избуялата трева щеше да ѝ пречи да върви. Дейн ѝ подаде ръка и Сабрина му се усмихна благодарно. Тръсна глава, за да отметне медените кичури коса, които вятърът бе обърнал към лицето ѝ.

— Не исках да кажа, че не ми се идва — обясни тя. — „По-полека Макдаф.“

Дейн се усмихна на думите ѝ и забави обичайно широките си крачки, за да може Сабрина да върви с него.

— Цитираш Шекспир?

Тя го погледна, изненадана, че Дейн бе познал цитата.

— Баща ми ми даде превъзходно образование, Дейн. Доста скандално, разбира се, тъй като отиде по-далеч от обичайните бродерии и тям подобни, но то се оказа моето спасение след смъртта на майка ми, когато ми се наложи да се боря с пастрока си. Юридическите документи изискват по-дълбоко познаване на езика, отколкото притежават повечето жени.

Дейн не каза нищо, а девойката беше твърде заета с ходенето през неравната местност с обувките си с високи токове, за да забележи замисления израз на очите му. Неочаквано Дейн свъси леко вежди и извърна глава към дърветата, които прикриваха малкия поток, наблизко пред тях. През цялото време Сабрина му поднасяше нови изненади — красотата ѝ, интелигентността ѝ, а преди малко игливостта ѝ — една страна от характера ѝ, за която дори не беше подозирал. А днес, докато яздеха, тя бе проявила искрен интерес към природата и му бе задала доста смислени въпроси. Започваше да признава, че Сабрина е една необикновена жена, която заслужава повече уважение, отколкото бе предполагал. Досега се бе държал с нея доста презрително. Започваше да се чуди дали това отношение не беше незаслужено.

— Аз... мм, не се държа умишлено грубо, Сабрина, като показвам нетърпение, когато пътуваме. Просто не съм свикнал да се движа с компания.

Сабрина не се обърна с лице към него, за да скрие удоволствието си. Позволи си само леко да стисне с пръсти ръката му.

— Всичко е наред. Сигурна съм, че съм задала доста въпроси, които са ти се сторили глупави или невероятно невежи — тя го погледна за миг, забеляза озадаченото му замислено изражение и го дари с нежна усмивка, преди отново да сведе очи. — Ценя високо

помощта ти, Дейн. Не бих казала, че ще е уместно да те критикувам след всичко, което направи за мен.

Гласът на девойката криеше необичайна мекота, а в очите ѝ, когато срещнаха за миг погледа му, имаше скрита нежност. Значи можеше да бъде както твърда, така и нежна. Беше видял достатъчно от смелия ѝ дух, заслужаващ уважение, от гнева ѝ, от студената ѝ надменност. Един-два кратки погледа под повърхността го бяха накарали да се чуди какво се крие там. Неочаквано Дейн спря, тъй като забеляза, че почти бяха излезли от сянката на дърветата на открито. Колкото и интригуваща да беше красивата млада дама, с която вървеше, по-добре бе да внимава какво правеха или щеше да изложи и двама им на опасност заради небрежността си.

Спирането на Дейн беше толкова рязко, че Сабрина изгуби равновесие. Спъна се болезнено и удари глезена си в един стърчащ дървесен корен.

— Ох! По дяволите! Тези глупави боти...

— Защо не опиташ да ходиш с мокасините, които ти подари Сребърния гълъб? Повярвай ми, с тях ще се чувстваш много по-удобно и ще ти бъде по-лесно да ходиш — Дейн коленичи и ѝ направи знак да седне на земята. — Дай да видя — каза той и протегна ръка към крака ѝ.

Сабрина го изгледа изненадано и инстинктивно отдръпна крака си.

— Дай да видя — изръмжа той и нетърпеливо протегна ръка към крака ѝ.

Сабрина понечи да го ритне, недостатъчно силно, за да го боли, но достатъчно ясно, за да покаже намерението си. Вдигна глава към Дейн и му отправи гневен поглед. Дейн срещна очите ѝ за миг и се намръщи в отговор. Накрая сви рамене и махна с ръка.

— Както искаш, Сабрина. Щом желаеш, върви си със счупен глезен. — Той понечи да се изправи. Сабрина го изгледа недоверчиво, стресната от думите му.

— Дейн, не беше... нали не мислиш, че наистина е счупен? — попита тя най-накрая. Ядът ѝ започна да се изпарява, отстъпвайки място на смътно съжаление за прибързаната проява на гняв. Но не беше възможно само за няколко дни да забрави това, което ѝ бе втълпявано години наред.

Дейн повдигна рамене, без да се обръща към нея, загледан към чистите места по брега на потока.

— Как бих могъл да знам?

— Дейн, аз... — тя преглътна гордостта си и се насили да му се усмихне извинително. — Съжалявам, че те ритнах, но ме изплаши, като посегна така изведнъж към крака ми.

Дейн се обърна към нея. Сивите му очи бяха по-скоро озадачени, отколкото гневни и Сабрина млъкна смутено. След това заговори отново с мек и тих глас, стараяйки се думите ѝ да прозвучат като молба, а не като заповед.

— Сигурна съм, че не е счупен. Би ли ми подал ръка, за да се изправя?

Дейн остана неподвижен още минута, загледан намръщено в нея. Най-накрая въздъхна и протегна ръка.

— Трудно ми е да си спомня добрите обноски, Сабрина. Боя се, че вече не знам как да се държа в компанията на една дама.

Сабрина се усмихна и му кимна, като остави очите си на воля да показват облекчението ѝ от това, че Дейн вече не ѝ се сърдеше.

— След годините, прекарани с пастрока ми, съм малко подозрително настроена към джентълмените. Съжалявам, че те ритнах.

Дейн кимна, като задържа ръката ѝ, докато Сабрина опитваше с цялата си тежест дали глезена ѝ е наред. Не усети болка. Дейн ѝ кимна и двамата тръгнаха към потока, без той да пуска ръката ѝ. Изведнъж се разсмя и погледна настрани към изненаданото момиче.

— Сабрина, правилно ли чух, че преди малко ме нарече джентълмен? Или ушите ми не ми служат добре заради планинския въздух?

Сабрина примигна, но след това му се усмихна и кимна печално.

— Върнах ти честта, която ми оказа, като ме нарече дама, Дейн. Реших, че си употребил думата неточно. Определено не може да се каже, че през последните няколко седмици се държа както подобава на една дама.

Дейн спря за миг и я погледна с необичайно сериозни очи.

— Не, Сабрина. Ни най-малко не мисля, че употребих термина неточно. Ти си дама от главата до петите. Струва ми се, че доста хора си мислят, че да си дама означава да не си жена. Ти обединяваш и

двете... понякога по доста необичаен начин, но... — Дейн сви рязко рамене и тръгна към водата, съвършено учуден от самия себе си. Какво правеше, по дяволите? — Но ако скоро не хванем някоя пъстърва, ще стане твърде късно. Трябва ми малко слънце за тази работа...

Изненадващо доброто настроение на Дейн продължи през цялата вечер и през по-голямата част от другия ден, но с приближаването на вечерта започна да помръква. По-рядко се усмихваше на забележките ѝ, а по-често се сопваше. И за разлика от пътуването им към Денвър, когато не обръщаше внимание на тези неща, този път ѝ се струваше, че знае причината. Тя се криеше във физическата им близост. Всеки път щом се размърдаше, тя чувстваше как Дейн незабавно се напруга до нея и с тъглчето на окото си можеше да забележи гримасата, която се изписваше за миг на хубавото му лице. Сивите му очи потъмняваха, а след това, сякаш с усилие, отново възвръщаха почти нормалния си цвят. Сабрина се замисли над идеята си, стараейки се да не се изчервява. Последната нощ в Денвър бе наблюдавала поведението на Керълайна към Дейн. Беше забелязала как го докосва, как задържа пръстите си върху ръката му или ги прокарва по стегнатите мускули на бедрото му, как коляното ѝ се докосва до неговото под масата. Несъмнено допирът до един мъж по определен начин и на определени места предизвикваше определена реакция.

Червенината изби върху бузите, въпреки всичките ѝ усилия да я съдържи. Заедно с нея дойде и напрежението в корема ѝ и бързото биене на сърцето ѝ. Това беше една част от любовта ѝ към Дейн, върху която не бе мислила много. И дали тя показваше, че Дейн проявява някакви специални чувства към нея, или — несъмнено, за разлика от нея — един мъж би реагирал по този начин на всяка жена — тя не знаеше.

Сабрина се извърна малко в седлото и посочи към едно особено красиво синьо цвете, което се увиваше край една лоза в хладната сянка на гъстите дървета.

— Казва се кошничка.

Гласът на Дейн беше достатъчно спокоен и Сабрина реши да направи един опит, като постави ръката си с престорена небрежност върху покритото му с еленова кожа бедро. Миг по-късно почувства напругането на мускулите му под допира ѝ. Дейн се дръпна

достатъчно рязко, за да изплаши Сънденс, който изцвили и раздразнено тръсна глава.

— Мисля, че е време да спираме за днес — гласът на Дейн беше мрачен, а мускулите на челюстите му напрегнато потрепваха под загорялата му кожа. — Ще те оставя тук и ще отида да хвана нещо. Ти събери дърва. По въздуха усещам, че нощес ще бъде студено. Мисля, че сме достатъчно далеч от отъпканите пътища и можем да рискуваме да запалим огън.

Сабрина едва успя да промърмори съгласието си, преди Дейн да я свали от коня. След това той извади пушката от калъфа, прикрепен към седлото, и ѝ я подаде.

— Ще се забавя около час. Стой тук и не се опитвай да използваш това нещо, освен ако не знаеш как и само ако наистина се налага.

Тя кимна и отстъпи безмълвно, правейки на Сънденс място да мине. Протегна ръка, за да хване въжето на товарната кобила, което Дейн ѝ подхвърли при преминаването си. След това пришпори коня в лек галоп. Сабрина остана загледана в коня и ездача му, докато двамата се скриха от погледа ѝ зад един огромен бор. Известно време остана обърната в тази посока с намръщено изражение, хванала пушката и въжето на кобилата в безпомощно объркване.

Предишния ден, докато се наслаждаваше на Скалистите планини — на дърветата, на цветята, на кристалночистите безбройни ручеи и на сърните, които следяха преминаването им с големите си очи — тя бе започнала да се надява, че загадъчният жител на Западните територии отвърща поне на част от онова, което тя изпитваше към него. В сивите му очи ясно се забелязваха искриците на вниманието към нея. В сухите му усмивки се появи определена нежност и тя започна да си мисли, че Дейн иска да ѝ достави удоволствие. И преди я бяха ухажвали, така че можеше да забележи издайническите признаци.

Но днес беше невъзможен. А ако причината беше това, за което си мислеше, положението нямаше да се промени нито с отминаването на този ден, нито на утрешния, нито на следващите. Сабрина не можеше по никакъв начин да промени факта, че е жена. Нито можеше да промени факта, че той е мъж. И ако Дейн намираше физическия контакт между тях достатъчно вълнуващ, за да се възбуди, Сабрина не можеше да стори нищичко, за да промени това положение. Дори ако

можеше, не би искала да го променя. Всеки ден прекарваше все по-дълго време на гърба на кобилата си, яздейки я по мъжки, но щяха да са необходими още няколко дни, преди да свикне да я язди от зори до мрак, без да ѝ се налага да прекарва онези няколко благословени часа почивка на седлото на Дейн.

Дали тези няколко дни щяха да отминат, преди да са стигнали... Всъщност къде? — запита се изведнъж тя. Беше ѝ се сторило донякъде безсмислено да го разпитва за целта им, когато знаеше толкова малко за тази дива страна и за географията ѝ. Природните забележителности я бяха погълнали напълно. А също и Дейн Морган, призна си честно тя. Така че не се бе чудила много над предполагаемата цел на пътуването им.

Целия предишен ден и по-голямата част от днешния бяха яздили на запад, замислено реши тя, след като си спомни положението на слънцето върху небето и ъгъла на сенките, които хвърляха скалите. Но все пак късно следобед не бяха ли тръгнали постепенно на юг? Кой град се намираше на юг от Денвър? Не беше сигурна. Санта Фе и Солт Лейк Сити бяха единствените две селища, за които изобщо бе чувала в този район. Солт Лейк Сити оставаше на север и доста по на запад. Дейн не би могъл да я води в Санта Фе... Но Сабрина стана неспокойна, тъй като си спомни как Дейн бе отбягвал предишните ѝ въпроси. Кой знае какво смяташе да направи Дейн Морган?

Когато той се върна, вече се беше смрачило. Сабрина го очакваше с нетърпение, заобиколена от непознатите звуци на потайни животни — от елените в храсталака, воя на койотите и тихата, странна песен на далечна птица. Слънцето се бе спуснало към планините и бе потънало между виолетовите зъбери на далечните върхове. Дейн се приближи, водейки коня си за юздата. Сабрина извика тихо от уплаха и се втурна към него.

— Дейн, какво става? Да не е случило нещо със Сънденс?

Дейн я видя, че тича към него, и спря. След това поклати глава отрицателно и побърза да я успокои:

— Не, не, просто исках да го оставя малко да си почине и затова слязох от него. Съжалявам, че се забавих толкова дълго. Накрая успях да стигна една малка сърна, но може би не трябваше да губя толкова време. Можех да хвана нещо по-малко — Дейн видя изненадано как

девойката вдига ръка и погалва жребеца. Сънденс наклони глава при докосването ѝ и я остави да погали мекото кадифе на муцуната му.

Изведнъж Сабрина се върна към предишните си мисли и като дръпна ръката си, се обърна към Дейн и го изгледа внимателно в сумрака. Очите, с които тя срещна погледа му, бяха напрегнати. Сабрина си пое дълбоко дъх, за да събере смелост.

— Дейн, накъде отиваме?

Той замълча за миг, преди да отговори, защото забеляза, че в изражението ѝ се примесват страх с решителност.

— Казах ти, Сабрина. Отиваме на запад, далеч от равнините, сред ниските планини.

— Но днес следобед завихме на юг — очите на Сабрина се задържаха върху неговите, а сърцето ѝ започна да бие бързо от страх. Не, той не би могъл да стори това. Не и мъжът, когото обичаше. Не би я отвел при враговете ѝ, нали?

— Наистина отиваме на юг — в гласа му отекна някакво неопределено чувство. — Утре ще продължим в същата посока, по западните склонове на Лукаут Маунтин.

— А каква е крайната ни цел? — сърцето на Сабрина се сви, ръцете ѝ се разтрепериха, но тя вдигна гордата си брадичка, въпреки засилващата се слабост.

— Санта Фе, Сабрина. — Едва успя да го разбере, толкова тих беше гласът му, а очите му я погледнаха така, сякаш желаеха да я успокоят за нещо.

— Не! — викът на Сабрина прозвуча като писък на ранено животно. Не каза нищо друго, само го загледа с няма мъка. Отдавна беше привикнала към битките и горчивините. Но към предателството?! И защо от всички хора на света трябваше да го стори точно този мъж? — Не! Не можеш да го направиш!

— Нямаме друг избор — Дейн пусна юздите на Сънденс и пристъпи към нея. — Знам в какво положение се намиращ, Сабрина, но няма друг избор. И не се заблуждавай, че решението ми е необмислено. Тук не е Изтока, където на едно разстояние от неколкостотин мили можем да избираме от половин дузина градове. Сама видя какво представлява Денвър. А спрямо другите миньорски лагери Денвър изглежда като Вашингтон. Ще минем покрай Боулдър и Феърплей. Сама ще видиш как изглеждат. Онова, което ти трябва, е

или Санта Фе, или Солт Лейк Сити, който не е много по-добър от Денвър и е много по-опасен заради бунта на индианците, който е избухнал там. Няма други...

— Не! — на Сабрина ѝ бе необходимо известно време, за да осъзнае напълно, че Дейн наистина възнамерява да го направи, че той наистина ще я предаде. — Няма да отида в Санта Фе! Няма, казвам ти, няма! — гласът ѝ се извиси от обхващащата я истерия, предизвикана както от нараненото ѝ сърце, така и от мисълта отново да попадне във властта на пастрока си. — Тогава по-добре да ме беше оставил в Денвър, щом това е всичко, което можеш да предложиш!

Дейн поклати глава и пристъпи бързо към Сабрина. Хвана слабите рамене на девойката и я погледна със сивите си очи, в които се съдържаше почти толкова болка, колкото и в нейните. Из цялото му тяло бушуваше бурята на някакво ужасно, неразбираемо безпокойство, което объркваше мислите му.

— Сабрина, мислех, че вече си започнала да ми вярваш достатъчно, за да разбереш, че ще направя това, което е най-добро за теб. По дяволите, момиче, та аз се опитвам само...

Сабрина се измъкна рязко от ръцете му, подхвана дългата си рокля и тръгна към кобилата, която стоеше полузаспала на десетина ярда от тях.

— Щом искаш, върви в Санта Фе, проклет да си! Аз се връщам в Денвър!

— Не можеш да се върнеш в Денвър! Сама видя, че в Денвър няма какво да правиш, нито скоро ще има. Там няма други жени, които...

— О, да, има други жени, Дейн Морган! — изплющя гласът на Сабрина, докато развързваше поводите на неподвижната кобила от клона. — Спомни си своята... своята изписана Керълайна! Тя съвсем очевидно беше жена.

— Но ти не си Керълайна, Сабрина!

— Тогава ще стана! — тя изстреля думите си срещу него като стрела, сякаш намери някаква горчива утеха в шока, от който лицето му преbledня и го накара да спре на място. — Ще направя каквото е нужно за това!

— Върви по дяволите — промърмори най-накрая Дейн, като се отърси от вцепенението, което го беше обхванало, и отново тръгна към

нея. — Ще правиш любов срещу пари? Точно ти ли, Сабрина? Та нали след първия възлих златотърсач с протекъл по брадата тютюнев сок ти ще се обесиш от ужас!

Сабрина промуши крака си в стремето и се опита да се качи на седлото. По-скоро почувства, отколкото видя приближаването на Дейн. Впи отчаяно ръце в кожата и отново се опита да възседне кобилата. Дългата ѝ рокля ѝ пречеше и тя яростно дръпна нагоре полата си, за да са по-свободни краката ѝ.

— Няма да отида в Санта Фе! Проклет да си, Дейн Морган! — Сабрина успя да постави едното си коляно върху седлото и се наклони напред, за да се задържи. Кобилата най-сетне се пробуди и направи крачка встрани под напъните на увисналия от едната ѝ страна, гърчещ се товар.

— Слизай от коня! — гласът на Дейн прозвуча дрезгаво от ярост. Той се втурна напред, най-сетне проумял намеренията на девойката. Би било безумие да тръгне сама и да се опита да извърви обратния път. Нямаше да преживее достатъчно дълго, за да успее да стане една от денвърските проститутки. — Казах, слизай долу! — Дейн вдигна ръце, сграбчи я и понечи да я дръпне към себе си. Сабрина замахна с крак към него и доволна почувства как ритникът ѝ го уцелва. За миг хватката му отслабна. Коляното ѝ най-сетне успя да се прехвърли от другата страна на седлото, но миг по-късно хватката на Дейн отново се стегна и Сабрина изпищя. Отчаяно впи пръсти в седлото, заби дори ноктите си в кожата му, за да се задържи, без да престава да рита във всички посоки. Дейн ругаеше зад нея и пълтеше при всеки точен удар на ботите ѝ, но този път не отпусна желязната си хватка и бавно и неумолимо я издърпа от гърба на коня.

Най-накрая успя да я свали на земята. Сабрина се завъртя към него, както я беше стиснал, и започна да съска от ярост, да го дере отчаяно, да го рита и да удря с юмруци, но това не попречи на Дейн да я отдалечи от кобилата.

— Пусни ме, проклет да си! Нямах право да вземаш решения вместо мен! — гласът ѝ ѝ изневери и се накъса от ридания. Сълзи намокриха лицето ѝ. — Ако искам да стана проститутка, това си е моя работа. Махни се от мен! — коляното ѝ го уцели в слабините. Дейн изпъшка от болка и я пусна за миг. Сабрина незабавно се обърна и се втурна към кобилата. По лицето ѝ се стичаха сълзи, които замъгляваха

погледа ѝ. Препъна се веднъж в роклята си, но продължи напред. Настъпи я отново в мига, в който ръцете на Дейн отново я достигнаха, и двамата се строполиха заедно и се претърколиха няколко пъти по неравния килим от планински треви. Сабрина вече не можеше да говори от умора. Поемаше дъх на дълбоки, накъсани вдишвания, но продължаваше да се дърпа в ръцете му, досущ изплашено животно.

Едва бе успяла да го накара да разтвори поне едната си ръка и Дейн вече я бе сграбчил някъде другаде. Най-накрая той стисна китките ѝ и ги вдигна над главата ѝ. Стовари тежестта на цялото си тяло върху нея, като по този начин я обездвижи и спря ритането на краката ѝ.

Сабрина можа само да извърне глава настрана от него. Стисна очи, за да спре потока от сълзи, които изгаряше изпръхналите ѝ от вятъра бузи. Мразеше Дейн. Мразеше всички мъже, които толкова нечестно използват физическото си преимущество.

— Сабрина, изслушай ме, по дяволите! — гласът на Дейн беше също тъй дрезгав, а гърдите му се повдигаха тежко заради усилията, които полагаше да задържи девойката неподвижна. Яростта ѝ бе дала невероятна сила и ръцете му трепереха от усилията, които полагаше да задържи ръцете ѝ, без да счупи с хватката си крехките ѝ кости.

— Нямах намерение просто да те заведа в Санта Фе, Сабрина! Щях да те оставя сама да прецениш. Мислех да тръгна напред и да огледам града, да се опитам да науча нещо за човека, който ще бъде твой пазач. След това, ако той се окаже почтен човек и ако ти щеше да си в безопасност при него...

— Нито един почтен човек не може да бъде приятел на пастрока ми — в дрезгавия ѝ шепот прозвуча такава силна горчивина, че Дейн се спря за миг и се намръщи. Не можеше да повярва, че Гарвис Треймор е такова чудовище.

— Тогава няма да оставаш с него, Сабрина. Ако той се окаже такъв, какъвто казваш ти, ще можеш безпрепятствено да се върнеш в Денвър и... и да правиш каквото пожелаеш.

Изглежда, че думите му най-сетне успяха да успокоят момичето и опитите ѝ да се освободи постепенно отслабнаха. Дейн внимателно отмести коляното си встрани, за да поеме с него част от тежестта си. Погледна внимателно към мокрото ѝ от сълзи лице, чиято пепелява бледост се открояваше на фона на клонките и оскъдните треви на

горския под. Ново ридание притисна гърдите ѝ към него и Дейн почувства странно налягане в цялото си тяло, един внезапен порив на почти заслепяващо желание. И в отговор на този копнеж, без да мисли, той наведе тъмнокосата си глава към Сабрина и докосна мокрото ѝ от сълзи гърло. Погали с тях меката ѝ, бледа кожа и вкуси солта на сълзите ѝ, а след това потърси устата ѝ.

За миг Сабрина остана да лежи покорно под него, чувствайки как устата на Дейн се впива в устните ѝ с някаква вцепеняваща изненада. Но сладката топлина на допира му докосна една струна дълбоко в нея, отне малко от отчаянието, което беше стиснало сърцето ѝ. Дълго, много дълго устните им останаха впити, а Сабрина чувстваше как докосването до Дейн влива в нея нови надежди и сили. Усещаше нежния натиск на устните му, сладки и топли, но и силни с увереността, която ѝ даваха. Това не можеше да бъде докосване на враг, който търси разрушение.

Най-сетне Дейн вдигна глава с приглушен стон само за да зарови отново лице в шията ѝ и да потърси през преплетените медени вълни на мократа ѝ от сълзи коса топлината на нежната ѝ кожа. Сабрина почувства как силата, с която държеше китките ѝ, постепенно отслабва. Насочи надолу ръцете си и плъзна едната по широките му рамене, а другата впи в гъстите вълни на тъмнокестенявата му коса. Остана така за миг, чувствайки как цялото му едро тяло започва да трепери. Дъхът му стана накъсан и неравен, докато устните му обхождаха гърлото ѝ, като спряха за малко при трапчинката в основата му — там, където пулсът ѝ беше най-силен. Дейн отново повдигна глава и потърси устата ѝ. Сабрина пусна косата му, извърна глава и прикри с ръка лицето си.

— Недей, Дейн... — тихо промърмори тя, но пръстите ѝ продължиха да галят лицето му, въпреки задъхания ѝ отказ.

Нежната подкана го спря така рязко, както не би могъл да го спре силен удар. Дейн вдигна глава и с усилие отвори очи. Кръвта препускаше по вените му. Цялото му тяло копнееше за допир с това красиво, подлудяващо същество. Дейн разтърси леко глава, опитвайки се да освободи мислите си от напора на тялото си.

— Сабрина, аз...

— Не прави нищо повече, Дейн, моля те — Сабрина отново обърна глава към него и потърси с поглед очите му. Видя, че жарта на

надигналата се страст е разпалила пламъци в тях, но имаше и нещо друго — нещо, което сдържаше тази сила.

— Щом си толкова сигурна, че искаш да станеш проститутка, когато се върнеш в Денвър, тогава аз ще съм първият ти клиент. Ще ти предложа една сделка — тихо промърмори той, като разкъсваше с очи красотата на лицето ѝ, а тялото му потрепваше от настойчивия плам на възбудата. — Срещу услугите ти аз ще те заведа в Санта Фе. Ако там не ти хареса, ще те върна обратно в Денвър. Обещавам ти, че Клейтън Лоуъл дори няма да разбере, че си се приближавала до Санта Фе. Не би могла да направиш по-добра сделка, дори още сега да се върнеш в Денвър.

Сабрина поклати глава, а изражението ѝ остана непроменено.

— Защо трябва да ти плащам за нещо, което ще ми дадеш безплатно, Дейн? — попита тя, продължавайки да го изучава с поглед.

Той свъси леко вежди, сдържайки с усилие глада на тялото си.

— А защо трябва да се пазаря за нещо, което мога да взема по всяко време, Сабрина? Не би могла да ме спреш. Какво би могло да ми попречи да го взема още сега, точно тук?

Сабрина почувства неочаквания огън, който се разпали в корема ѝ, когато Дейн отново легна с цялата си тежест върху нея. Тялото му ѝ предлагаше нямо доказателство за пълната му възбуда. Но тя продължи да го гледа в очите, отказвайки както на страха си, така и на желанията си достъп до лицето ѝ.

— Но ти няма да го направиш, Дейн. Поне дотолкова те познавам. Знаех го преди още да бяхме напуснали Денвър.

Бръчките по челото му се задълбочиха и умът му се проясни, докато се опитваше да проумее думите ѝ.

— Откъде го знаеше, Сабрина? Кое те накара да мислиш, че няма да направя точно това, което...

— Не знам — меко го прекъсна тя. — Сама се чудя. Мислех, че може би ти ще ми кажеш — не би могла да му каже, че си мислеше, не, надяваше се, молеше се, — че е защото той я обича така, както тя него и че той не може да ѝ причини болка, както и тя на него. Дори сега, ако предположението ѝ се окажеше погрешно и той ѝ се присмееше и я вземеше със сила и похот, не би могла да се защити от него, като му причини болка. Без това ѝ беше трудно да му противостои. Коремът ѝ

пареше от усещането за издутината, която се опираше в нея. — Защо, Дейн? Защо съм толкова сигурна, че не би го направил?

Той я изгледа продължително, а сивите му очи объркано обходиха лицето ѝ. След това изведнъж Дейн поклати глава и с мрачно лице се претърколи настрани. Изправи се със същото плавно движение.

— Проклет да съм, ако знам... — чу го тя да си мърмори, докато се отдалечаваше от нея към купчината дърва, която Сабрина беше събрала. Вече беше почти тъмно. Скоро нямаше да се вижда нищо, ако не запалеха огън.

Сабрина предпазливо се надигна и изтръска полепналите листа и вейки от роклята си. След това оправи малко преплетената си коса. Остана седнала няколко минути, наблюдавайки недоверчиво Дейн, който се беше навел и се опитваше да запали огън с искрите от огнивото. Не можеше да види лицето му, но напрегнатият начин, по който държеше раменете си, ѝ подсказа, че нито гневът, нито страстта му са отминали напълно. Осмели се да погледне към кобилата, но тя беше на десетина ярда от нея и несъмнено се намираше в полезрението на Дейн. Ако все още възнамеряваше да се върне в Денвър, трябваше да отиде дотам пеша, което практически беше невъзможно.

Сабрина изчака още една минута. Напрежението в стойката на Дейн постепенно отслабна. Огънят пламна и се разгоря. Дейн насочи вниманието си към уловената от него сърна. Одра я и нарязва на ивици най-нежното филе. Сабрина най-сетне се изправи и предпазливо се приближи до огъня. Спря се и боязливо погледна Дейн. Той одобри идването ѝ с едно изсумтяване и я погледна за миг с все още буреносните си очи. Сабрина седна до огъня, признателна за топлината в бързо охлаждащия вечерен въздух. Двамата продължиха да стоят безмълвно още доста време, докато накрая Сабрина се престраши и наруши мълчанието.

— Какво ти е на ръката? — тя посочи към нея и сконфузено се изкашля. Гласът ѝ прозвуча странно след дългото мълчание. — Да не си се порязал?

Дейн поклати глава, спря за миг е погледна намръщено към двете успоредни драскотини върху ръката си.

— Не, Сабрина — погледна за миг към нея със студени очи. — Имах малка неприятност с една дива котка преди около половин час.

— О! — смутено възкликна Сабрина, без да показва изненада или съжаление при вида на това, което беше направила. Само кимна с глава и Дейн се върна към работата си. Но вътрешно тя беше удивена. Беше го издрала достатъчно силно, за да потече кръв. Спомни си също и за ритниците, които бе стоварила върху него. Сигурно някои от тях са били доста болезнени. Но въпреки това той бе приел ударите ѝ, без да им отвърне. Сабрина наклони глава настрани и погледна към Дейн изпод гъстите си мигли. Един-единствен път бе проявила глупостта да вдигне ръка срещу пастрока си, но той с охота бе отвърнал на удара ѝ. Беше я ударил и то неведнъж. В резултат на това по нежната ѝ бледа кожа бяха останали синини, които личаха почти цяла седмица. Скоро след това той бе решил да я изпрати на запад.

— Дейн, аз... — Сабрина отново прочисти гърлото си и се застави да погледне Дейн в очите. — Благодаря ти, че... че не ме удари.

Той погледна към нея така, сякаш думите ѝ го бяха изненадали. По лицето му премина сянка, преди да свие рамене с безразличие.

— Мъжете не удрят жени, Сабрина. Дори тук. Дори диваците спазват някои елементарни правила.

— Аз... нямах предвид това... — заекна Сабрина от бързане, опитвайки се да обясни, че не е мислила, че ще я удари. — Пастрокът ми ме биеше, Дейн. И това беше в цивилизованата Филадельфия — тя замълча за миг и наведе очи към земята. След това се насили да продължи: — Исках само да кажа... Мисля, че разликата е не в мястото, а в мъжете. Това имаш предвид.

Дейн ѝ хвърли намръщен поглед, по-изненадан, отколкото бе склонен да признае. За него беше удивително как един мъж можеше да удари Сабрина, независимо каква беше причината.

— Всичко мина — успокои я той. Поколеба се дали да не я разпита по-подробно за Гарвис Треймор, но след това се отказа. — Все пак, Сабрина, следващия път се опитай да не удряш толкова силно — сухо отбеляза той, приключвайки с тези думи темата. — Постъпи нечестно, като се възползва от предимството си, че няма да отвърна на ударите ти.

Сабрина го погледна стреснато. Мили Боже... следващия път ли каза той...? Сърцето ѝ се отпусна малко. А тя се чудеше дали няма да я изостави тук, да я зареже отвратен. Изведнъж ѝ се мярна мисълта, че той не беше много изненадан от яростта, с която му отвърна. Може би точно затова я бе отбягвал, докато имаше тази възможност.

— Дейн — гласът на Сабрина беше тих като шепот, — наистина ли... наистина ли имаше предвид онова, което ми казва... че... че няма да ме принудиш да остана в Санта Фе, освен ако Клейтън Лоуъл не е почтен човек?

— Разбира се, че имах предвид точно това — Дейн въздъхна раздразнено. Остави настрана ловджийския си нож и погледна към момичето. — А ти какво си помисли, по дяволите? Че ще те оставя в ръцете на някой жесток човек?

Сабрина се изчерви, по-скоро от тона на гласа му, отколкото от думите му. Той повтаряше със сарказъм онова, което тя си бе помислила сериозно. И сега със срам трябваше да си го признае. Сабрина преглътна мъчително и извърна очи от напрегнатия поглед на Дейн.

Дейн остана загледан в нея със смръщено чело. Все пак част от гнева му се изпари, докато я наблюдаваше.

— Значи наистина си мислила, че ще направя точно това, нали, Сабрина?

Тонът му направи въпроса да прозвучи риторично. Девојката само повдигна рамене, тъй като се боеше, че гласът ѝ може да ѝ изневери, ако се опита да отговори. Очите ѝ започнаха да парят, а устните ѝ се разтрепериха.

— Исусе Христе! Сабрина, какво съм ти сторил, та да мислиш такива неща за мен?

Очите ѝ плувнаха в сълзи и тя само поклати глава, неспособна да говори. Разбира се, че вината не беше в Дейн. Той не беше сторил нищо, което да накара Сабрина да се отнася към него с такова болезнено недоверие, че да прави лекомислени предположения за намеренията му да ѝ навреди. Гарвис Треймор, нейният пастрок, ѝ бе изнесъл този урок за мъжете. Той бе пречупил нещо толкова дълбоко в душата ѝ, че сега Сабрина не можеше да се довери дори на мъжа, в когото се беше влюбила. С нищо не ѝ помагаше осъзнаването на факта, че невинаги е била такава. Поне като дете тя беше дори прекалено

доверчива. Беше живяла в такава сигурност, заобиколена от толкова любов, че не можеше да си представи как биха могли да съществуват други условия. Беше толкова невинна, че дори не знаеше как да се държи предпазливо и как да отвръща на ударите, когато неочаквано ѝ се бе наложило. Но през последните две години Гарвис я бе научил, и то явно прекалено добре.

— Сабрина — Дейн се взря в момичето над пламъците и заговори с бавен и твърд глас, — аз не съм твой враг — той погледна преbledнялото ѝ лице с неочакван прилив на такова състрадание, че му се прииска да отиде при нея, да я прегърне и да я утеши. — Не съм ти враг, Сабрина — остана загледан в нея още миг, след това извърна поглед настрана. Вече нищо не можеше да разбере — нито реакциите на момичето, нито своите собствени действия. Защо не я бе взел по начина, по който я бе заплашил, че ще го направи? Защо не бе направил това, което така отчаяно му се искаше да направи? А тя, така или иначе, бе решила да се върне в Денвър и да стане проститутка. Той поне щеше да бъде много по-нежен от повечето ѝ бъдещи клиенти.

— Знам — успя да прошепне тя най-накрая, все още забила поглед в краката си. — Но... понякога... продължавам да се чудя... защо...

Дейн въздъхна и сви рамене.

— Сабрина, зададе ми същия въпрос и в селото на чейените. Отговорът не се е променил. Нито пък аз. А явно ти също не си се променила. Така че предполагам, че ще продължим да повтаряме същата сцена, докато накрая не те заведе някъде, където ще се чувстваш в безопасност. И както вече веднъж ти казах, моля те, опитай се да се отнасяш малко по-внимателно към мен. Аз съм същество от плът и кръв, а не боксова круша — докато говореше, Дейн стана и започна да нарежда ивиците месо върху няколко зелени пръчки, поставени над огъня. Вместо да хвърля месото, по-добре бе да го опуши. Така можеше да го запазят още известно време.

Сухият, тих звук на плача ѝ привлече вниманието му. Дейн се обърна намръщено към нея. Сабрина не каза нищо, а продължи да гледа тревистата земя. Раменете ѝ потрепваха при всяко ридание. Последните остатъци от гнева му се изпариха. Дейн въздъхна бавно и тръгна към нея. Коленичи до нея, прегърна я и притисна треперещото ѝ тяло към себе си. — Шшт, не плачи, мила. Вече не съм ядосан. Няма

да те ударя, нито да те изнася, нито нещо друго. А сега се успокой — Дейн опря лицето си в разрошената ѝ коса и започна да гали главата ѝ, усещайки как в него се надига странна, болезнена тъга, сякаш ехо от нейната мъка. Остана така още миг. Реши, че никога преди не се бе чувствал така с жена — сълзите ѝ да достигат до собственото му сърце, нито пък бе чувствал, че е толкова важно да утеши мъката ѝ.

— Никога... никога не съм имала намерението да те удрям — думите на Сабрина излизаха накъсано, примесени с хлипанията ѝ. — Мисля, че ти вярвам, но... през цялото време... в мен имаше един глас, който ми казваше... който ми казваше...

— Замълчи, Сабрина, просто замълчи. Няма да позволя нищо да ти се случи, обещавам ти. Няма да позволя повече нищо лошо да ти се случи.

— Искам да повярвам, че мога да ти се доверя, но се боя... че ако го направя...

— Не казвай нищо — прекъсна я твърдо той. Вдигна глава и стисна здраво раменете ѝ. В душата му се примесваха удивлението и желанието да ѝ вдъхне увереност. Това ли се криеше под привидната сила, под тази твърда, но крехка студена обвивка, която Сабрина носеше като броня? Този ужасен страх? — Всичко вече е минало. Каквото и да е направил пастроктът ти, каквото и да мислиш за него, то вече няма значение, Сабрина. Сега си на хиляди мили от него. Тук той не може да те докосне, а аз ще бъда с теб в Санта Фе. А сега остави всичко това зад себе си и се научи отново да вярваш на хората. Поне се научи да отличаваш приятеля от врага. Иначе можеш да намразиш всички мъже само защото един от тях те е наранил.

Сабрина се опита да си поеме дъх, за да се успокои и кимна на Дейн. От всичко, което ѝ беше казал, едно нещо я порази повече от всичко останало. Той ще бъде с нея в Санта Фе. А щом е готов да направи това за нея, тогава значи я обича, независимо дали го осъзнава, или не. Сабрина успя да кимне още веднъж и вдигна ръка да избърше сълзите си. Дейн се оказа по-бърз и нежно избърса мокрото ѝ лице с opakото на ръката си. Изведнъж той трепна и изруга. Дръпна ръката си и започна да я тръска бързо. Беше забравил за драскотините, които му бе направила Сабрина, но солта на сълзите ѝ отново му бе напомнила за тях.

Девојката бързо забрави мислите си от смущение и посегна към ръката му. Грабна края на широката си пола с намерението да избърше ръката му, но изведнъж спря и вдигна глава. Подуши въздуха. Нещо миришеше на изгоряло.

Дейн скочи на крака и грабна пръчките, върху които бе наредил еленовото месо. Бяха се нагрили силно и опариха пръстите му. Дейн ги хвърли на земята и изруга. Сабрина се изкикоти, но бързо прикри устата си с две ръце, за да заглуши звука. Дейн я погледна стреснато. Понечи да се намръщи, но вместо това на лицето му се появи усмивка. Въздъхна и посочи на момичето остатъка от месото.

— Мисля, че днес просто не е най-добрият ми ден, Сабрина. Така че мисля да оставя готвенето на теб, преди да съм се наранил сериозно.

— За мен ще е удоволствие, Дейн. Така или иначе, обикновено прегаряш едната страна — Сабрина не каза нищо повече и се наведе към падналото на земята месо, за да види какво можеше да се направи. Усмивката остана на все още мокрото ѝ от сълзи лице.

Дейн спря за миг и погледна към нея, изненадан от внезапната промяна в настроението ѝ. Проклет да е, ако Сабрина не флиртуваше поне малко. Беше израснал сред южняшките хубавици, най-опитните кокетки на света. И можеше да познае флирта винаги. Но какъв беше смисълът от него тук? Вече ѝ беше предложил защитата си. За нещастие беше убеден, че не физическата наслада е това, което целеше Сабрина. Тогава какво? Какво друго би могло да бъде?

Най-накрая сви рамене и реши да отиде до близкия поток и да налее малко вода. Проклет да е, ако разбираше какво става. В един миг тя беше като дива котка, а в следващия — млада жена, по-нежна от кадифе... Докато отиваше към потока, Дейн се наруга заради абсурдността на мислите си. Не беше влюбен в това момиче. Просто прекарваше няколкото свободни седмици, които имаше, като я придружаваше насам-натам по нейна прищявка. Беше зарязал отговорностите си към банката, към ранчото и към казината, които притежаваше в Сан Франциско — всички те се нуждаеха от вниманието и от присъствието му, при това възможно най-скоро — само защото нейните сълзи го бяха прорязали като нож, а тялото му гореше от желание по нея, както не бе горяло за никоя друга жена... Дали беше влюбен в нея?

Дейн седна с кръстосани крака на брега на потока и се загледа в сребърната повърхност, която проблясваше леко на слабата лунна светлина. Ако наистина беше така, тогава ситуацията щеше да се окаже адски трудна. Беше научил този урок отдавна, докато наблюдаваше последиците от брака на брат му с Тара. Беше се убедил, че на жените, особено на красивите, не може да се вярва, че ще държат погледите и чувствата си настрана на другите мъже. Беше си обещал никога да не се жени. Беше изградил в Сан Франциско една многолика империя, която изискваше много работа. Тази работа го ангажираше до такава степен, че липсата на жена, която да отнема от времето му, бе започнала да му се струва истинска благословия.

Така или иначе, пастрокът на Сабрина, чиято единствена мисъл беше състоянието ѝ, никога нямаше да ѝ позволи да се омъжи. Въпреки това бе опознал Сабрина достатъчно, за да разбере, че тя не е някаква лека жена, въпреки всичко, което бе изрекла преди малко в гнева си. Сабрина беше дама до върха на малките си ботушки и Дейн предполагаше, че по-скоро би умряла от глад, отколкото да се продаде на някой мърляв миньор. По дяволите, та тя едва успя да издържи един танц с един от миньорите!

Беше казал на Коул, че ще е в Сан Франциско преди средата на май. Коул вече знаеше, че продължителността на тези ловни пътувания през Скалистите планини до полетата на чейените не можеше да се предскаже точно. Но каквото и да решише в Санта Фе, щеше да се наложи да телеграфира в Сан Франциско, за да съобщи къде е и може би да ги предупреди, че ще отложи завръщането си.

Дали не се влюбваше в Сабрина? Този въпрос отново се появи в мислите му. Дейн тръсна глава, скочи на крака и тръгна обратно към огъня. Сабрина Уелс се бе превърнала в най-сложния му проблем. И честно казано, Санта Фе едва ли беше решението му.

ГЛАВА 8

Дейн спря Сънденс на ръба на една стръмна скала и посочи към долината, простряла се под тях. Нищо не спираше мразовития вятър. Сабрина потрепери и извърна глава натам, накъдето ѝ сочеше Дейн.

— Виждаш ли онзи лагер долу, Сабрина? — гласът му беше безизразен и девойката само кимна. — Това е едно от онези миньорски селища, за които ти споменах.

Сабрина отново кимна с глава, разбрала какво иска да ѝ каже Дейн. Наистина под тях имаше нещо като селище, но от палатки, може би двайсет и пет или трийсет на брой, скупчени във формата на разкривено „X“, сякаш там се пресичаха два пътя, невидими за всеки друг, освен за миньорите. Дейн насочи коня си по-близо до самотния бор, израснал на най-високата точка на скалата, тъй като не искаше някой от миньорите случайно да го забележи. Сабрина не разбра намерението му, зачуди се малко, но скоро изостави тази мисъл. Предположи, че за всеки живеещ в Западните територии желанието да се скрие, ако има тази възможност, се превръща във втора природа.

— Сабрина, можеш ли да си представиш, че ще наричаш такова място свой дом? — той се усмихна леко и иронично повдигна едната си вежда. — Не се срамувай, огледай ги добре. Тези хора ще са сред клиентите ти, ако решиш да... ъ-ъ, да влезеш в бранша. Веднага щом някой от тези хора събере малко златен прах, той отива в Денвър да си купи продукти и да се повесели. Моите с три карти, фаро, уиски и най-вече жени. Звучи ли ти вълнуващо?

Сабрина се изчерви и поклати глава, отчасти заради мрачния му тон, отчасти заради думите му. Можеше да усети как под еленовите кожи тялото му се напруга и се надяваше, че част от гнева му е причинен от ревност.

— Няма нужда да ме убеждаваш повече, Дейн — промърмори тихо тя, като отбягна погледа му. — Миналата нощ взех решение... беше някъде призори, предполагам. Ще дойда с теб в Санта Фе. Надявам се само, че ще удържиш на думата си да останеш с мен

достатъчно дълго, за да проуча що за човек е Клейтън Лоуъл. Не ми се вярва пастрокът ми да е искал да ми направи услуга с избора си на моя нов настойник.

Дейн хвърли поглед надолу към лицето на момичето, взря се в него за миг, без нито една черта на загорялото му лице да трепне. Най-накрая кимна доволно. Не мислеше, че Сабрина се опитва да го излъже. Едва ли щеше да се хвърли на кобилата и да се втурне в самоубийствено пътуване към Денвър.

— Добре, Сабрина — Дейн отдалечи Сънденс от пропастта и го насочи бавно надолу по скалистия склон към гъстата гора в подножието. — Мислех си нещо. Ако Санта Фе не ни върши работа, можем да опитаме в Таос. Намира се отвъд планинската верига Сангре де Кристо. Не е голям град — може би колкото Денвър — но е търговски център за няколко индиански племена и познавам доста хора, които ще те приемат при тях, ако не ни остава друга възможност. А можем да опитаме и в Калифорния.

Сабрина пое дълбоко дъх от облекчение. Не хранеше илюзии по отношение на добродетелите на Клейтън Лоуъл. Пастрокът ѝ я бе изпратил в това заточение за наказание, а не за развлечение. Но Дейн изглеждаше решен да провери сам, да го види що за човек е той. Сабрина вярваше, че Дейн умее да преценява правилно хората. Какъвто и да беше Дейн — понякога тъжен, загадъчен, решителен, често непонятен — тя никога не бе поставяла под съмнение интелигентността му. Може би твърде често тя се проявяваше под формата на режещи, хапливи забележки, но все пак я имаше. Сабрина въздъхна отново и се намести по-близо до едрото му тяло. Беше потънала прекалено дълбоко в мисли, за да забележи незабавното му напрягане. Зачуди се какво ли представляваше този Таос. Не се съмняваше, че след като проуче Клейтън Лоуъл, не Санта Фе, а Таос щеше да бъде домът ѝ. Молеше се поне да не е по-лош от Денвър...

Слънцето почти се беше скрило зад високите планински върхове, когато спряха за нощувка. От маршрута, по който се бяха движили, Сабрина предположи, че бяха преминали край миньорския лагер само за да го види. След като се отдалечиха от него, Дейн не беше казал нищо, очевидно удовлетворен от реакцията ѝ. Но въпреки това един-два пъти го бе уловила, че я изучава със сивите си очи. И при двата случая Дейн незабавно извърщаше очи, без да ѝ обяснява нищо.

Сабрина също не бе потърсила обяснение. Предпочиташе да си мисли, ле въпросът, върху който мисли Дейн, е свързан с нея, а отговорът може би беше, че е влюбен в нея.

Сабрина въздъхна облекчено, щом Дейн я свали от седлото на кобилата на земята. Бяха яздили дълго, като се имаше предвид колко малко бяха спали през нощта. Сабрина се обърна към Дейн и забеляза, че раменете му са отпуснати уморено. Може би той също не беше спал добре.

— Дейн, късно е вече. Защо не се откажеш от лова тази вечер? Можем да хапнем от еленовото месо, което опушихме.

Той я погледна изненадано, но бързо кимна в знак на съгласие.

— Взел съм няколко кутии компот от праскови. Можем да отворим от тях.

— А аз ще направя хляб в тиган, след като съберем дърва.

Дейн разседла Сънденс, а след това и кобилата и поведе животните към ручей. Сабрина бе отбелязала значителна промяна в поведението си, сякаш най-сетне беше схванала истината за живота в Западните територии и собственото си положение. Беше започнала да използва силите си градивно, вместо да ги пилее в гневна съпротива срещу всичко, което ѝ беше непознато. Момичето беше показало забележителен напредък, откакто я бе издърпал от онзи ужасен дилижанс. Преди Денвър се беше променила малко, но след това промяната беше съществена. Беше прекарал повече от час в размисъл дали Керълайна неволно не беше уцелила десетката, като го бе обвинила полушеговито, че е влюбен в Сабрина.

Когато се върна при нея. Сабрина седеше на купчината дърва, която беше събрала, и държеше в ръка консервна кутия с компот от праскови, като я оглеждаше със смутен поглед.

— Прости глупавия въпрос на едно градско момиче, Дейн, но как отваряте консервите тук?

Той ѝ се усмихна, взе кутията и измъкна ножа си, преди да седне на тревата до нея.

— Лесно, Сабрина. Гледай — опря върха на ловджийския си нож до ръба на кутията и след това рязко го удари с дланта на другата си ръка. Щом върхът на ножа проби кутията, се чу тих, съскащ звук. Повтори процедурата няколко пъти, след което повдигна капака,

прегъна го настрани и я подаде на Сабрина с усмивка. — Надявам се, че твоят хляб в тиган е по-добър от този на Блу.

Сабрина се разсмя, без да откъсва очи от брашното, маята и водата, които месеше в тенджерката.

— Просто няма как да е по-лош. Освен това — пошегува се тя, като погледна изкосо към Дейн, — това е единственият ресторант в града. Така че, независимо какъв ще стане хлябът...

— Ще ми хареса — довърши вместо нея Дейн и протегна дългите си крака на тревата пред себе си. Вдигна ръка и започна да разтрива лявото си рамо. Още го болеше от един удар, който бе получил от ботата на Сабрина. При този спомен усмивката му помръкна, а мислите му се насочиха към един друг въпрос. Дали момичето щеше да бъде толкова страстно в леглото, колкото буйни бяха проявите на гнева му? Ако беше така, сигурно си струваше от време на време да получава по някоя синина.

Докосването на Сабрина го стресна. Тя сложи ръце върху рамото му и започна да го разтрива в нямо разкаяние. Можеше да предположи какво го безпокоеше. Не се учуди кой знае колко, когато на сутринта не успя да открие островърхите си боти с твърди токчета. Вместо тях на одеялото грижливо бяха поставени мокасините, които ѝ бе дала Сребърния гълъб. Оказаха се по-удобни от ботите, призна тя, макар и с неохота, като размърда пръсти в меките мокасини.

Дейн се отпусна за миг под изненадващата сила на пръстите ѝ, но скоро поклати рязко глава и се отдръпна от нея.

— Ще прегориш хляба.

Сабрина погледна през рамо и тръгна след Дейн.

— Тъкмо е започнал да се надига. Трябват му поне още няколко минути, преди да...

Дейн се разсмя, а очите му проблеснаха закачливо, докато отново се изплъзваше от ръцете ѝ.

— По-добре престани да ме разтриваш, Сабрина. Или нещо друго ще започне да се надига.

За миг тя го погледна недоумяващо, без да схване веднага какво имаше предвид, но изведнъж се изчерви и направи крачка назад.

— О!

— Аха, точно така, „о!“ — Дейн се изсмя на червенината, която бе обляла лицето ѝ. — Бездруго ми е трудно да яздя по половин ден, а

ти да помръдваш в скута ми.

Сабрина не каза нищо, само усети как лицето ѝ пламва още повече и се наведе съсредоточено над тигана. Но в ъгълчетата на устата ѝ се появи неволна усмивка. Значи това беше проблемът. И докато си казваше, че би трябвало да се чувства ужасена от тази мисъл, една дълбоко скрита част в нея се зарадва на тази неограничена власт, която жената имаше над мъжа. Значи, в края на краищата не беше напълно беззащитна. Все пак имаше едно оръжие в този мъжки свят, в който живееше.

— Как ли е станало така, че откритите разговори между една жена и един мъж за... за физическите отношения да не са позволени? — Дейн по-скоро изрѣмжа въпроса си, като легна на една страна и се загледа в Сабрина. „Влюбен ли съм в теб, Сабрина Уелс?“, мълчаливо се запита той. Сега идеята не му се стори толкова абсурдна, колкото предната нощ, когато повечето време беше лежал буден и се бе чудил. В края на краищата не беше чак толкова невъзможно. Едва ли можеше да се нарече окуражаваща новина, мрачно реши той.

Усмивката на Сабрина стана още по-широка при въпроса му, макар че не посмя да срещне погледа му, който чувстваше върху себе си.

— Не знам — искрено отвърна тя най-накрая и провери дали се е изпекъл хлябът отдолу. Преди месец щеше да предложи на Дейн произволен брой подходящи обяснения, но сега нито едно от тях не изглеждаше смислено.

— Чейените нямат подобни ограничения — продължи да разсъждава Дейн на глас, наблюдавайки несъзнателната грация на девойката, която печеше хляб. Беше толкова първично женствена, особено сега, след като бе свалила фригидната маска, която се изискваше от една дама. — Освен това ми се струва, че техните бракове са много по-добри, защото... защото те дават много повече удоволствие както на мъжа, така и на жената.

Сабрина ловко извади хляба от тигана и го постави в една чиния, без да прояви внимание към думите на Дейн. Беше решила, че този разговор води в опасна посока. Ако продължаваха да дискутират тази тема, Дейн само щеше да се разпали още повече. Вече можеше да почувства коварната слабост, която притискаше собствения ѝ корем. Постави прасковите и месото в чинии и му подаде неговата порция.

— Какво ще правиш след Санта Фе?

Дейн се засмя, тъй като прозря маньовъра ѝ, но все пак ѝ отговори с пълна уста.

— Всъщност това зависи от теб. Зависи дали ще ти хареса или не — „И дали съм влюбен в теб, мислено добави той. А също и дали ти си влюбена в мен.“ — Вероятно ще отида в Калифорния, а може би и във Вирджиния. Не ме е грижа много за слуховете, които се носят за проблемите между Севера и Юга: робство, аболиционизъм, разцепление.

Дейн замълча и Сабрина вдигна очи към лицето му. Може би това щеше да се окаже още една бариера между нея и Дейн, за която дори не бе помисляла.

— Новините оттам са лоши, нали? — тя си помисли за Канзас и Небраска, за яростната конфронтация между тамошните привърженици и противници на робството, слуховете за един нов термин — отцепване, оттегляне от съюза на щатите. Ако избраха за президент Ейбръхам Линкълн, той нямаше да даде това право на Юга. — Съжаляваш ли, че помагаш на една янки, Дейн? — тихо попита тя, като наклони глава на една страна, докато изучаваше чувствата, помрачили за миг красивото му лице.

Той се усмихна насила и поклати глава.

— Из тези места янките и южняците се смесват. Чудя се какво става у дома. Колкото повече време минава, толкова повече си мисля за там.

Сабрина го погледна с любопитство. Това беше една по-дълбока част от мъжа, когото обичаше, част, до която до днес не я бяха допускали, една доста неясна част.

— Всичко ще се оправи, Дейн — опита се да го успокои тя, като с изненада установи, че част от страховете му са се прехвърлили в нея самата. За първи път установи, че не е сигурна дали наистина нещата между Севера и Юга ще потръгнат. — Трябва да се оправи.

Дейн вдигна глава и ѝ се усмихна, но тъмнината остана в сивите му очи, придавайки фалшив вид на усмивката му.

— Мислиш ли? Бих искал и аз също да съм толкова сигурен.

— Знам, Дейн. Юга е упорит по въпроса за робите, но едва ли ще тръгнат да воюват заради тях.

— Това не е само упорство, Сабрина, това е и икономика. Икономиката на Юга, която е на селскостопанска основа, точно в момента е възможна само с помощта на труда на робите. Всичко друго би я разрушило.

— Не ми казвай, че си съгласен със съществуването на робството! — Въпреки волята ѝ очите на Сабрина проблеснаха и брадичката ѝ гордо се вирна. — Как приемаш робите, така както чейените ли?

— Не съм казал, че съм съгласен с робството! — Очите на Дейн гневно проблеснаха в отговор, а тъмните му вежди за миг се сключиха в предупреждение. — И не ме поучавай, по дяволите! Ето тук е половината проблем. Вие, янките, сте толкова сигурни в правотата си, но много удобно забравяте за труда на имигрантите, който не е много по-добър от робския.

Сабрина изненадано го погледна, след това бавно сведе очи и промърмори някакво извинение. Но в сърцето си усети тежест, по-голяма от всякога. След като тя и Дейн спореха толкова ожесточено по този въпрос, на хиляда мили от мястото, тогава какво ли ставаше там?

— Не исках да ти викам — промърмори най-сетне Дейн и отчупи още едно парче от хляба. — Хлябът е станал хубав, Сабрина.

Сабрина го изгледа продължително и кимна в отговор на изречения с половин уста комплимент.

— Дейн, ще се биеш ли за Юга, ако започне война? — Мили Боже, не биха могли да тръгнат едни срещу други и да започнат да се избиват, нали? Та нали Севера и Юга бяха части от една нация?

Дейн замълча за миг, след това сви рамене и погледна към нощното небе.

— Не знам, Сабрина. Задавал съм си този въпрос — замлъкна за секунда и въздъхна дълбоко и бавно. — Не съм съгласен с робството поне от морална гледна точка. Но ако има война... — той поклати глава и безцелно побутна храната си в чинията. Апетитът му беше изчезнал. — Там е моят дом, моето семейство.

Последва странно мълчание, смущаващо и тежко.

— Радвам се, че поне не си привърженик на робството, Дейн — промърмори най-накрая Сабрина и му се усмихна мрачно. — Нито пък аз.

— Никога не бих предположил — сухо отвърна той и повдигна вежди. — Въпреки че като жена не мислиш ли, че донякъде самата ти си роб? Може би това обяснява защо толкова жени са аболиционисти. Робите продават труда си, а жените — живота си. Не искам да кажа, че те обвинявам, Сабрина. Нито тебе, нито която и да е друга жена. Наша е грешката, че нещата са се развили по този път. Ти нямаш какво друго да продадеш, така че... единствената истинска разлика между някоя Керълайна и една дама е цената, на която се продава.

— Не мисля, че нещата стоят по този начин — тонът на Сабрина беше рязък, — ако една жена обича съпруга си.

— Да, ако — прекъсна я той. — За нещастие с повечето от жените не е така.

„Но с мен ще е така!“, прииска ѝ се да му каже. Мрачното изражение на лицето му я бе засегнало болезнено. „Дали някоя жена не те е наранила, Дейн? Затова ли понякога се държиш толкова жестоко и разбиваш всички илюзии, които се опитваме да поддържаме?“ Сабрина тръсна глава и насочи мислите си към предишната тема. В сравнение с тази поне беше по-безопасна.

— Всъщност не мисля, че ще има война. Едва ли ще се стигне чак дотам, не мислиш ли?

Обичайната му усмивка зае мястото си на лицето му — суха и украсена с малко ирония.

— Неподходящ човек си избрала да питаш, Сабрина. Склонен съм да гледам цинично на човечеството. Така че моето предположение е, че ще има война — в отговор на шокираното изражение на девойката, той само сви рамене. — Можеш да го видиш ясно при индианците, Сабрина. Те нямат причини да се бият едни с други. Правят го само от любов към спорта. Във всеки от нас също е останала по малко от тази диващина, въпреки цялата ни цивилизованост. Само онези момчета, които умират или осакатяват, разбират какво е войната наистина, но никой не тръгва на бой с мисълта, че това ще се случи точно на него. Може би на приятелите му, може би дори на братята му. Но никога на него. Иначе никой не би отишъл. А за останалите — търговците, генералите, фермерите — войната е добър бизнес. Особено за победителите.

— Мислиш ли, че Юга ще победи? — изненадано попита Сабрина. Досега нищо прочетено или чуто не ѝ беше навявало тази

мисъл.

— Никакъв шанс — усмивката на Дейн беше изненадващо добродушна, а очите му я погледнаха развеселено. — Такова впечатление ли създадох?

— Но ти каза, че ще... ако изобщо се биеш, вероятно ще...

— О! — поклати глава той и се усмихна на черния си хумор. — Боя се, че в тези неща не съм много добър бизнесмен.

Сабрина го погледна объркано. Дейн спокойно довърши вечерята си под погледа ѝ. Щеше да се бие за Юга, въпреки че не беше съгласен с робството и знаеше, че Севера ще победи? Това беше пълна безсмислица, освен ако Дейн не възнамеряваше да се бие само за чест, чувствайки се задължен пред семейството и дома си. Изведнъж тя поклати глава и тихо предложи да отиде за вода. Чувстваше малките камъчета и клонките през тънката кожа на мокасините. От време на време кракът ѝ срещаше по някой дебел боров клон с дълги иглички. Значи един самопровъзгласил се циник възнамеряваше да умре само за да запази честта си? Тези две неща не се връзваха. Сабрина въздъхна и се наведе да налее вода, без да престава да се чуди. Твърде много неща в Дейн Морган оставаха загадка за нея. Може би трябваше да му признае, че е влюбена в него. Може би това най-сетне щеше да сложи край на загадките. Но както винаги досега, тя реши да не бърза, да изчака още малко. Ако нищо не се разкриеше преди Санта Фе, щеше да се заеме с този въпрос. Можеше само да се моли, че Дейн ще отвърне на любовта ѝ. Помисли си, че може би той беше влюбен в нея, но не можеше да бъде сигурна. Всъщност не можеше да бъде сигурна в нищо за него, освен че е един много сложен човек... човек, който сега беше много по-голяма загадка за нея, отколкото когато го бе видяла за първи път.

Утрото се показва сиво като олово. Въздухът беше болезнено мразовит и Сабрина разтреперано се сгуши по-навътре в топлината на одеялото си. Чудно, помисли си тя. Можеше да се закълне, че си спомняше как през дългата черна нощ ѝ беше станало студено.

Дейн чу движението на момичето и погледна към нея през рамо. Усмихна се на купчината, която представляваше завитата с дебелия пелерина от бизонска кожа и двете одеяла Сабрина.

— Добро утро, Сабрина. Гладна ли си?

Тя обмисли сънено предложението му. Толкова топло и уютно беше под одеялото.

— Да, гладна съм — обяви най-накрая тя и се претраши да покаже нос навън. Повдигна учудено вежди, когато видя горящия огън, врящата кана кафе и питката, която се печеше в тигана. Обикновено голяма част от тези задължения се падаха на нея, докато Дейн се грижеше за конете. Седна и понечи да придърпа одеялото със себе си, но се намръщи, щом видя бизонската наметка. Не беше там, когато легна да спи.

— Нощес стана доста студено и те наметнах с пелерината — поясни Дейн, без да си прави труда да вдигне погледа си от питката в тигана или да предложи някакво обяснение защо още е бил буден. Дейн допече питката, раздели я на две, наля една тенекиена чаша с кафе и я подаде на Сабрина, която кимна мълчаливо. Докато поемаше чашата, усети, че ръката му е студена.

— Ти си премръзнал, Дейн. Вземи си закуската и ела тук. Ще се завием двамата с пелерината — тя замълча и се усмихна. Дали не го разбираше погрешно и не вземаше любезното му държание за любов?

Дейн повдигна вежди и я погледна изкосо, преди да приеме предложението ѝ. Взе чашата си и тръгна към нея.

— Никога не съм си мислил, че ще ми предложиш да споделя леглото ти. — Той се засмя тихо и седна до нея. Сивите му очи я погледнаха закачливо и проблеснаха дяволито. Сабрина се изчерви и със заекване започна да го опровергава. — Само се пошегувах — прекъсна я той. Отпи от кафето и отново я погледна, преди да продължи: — Може би хлябът ми е по-добър, отколкото си мислех. Направо е чудесен, всъщност.

Сабрина се осмели да хвърли кос поглед към него и забеляза странното изражение в блесналите му сиви очи. В тях все още имаше някаква напрегнатост, но вече не изглеждаха озадачени. Дейн задържа погледа ѝ, докато накрая Сабрина извърна очи. Тя се изчерви отново и продължи да яде парчето хляб. Ужасно добре осъзнаваше бясното препускане на сърцето си, надигащата се сладостна увереност, която се извисяваше сякаш понесена на крилите на орел.

Почувства как студеният крак на Дейн, обут в еленови кожи, се опира в нейния и спокойно остава там — без напрежение, като едно приятно усещане, като една приятна тежест. Силата на мускулите му

носеше някакво спокойствие, но загатваше и за нещо повече. Колко отчаяно се нуждаеше от любовта му! Вържана с нея, със защитата на Дейн, тя можеше да победи смазващото превъзходство на пастрока си. Нищо не беше извън способностите на Дейн Морган — нито дивата пустош, нито варварите индианци, нито грубият, разрастващ се Денвър. Гарвис Треймор най-сетне щеше да срещне достоен съперник.

— Днес си много мълчалива — меко отбеляза Дейн със слаба усмивка на устните си. Дали не я беше шокирал прекалено със закачката си, че го е поканила в леглото си. — Нещо нередно ли има?

— Не — Сабрина му се усмихна отново и си позволи само един кратък поглед към него. — Не, нищо няма — отново протегна ръка към кафето си, но усмивката остана да краси миловидно устните ѝ, докато довършваше закуската си.

Дейн остана загледан в красотата на усмивката ѝ. Изражението ѝ се задържа по-дълго от обикновено, сякаш тя усещаше какви са мислите му. Но един поглед към навъсеното, облачно небе му подсказа за какво трябваше да мисли. Изглежда, че щеше да вали сняг, независимо че беше месец май. Интуицията му подсказваше същото. В гората край тях беше настанала тишина, която обикновено предвещаваше снеговалеж. Трябваше да намери някое по-закрито място, където да направят лагер, да съберат повече дърва, храна и да изчакат да отмине бурята.

— Извини ме, че не умея да разпределям добре задачите, Сабрина, но ми се струва, че времето ще се разваля. По това време на годината снегът няма да се задържи дълго, но може да стане доста студено, докато вали. Трябва да тръгваме час по-скоро, за да спечелим малко време.

Сабрина кимна, допи остатъка от кафето си на една глътка и отсече с пълна с хляб уста:

— Добре, Дейн. Готова съм.

Сабрина чу стъпките на Дейн едва когато той се промуши под кожения навес. Погледна през рамо към него и продължи да духа към слабия огън, за да го разпали. Снегът вече беше започнал да вали. Беше завалял преди още да бяха изпънали кожата. Дейн бе търсил в продължение на два часа подходящото място — дърво, чиито клони бяха достатъчно ниско, за да служат като покрив, върху който да

разпънат кожата. Дървото беше разположено на завет до един голям камък, а ориентацията му беше такава, че да им осигури най-добра защита от бурята. След това Дейн спъна конете наблизко, за да им позволи сами да се настанят най-удобно и да могат да се движат, когато стане студено. Отначало разопакова денка. Кожата, в която беше увит, послужи да оформи нещо като малко типи. След това затисна здраво краищата му с камъни и отиде да види какво все още можеше да улови. Сабрина се зае със събирането на дърва. Дейн се забави повече от час и когато се върна, се разсмя с глас, щом видя, че девойката е разопаковала целия багаж и сега го подреждаше спретнато в палатката. Този изблик на домошарство му се стори някак неуместен в грубия заслон наред планината. Сабрина също се засмя, без ни най-малко да се обиди.

Тя стана и се обърна към него, за да изтупа снега от раменете му. Пръстите ѝ пламнаха от допира със снежинките, които се разтапяха от топлината на кожата ѝ.

— Вече имаме достатъчно дърва, за да изкараме цяла седмица, Дейн — тя се протегна да изтупа другото му рамо, а след това и тъмната му коса. Можеше да ги достигне лесно, защото навесът беше достатъчно висок, за да може да стои изправена, но Дейн подпираше главата си в кожата. — Всъщност веднъж ми се скара, че горя сурови борови клони, защото...

— Тези не са за горене — Дейн се усмихна и наведе глава, така че на Сабрина да ѝ е по-удобно. След като го изтупа от снега, Дейн я заобиколи, пусна товара си от прясно отсечени клони в свободната страна на палатката и коленичи до тях, за да ги подреди. — Земята ще стане студена — а също и прекалено твърда, помисли си той, като се сети колко крехко беше тялото на девойката в сравнение с неговото. — Боровите клони не са пухен дюшек, но са достатъчно меки и много по-удобни от голата земя.

Сабрина го погледна остро. Дейн подреждаше клоните с дълги иглички като решетка. Само една ли? А той къде ще спи? Сабрина не посмя да попита. Ако Дейн нямаше намерение да сподели с нея единственото легло, нямаше защо сама да му го подсказва.

— Много си досетлив — промърмори колебливо тя.

Дейн само сви хрисимо рамене, понеже долови напрежението в гласа ѝ. За миг се поколеба дали да не говори открито, но бързо се

отказа от тази идея. Последното нещо, което му се искаше бе да влиза в спор за предимствата и недостатъците на положението. Щеше да ѝ бъде достатъчно трудно, дори без да ѝ признава любовта си.

— Готово. Хайде, Сабрина, подай ми онези одеяла, ако обичаш.

Дейн умишлено отбягна очите ѝ, а само протегна ръка към нея. Погледна към огъня. Беше се разгорял. Димът се издигаше и излизаше през малкия отвор в края на навеса, където го поемаше въздушното течение нагоре покрай канарата. Сабрина безмълвно му подаде одеялата и промърмори някакво извинение, за да обясни защо стои близо до огъня и не се приближава до него. Дейн огледа леглото и реши, че не е много подходящо за меден месец. Не приличаше на резбованото китайско легло в апартамента му в „Бел Флор“ в Сан Франциско. Дори не беше драпирано и с балдахин, като испанското легло в ранчото в Сакраменто. Но все пак беше легло, и то най-доброто, което можеше да ѝ предложи при тези условия.

Дейн се изправи и застана по-близо до огъня. Седна, като внимаваше да не се приближава много до нея. Изведнъж вятърът издаде стенещ звук, който накара Сабрина да подскочи изплашено.

— Бурята се засилва — поясни той и погледна критично кожения покрив над тях, който бе започнал да провисва от трупащия се сняг. — Снегът вече е покрил всичко навън. Наваляло е около инч, но ще натрупа повече, преди да спре.

Сабрина кимна, довольна, че намериха друга тема за разговор, различна от въпроса, който я плашеше.

— Колко време ще продължи бурята?

Дейн се усмихна, тъй като забеляза напрегнатата ѝ стойка.

— Кой знае. Вероятно ще спре още днес. Може би утре. А после ни трябва един ден слънце, за да се стопи снегът.

— Не можем ли да пътуваме през снега? — Сабрина не се безпокоеше за времето, а за това колко дълго тя и Дейн можеха да останат в твърде уютната палатка, без да... По бузите ѝ изби червенина. Сабрина се опита да се пребори с нея, като се изкашля смутено.

— Ако пътуваме през снега, ще оставим следи — Дейн се намръщи за миг, чудейки се дали да каже на момичето какво бе чул от Блу. Досега не ѝ го беше казвал, защото се страхуваше да не я изплаши. Но всъщност тя имаше право да знае. — Сънденс не е

подкован, но все пак... Сабрина, мисля, че трябва да ти кажа — той погледна към нея и леко премести тежестта си така, че да се извърне към нея. — Онази последна вечер в Денвър Блу ми каза, че е чул за някакви хора, които са те търсели. Ето защо избрах планинския маршрут, вместо да минем направо през равнините. Тук има по-малък шанс да срещнем...

— Пазачите ми! — Сабрина ококори очи от страх и потрепери. От дни не беше мислила за тях. — Били са в Денвър?

— Не, не — Дейн поклати бързо глава, за да я успокои. Страхът, който видя в зелените очи на момичето, го накара да свъси вежди. — Били са от Санта Фе, така ми каза Блу. Все още сме далече от прохода Рейтън, така че не се безпокой. Ще внимаваме, щом наближим Санта Фе. Сега няма за какво да се безпокоиш. Просто не искам да оставяме прекалено ясна следа, над която някой да се чуди — Дейн все още беше силно разтревожен от внезапната бледост на Сабрина. Какво ли й бяха сторили Гарвис Треймор и наемниците му, за да я изплашат толкова? Почувства как гневът му се надига. „Това е неоправдано и глупаво, каза си той. Тогава все още дори не си познавал момичето.“ Но сега вече я познаваше и обичаше. И нямаше да прости на никой, който я плащеше така. — Сабрина, какво ти е сторил пастрокът ти, та така те е наплашил?

Сабрина го погледна изненадано, тъй като долови нотки на гняв в плътния му глас. Срещна за миг очите на Дейн и побърза да ги извърне, защото почувства как той чете мислите й през тях. Какво не беше направил Гарвис беше по-правилен въпрос.

Изведнъж отново излезе вятър, който заблъска яростно палатката и зави в далечината като койот. Сабрина потрепери отново от безпричинен ужас. За миг ясно си представи Дейн, лежащ в ръцете й, а до него застанал разкراчен Гарвис Треймор с димящ револвер в ръка. Изведнъж тя осъзна, че Гарвис не би се поколебал да убие Дейн, ако той се изпречеше между него и състоянието на Уелсови. Каква цена можеше да му се наложи да плати за любовта си, ако, разбира се, я обичаше! Дейн, безстрашният, галантен трапер, който само би се изсмял на подобни страхове, ако ги споделеше с него.

— Сабрина?

Тя трепна и с изненада откри, че ръката на Дейн докосва рамото й, връщайки я от онзи нереален свят. Загледа се в него с широко

отворени очи, след това издаде тих вик и се хвърли в ръцете му, които мигновено я прегърнаха.

— Мили Боже, Сабрина! — сърцето на Дейн туптеше така силно, че девойката можеше да го почувства. Тя потрепери и притисна лице към грубата кожа на еленовата му риза. Въпреки топлината и сигурността на прегръдката му, цялото ѝ тяло продължаваше да се тресе. — Какво ти става? Бледа си като смъртник.

Сабрина отново потръпна, като чу тази дума, която толкова безгрижно се откъсна от устните му. Не можеше да му каже. Щеше да я помисли за луда. Всъщност не беше вярно, дори не беше възможно. Гарвис Треймор беше на хиляди мили от тях. А Дейн беше съвсем жив — топъл, силен, притискащ я мълчаливо, за да я успокои.

Тя поклати леко глава, но не успя да събере смелост да я повдигне от гърдите му. Не желаше Дейн да я пуска. Искаше да я държи все така, да усеща дъха му върху косата си, да чува сърцето му под ухото си. Каза си, че е било като пробуждане от кошмар, като дете, изоставено само в стаята.

— Нищо... — успя да каже тя най-накрая. Започна да чувства, че треперенето ѝ отслабва в ръцете му. — Нищо, Дейн. Просто той ме плаши толкова много. Той е толкова лош човек...

Дейн остана безмълвен за миг, след това хвана раменете ѝ, отдалечи я от себе си и повдигна брадичката ѝ, за да види лицето ѝ. Сивите му очи въпросително срещнаха погледа ѝ. Дейн се намръщи леко, след това поклати глава.

— Той е на хиляди мили — нежно я успокои той. — Няма да му позволя да ти причини болка отново. Каквото и да е сторил някога, то е вече минало.

Сабрина кимна утвърдително и се помъчи да заглуши страховете си. Кой ли би могъл да противостои и да победи Дейн Морган? Просто беше много изплашена, това беше всичко. Беше израснала защитена отвсякъде. Нямаше никаква представа, че съществуват такива стракове. Само че сега ѝ беше трудно да ги забрави, да осъзнае, че не е нужно да се бои повече.

— Знам. Може би е само заради бурята. Никога не съм обичала бурите, особено като дете. Най-много ме плашат светкавиците.

На лицето на Дейн за миг се мярна усмивка, която обаче не беше весела.

— А аз си мислех, че си безстрашна, Сабрина.

Тя само поклати глава и се засмя с все още разтреперан глас.

— Далеч съм от безстрашието... при все че се опитвах да си придам такъв вид.

Дейн кимна, пусна раменете ѝ и я прегърна. Притегли я до себе си и положи глава настрани върху златната коприна на косата ѝ. Сабрина не се опита да се противопостави, а само се отпусна в прегръдката му и затвори очи. Дейн остана така дълго време. Просто чакаше. Реши, че е приятно да прегръщаш жената, която обичаш. Беше се чудил дали ще може да го прави след Тара... но тук имаше някаква сладост, някакво задоволство. Не можеше да се нарече страст. Не че тя липсваше напълно. Сякаш беше прегърнал нещо безкрайно ценно, нещо чупливо, като античен порцелан. Но Сабрина беше жива. Чувстваше мекотата на тялото ѝ в прегръдката си, усещаше топлината на дъха ѝ през тъканта на ризата си. Долови, че пулсът ѝ най-сетне започва да се успокоява. Дейн се усмихна леко, обърна се и целуна мястото на косата ѝ, където беше опрял главата си.

— Обичам те, Сабрина Уелс.

Отвърна му тиха въздишка. Гърдите ѝ се повдигнаха и бавно спаднаха.

— И аз те обичам, Дейн — промърмори тя най-накрая и леко го стисна с ръката си, която беше зад гърба му.

Усмивката на Дейн стана по-широка. Той повдигна очи към лицето ѝ и се загледа в съвършенството на чертите му, в раздалечените ѝ очи, в невероятно гъстите ѝ, дълги мигли, в малкия правилен нос и красивата нежна извивка на устата ѝ. Наведе глава и нежно докосна с устни, след това отново вдигна глава и пак я опря на косата ѝ.

— Значи това е отговорът на въпроса, който ми зададе. Искам да кажа, защо не взимам от това, което не искаш да ми дадеш. Все пак ми се струва, че още тогава си знаела отговора.

По устните на Сабрина премина лека усмивка, но тя поклати глава отрицателно.

— Не... макар че трябва да призная, че се надявах това да е причината... — тя обърна глава към стегнатите му гърди и целуна голата кожа, която се виждаше през връзките на ризата му. Устните ѝ го докоснаха подобно на шепот, разказващ за радостта, за невероятната сладост на този миг. Не, не толкова радост, а по-скоро благоговение,

сякаш Бог и всичките му ангели се спускаха от небесата, за да ѝ поднесат безценен дар. В нейния свят никога не бе имало толкова величие, толкова голяма и силна магия. Дори преди баща ѝ да умре и да се появи Гарвис Треймор, който почерни дните ѝ, дори тогава нямаше такива мигове.

— Ще се омъжиш ли за мен, Сабрина.

Думите му бяха прости, а гласът му прозвуча съвсем тихо до ухото ѝ, но ѝ се стори като небесна музика, отекваща с цялата си красота в душата ѝ. Сабрина само му се усмихна и вдигна лицето си, за да потърси целувката му.

— Да.

Каква проста, обикновена дума за отговор на такъв въпрос! Тя я каза с устни, опрени в неговите, пиещи жадно от медения огън, който избликваше от тях.

„Бъди едно с мен“, помоли я той.

„Да, да, ще бъда“, отвърщаше му тя без думи.

Устните на Дейн се промениха. Нежната им настойчивост се смени с яростна настъпателност, а ръцете му се стегнаха около крехкото ѝ тяло.

Сабрина отстъпи на нежната му сила. Заспалите пламъци в тялото ѝ се разгоряха под напора му и сякаш цяла вечност останаха слети така. Сърцето ѝ гореше от радост и от тръпнещо желание. Най-накрая Дейн вдигна глава и Сабрина леко извърна лице, като дишаше тежко и накъсано. Подпря на шията му неочаквано прималялата си глава. Ръцете, с които го прегръщаше, трепереха. Тя ги отдръпна и се обърна пак към него.

— О, Дейн... по-добре не го прави. Не мисля, че у мен е останало много от дамата, в каквата се мъчиха да ме превърнат толкова дълго — тя се разсмя тихо и с усилие откъсна глава от Дейн.

В буреносните очи на Дейн за миг се мярна изражение на слаба изненада, а след това и на веселие.

— Не, любов моя — поклати глава той, — не ме разбираш. — Докато говореше, очите му потъмняха още повече, а изражението им изпращаше мълнии в тялото ѝ. — Можеш да ме накараш да чакам два дни, дори две седмици. Може би ще успееш да ме накараш да чакам дори два месеца. Но две години? — той поклати глава бавно, само

веднъж, без да откъсва очи от нейните. — Не. Две години из тези земи могат да се окажат цял живот.

Сабрина почувства как сърцето ѝ се сви, но дали от страх, или от желание — не беше сигурна. Знаеше само, че ѝ е трудно да мисли, когато Дейн я прегръщаше така — гърдите ѝ туптяха до тялото му, огнени тръпки пробуждаха корема ѝ. Опита се да тръсне глава, за да се освободи от магията на желанието и да откъсне очи от него.

— Но ние трябва да изчакаме, Дейн... докато се оженим — дори гласът ѝ сякаш не беше нейният. Прозвуча задъхан и странно дрезгав.

— А дали пастрокът ти ще даде охотно съгласието си, Сабрина, любима моя?

Тя пое дълбоко дъх, надявайки се да успокои препускащото си сърце.

— Не... не, но когато стана пълнолетна, Дейн, тогава можем...

— Не — той се усмихна леко, а в тъмносивите му очи за миг заискри весело пламъче, което отново се смени от пламъците на страстта. — Не, Сабрина. Няма да чакам съгласието на друг мъж, за да взема това, което ми принадлежи, или за да ти дам това, което искам да ти дам. Нито ще чакам да минат години. Що се отнася до мене, мисля, че още в този момент ти си моя жена — непринудената му веселост изчезна изцяло и се смени от гореща напрегнатост, от едно много по-дълбоко, сериозно изражение, каквото Сабрина не бе виждала в очите му до този миг. Тя почти потрепери, впечатлена от силата му. — Пред Бог и хората, Сабрина, от този момент нататък ти си моя жена! Независимо каква незначителна законова формалност още не е уредена, независимо че не е имало церемония, нищо не може да ни свърже по-здравео от думата, която си дадохме един на друг. Сега ти си една напълно омъжена дама — усмивката отново се появи и смекчи лицето му. Дейн хвана брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към своето. — Принадлежим си един на друг, докато смъртта ни раздели. Обичам те, Сабрина. Ти си моя жена.

Тя потрепери леко, но не отвърна поглед от очите на Дейн. Несъмнено той изричаше напълно сериозно всяка своя дума. „Пред Бог и хората...“ Тя си спомни за многото си приятелки, които напълно официално и надлежно бяха свързани с мъже, които не обичаха, нито пък бяха обичани от същите тези мъже. Свързваше ги брак по сметка или сляпо увлечение, което отдавна беше загаснало. Би ли могла една

официална процедура да промени нещо? Бог чуваше молбите, които не бяха отправени от църквата, значи Бог можеше да чуе клетвата, която Дейн бе направил пред нея.

— Да, Дейн — прошепна тя най-сетне, чувствайки как тялото ѝ отново започва да трепери до неговото. — Вземам те за свой съпруг.

Той се усмихна бавно и я погледна с нежни очи.

— Обичам те, госпожо Морган! Обичам те повече от самия живот — той сведе глава към нея, приближи се с безкрайна нежност, сякаш се боеше да не счупи някакъв скъпоценен, крехък предмет.

Сърцето на Сабрина изведнъж затуптя бързо, докато със затворени очи отвърщаше на целувката му. Като че ли не беше целувка, а печат, сложен върху свещена връзка. Тя изпусна дълга, трепетна въздишка и вдигна ръце, за да прегърне Дейн — за да прегърне съпруга си, поправи се предпазливо тя, вкусвайки тези думи със сърцето си. Да, това чувство караше сърцето ѝ да пее. Да, сега вече Дейн беше неин съпруг.

Тя му предостави доброволно устните си, като ги разтвори при докосването на езика му. Отпусна глава и ръцете на Дейн се стегнаха около нея. Сърцето ѝ радостно подскочи, щом тялото ѝ почувства как ударите на неговото сърце се ускоряват. Но въпреки това Сабрина изпитваше страх, който я караше да трепери. Знаеше, че щеше да има ужасна болка, особено първия път. След това нямаше да бъде толкова болезнено, както ѝ бяха обяснили, но, разбира се, никога нямаше да се наслаждава на такова удоволствие, каквото изпитваха мъжете. Да, очевидно те се нуждаеха от него, подобно на дишането, т.е. за тях то беше донякъде естествена необходимост. Любов или необходимост, тя обичаше Дейн твърде силно, за да му откаже кое да е от двете, независимо какво щеше да ѝ струва това.

Дейн почувства, че момичето трепери в ръцете му и смекчи целувките си, заставяйки се да бъде по-търпелив. Можеше да предположи кое я плашеше. Сабрина беше отгледана прекалено грижовно, в пълно неведение за повечето аспекти на физическата любов между мъжа и жената. Но въпреки това ѝ бяха казали отрицателните ѝ страни. Може би бяха споменали за болката. А вероятно и някои потайни намеци за някаква мрачна, отблъскваща загадъчност. В света, където бе живяла Сабрина Уелс, само животните и безсрамните слуги можеха да се наслаждават на правенето на любов.

За една дама беше немислимо да проявява подобна грубост, подобна безсрамна злонравност. „Проклети да са всичките, каза си Дейн ядосано. По-добре да бяха оставили жената в пълно неведение, отколкото да насаждат дълбоко в душата ѝ този страх.“

— Обичам те, Бри, хубава моя Бри — нежно прошепна той до ухото ѝ и потри шията ѝ с устни. — Не се бой, мила моя. Няма от какво да се страхуваш. Повярвай ми.

Тя му повярва. Сабрина го погледна и видя, че очите на Дейн греят като звезди — нежно и сигурно. Вдигна ръка, за да докосне къдриците на тъмната му, гъста коса. Пръстите ѝ нежно и търсещо се вплетоха в кичурите. Ръката ѝ остана там за миг. Изведнъж всичките ѝ страхове изчезнаха. Това, което ѝ бяха казали, не можеше да бъде вярно. Дейн не би могъл да иска подобно нещо от нея.

— Бъди нежен с мен, любими — прошепна тя най-накрая, като изпусна дълбока, страстна въздишка. — Никога досега не съм...

— Знам, Бри — гласът на Дейн беше като кадифе, което погали с любов сърцето ѝ. — Само се отпусни и не се страхувай — той отново сведе устните си към нейните и ги целуна жадно, подтикван от страстта, която пламтеше дълбоко в него, разпалван от нежното отстъпление на устата ѝ, от сладостната топлина, с която тялото ѝ се допираше до неговото. Вятърът виеше навън, шибаше клоните на дърветата, но нито Дейн, нито Сабрина го чуваха. Не чуваха и далечния, печален вой на койотите. Сабрина изпъшка, чувствайки как главата ѝ се замайва, а сърцето ѝ се втурва в лудешки бяг. Стегнатото тяло на Дейн беше като дъб наред буря. Тя се вкопчи в него с трепетна радост, прегърна с две ръце шията му, усещайки как силата на ръцете му прилепва тялото ѝ към неговото. Чувстваше топлината на устата му — не топлина, а горещина. Дейн отново прошепна името ѝ като молитва. Устните му погалиха затворените ѝ клепачи, бузите ѝ, копринената ѝ коса и се спуснаха в изгаряща пътека по бледата кожа на гърлото ѝ. Дейн зарови глава в шията ѝ, а ръцете му се плъзнаха към копчетата на роклята ѝ.

Сабрина безпомощно се изви към него. Усещанията ѝ се виеха в яростен хаос. Гърдите ѝ се изпъваха под коприната на ризата ѝ, притискаха се безсрамно към стегнатите му мускули. Розовите им връхчета набъбнаха и изпъкнаха под топлината на дланта му. Той ги докосна през коприната на дрехата ѝ. Смъкна роклята от раменете ѝ и

Сабрина изохка, когато студеният въздух докосна гърба ѝ. Дейн смъкна памучната ѝ рокля до земята, вдигна Сабрина с лекота и я отнесе до леглото от борови клонки.

Тя отвори очи и проследи движенията му. Дейн изхлузи ризата си от еленова кожа и легна до нея. Топлата му и суха кожа приятно докосна измръзналото ѝ тяло. Той се пресегна и я зави с одеялото. Притисна се върху нея и потърси с устни гърдите ѝ, които пламнаха в непознат за нея сладостен огън. Тялото ѝ потъна в мекото ухание на боровите иглички под тежестта на Дейн. Сабрина вдигна ръце и обгърна широките му рамене. Можеше да почувства как мускулите му се напрягат и издуват под гладката топлина на голата му кожа. Плъзна ръце по гърба му. Толкова много сила имаше там, толкова движение и напрегане, докато ръцете му сваляха ризата ѝ. Заоблените ѝ гърди изскочиха на слабата, трепкаща светлина на огъня, пред още по-силните пламъци на докосванията на Дейн.

С приглушен стон Дейн сведе глава към меката извивка на гърдите ѝ. Вдъхна дълбоко аромата ѝ и се изгуби в сенките на любовта. Тялото му се напрегна неимоверно. Вече не молеше, а настояваше, като се притискаше необуздано към меката ѝ топлина. Сабрина почувства, че Дейн отново повдигна глава, устата му се впи в нейната, а езикът му се плъзна надълбоко, търсещ и поглъщащ, предупреждаващ за проникването, което предстоеше.

Тялото ѝ се разтърси от внезапна тръпка, от полуразтворените ѝ устни се откъсна тих стон, когато ръцете му се плъзнаха надолу по снагата ѝ — по напрегнатите ѝ гърди, и плоския корем към заоблените ѝ бедра. Ръката му сграбчи копринената риза и я смъкна надолу през краката ѝ докато устата му обсипваше с горещи целувки гърдите и корема ѝ. Ръката му бавно се плъзна нагоре по голия ѝ крак, от вътрешната страна на стройното ѝ бедро, спря за миг там, където то се свързваше с тялото ѝ, и погали извивката нежно, преди отново да тръгне нагоре, за да обхване в шепа гърдата ѝ. Сабрина само простена отдавайки се на пламенния натиск на ръцете му. Всъщност тя вече не осъзнаваше изцяло какво прави Дейн. Сякаш в главата ѝ избухваха фойерверки. Тялото ѝ се разкъсваше от някакво ужасно, сладостно напрежение, което я измъчваше и същевременно ѝ доставяше наслада. Всяко негово докосване разгаряше пламъците, а допирът до стегнатата тежест на тялото му беше груб, но прекрасен.

Сабрина се извърна към Дейн, скрита под тъмната топлина на одеялото, а бедрата ѝ инстинктивно се притиснаха към него. Единият ѝ крак се повдигна над бедрата му, за да отвори пътя към тялото ѝ и да му предложи гостоприемство и наслада. Всичко, което правеше, го вършеше, без да мисли. Направляваха я инстинктите ѝ, а умът ѝ повече не беше способен да разсъждава. Отново и отново тя стенеше от удоволствие под ласките на Дейн. Зъбите му леко захапаха гърдата ѝ. Сабрина обви с ръце тъмнокосата му глава и я притисна към себе си почти отчаяно. Бедрата му се притиснаха в нейните, докато Дейн се освобождаваше от панталоните си и меките си ботуши. Сабрина изненадано отвори очи, когато изведнъж почувства тежестта на Дейн върху себе си. Коляното му принуди бедрата ѝ да се разтворят. Изпъкналата му, пулсираща топлина се притисна към невинността на девствената ѝ плът. Дейн не помръдна, а изчака, докато тялото ѝ приеме тежестта му, докато свикне с непривичното усещане за такава близост с мъж, спрял на прага на най-пазената ѝ дверь. Сабрина несъзнателно изви в дъга бедрата си под него, търсейки инстинктивно твърдината на Дейн, предлагайки му меката си плът. Дейн простена и зарови лице в шията ѝ, дишането му стана накъсано и горещо. Парещият му дъх галеше голата ѝ кожа. Сабрина смътно усещаше, че Дейн шепне името ѝ, че го повтаря с любов и пламенна настойчивост. Почувства трепета в широките рамене, които я покриваха, усети невероятното напрежение, което твърдите му мускули с мъка съдържаха.

Беше време. Дейн го знаеше. Сабрина дишаше на пресекулки, тялото ѝ се гърчеше под ловките му длани. Ръцете ѝ прегръщаха Дейн почти с груба настойчивост. Но през мъглата на собствената си страст той все още се колебаеше, защото знаеше, че следващото му движение щеше да ѝ донесе болка. Не искаше да бъде така, но нямаше друг избор. Преди насладата трябваше първо да... Дейн пое дълбоко дъх, за да се успокои, за да овладее желанията на собственото си тяло, и потъна в нея с едно-единствено рязко движение, като стегна прегръдката си около внезапно напрегналото се тяло.

Сабрина извика и рязко мръдна бедрата си, щом болката я проряза. Нещо повече от болка — непознато усещане за мъж, който се притиска към нежната ѝ плът, търсейки входа към нея; чувството за топлината, за твърдостта, която я изпълваше, за пулсиращата жар,

която разпръскваше в нея тялото му. Но само миг по-късно болката от проникването стихна и тялото ѝ го прие, съгласи се с присъствието му там — толкова дълбоко в нея. Сабрина извърна глава и потърси с устни разрошената му коса, след това отново притисна бедрата си към него в безмълвна подкана. Тогава Дейн освободи страстта си и тя избухна, за да се слее с нейната жар, за да се смеси с нея и да понесе и двамата далече във висините.

Сабрина изохка от огъня на страстта — тази нежна ярост, която ги правеше едно цяло — от неговата сладост, от горещия полъх, от невероятната му мощ. И тя се понесе към висините на екстаза като литнал в небесата орел, окрилена от любовта на Дейн. Тялото ѝ се движеше заедно с неговото като птица, понесена от вятъра — по-високо, още по-високо, натам, където не стигаше дори въображението. И тогава сякаш светкавица прониза тялото ѝ. Сабрина извика името му и потрепери в прегръдката на Дейн, докато в нея сякаш експлодираха и се разстилаха навред вълни от наслада. Притисна го към себе си, защото почувства неговия отведен екстаз, неочакваното му трепване. В невероятния покой, който последва след бурята, Дейн зарови глава в преплетените вълни на медената ѝ коса.

Изпъшка тихо, но без да помръдва върху нея. Тялото му беше тежко, но усещането беше приятно. Сабрина, потънала дълбоко в благоуханието на боровите клонки, пое дълбоко, разтреперано дъх. Този миг щеше завинаги да остане врязан в паметта ѝ, дори в душата ѝ. Смолистият дъх на натрошените борови иглички, лютивият дим от огъня, уханието на косата на Дейн, на кожата му до лицето ѝ, топлината му, която я притискаше и преди всичко усещането, че е на сигурно място, напълно спокойна, отпусната, намерила убежище в прегръдките на любимия си. Още миг Сабрина остана неподвижна, усещайки как Дейн се мъчи да успокои дишането си. След това той вдигна глава и докосна устните ѝ.

— Обичам те, Сабрина — дрезгаво прошепна той, а дишането му беше все още неравно от яростта на любовта. — Моята красива Бри...

Дейн се отпусна до нея. Сабрина се усмихна и извърна лице към него.

— И аз те обичам, Дейн — тя спря за миг, след това вдигна почти плахо ръка, за да докосне лицето му. Усмихна се, когато той извърна глава и целуна пръстите ѝ. — Не мога да повярвам, че може да бъде

така... толкова красиво, искам да кажа. Бяха ми разказвали, че... е... от малкото, което съм чувала, знаех...

— Явно това е било добре пазена тайна — очите му бяха сънливи след изживяната страст. — Но ако повечето жени бяха за мъжете си това, което си ти за мен, предполагам, че много по-малко мъже биха търсили наслади другаде.

Сабрина незабавно се намръщи, а в очите ѝ заискри неприкрито предупреждение.

— По-добре не се опитвай да кръшкаш, Дейн Морган.

— Никога, любима моя, кълна ти си — той се усмихна и погали шията ѝ с пръсти. — В момента това е най-далечната мисъл за изморения ми ум — Дейн въздъхна и отпусна глава върху одеялото. Придърпа главата на Сабрина върху рамото си. Затвори очи и безцелно започна да си играе с косата ѝ. Сабрина въздъхна блажено. Изведнъж ѝ се доспа. Беше толкова изтощена, толкова добре затоплена и много обичана. Сгуши се по-близо до Дейн и затвори очи, отдавайки се на сладък, спокоен сън.

Беше невъзможно да се каже кое време е, когато Сабрина се събуди. Размърда се неспокойно, тъй като усети, че топлината на Дейн ѝ липсва. Седна в леглото тъкмо когато той влезе в палатката. Дейн спря като закован.

— Не бих могъл да си представя по-красиво посрещане, любима моя — той се усмихна. — Обещай ми, че ще го правиш често — ще ме посрещаш на вратата в този вид.

Сабрина се разсмя и загърна одеялото около раменете си.

— Но ти вече успя да ми избягаш.

— С най-голяма неохота, уверявам те — Дейн изтръска снега от раменете си. — Просто исках да се уверя, че конете са добре. Освен това натрупах сняг отстрани на палатката. Снегът ще ни пази от вятъра и ще държи по-топло.

— Не съм забелязала да страдаш от недостиг на топлина — усмихна се Сабрина.

Дейн се разсмя и повдигна вежди в безмълвно съгласие. Сабрина му направи знак да седне до нея на одеялото. Обърна лице към него, за да го целуне. Измъкна едната си ръка изпод завивката, за да докосне косата му.

— Всичко това ми се струва малко налудничаво, Дейн... чудесно, но все пак малко налудничаво. Допреди три седмици изобщо не те познавах, а сега съм влюбена в теб... и дори в известен смисъл омъжена за теб.

Дейн се усмихна и наведе глава, за да целуне прекрасната ѝ шия.

— Аз също съм изненадан като теб, ако не дори повече. Бях запланувал едно малко ловно пътешествие и неколкоседмично посещение при чейените — целувките му станаха по-топли. Езикът му докосна гърлото ѝ. Дейн се усмихна на доволните ѝ въздишки. Почувства как ударите на сърцето ѝ се ускоряват. — Излязох на лов за антилопа, а се връщам с жена.

Сабрина се усмихна и извади и другата си ръка изпод завивката. У дома ли? Къде беше домът на Дейн Морган? Във Вирджиния? В Денвър? Или някъде другаде? Свъси леко вежди в недоумение.

— Струва ми се, че не знам много за теб. Танцуваш валс като принц и ловиш риба с копие като индианец. Къде си се...

— Всяко нещо с времето си, любима моя — прекъсна я гърлено той. Сивите му очи вече бяха потъмнели от други мисли. — Меденият месец не е за разговори.

— Но аз не знам почти нищо за... — опита се да възрази отново Сабрина, но Дейн вдигна ръка, за да погали гърдата ѝ, и думите ѝ заглъхнаха, щом през тялото ѝ в същия миг премина светкавица.

— Знаеш, че те обичам... и че ти ме обичаш. Нека засега да се задоволим с това — промърмори той. Нека повечето неща да почакаат до Санта Фе, помисли си той. Докато не види Клейтън Лоуъл и не вземе решение. Ако сега ѝ кажеше за Сан Франциско, за парите си и за приятелите си, за ранчото в Сакраменто след Златните хълмове, Сабрина още по-малко щеше да бъде склонна да продължи за Санта Фе. Ако се наложеше, беше готов да се противопостави на бъдещия ѝ пазач, но щеше да бъде много по-добре, ако той можеше да им окаже някакво съдействие. Във всеки случай не искаше да говори поне засега. От нощта в палатката на Черната мечка бяха минали толкова много разочароващи дни, беше изтекло толкова много пропиляно време.

Ръката на Дейн се плъзна по бедрото ѝ, по меката му вътрешна извивка, след това нагоре и после бавно надолу. Сабрина отпусна ръцете си, щом Дейн се приближи до нея. Ръката му обхвана гърдата ѝ.

Пръстите му възбудиха плътта ѝ, накараха я да набъбне и да се надигне. Устните му погалиха лицето ѝ и изгарящи се спуснаха надолу по шията ѝ. Дишането му все още беше равномерно, но горещо. Гръдният му кош се повдигаше до гърдите ѝ, дразнейки ги още повече с топлината си. Сабрина промърмори от удоволствие, усетила как в различни части на тялото ѝ се разгарят малки огньове. Гъстата му коса погъделичка брадата ѝ. Сабрина обърна лице към косата му, погали я с целувка, вдъхна нежния ѝ аромат. Ухаеше приятно на сапуна, който използваше Дейн, и слабо на дим, а също и на него, на специфичната му миризма, която не можеше да сбърка с ничия друга. Сабрина пое дълбоко дъх, който прозвуча почти като въздишка, когато устните му покриха с целувки гърдите ѝ. Тялото ѝ потрепери веднъж, малките пламъци в нея се разпалиха и се събраха в един голям огън. Неочаквано Дейн простена и я притисна назад, към одеялата.

През онази нощ в типито на Черната мечка и дори след това, когато тялото ѝ беше горяло, тръпнейки от нужда, Сабрина не разбирайте какво точно иска то, какво му е нужно, за да уталожи този странен и чудесен плам. Сега вече знаеше. Беше станала по-дръзка в страстта си. Бавно плъзна ръка надолу по широкия, мускулист гръб на Дейн към бедрата му и по-надолу. Не знаеше дали ще ѝ позволи да го докосне там дали това щеше да му достави удоволствие, или щеше да го разгневи. Затова ръката ѝ се движеше бавно и плахо, натам, където панталоните му се бяха изпънали, за да го прикрият.

Дейн повдигна бедра, когато почувства ръката ѝ, и усети треперещото, колебливо докосване на пръстите ѝ върху еленовата кожа на панталоните си. Този път искаше да се движи бавно, да ѝ покаже различните удоволствия, които можеше да ѝ предложи, но тялото му го предаваше, като се разпалваше невъобразимо от нейната чувственост, от мекотата ѝ, от невинността ѝ, съчетани със страстта. Посегна надолу, за да погали ръката ѝ, за да вдъхне кураж на дързостта ѝ, за да потвърди правилността на постъпката ѝ и собственото си удоволствие. Развърза връзките на панталона си, оставяйки тялото си на търсещите ѝ ръце. Ръката ѝ се поколеба за миг, след това се плъзна под меката, еластична кожа. Сабрина трепна от усещането, което изпитаха пръстите ѝ. Пулсиращата топлина тласна собствената ѝ страст още по-високо. Почувства как под ръката ѝ той се надига и става още по-твърд и напрегнат.

Изведнъж Дейн се отдръпна от нея с пъшкане и я докосна с устни. Всичко, което беше считал за важно: бизнесът му, ранчото, конете, дори приятелите му и собственият му живот, — всичко това бледнееше до незначителност пред чудото на чувствата му към нея.

— Мили Боже, колко те обичам, Бри! — гласът му беше тих, докато повдигаше глава, за да се възхити на съвършенството на красивото ѝ тяло. — Никога не съм си представял... — устните му приглушиха думите му и той се отдаде на страстта, забравяйки всички свои мисли. Сабрина потрепери при усещането за стегнатото му тяло, което сега топло и голо се притискаше към нея. Вдигна крака си и го сложи върху бедрото му. Дейн потръпна в ръцете ѝ, дишането му стана накъсано, докато я целуваше с нарастваща сила, повече неспособен да сдържа прииждащия любовен плам. Ръцете му я прегърнаха силно, почти болезнено, а от полуразтворените му устни се откъсна стон, докато впиваше с яростна настойчивост устните си в нейните. Всички мисли в главата на Сабрина се завъртяха от зашеметяващото желание. Ръцете му се спуснаха към гърдите ѝ и започнаха да ги галят с нарастваща страст. След това Дейн ги пусна и зарови лицето си в тях. Устните му ги изгаряха с целувки, примесени с леки ухапвания.

Сабрина безпомощно отпусна глава назад върху одеялото. Тялото ѝ внезапно потрепери в безумието на желанието. Тя започна да се гърчи в прегръдките му, заизвива се страстно около него, притискайки безсрамно бедрата си към неговото тяло, там, където той се надигаше, за да я задоволи. Стегна крака си, поставен върху бедрото му, за да го притегли по-близо до себе си. Изведнъж ръцете му се спуснаха и притиснаха извиващите и се бедра, за да ги задържат неподвижно, докато се претъркулваше върху нея, за да проникне дълбоко в тялото ѝ. Сабрина извика, бедрата ѝ се притиснаха към него, а ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му, за да я задържат неподвижно, докато екстазът в нея избухваше, нехаещ за бясната сила на страстта му.

Дейн простена от усилието да се сдържи неподвижен и отново тласна рязко и дълбоко в нея, щом най-сетне ръцете ѝ отново го пуснаха. Сабрина изпъшка, а главата ѝ безпомощно се отпусна на одеялото, докато движенията на Дейн разпалваха силен пламък в нея. Тялото ѝ се понесе към неznайни висини. Все още безсилна от първия екстаз, Сабрина се разтърси от пристъпите на втория, който дойде като взрив и я накара само безпомощно да извие в дъга тялото си в

прегръдката му, да извика несвързани думи от любов и удоволствие, инстинктивно да притисне тялото му в по-силна прегръдка, щом почувства, че идва мигът на облекчението му. Влажната му топлина проникна в нея при един неочакван конвулсивен тласък, който сякаш навлезе до самата сърцевина на тялото ѝ. Мисълта за тази малка част от него, която оставяше в нея, ѝ достави удоволствие. Сабрина остави крака си праметнат върху неговите, за да го задържи до себе си.

Дълго време, нехаеща за бледия свят на реалността, Сабрина го задържа така. Не знаеше и не искаше да знае дали бяха изминали минути, или часове, преди отново да дойде на себе си, да почувства тежестта на тялото му, неподвижно отпусната му върху гърдите ѝ глава. Сабрина бавно отвори очи и с огромни усилия повдигна глава, за да го целуне. Дейн помръдна леко от докосването ѝ, но не се раздвижи, нито каза нещо. Тя се усмихна и докосна с ръка косата му. Усети с пръстите си, че сега е влажна край челото и на тила му. Вероятно беше от силната му страст, лениво предположи тя. От яростта му, от нежния взрив, с който телата им се бяха слели в едно.

Най-накрая Дейн се размърда, подпря се на лакти, за да поеме част от тежестта си, и пое дълбоко дъх.

— Мили Боже, Сабрина, добре ли си? — той поклати леко глава и я вдигна с явно усилие, за да погледне лицето на момичето. Беше като зашеметен от безумието на страстта си към доскоро девствената си жена. — Дано не съм те наранил.

Тя поклати отрицателно глава и вдигна успокоително ръка към лицето му. Дейн отпусна глава в ръката ѝ и нежно въздъхна.

— Съжалявам, мила — промърмори той с нова въздишка и се надигна, за да легне до нея. — Не точно това възнамерявах да направя.

Сабрина се обърна към него и се сгуши в прегръдката му, усмихвайки се на несръчните движения, с които Дейн се опита да ѝ направи по-удобно място. Вдигна ръка и мързеливо я сложи на гърдите му. Космите по тях погъделичкаха дланта ѝ.

— Каквото и да си планирал, определено не можеше да бъде по-хубаво — тя погледне към него. Чувахе как обезумелите удари на сърцето му започваха да забавят своето темпо. — Въпреки че трябва да призная, донякъде съм любопитна... Какво всъщност беше намислил?

Дейн се засмя тихо с все още затворени очи. Най-сетне успя да прегърне с една ръка стройното ѝ тяло.

— Няма значение. Някой друг път ще опитам пак — спря за миг и погали Сабрина с една последна любовна ласка. — Сигурна ли си, че не съм те наранил?

— Не си, Дейн. Щях да ти кажа, ако беше.

— Помислих, че може би си казала нещо, но аз не съм те чул — той се прозя и вдигна ръка да прикрие устата си. Задържа с усилие очите си отворени. Сабрина не заслужаваше да заспи точно сега.

— Дейн? Искам да те попитам нещо.

Гласът на Сабрина беше толкова колеблив, че Дейн само се усмихна и кимна, тъй като се досещаше, че въпросът е свързан с правенето на любов. За другите неща обикновено не беше така плаха.

— Нормално ли е една жена толкова да се наслаждава?

Дейн се усмихна отново и я притисна по-здраво към себе си.

— Случва се, Бри — уклончиво отвърна той. Нормално за кого? За индианците чейени? За проститутките в Сан Франциско? Или за дамите от Филадельфия? Сабрина беше изключително страстна, призна пред себе си той, за да я сравни, с която и да е от трите групи.

Тази мисъл за миг го накара да се намръщи, тъй като му напомни за Тара. Тя също беше изключително страстна, само че не със съпруга си, а с други мъже.

— Не ти ли хареса?

— Какво? — Дейн стреснато отвори очи и погледна към Сабрина. — Защо би трябвало...?

— Беше толкова намръщен.

За миг той задържа погледа ѝ, мъчейки се да намери някакъв отговор. Умът му все още беше замаян, но в очите на Сабрина вече се бяха появили сълзи, а по бузите ѝ — засрамена руменина.

— Не, любима, не мислех за това. Просто... — какво би могъл да ѝ каже за Тара, за жената на брат си? Колко от тази скандална история би могъл да иска от нея да разбере, когато дори сега тя не беше нещо много повече от дете, особено по въпросите, засягащи страстта? — Не, любима — той въздъхна, поклати глава и отново свъси вежди. Последното, което желаше, бе да я шокира, а историята с Тара вероятно щеше да стори точно това. Любовта на Сабрина беше твърде ценна за него. По-късно щеше да ѝ обясни всичко. Преди да отидат в Сан Франциско. — Просто си... мислех за брат си, Бри. Той имаше

много по-малко щастие в любовта, отколкото, изглежда, ще имам аз. Жена му му изневери и той се обеси от скръб.

Смаяна, Сабрина отвори широко очи, но не каза нищо, а само взе в своята длан ръката на Дейн.

Дейн се усмихна с усилие, целуна я успокоително и като стисна ръката ѝ, се надигна в леглото.

— Още една забележка, свързана с любовта. Аз съм ненаситен, любима моя. Какво ще кажеш за един обед?

— И какво е запланувал главният готвач за обяд? Малко телешко филе по френски, надявам се. Звучи чудесно — Сабрина се усмихна, пренебрегвайки изненадата му.

— Сега съм още по-сигурен, че Сан Франциско ще ти хареса. Трябва скоро да направим едно пътуване дотам.

— Там ли живееш, Дейн? Искам да кажа, през повечето време?

— Част от времето си живея там — Дейн се поколеба, чудейки се дали да ѝ разкажа за „Бел Флор“ — за масите за карти, за огледалата с позлатени рамки, които обхващаха целите стени на салона, за проститутките, които работеха в стаите на втория етаж... Не, не още, реши той. По един шок на ден беше достатъчен.

— Главният готвач всъщност мисли да приготви един заек — той се усмихна и се надигна, за да сложи месото на огъня. — Боя се, че рецептата ще бъде „ала снежна буря“. А сега се облечи прилично, за да не изгоря обета. Макар и беден, е по-добър от въглен.

ГЛАВА 9

— Шшт, Бри, виж! — Дейн посочи с ръка към кристалночистия поток, придошъл от разтопилите се снегове.

Сабрина се извърна в седлото и вдигна ръка над очите си, за да ги предпази от отражението на яркото слънце във водата. Сега можеше да го види — воден дърдавец. Дейн ѝ бе разказал по-рано за странната птица. Тя плуваше под водата, стрелкайки се след малките риби и други водни животинки в търсене на храна.

— Изглежда смешна — усмихна се Сабрина, докато гледаше стремителните движения на птицата. Малкото ѝ, тъмно тяло изглеждаше разкривено от водата и напомняше на движенията на кукла на конни, направлявана от безумец. Най-накрая Сабрина свали ръката си и поклати учудено глава.

— Тази страна не престава да ме удивлява, Дейн. Толкова е красива и... толкова различна.

— Хм — той се усмихна бавно наслаждавайки се на добилата слънчев загар красота на лицето ѝ. — Ти също си красива.

— Не започвай отново — подразни го Сабрина, която не можеше да се нарече недоволна. Погледът ѝ дяволито срещна очите на Дейн. — Иначе ще поискаш да спрем и да си направим бивак.

— Бивакът не е точно това, което искам да правя — усмихна се широко той. — Той е само едно необходимо зло, така че да мога да правя други неща.

Сабрина се разсмя. Гласът ѝ прозвуча чист и ясен в спокойния планински въздух.

— Така никога няма да стигнем до Санта Фе, Дейн Морган. За последните три дни не сме изминали и двайсет мили!

— Да не би да се оплакваш? — той повдигна тъмните си вежди, а очите му вече бяха започнали да потъмняват в буреносно сив цвят.

Всеки момент ще гръмне мълнията, помисли си доволно Сабрина, а миг по-късно...

— Определено не. Не бързам да отида в Санта Фе.

— Нито пък аз — той хвана по-здравомомичето, за да го спусне на земята. — Доколкото знам, до прохода Рейтън можем да стигнем за един месец. Дори за два. Може да ни отнеме доста време, преди да...

— Преди да сметнеш, че меденият месец е свършил? — тя се разсмя и вдигна ръце, за да го прегърне през шията. Дейн скочи на земята и се наведе да я целуне. Устата му, топла и сладка, бавно докосна устните ѝ, които все още имаха вкуса на кафето от сутрешната закуска.

— Щом наближим Санта Фе, ще те сложа върху денка на гърба на товарната кобила и ще те завия с одеяло презглава — Дейн поклати глава, а очите му проблеснаха от удивление пред собствения му ненаситен апетит към девойката. — Ще ми е нужно малко внимание, а като пътуваме двамата, не мога да се съсредоточа.

Сабрина само се разсмя и стисна пръстите му, докато Дейн отстъпваше от нея към товарната кобила.

— Аз все още не се оплаквам, нали?

Дейн само се засмя през рамо и смъкна денка на земята. След това отново се изправи и посегна към поводите на кобилата.

— Мисля, че след Санта Фе може би ще те заведе в Сан Франциско. Оттам ще идем в Сакраменто Вали. А след това, ако искаш, можем да направим едно малко пътуване из Европа...

— Европа ли? — Сабрина изненадано повдигна вежди. — Нямах представа, че можеш да си позволиш подобно нещо, Дейн! Как един трапер от Запада може да събере пари за пътуване из Европа?

— О, има все още много тайни, които не знаеш. Не съм ти разказвал много за живота си, Бри, но това — суровият живот, тези планини и чейените — е само една малка част от него. Значително по-голямата част остава в...

Сабрина не го слушаше. Долови с крайчеца на окото си някакво движение по хълма отсреща. Намръщи се и присви очи, за да вижда по-добре на силната слънчева светлина. Животно ли беше? Или някой миньор? Или индианец? Напрегна се изведнъж, зелените ѝ очи се разшириха от уплаха и тя отвори уста, за да викне в предупреждение.

Дейн забеляза неочакваната ѝ неподвижност и се озадачи. Почти веднага обърна глава, за да проследи погледа ѝ. Едновременно с вика ѝ се разнесе единичен, силен изстрел, който разби света на Сабрина в хиляди късчета, които вече не можеха да се съберат, подобно на

кристален съд, разпръснал се във водопад от блестящи в цветовете на дъгата отломки. По-късно Сабрина не беше сигурна какво точно се бе случило, нито можа да възстанови реда на събитията. Дейн започна да пада и тя се втурна към него. Пищеше, но не чуваше звук. Знаеше само, че крещи, тъй като ехото на гласа ѝ отекваше в ума ѝ примесено със заглъхващия пукот на пушката. След това събитията последваха като в сън. Кристалната яснота на майското слънце вече не даваше топлина, краката ѝ не чувстваха земята под тях, докато бягаше. И макар по-късно да знаеше, че втурването ѝ към Дейн бе продължило само няколко секунди, защото той още не беше паднал съвсем, когато стигна до него, в този миг ѝ се струваше, че тича вече цяла вечност. Краката ѝ се движеха, дърветата отминаваха, но сякаш минаха векове, докато стигне до Дейн. Успя само да промуши едната си ръка под гърба му, преди той да падне на земята. Ударът беше силен и я върна към реалността.

Сабрина се хвърли върху него с писък, сега вече в състояние да чуе гласа си, който отекваше отново и отново в ушите ѝ. Кръвта беше започнала да избива през ризата му от еленова кожа и се разширяваше в тъмно, зловещо петно точно под лявата му лопатка. Сабрина се опита да я избърше с пръсти, сякаш така можеше да махне раната и Дейн щеше да седне на тревата и да се разсмее, защото бе успял толкова силно да я изплаши. Но той не помръдваше, дори не пъшкаше. Лежеше сред ливадата, с лице бяло като тебешир, със спуснати клепачи и полуотворена уста. Кръвта продължаваше да се просмуква и да напоява ризата му. Сабрина го прегърна и изпищя отново — безумен, мъчителен писък на смъртно ранено животно. Гласът ѝ отекна в планинския въздух. Сабрина притисна лице към изчезващата топлина на тялото му, без да обръща внимание на кръвта, която цапаше лицето и косата ѝ.

Нечии груби ръце я хванаха отзад и със сила я дръпнаха от Дейн. Тя се помъчи да се отскубне и да се върне при него, след това се обърна към мъжа зад нея, заслепена от сълзите, които до този миг не бе почувствала, че се стичат по лицето ѝ. Изпищя от мъка, от ярост и отчаяние и заби нокти в лицето му, нахвърляйки се срещу него като пума. Последва един-единствен зашеметяващ удар по лицето ѝ и след това нищо, само мрак като в бездънен каньон. Сабрина доброволно се хвърли в него, надявайки се, че там я чака смъртта. Ако сърцето на

Дейн беше пробито от куршум, то същият този куршум бе разбил нейното на хиляди късчета. По-добре, отколкото да се мъчи да живее без Дейн.

Гарвис Треймор се отпусна назад в огромния, люлеещ се стол, тапициран с фина кожа, поставен до широкия прозорец. На лицето му се оформи лека усмивка, докато четеше писмото. Клейтън Лоуъл бе проследил момичето до Денвър. За съжаление, тя не беше отвлечена от индианците, които бяха нападнали дилижанса, но поне отново я бяха открили. Сега живееше под закрилата на един мъж на име Морган, който, ако се съдеше по слуховете, не беше човек, с когото можеха да си играят. Лоуъл беше наредил на Бригс и Сампсън да не поемат никакви рискове с Морган и да върнат момичето на всяка цена, независимо от средствата. Доколкото познаваше Лоуъл, сигурно вече го беше направил, предположи Гарвис Треймор. Пощата от Запада закъсняваше с около три седмици и при все че писмото беше с клеймо от тридесети април, сега вече беше двадесет и седми май.

Треймор остави писмото върху полираното орехово бюро, вдигна кристалната чаша и отпи още една глътка коняк, след това поднесе към устните си хаванска пура, всмука дълбоко и бавно изпусна дима. За първи път от месец насам се чувстваше отново спокоен от развоя на събитията. Утринният вестник тръбеше за свадата между Севера и Юга, но за Треймор нещата вече бяха ясни. Не се безпокоеше особено дали щеше да избухне война. Беше твърде стар, за да очакват от него да отиде да се бие и във всички случаи имаше достатъчно пари, за да се откупи, ако се опитаха да го мобилизират. Мелниците и фабриките на тръста на Уелсови щяха да донесат големи печалби от войната. Щеше да има нужда от униформи, от муниции и различни принадлежности. А по време на война нямаше да има големи възможности да проверяват качествата на продукцията. Всичко щеше да се доставя директно на фронта. Ако някоя пратка дрехи имаше дефекти, или в барута имаше примесен малко талк, кой щеше да разбере? Само бедният кучи син, чиято дреха щеше да се скъса или чиято пушка нямаше да гръмне. И той едва ли щеше да се върне, за да съобщи оплакванията си.

Треймор се засмя и прекара пръсти по дългата си, гъста брада, която покриваше по-голямата част от лицето му. Да, реши той, като взе писмото на Клейтън, сгъна го и го постави грижливо в чекмеджето на бюрото, 1859 година се очертаваше да бъде просто прекрасна.

Светът изглеждаше неестествено в здрача — мрачен и безжизнен, изпълнен с гротескни сенки и свръхестествена неподвижност. Не твърде различен от сърцето ѝ, мълчаливо си помисли Сабрина, като погледна надолу към боба и прегорялото месо в чинията си. Бяха изминали шест дни, откакто Дейн беше паднал в ръцете ѝ, а кръвта му беше обагрила тревата на онази поляна в Саут Парк. Стръмният, скалист път на прохода Рейтън отново беше отстъпил място на равнините — плоски и сухи, като онези, през които достигнаха до Денвър. За разлика от тях, сега тук-там се виждаха дребни борчета и разкривени от вятъра хвойнови храсти.

През първите няколко дни Сабрина беше останала вцепенена от шока. Сякаш сърцето ѝ се беше превърнало в камък, когато видя кръвта на Дейн и на ужасната му неподвижност. След това ледът се беше разтопил в мрачно, болезнено осъзнаване на истината, а болката се засилваше, вместо да започне да отминава. Самотното пробуждане всяка сутрин остро ѝ напомняше какво се беше случило и какво бе изгубила. Така ли щеше да продължава, чудеше се безмълвно тя? Щеше да става все по-зле и по-зле? Това ли означаваше сърцето ти да бъде разбито? Винаги бе считала този израз за твърде поетичен, но сега го чувстваше физически — този ужасяващ, непоносим студ, който се надигаше в сърцето ѝ, болка, която никога не секваше, а вместо това ставаше по-остра и бе невъзможно да бъде пренебрегната.

— Изяж си вечерята — мъжът, наречен Бригс, посочи надменно към чинията. — Не ни плащат, за да закараме скелет в Санта Фе.

Сабрина повдигна очи към него и го изгледа за миг, след това вдигна чинията и я хвърли по него. Тя се удари в гърдите му с глухо тупване. Бобът се размаза по предницата на ризата му. Бригс изруга и пристъпи към нея с разкривено от гняв лице.

— Това е последният път, когато ще търпя нещо...

— Стой!

Сабрина видя как гневът на лицето на Бригс бавно отстъпва място на намусено подчинение. Следотърсачът Джошуа Карвър се беше намесил по този твърд начин, който така болезнено ѝ напомни за Дейн. След това той се изправи и се приближи към нея. Не беше нито млад, нито красив, но изглеждаше достатъчно почтен. Присъствието му сред другите двама мъже изглеждаше странно.

Карвър поклати глава и се приближи към девойката. Не за първи път той се намесваше в нейна полза, но при всеки подобен случай се заклеваше това да е последното му обаждане. Сабрина изглеждаше твърдо решена да предизвика Бригс или Сампсън да я убият.

— Госпожице Уелс, никога ли няма да се научите? — той въздъхна тихо и ѝ подаде своята порция, след което се наведе и напълни отново чинията, която Сабрина беше хвърлила.

— А защо трябва да се уча?

— Защото, ако не го направите, ще ги накарате да ви убият — той седна с кръстосани крака до нея, без да изпуска от предпазливия си поглед другите двама мъже. Заради начина, по който бяха застреляли Морган в гърба, нямаше никакво намерение безгрижно да им предоставя своя като мишена. — Нали нямате причина да го правите?

— Нямам ли? — Сабрина го изгледа със студена омраза, а ръцете ѝ изведнъж се разтрепериха. — След като те убиха Дейн? Може би си мислите, че трябва да им се поклоня и да поблагодаря и на трима ви.

Карвър свъси вежди и отново въздъхна. Досега момичето не беше обелило нито дума. Сега поне говореше.

— Госпожице Уелс, нямам никакво участие в това. Дори не бях видял пушката на Бригс, а след това беше твърде късно. И след като повдигнахме този въпрос, трябва да ви кажа, че проявихте странно състрадание към мъжа, който ви беше отвлякъл и...

— Отвлякъл ли? — за миг Сабрина го погледна недоверчиво, след това се разсмя — грозен, горчив звук. — Кой ви каза това или няма нужда да питам? — тя извърна очи от следотърсача и отново заби поглед в недокоснатата храна. — Дейн не ме беше отвлякъл, мистър Карвър. Той ми спаси живота. На няколко пъти — гласът ѝ затихна до едва доловим шепот. — Той ми беше съпруг и аз го обичах повече от живота си.

Последва кратко мълчание, докато ловецът се опитваше да проумее казаното. Очите му погледнаха за миг към пръстите ѝ, но там нямаше венчална халка. Не че това доказваше нещо. Църковните церемонии трудно се осъществяваха по тези места дори сега, когато времената бяха толкова по-цивилизовани в сравнение с преди няколко години.

— Наеха ме да намеря едно момиче, което е било отвлечено.

— Тогава някой ви е излъгал. И все още искам да ви убия, мистър Карвър, както и Бригс и Сампсън, стига само да ми се отдаде възможност.

Карвър остана на мястото си и запълни мълчанието си с храната. След това избърса устата си с ръкава на ризата си от еленова кожа. Цялата история започваше да става подозрителна. А и начинът, по който момичето бе изпищяло... беше се втурнало към мъжа и бе извикало името му...

— Много съжалявам, госпожо — каза той най-накрая. — Бих искал да бъда приятел, а не враг. Подведоха ме.

— Като сте приятел, ще върнете ли Дейн? Искате ли да се върнем в Саут Парк, мистър Карвър, и да видим какво можем все още да направим за него? — тя изгреба с рязко движение боба от чинията си в неочакван пристъп на гняв. Почувства, че очите ѝ се пълнят със сълзи, първите сълзи от онзи ужасен ден. — Проклет да сте! Махайте се и ме оставете на мира. Вие сте същият негодник като тях! Тръгнахте, без дори да проверите дали е мъртъв! — сълзите вече се стичаха по бузите ѝ и я изгаряха. Беше дочула безгрижната забележка на Бригс към Карвър в деня, когато бяха убили Дейн. Беше му подхвърлил, че вълците щели да се погрижат за Морган, ако все още е жив. Представата за Дейн, лежащ там безпомощно, беше повече, отколкото можеше да понесе. Дори да беше мъртъв, можеха поне да го погребат.

Карвър се намръщи, като си спомни колко бяха бързали да се махнат от мястото. Девойката беше толкова вцепенена, че явно не беше забелязала индианците, които бяха изскочили от гората. Слава Богу, че не бяха с коне. Дори при това положение бяха яздили безспирно цял ден и цяла нощ, за да се отдалечат достатъчно от диваците. Ако мъжът на момичето не е бил мъртъв от куршума, индианците със сигурност са го довършили. Но му се стори, че ще е по-добре да не ѝ го казва.

— Не се измъчвайте с тези мисли, госпожо — каза най-сетне той, като дочу приглушените нещастни звуци, които издаваше Сабрина. — Той беше мъртъв, разберете го. Куршумът мина право през сърце го му. Виждаше се от пръв поглед. Нямахше какво да проверяваме. Ако това ще ви утеши, умрял е бързо. Никога няма да узнае какво го е сполетяло.

Разговорът остави неприятен вкус в устата му. Без да чака отговора на момичето, Карвър се надигна и я остави да плаче. Нямахше смисъл да се разстройва, това нямахше да помогне с нищо. Но поне можеше да я пази от другите двама и да я отведе здрава и читава в Санта Фе. След това щеше да поговори малко с Клейтън Лоуъл. Джошуа Карвър не обичаше да го правят на глупак.

Лицето на Бягация вълк беше непроницаемо, докато коленичеше до приятеля си. Само черните му очи издаваха колко дълбоко е загрижен. Повече от три дни бяха изминали откакто Черната мечка се беше върнал в селото и бе докарал ранения бледолик. Бяха излезли на лов сред планините, из почините на юг, където в изобилие имаше лосове и антилопи, и се бяха върнали с повече от достатъчно месо за сватбеното тържество на дъщеря му. Чейенът обърна глава към жена си и изръмжа няколко думи. Сладката череша поклати глава и отново се надвеси, за да избърше лицето и гърдите на Белия орел. И днес не се беше събудил. Нещо по-лошо — треската му се засилваше.

Бягация вълк безпомощно сви рамене и се отдръпна, за да си сипе сам вечеря. Лекарствата на Белия орел бяха силни и добри, но Бягация вълк започваше да се съмнява, че този път щяха да помогнат. Куршумът на другия бледолик беше пронизал тялото му само на косъм от сърцето. Беше го спасило това, че куршумът се беше ударил в едно ребро, което го беше отклонило. Черната мечка не бе успял да достигне мъжът, който откраднал Бялата роза, защото оставил коня си, за да дебне пеша една антилопа. Поне беше успял да докара до селото Белия орел, макар и полужив, ако се съдеше по напоеното с кръв одеяло върху носилката.

Сладката череша промърмори нещо до ухото му и Бягация вълк се обърна към нея, замисли се за миг, след което поклати отрицателно глава. Не, нямахше нужда все още да викат отново шамана. Той вече беше тук два пъти, но искаше много висока такса за лечителските си

услуги. Утре, ако Белия орел все още беше жив, можеше да приеме, че услугите му си струват цената. Шаманът беше прогонил с танци злите духове, които горяха приятеля му като с пламъци и го държаха безмълвен като мъртвец. До утре Сладката череша щеше да използва богатия си опит в лечението на рани. Щеше да слага в раната му примесената с билки пилешка кръв, а също и топлата, силна кръв на един голям хубав елен с много рога, която да замести изгубената от Белия орел. Ако той оживееше, щеше да бъде бърз като елен в преследването на мъжете, които бяха открили жена му.

Сабрина измерваше пътуването по два начина. Първо, отминаваха различни забележителности, които Джошуа Карвър ѝ показваше. В Моура минаха покрай каменните сгради на военния комплекс Форт Юниън. В него имаше квартири за офицерите, бараки, болница, складове, работилници и дори, за нейна изненада, пералня. Пак в Моура, в съседство със стените на форта, бяха разположени няколко къщи, ковачница и магазин, наречен „магазинът на Кесиди“, в който продаваха най-различни неща. След това последва един хълм от черен базалт, наречен Уигън Маунтин, който отбелязваше сливането на прохода Рейтън през Испанските върхове с началото на прехода Симарон през безводните, пустинни земи. Оттам до Санта Фе, както ѝ каза Карвър, имаше само един път — широк, добре отъпкан и плосък като лист хартия, който водеше към планината, наречена от Карвър Отшелнически връх. Оттам до Санта Фе нямало повече от няколко дни път.

Другият начин, по който измерваше пътуването, бе посредством степента на възстановяването си от шока след смъртта на Дейн. Сега вече можеше отново да мисли ясно, рационално и логично. Омразата ѝ към Бригс и Сампсън не беше отслабнала, дори може би се бе засилила. Сабрина беше започнала да крои конкретни планове как да отмъсти за смъртта на Дейн. Първо, трябваше да напише писмо на Тревис Брюстър. Той щеше да дойде в Санта Фе и да ѝ помогне да се справи с Клейтън Лоуъл, дори да ѝ помогне да избяга, ако се налагаше. Второ, Тревис можеше да ѝ помогне да отмъсти за убийството на Дейн. Джошуа Карвър през цялото пътуване се бе държал като почтен неин защитник и се бе съгласил да изпрати писмото ѝ до Тревис, но повече от това Сабрина не желаше да му се доверява. Колкото и

невинен да беше, ако той не ги беше водил, пазачите ѝ никога нямаше да стигнат толкова далеч от Денвър.

Що се отнася до Дейн, спомените ѝ не бяха по-малко болезнени. Всъщност Сабрина се съмняваше, че някога биха могли да станат. Но освен това в тях откриваше скрита радост, спомняйки си съвършенството на кратките мигове, които бяха прекарвали заедно — удоволствието от сливането на телата им, усмивките му, дори отделни изражения на лицето му. Дейн не си беше отишъл съвсем, защото можеше да си го представя.

Освен това през онази вечер, когато Джошуа Карвър ѝ беше казал, че Дейн Морган със сигурност е бил мъртъв, нещо дълбоко в душата ѝ сякаш си беше отишло. Може би думите му бяха убили тайната надежда, която Сабрина хранеше, при все че не беше я признавала дори пред себе си. Сега емоциите ѝ бяха само повърхностни: гняв, нетърпение, неудобство, слънчева светлина, нощна тъма, студ или жегата — реакции към един свят, който повече не можеше да докосне душата ѝ. Може би беше станало точно това. Може би душата ѝ бе загинала заедно с Дейн в онази красива долина на запад от връх Пайк! Може би заради това бе в състояние толкова хладнокръвно да мисли как да убие Бригс и Сампсън. Това беше единственото нещо, което имаше значение за нея. След като приключеше с тях, може би отново щеше да обърне внимание на живота и да се опита да потърси причина, поради която да го направи.

Бягащия вълк се завъртя неспокойно върху бизонските кожи и се намръщи в мрака на типито. Все още имаше време до зазоряване и не беше сигурен какво го бе събудило. Остана да лежи неподвижен, заслушвайки се, но единствените звуци бяха тези, които се чуваха обикновено: вятърът, конете, кучетата, далечният вой на койотите и звукът от дишането на спящото му семейство. Въздъхна тихо и се изправи, като се стараеше да не събуди Сладката череша, която лежеше до него. Сребърния гълъб бе заспала до Белия орел. Момичето беше изтощено, отбеляза той с бащина загриженост — колкото от безпомощна загриженост, от тревогите и грижите за ранения.

Бяха изминали осем дни откакто приятелят му беше ранен в планините — осем дни, през които той беше кървил, измъчван от треска, и беше станал блед и мършав като брезова кора. Шаманът беше

идвал отново предишния ден и си беше тръгнал отново, но все още нямаше промяна. След като Белия орел умреше, трябваше да изоставят типито. Иначе духът на мъртвия воин щеше да пътува със семейството и макар Белия орел да беше добър приятел и смел воин, все пак беше невъзможно да оставят един дух да живее с тях. Все още не беше решил дали да убие красивия кафяв жребец на приятеля си, за да може Белия орел да има кон в отвъдния свят. Може би един от най-добрите му бойни коне щеше да свърши същата работа, а жребецът можеше да остане, за да наплоди хубави кончета за цялото племе.

Изведнъж сред шума на вятъра се чу тих, приглушен стон. Бягация вълк потрепери суеверно и припряно зашепна молитва към бога вълк, който беше негов личен закрилник. В такъв случай щеше да принесе в жертва кафявия жребец, бързо промени решението си той. Не искаше да обижда нито един от духовете защитници на приятеля му като...

— Татко!

Гласът на момичето го накара да се обърне. Мислеше, че Сребърния гълъб спи.

— Татко, мисля, че се събужда...

Бягация вълк за миг я изгледа недоверчиво, объркан от недоспиването и внезапно прекъснатите му мисли. В себе си вече беше приел Белия орел за мъртъв. А сега дъщеря му казваше нещо съвсем друго.

— Събужда ли се, или умира? — лицето на Сребърния гълъб в миг помръкна и Бягация вълк бързо пристъпи към нея, съжалявайки за думите си. — Събуди майка си — нареди той по-нежно и докосна рамото ѝ. Каквото и да ставаше, щеше да му е нужна помощта на Сладката череша. Би могла да се погрижи за Белия орел или да утеша най-голямата им дъщеря.

Дейн се опита да преглътне. Гърлото му беше ужасно пресъхнало, а освен това чу някакъв стенещ звук, който го бе събудил. Нещо студено и мокро докосна лицето му и той въздъхна доволно, опитвайки се да обърне глава към него. Оказа се невъзможно. Главата му сякаш беше пълна с олово, а мускулите го боляха и бяха схванати. Мокрото нещо докосна устните му и няколко капки се процедиха през разтворените му устни. Вода е, реши той. Студена и вкусна. Опита се да преглътне твърде бързо и се закашля. Гърдите му се разтресоха от

толкова силен спазъм, че болката го опари като огън. Нещо притисна здраво раменете му. Дейн трескаво отвори очи и инстинктивно се опита да се измъкне от хватката.

— Стой спокойно! — рече лаконично Бягация вълк, който се опасяваше, че с усилията си приятелят му може отново да отвори ужасната, зейнала рана.

Дейн се подчини механично, чувствайки как болката бързо стихва. Свъси вежди на слабата светлина, като се помъчи да разпознае формите, които се движеха край него, без да може да фокусира погледа си върху тях. Тежестта се вдигна от раменете му и Дейн отново въздъхна, а очите му се затвориха.

Сладката череша направи знак на мъжа си да отстъпи, приведе се отново над бледото лице на белия воин и докосна устните му с напоеното във вода парче плат. Този път той преглътна по-лесно и тя повтори действието няколко пъти, мърморейки същевременно тихи нареждания към Сребърния гълъб. Момичето донесе една паница с хладка супа от костен мозък и помогна на майка си да я наклони и да я опре до устните на Белия орел. Една малка глътка. След това още една. Сладката череша предупреди момичето, когато то отново поднесе към устните на Дейн купата със супа. Не по много наведнъж. По-добре да оставят болния воин недохранен, отколкото стомахът му да изхвърли всичко. След четвъртата глътка тя побутна Сребърния гълъб да се отдръпне, след това внимателно отпусна главата на Дейн върху бизонската постелка. Засега стига толкова — нека да поспи. Когато слънцето се вдигне на небето, ако Белия орел не се е събудил още, Сребърния гълъб можеше да го събуди и отново да го нахрани, да измие лицето и гърдите му и да смени компреса от дървесен мъх, който покриваше заздравяващата рана.

Бягация вълк изрази задоволството си с едно-единствено изрѣмжаване. Искаше му се да няма никой, за да може да прегърне Сладката череша и да затанцува от радост. Значи приятелят му щеше да живее! Жена му току-що го бе споменала на момичето, а беше толкова песимистично настроена преди. Сладката череша е най-добрият доктор, възхитен реши той и излезе от типито на въздух. Сега нямаше да им се налага да изоставят типито или да убиват кафявия жребец. Всъщност, замислено реши той, вместо да убива жребеца, още днес щеше да го заведе при някоя кобила, на която ѝ беше време за

заплождане. Още няколко седмици Белия орел щеше да бъде твърде слаб за лов, така че тази сделка щеше да бъде честна. Приятелят му нямаше да се притеснява, че е в тежест на семейството на Бягачия вълк. В замяна кобилите му щяха да родят хубави жребчета от коня, който можеше да надбяга самия вятър. Чейенът се усмихна и измърмори някакво заклинание. Докато вървеше, направи няколко стъпки, сякаш танцуваше, обхванат от искрена радост. Това беше един добър, наистина добър ден.

Това беше най-лошият ден в живота ѝ, горчиво реши Сабрина, с изключение само на един — деня, в който Дейн бе умрял, дванадесети май. Е, ако се разменяха цифрите, мрачно отбеляза тя, щеше да съвпадне с днешната дата — двадесет и първи май. Всичко съвпадаше.

Санта Фе лежеше под тях в центъра на огромна, открита равнина, която на северозапад преминаваше в разлята долина. Преди няколко мили бяха загърбили последната от планините. Спуснаха се по високия рид с плоско било към равнината и сега бяха в покрайнините на разпрострелия се град. Изобщо не приличаше на Денвър. Не приличаше ни най-малко, на което и да е друго място. Под чистата, странно дълбока синева на безоблачното небе Санта Фе бе особено съчетание на град от испанска приказка и бедняшки квартал от Изтока. Разпръснати сред дървета, царевични и житни ниви и прахоляка на широкия път, се виждаха еднотажни квадратни къщи — някои измазани с кал, други боядисани в бяло — изправени като тухлени комини на фабрика.

Малката група, навлизаща в града, привлече любопитните погледи на хората, които мълчаливо седяха на праговете на отворените врати на домовете си. Беше вечер и както белите, така и мексиканците имаха свободно време, за да зяпат и да любопитстват. Малките квадратни колиби отстъпиха място на по-големи сгради, някои от тях вече двуетажни, с врати от ковано желязо и метални решетки пред сякаш непрозрачните стъкла на прозорците. Карвър спря коня си пред една от най-големите къщи и останалите последваха примера му, без да кажат дума.

— Това е къщата на Клейтън Лоуъл — Карвър не им даде друго обяснение, въпреки че Сабрина забеляза отвратения поглед, който

хвърли към къщата и начина, по който изплю сдъвкания тютюн. — Да влезем вътре и след това си тръгвам.

Огромната дървена порта се отвори навътре със силен метален звън и разкри дълга алея, широка към десет фута. Първи тръгнаха Бригс и Сампсън. Сабрина си помисли, че прилича на вход на затвор, а скърцащият звук, с който вратите се затръшнаха зад тях, не я успокои ни най-малко. Помисли си за Дейн и за това, какво би казал, ако яздеше до нея. Тази мисъл ѝ даде достатъчно смелост, за да вдигне гордо брадичка и да застане, с високомерно изражение, когато най-сетне спряха наскреления отвсякъде двор.

— Сабрина?

Тя извърна глава при звука на непознатия мъжки глас. Употребата на името ѝ от този непознат я накара да се намръщи. Който и да беше той, нямаше право да се държи толкова безочливо.

— Слава Богу, че са успели да ви намерят! — към малката група бързо се приближаваше висок мъж, чието лице твърде открито изразяваше облекчението, прозвучало в гласа му. — Боях се да не сте...

— Кой сте вие? — хладно го прекъсна тя, докато мислено правеше своите предположения. Клейтън Лоуъл? Висок, но леко пълен, с лице прекалено бяло, за да се приеме, че го е излагал дълго време на слънцето или вятъра.

— О, простете ми — мъжът спря до коня ѝ и направи знак на другите да ѝ помогнат да слезе. — Простете ми, не съобразих, че няма да си спомните за мен. Посетих ви веднъж във Филаделфия. Сигурно е било преди десет години. Бях приятел на баща ви.

Въпреки желанието си, Сабрина трепна и след това се намръщи.

— Искате да кажете на пастрока ми и в такъв случай не е могло да бъде преди десет години, защото...

— Не, не... на баща ви — Джонатан. А също и на майка ви, разбира се, както и на Гарвис Треймор, след като влезе в семейството ви.

Сабрина свъси вежди, смутена и изненадана. Ако наистина е бил приятел на баща ѝ, тогава той не е враг. Но все пак...

— Бригс и Сампсън са ваши хора. Освен това сте наели Карвър, за да ме открие.

Лоуъл замълча и се начумери, сякаш объркан от враждебността в очите ѝ и от студенината на гласа ѝ. Сценичното му обучение още веднъж щеше да влезе в работа, сухо реши той, като предложи на момичето изражение на наранено удивление.

— Ами да, разбира се. Бригс и Сампсън ми съобщиха, че по грешка сте се качили на друг дилижанс, така че аз, естествено, веднага предприех издирване. Когато научих, че дилижансът е тръгнал за Денвър, наех мистър Карвър да отведе тези господа дотам.

— Не ги наричайте господа! — Сабрина стисна юмруци, докато говореше, а в зелените ѝ очи проблесна заплашителен пламък.

Лоуъл отново замълча, демонстрирайки удивлението си, след което поклати глава с недоумение.

— Но да, разбира се, скъпо дете, щом изразът ви дразни... Нали не са показали някаква неучтивост към вас по време на пътуването? — той обърна укорителен поглед към тях. Сякаш по даден знак Бригс и Сампсън се спогледаха нервно и забиха погледи в краката си.

— Ако считате убийството на съпруга ми за неучтивост — горчиво отвърна тя.

— Какво? — изненадата на Лоуъл беше неподправена. Той пребледня, извърна се към момичето и го зяпна с отворена уста. Съпруг ли? Но това е невъзможно, за Бога! Та тя се бе изплъзнала само за няколко седмици от ръцете му! Един съпруг би провалил всичко.

Изведнъж очите на Сабрина плувнаха в сълзи и тя вдигна разтреперана ръка към лицето си. Нямаше намерение да вярва на Клейтън Лоуъл, независимо какво щеше да ѝ каже, но не можеше да има никакво съмнение в искреността на изненадата му. Значи той не беше наредил да убият Дейн Морган? Може би той наистина беше този, за когото се представяше, и щеше да ѝ помогне да си отмъсти.

— Да, мистър Лоуъл. Един мъж, когото силно обичах. Той ме спаси от нападението на команчите и ме придружи до Денвър. Вашите хора го застреляха в гръб и го оставиха да лежи в прахоляка. Тази неучтивост стига ли ви? — гласът ѝ изневери и по лицето ѝ потекоха сълзи.

Клейтън Лоуъл бе успял да възвърне самообладанието си достатъчно, за да може да мисли ясно. Пристъпи по-близо до коня и вдигна ръце, за да помогне на хлипащото момиче да слезе на земята. Който и да е бил този Морган, той очевидно ѝ бе разказал достатъчно

убедителна история, за да я накара да повярва, че са женени, но официално не би могъл да се ожени за нея Сабрина беше непълнолетна и нямаше съгласието на настойника си.

— Елате, скъпа... колко ужасно! Какъв ужас за вас. — Той сложи ръка на рамото на Сабрина и я поведе към къщата. Джошуа Карвър му препречи пътя.

— Казахте ми, че Морган е отвлякъл момичето.

Лоуъл гневно присви очи, а умът му бързо заработи. Този недодялан трапер щеше да провали целия му план.

— Какво друго можех да предположа? — отвърна той, защитавайки се. Карвър обаче не помръдна. Лоуъл погледна към Бригс и Сампсън, чудейки се дали щяха да проявят достатъчно интелигентност и инициативност, за да застрелят Карвър, ако се наложеше. За щастие момичето все още се тресеше в почти истеричен плач. Може би така щеше да се измъкне.

— Разбрахме от един пътуващ миньор, че някакъв човек, на име Морган, е принудил Сабрина насила да пътува с него. Видял ги в Денвър и... ами аз предположих, че казва истината. Защо трябваше да ни лъже?

Сендлър! Умът на Сабрина веднага ѝ подсказа името на човека и тя вдигна глава с недоумяващ вик.

— Миньор от Денвър ли казахте?

Лоуъл само кимна, истински озадачен.

— Един едър мъж, с тъмна, зле поддържана брада?

Лоуъл почти се разсмя от облекчение. Късметът му работеше.

— Да, да... нека да си помисля... името му беше...

— Сендлър! — ужасена прошепна Сабрина. Изведнъж всичко си дойде на мястото — едно ужасно, разкъсващо сърцето ѝ прозрение. Дейн бе унижил Сендлър в онази нощ, когато се бяха противопоставили един на друг заради нея. Сабрина се зачуди дали той знае колко пълно е отмъщението му сега. — О, Боже мой!

— Да, Сендлър — побърза да потвърди Лоуъл. — Един не много спретнат мъж — това предположение беше безопасно. Нито един от миньорите не беше спретнат.

Момичето кимна, чувствайки как сърцето ѝ почти се вцепенява от ужасяващата ирония — една нейна глупава грешка, че не бе

изчакала Дейн, а бе слязла сама на вечеря. Колко скъпо ѝ струвай — всъщност струваше на двама им!

— Все пак едва ли може да се нарече основателна причина да го застрелят — Лоуъл усети възможността и се възползва от нея, като стегна хватката си около Сабрина. — Имате думата ми, че въпросът ще бъде подробно проучен. Ако те наистина са направили това, което казвате вие, значи те чисто и просто са убийци и ще бъдат третираны като такива.

Сабрина вцепенено кимна. Изведнъж почувства, че всеки миг ще припадне. Увереността в гласа на Клейтън Лоуъл не ѝ донесе радост, нито дори част от задоволството, което си мислеше, че ще изпита, след като отмъсти за убития си любим. Отмъщението нямаше да върне обратно Дейн. Нищо не би могло да го върне. А освен тази истина нямаше нищо друго важно.

— Ще ви трябва ли нещо друго, госпожо Морган? Употребеното от Карвър име привлече вниманието ѝ.

Сабрина вдигна глава и бавно да я поклати отрицателно. Знаеше какво има предвид Карвър. Питаше я дали все още иска да изпрати писмо до Тревис. Сега от това, изглежда, че нямаше да има голяма полза. Клейтън Лоуъл щеше да направи това, което самата тя искаше.

— Не, нищо, благодаря ви, мистър Карвър. И... приеете извиненията ми... за погрешните предположения, които направих за вас. Сега разбирам, че не е ваша грешката.

Карвър кимна, макар че още миг остана загледан в Клейтън Лоуъл. След това отстъпи и ги пусна да минат. Нещо в цялата тази история му прозвуча фалшиво. Беше живял твърде дълго, доверявайки се на инстинктите, които си бе изградил, за да оцелее в една враждебна страна. Щеше да изпрати писмото, а Лоуъл и другите двама да вървят по дяволите. Може би грешеше, но нещо в историята не му харесваше. И беше готов да се обзаложи на десет цента срещу към злато, че никога няма да види пред съда Бригс или Сампсън за това, че бяха убили в гръб Морган.

Клейтън Лоуъл шокира Сабрина с това, че се влюби в нея. Достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща, или почти толкова, той се отнасяше към нея със странната смесица от грижливостта на любовник и състраданието на баща. Сега искаше да се ожени за нея и щеше да го направи, ако тя пожелаеше, защото имаше документ, с

който Гарвис Треймор го правеше неин настойник в негово отсъствие. Беше му отказала, отначало буйно, тъй като беше смаяна, а всъщност дори отвратена. Но с отминаването на дните тя бе започнала да се замисля отново над предложението му. Защо не? Вече му беше казала, че сърцето ѝ принадлежи на един мъртъв мъж. Изглежда, че мъртвият Дейн Морган имаше над нея същата власт, както и когато беше жив. Клейтън го разбираше. Щеше да се задоволи с малкото обич, която останеше за него.

А сега имаше още една много основателна причина да се омъжи за него и тя ставаше все по-важна от ден на ден, помисли си Сабрина с иронична усмивка. Последният ѝ цикъл беше дошъл в Индипендънс, щата Мисури, на шестнадесети април. Сега беше петнадесети юни и все още нямаше никакви признаци, че ще идва пак. Ако в корема ѝ растеше бебето на Дейн, щеше да ѝ е нужен съпруг — колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Сеньорита Уелс? — Черната като въглен глава на Кармелита надникна в стаята през открехнатата врата.

— Un homme иска да ви види. Млад. И много хубав — тъмните ѝ очи проблеснаха.

Сабрина се усмихна и бързо стана на крака.

— Много ли е хубав? — подразни я тя в отговор, добре разбираща с какви очи Кармелита гледа на мъжете.

— Как се казва?

— Синьор Брюстър.

От изненада Сабрина ококори очи за миг, а сърцето ѝ болезнено се сви. Тревис беше прекалено близко свързан с Дейн. Видът на живия Тревис само щеше да подчертае отсъствието на Дейн.

— Сега идвам. — Значи Джошуа Карвър все пак бе изпратил писмото, въпреки волята ѝ. Е, може би така беше по-добре. Тревис имаше правото да знае какво се беше случило. Само дето щеше да ѝ бъде трудно да му преразкаже историята. Сабрина бавно тръгна през стаята, съпротивлявайки се на сълзите, които заплашително пареха в очите ѝ.

— Сабрина! Колко се радвам да те видя! — Тревис изглеждаше по-стар, отколкото го помнеше, и вече беше по-скоро мъж, отколкото момче. Той пристъпи към нея и я целуна по бузата, като хвана

раменете ѝ. Сабрина се напрегна, тъй като знаеше какъв ще бъде следващият въпрос. — Къде е Дейн?

Тя почувства как сълзите отново бликват и поклати глава.

— Мъртъв е, Тревис. — Изведнъж цялата история отново се стовари върху нея и Сабрина проплака като малко дете в ръцете му. Едно беше съчувствието на Клейтън — той дори не познаваше този човек — а съвсем друго това на Тревис.

— Ти... си се омъжила за него? — гърлото на Тревис също беше свито и той се изкашля, докато слушаше края на разказа ѝ. — Трябва да призная, мила, че не съм съвсем изненадан. Започнах да си мисля, че Дейн е влюбен в теб още преди да тръгнете от Денвър — той въздъхна тежко и нежно вдигна ръка към лицето ѝ. Докосването му предизвика нови сълзи, които Тревис избърса с опакото на ръката си. — Значи Лоуъл е обещал да се погрижи за хората, които са го застреляли?

— Те са вече арестувани и Клейтън ми обеща, че ще бъдат осъдени и наказани. А Клейтън иска да се ожени за мен. Започвам да си мисля, че може би ще се съглася.

— Да се омъжиш за Клейтън Лоуъл? — Тревис неволно показва изненадата си. Беше го срещнал за кратко на влизане, но този мъж беше далеч от Дейн Морган. Влюбена ли си в него?

— Не, разбира се, че не съм, Тревис — Сабрина се засмя насила, без да усети горчивината в гласа си. — Но... аз... имам един проблем. Всъщност няколко проблема. И чрез брака си с Клейтън ще ги разреши всичките.

— Проблеми ли? Какво искаш да кажеш?

— Знам, че ще ти прозвучи налудничаво, Тревис. Всъщност на всеки ще му прозвучи така, но Дейн и аз се оженихме в планините. Неофициално, разбира се, но все пак... направихме това, което правят женените хора — разкри тайната тя, като се изчерви. — А сега имам причини да смятам, че може би съм... като семейна жена.

Последва един конфузен миг мълчание.

— Тогава омъжи се за мен, Сабрина. Аз ще се грижа за теб. И ще отгледам детето като свое.

— Никога не бих могла да те обикна, Тревис.

— Но също така не обичаш Лоуъл, Сабрина.

— Не мога да ти сторя това, Тревис, не мога. Все пак ти благодаря за предложението. Все още си млад и имаш време да си намериш момиче, в което да се влюбиш.

— Никога, Сабрина, само с...

— Ще имаш жена, която ще обичаш, и свое собствено семейство — продължи тя, стискайки нежно ръцете му. — Докато Клейтън... аз няма да му причиня никаква неприятност, като се омъжа за него. Дори донякъде ще му бъде от полза — тя спря и се извърна, като продължи да говори сякаш на себе си. — Никога няма да обичам някой друг, освен Дейн. Знам го. Когато той умря... трябваше да умра и аз. В този смисъл животът ми е приключен, докато твоят едва започва. Клейтън го разбира. Той няма да очаква да му предложи нещо повече от това, което мога. Всъщност нищо друго, освен моето... приятелство. Но не и сърцето си.

Тревис замълча, опитвайки се да осмисли казаното от девойката.

— Аз също ще бъда щастлив, Сабрина, с всичко, което би могла да ми дадеш.

— Не, няма да бъдеш. О, да, отначало ще си мислиш, че си щастлив. Но години наред ще се опитваш да ме накараш да отвърна на любовта ти и когато това не стане... тази мисъл ще те преследва ден и нощ, Тревис. Ще знаеш, че всеки път, когато ме докосваш, всеки път, когато ми говориш, аз ще мисля за Дейн.

— А ти... а ти сигурна ли си?

Сабрина се поколеба, след това кимна. Каква друга причина би могло да има? Беше твърде изискано възпитана, за да предположи, че причината за закъснението биха могли да бъдат шоковете, които бе преживяла през последните месеци, промените в надморската височина, дори любовните преживявания с Дейн. Всяка една от тези причини можеше да ѝ е повлияла.

— Да, сигурна съм — промърмори тя най-накрая — и се надявам да имам син от него.

Последва дълго мълчание.

— В такъв случай, ще остана в Санта Фе до венчавката ти, Сабрина. В случай че промениш решението си.

Дейн се смъкна от коня. Движението предизвика остра болка в гърба му. Беше от счупената от куршума кост. Мускулите заздравяваха

по-бързо от костите, а остриите краищата на счупеното ребро бодяха като копие. Облегна се на коня, докато болката отmine. Поне беше преминал Симарон, със заплахите на враждебната природа и още повраждебните команчи. Беше стигнал до Моура, където се срещаха пътищата през Рейтън и Симарон, за да продължат заедно към Санта Фе. Сигурно му оставаше не повече от един ден път. А след това ще трябва да намери Сабрина и онзи мъж, Клейтън Лоуъл. Това сигурно нямаше да бъде трудно, ако Сабрина все още беше в Санта Фе, напомни си той, и ако все още не беше отведена някъде другаде, където щеше да е по-трудно да я проследи.

Тревис спря на няколко стъпки от вратата на „Магазинът на Кесиди“ и позволи на очите си да се приспособят от яркия блясък на юлското слънце навън към сумрака вътре. Сабрина беше омъжена — ако не щастливо, поне сигурно. А за него щеше да бъде прекалено болезнено да остава повече в къщата на съпруга ѝ. Клейтън Лоуъл се държеше достатъчно почтено с момичето, въпреки че беше много жалко, че надеждите на Сабрина да има дете се бяха провалили. Не би могло да бъде по-лошо, помисли си той. Толкова скоро след брака се бе разбрало, че не чака дете, и Тревис не можеше да не си зададе въпроса дали изобщо щеше да поиска да се омъжи, ако знаеше, че не е бременна. Едва ли.

Изведнъж спря като ударен от гръм и зяпна към мъжа, който се беше облегнал на един кафяв кон. Дейн? Но, за Бога, това беше невъзможно!

— Дейн? Дейн Морган!? — Тревис измина няколкото крачки, които го деляха от човека бегом, вдигайки облак прах по улицата зад себе си. — Мили Боже, Дейн...

Сабрина се претърколи в леглото при странния, слаб звук, който долови в тихата нощ на Санта Фе. Беше късно, вероятно доста след полунощ, предположи тя. Стана с въздишка и навлече тънкия копринен пеньоар над копринената си нощница.

Празненството за четвърти юли беше свършило преди няколко дни и градът се беше отпуснал в обичайното мързеливо, горещо спокойствие. Тесните улици вече не бяха изпълнени с тълпите празнуващи, а по прозорците липсваха пъстроцветните светлини.

Тревис си бе тръгнал след празника, без да е сигурен накъде ще се отпрати. Новините от изток бяха натъжили този Ден на независимостта. Няколко други младежи от Южна Каролина на неговата възраст бяха решили да се преместят в университета във Вирджиния или в други южни училища, вместо да се връщат в Харвард, Йейл или Принстън. Чертата беше теглена. И Тревис започваше неспокойно да гледа назад, към родните краища, към красивата плантация край Чарлстън, където беше израснал, към дома си, където може би щеше да бъде необходим, ако започнеше война срещу Севера. Реши, че ще се върне за малко в Денвър, но след това, в зависимост от новините през лятото, може би ще напусне Западните територии и ще тръгне... един Бог знае накъде.

— Война! — тихо прошепна в мрака Сабрина, наблюдавайки сънливото спокойствие на испанския град. Колко далеч изглеждаше всичко сега: янките и южняците, съюзът и разцеплението, аболиционизмът и робството. Ако казаното от Дейн се окажеше вярно и Линкълн бъдеше избран за президент и ако южните щати реагираха така, както мислеше той, и напуснеха останалите щати, бурята на войната щеше да избухне някъде през следващата година, в края на 1860 или началото на 86. Въпреки това, както стоеше в Санта Фе, щата Ню Мексико, през нощта на десети юли 1859 година и виждаше как всичко се струпва, без да може да му попречи, Сабрина внезапно реши, че прилича на налудничав сън.

Тръсна глава, за да се освободи от мислите си. Тревис беше единственият жив човек, който я интересуваше. Сабрина потрепери, чудейки се дали щяха да ѝ го отнемат, както беше станало с всички останали. Вероятно, реши тя с въздишка. Изглежда, че животът се движеше точно по този път.

Звукът отново долетя и прекъсна мислите ѝ. Сабрина любопитно се обърна в посоката откъдето идваше и наклони глава, за да чува по-добре. Идваше някъде от вътрешността на къщата, вероятно от хола на долния етаж или откъм спалнята на Клейтън. Беше слаб, писклив звук, като мяукането на гладно коте или като на изплашено животно. Сабрина подхвана в една ръка полите на дрехата си, спря при газената лампа и я запали. Напоследък си лягаше все по-късно и по-късно. Отегчението от ленивите дни бе довело безсънието. Сабрина нагласи пламъка и отвори вратата. Веднага осъзна, че звукът е по-силен,

отколкото бе предполагала. И наистина идваше от спалнята на съпруга ѝ. Не положи усилия да върви тихо надолу по дългото стълбище от полирано дърво. Просто се бе научила от Дейн да бъде безшумна в сравнение с другите хора. Посегна към вратата на Клейтън, но се поколеба. Сега вече звукът беше по-силен и приличаше на човешко хленчене, а не на животински звуци. Може би Клейтън сънуваше кошмар или беше нещастен заради нещо. Ако не изпитваше обич към него, можеше поне да прояви състрадание. Той се държеше почтително с нея, без дори да прояви настойчивост да консумира брака им.

Сабрина отвори вратата и ахна. Едва не изпусна лампата при вида на сцената, която я очакваше. Стомахът ѝ се обърна, а викът ѝ заседна в гърлото.

Клейтън Лоуъл вдигна глава и застина в също тъй силен шок, неспособен да помръдне. Остана на мястото си гол, вдигнал ръка, с тънък кожен камшик в нея, а под него лежеше младо мексиканско момиче. Той едновременно го биеше по раменете и пронизваше детинската му плът.

— О, Боже мой! — Сабрина изведнъж се стресна и отскочи назад. Стомахът ѝ отново се сви в болезнен спазъм. Тя се обърна и със залитане се отправи към стаята си в другия край на коридора, като вдигна ръка към устата си, докато тичаше. Клейтън извика след нея, изоставил хленчещото дете, но Сабрина затръшна вратата и я заключи, опасявайки се съпругът ѝ да не нахлуе след нея, след което изтича до легена и повърна. За Бога, ужасено си помисли тя, Клейтън е едно отвратително... мръсно животно! Да се гаври с едно дете на не повече от тринайсет — четиринайсет години!

— Сабрина!

Тя подскочи, когато чу гласа му, сви се и потрепери, но след това яростта ѝ набра сила.

— Махай се от мен, Клейтън Лоуъл, ти... ти, покварена свиня такава! Или... или ще... — „Какво бих могла да сторя?“, безпомощно се зачуди тя. Да го застреля? Или да застреля себе си?

— Трябва да ме разбереш, Сабрина. Дълги години бях без жена и не исках да те безпокоя, скъпа, като имах предвид колко преуморена беше през последните седмици — отчаяно се молеше Клейтън, чудейки се в паниката си дали би могъл да убие Сабрина, без някой друг да разбере. Ако Сабрина решише да се разведе с него, това щеше

да развали всичко, всичко! Гарвис сигурно щеше да го убие в яда си! Да не говорим колко пари щеше да изгуби.

— Махай се оттук, Клейтън Лоуъл, и се закълни на своя мръсен бог, на който се молиш, никога да не ме докосваш с ръка! — Сабрина отново потрепери, докато викаше. Трябваше да го напусне. Трябваше да напише писмо на Тревис и да му каже да дойде и да я вземе. — Дори с пръст! Дори не ми подавай ръка, когато слизаме от каретата, Клейтън! Закълни се или, Бог ми е свидетел...

— Кълна се! Кълна се, Сабрина! Само не ме напускай!

Искреното отчаяние на Клейтън проби бронята на отвращението на девойката. Сабрина пое дълбоко дъх и затвори очи. О, Боже! Омъжена е за това чудовище. Дейн е мъртъв, а Тревис тръгна за Денвър и може би ще отиде да воюва. Какво по-добро бъдеще можеше да избере? Да се върне при пастрока си? При онзи злодей? В една страна, застанала на ръба на войната?

— Няма да те напусна, Клейтън — обеща тя, а лицето и потекоха горчиви сълзи. — Обещавам ти, че няма да те напусна. Само си върви. Върви си и никога не идвай при мен отново. Никога.

Клейтън облекчено измърмори, че е съгласен, и Сабрина чу отдалечаващия се звук на босите му ходила, които шляпаха силно в нощната тишина. Тя потръпна отново и остана свита до легена, като си мислеше, че животът ѝ нямаше как да се обърка повече. Но, изглежда, че всичко отиваше към все по-лошо и по-лошо, отвъд всичко, което можеше да си представи.

Навън нощта на Санта Фе гордо отстъпи на зората и дебелите, белосани кирпичени стени на къщата на Лоуъл скриха отчаянието на девойката от ленивите, любопитни очи на минувачите по улицата. За Санта Фе това беше началото на един нормален летен ден. Улиците се оживиха, високите порти се отвориха за ежедневния пазар на слугите и посещенията на гостите. Слънцето напече по-силно, по улиците се вдигна прах и животът потече по обичайното си русло.

В Моура сутринта премина в следобед. Улиците бяха почти напълно безлюдни заради непоносимата лятна жегата. Скупчените дървени и кирпичени постройки лежаха покрити с прах под безмилостните лъчи на слънцето. В „Кесиди“ Дейн отпи още една глътка от подлутената бира, която му бяха налили в голяма и тежка

стъклена халба, и се учуди на спокойствието на ръката си. Сабрина омъжена — и то точно за Клейтън Лоуъл! — защото мислела, че чака дете от него.

— Тревис, за Бога... — гласът на Дейн беше тих и неравен, но не физическата болка бе причината. — Как може да й позволиш да стори това? Не се ли сети да я попиташ защо е решила, че е...?

— Аз я попитах, Дейн — Тревис отбранително сви рамене и заби намусен поглед в бирата си. Самият той се беше наругал заради това в деня след венчавката, когато разбра, че Сабрина е неразположена. — Каза ми, че е сигурна — спря и тежко въздъхна, докато безцелно въртеше халбата с една ръка. — Предположих, че знае достатъчно, за да прецени. Очевидно сбърках.

Последва дълго мълчание. Дейн пое дълбоко дъх и вдигна глава, за да погледне през прашния прозорец към още по-прашната улица. Само името на момичето беше достатъчно, за да се подлютят раната му. Но беше закъснял с повече от две седмици. Поне не можеше да се укори, че е закъснял само с ден или два. Ако беше само толкова, цял живот щеше да се укорява за сутринта, когато беше почивал, вместо да тръгне на път, за следобеда, който бе прекарал в сенчестия, дълбок каньон на лов...

— Не исках думите да прозвучат така, сякаш те обвинявам, Тревис. Направил си каквото си могъл. Оценявам това — Дейн поклати цялото си тяло, сякаш искаше да се отърси от нещо материално. — Значи казваш, че е доволна? И Клейтън Лоуъл е почтен човек?

— Така изглежда. Чух някои неща из града, но те са незначителни — имал някакви проблеми със слугите, които трудно се задържали на работа при него. За съжаление не говоря испански, а повечето слуги са мексиканци и не разбират английски. Във всеки случай останах още две седмици, Дейн, и Сабрина беше... беше дотолкова добре, доколкото можеше да бъде при нейното положение — гласът на Тревис спадна до шепот. — Тя те обича, Дейн. И преживяла много тежко това, че си... Искам да кажа, че мисли, че си убит. Исусе, съжалявам, Дейн! Просто не знам какво да кажа.

Дейн се усмихна бегло и отново пое дълбоко дъх. Болката от тези вдишвания му помагаше да забрави по-лошата болка в сърцето си.

Така не я премахваше, но я облекчаваше донякъде, правеше я физическа и достъпна за лечение.

— Какви са плановете ти сега?

Тревис сви рамене, без да посмее да срещне очите на приятеля си. Дейн добре прикриваше чувствата си без съмнение в резултат на чейенските тренировки — но все пак можеше да се види болката в тъмните му очи.

— Мисля, че ще се върна вкъщи. Положението там е лошо, Дейн, и става още по-зле. Властите в Южна Каролина вече си острят рогата. Ако изобщо някой от южните щати напусне съюза, Южна Каролина ще бъде първият, помни ми думата.

— Знам. Казаха ми, че един мой братовчед от Алабама вече е организиран взвод от снайперисти, които са се нарекли „Лексингтънските пушки“.

— Джон Хънт Морган ли?

Дейн кимна и се усмихна отново, но този път усмивката му беше леко иронична. Гласът на Тревис изведнъж се бе променил, а кръвта се бе дръпнала от лицето му.

— Искаш ли да ти дам препоръчително писмо? — попита Дейн.

За миг сините очи на младия мъж проблеснаха от ентузиазъм, но той побърза да поклати отрицателно глава.

— Не, няма нужда... За Бога, и без това на главата ти се струпа достатъчно.

Дейн сви рамене, понечи да възрази, но след това сам се възпря. Тревис беше още много млад и достатъчно романтично настроен. Ако избухнеше война, той щеше да се хвърли в първите редици, мислейки за почести и слава, и уверен, че всички божии ангели са на негова страна заради божественото право на щата му на суверенитет. Едно писмо до Джон Хънт Морган само би ускорило смъртта му. „О, Сабрина!“, проплака душата му, смесвайки в едно отчаянието му за това, че я бе изгубил, за войната, за Тревис, за „Лексингтънските пушки“. „О, моя, красива, Бри!“

— А ти какво ще правиш, Дейн?

Въпросът на Тревис го стресна и Дейн рязко обърна глава към него. Беше забравил, че момчето още седи до него.

— Ами, не съм съвсем сигурен. Може би ще си отида у дома. Но първо трябва да ида в Калифорния. Оставих доста неща недовършени,

когато... — Дейн спря изведнъж. Дали не би могъл по някакъв начин да спаси Тревис от кървавата гибел, към която го тласкаше мечтата за славата на Конфедерацията? След загубата на Сабрина неговият собствен живот струваше по-малко отколкото този на младока, който се взираше така объркано в бирата си и не искаше да погледне в очите скръбта и иронията на живота.

Изведнъж Тревис вдигна очи към Дейн. Все още изпитваше болезнено съчувствие към него.

— Мога ли да направя нещо за теб, Дейн? — неловко попита той, като знаеше, че въпросът му е глупав, но не се сещаше какво друго би могъл да попита. — Искам да кажа... за...

Дейн поклати глава почти незабавно.

— Не, но... но би могъл да направиш нещо друго, Тревис, ако наистина предложението ти за помощ е сериозно.

В очите на Дейн се таеше любопитство изражение — напрегнато, но прикрито — сякаш под повърхността се криеше някаква тайна. Тревис свъси вежди за миг, но все пак кимна. Негова беше вината, че всичко се бе объркало толкова много. Той позволи на Сабрина да се омъжи. Дори не му хрумна мисълта да провери дали Дейн Морган наистина е мъртъв.

— Всичко, което е по силите ми. Кълна се.

Дейн се поколеба още миг, обмисляйки идеята си. Донякъде предложението му щеше да бъде непочтено — да се възползва от предложената му от момчето помощ. Но това нямаше да бъде завинаги. Просто достатъчно дълго, за да изминат година-две, така че Тревис да възмъжее достатъчно, за да разбере за какво би си струвало да даде живота си.

— Би ли завел Сънденс в Калифорния заради мен? Аз имам... известна собственост в Сан Франциско и едно ранчо в Сакраменто Вали, на север от града. Исах да използвам тази пролет Сънденс за разплод, а освен това имам няколко делови начинания в града, които трябва да се нагледат.

Тревис се сви вътрешно, но кимна утвърдително. Това беше най-малкото, което можеше да стори, каза си той. Все пак щеше да приключи, преди да е започнала войната.

— Само ми кажи какво трябва да направя.

— Ще ти напиша всичко, Тревис. При всички случаи ще ти е нужен подписът ми — заради банковото пълномощно и т.н. Ще останеш да преспиш в Моура, нали?

— Да, разбира се, щом искаш.

Дейн кимна, прикривайки мрачното си задоволство с една глътка бира. Може би двамата със Сабрина бяха объркали необратимо живота си. Тревис поне имаше някаква възможност.

— А ти в Санта Фе ли отиваш, Дейн? За да я видиш?

— Искаш да кажеш... Сабрина? — Дейн застави езика си да каже името. Мъката, която го прониза, беше по-силна, отколкото бе очаквал и бе подготвен да понесе. Ударът премина през него като меч и Дейн замълча за миг, за да се съвземе. — Не, едва ли. Бракът е официален и консумиран, както сам каза, и с това всичко свършва. Тя мисли, че съм мъртъв. Може би е по-добре да продължи да го мисли, след като е омъжена и всичко останало. Защо трябва да й причинявам повече болка?

Гласът му изневери и Дейн побърза да се изкашля, удивен от нестихващата болка. Исусе, нима никога нямаше да се почувства по друг начин — само хлад в душата му, странно вцепенение и болка навсякъде, където не беше изтръпнал? Дейн тръсна глава в едно последно усилие да я прочисти, да сведе болката до такова ниво, при което би могъл да живее с нея.

— Отивам си направо вкъщи, във Вирджиния. Първо ще видя какво става там. След това може би ще отида при банкерите ни във Вашингтон и в Ню Йорк. По-добре е Юга да изтегли депозитите си от северните банки, ако ще започва война.

— А след това в Калифорния ли се връщаш?

— Ако имам време — Дейн целенасочено му отговори неясно. Ако можеше, нямаше да се върне. Нека Тревис да стои там, омотан в отговорностите за състоянието на Морганови, далеч от Юга и далеч от войната. Щеше сам да заеме мястото на Тревис в редиците на Юга. Ако умреше, със сигурност щеше да сложи край на тази душевна мъка, на тези неспирни вълни от вцепеняващо терзание.

Тревис кимна и насочи вниманието си към бирата, явно доволен от решението на по-възрастния мъж. Дейн погледна за миг към улицата, след което се извини и отиде да нагледа Сънденс в

конюшната и да си почине няколко минути, преди да е станало време за вечеря.

Но щом затвори вратата на стаята си и се отпусна на неравната постелка на тясното легло, от гърдите му се откъсна въздишка, която криеше нещо повече от умора. Сабрина! Душата му тръпнеше от печал. Ръцете му неволно се свиха в юмруци. Най-сетне пусната на свобода, скръбта го заля като приливна вълна и запрати ума и сърцето му към скалите, които бяха по-скоро горчиви, отколкото остри. „Сабрина! Моя, Бри... моя любов...“ Можеше да си представи всяко нейно докосване, усмивките ѝ, нежния ѝ смях, начина, по който вирваше брадичката си, когато я беше страх, но искаше да се престори на смела. Тя беше едновременно дете и жена, богиня и простосмъртна, сладка, а сега — жлъчна като отрова. Само за две седмици бе изгубил всичко.

Най-накрая Дейн отвори очи и се опита да спре вихрушката от спомени, картините, които проблясваха една след друга в мрака на ума му. Този път водеше към лудостта. Надяваше се, че като пусне мислите си на воля, ще почисти раната, ще я направи не толкова смъртоносна, но не беше така. Сетивата му все още пазеха прекалено ясният спомен за нея. Загубата все още беше прекалено скорошна. Може би след няколко седмици можеше да опита пак. Да позволи на една-единствена мисъл за нея да докосне ума му и да види дали ще може да я понесе. Дейн тръсна глава и се застави да стане от леглото. Почувства се замаян от слабостта, която неочаквано бе станала физическа.

Братята Морган не случиха с жените си, вцепенено си помисли той. Искаше му се да има достатъчно дух, за да се усмихне на тази шега, която излезе по-горчива, отколкото мислеше. Да, изобщо не случиха.

ГЛАВА 10

Горещото лято в Ню Мексико отмина бавно, но и през септември бе все още горещо, особено в следобедните часове. Благодаря ти Боже, мислеше си Сабрина, като си почиваше в сянката на едно от дърветата, които растяха в двора, че нощите и утрините бяха станали по-прохладни. Около нея слугите работеха и си бъбреха на испански.

„Защо не направих опит да науча езика?“ чудеше се Сабрина. Не беше присъщо за нея да бъде толкова отпусната и бездейна. Тя сви коленете си и седна върху грубо тъканата черга, докато наблюдаваше как една от жените водеше едно магаренце след себе си. Малкото животно чакаше търпеливо, навело покритата си с кафява козина глава, докато жената повдигна големите празни плетени кошове и ги постави от двете страни на товарния хамут.

Мария отиваше на пазар, придружена от няколко слуги от домакинството. Дори след като дните на индианските набези и неприятелските нападения бяха отминали, Санта Фе все още не беше напълно цивилизован град. Къщата на Клейтън, — къщата на нейния съпруг, поправи се иронично тя — беше оцеляла през онези жестоки дни. Кирпичените стени, направени от печена кал, смесена със слама, бяха дебели две стъпки — твърде здрави, за да могат индианските стрели да преминат през тях. Прозорците, направени от тънки листа слюда — все още рядкост тук — бяха здраво закрепени в дебелите стени и осигурени с железни решетки. Единственият вход в къщата беше портата, която водеше към вътрешния двор, в който се намираше тя в момента. Тя по правило беше винаги затворена и пращната улица оставаше невидима зад грамадната, висока дървена врата, подсигурана с железни пречки.

Тук, в затворения квадратен двор, къщата оставаше впечатлението по-скоро за средновековна крепост, отколкото за дом; нещо направено, за да устои на обсадите и нападенията. Сабрина се усмихна иронично при тази мисъл. Отвъд високите стени вероятно се съдържаше далеч по-малко зло, отколкото вътре, в тази мрачна къща.

През изминалите месеци, откакто Тревис беше заминал и тя беше открила противната поквара на Клейтън, бе усетила злонамереността, която цареше тук. Беше забелязала, че когато слугите мъже произнасяха името на Клейтън, в смолисточерните им очи се появяваше една странна смесица от страх и презрение. А когато мексиканките минаваха покрай него и памучните им поли и блузи с дълбоко изрязани деколтета се издуваха от полъхващия ветреца, беше съвсем ясно, че те се мъчеха да избегнат погледа му, стараяйки се да изпълнят задълженията си с огромна бързина, като че ли колкото по-скоро се отдалечаха от него, толкова по-добре. А тази припряност, със сигурност не беше нормалното им състояние. В двора около нея, половин дузина жени работеха с обичайното им лениво, невероятно спокойствие. Една жена лъскаше ценен сребърен сервиз за хранене, други няколко шиеха, а една двойка мелеше ръчно зърното на брашно, като първо омекотяваха зърното, държейки го в пепелява вода, после оформяха тънки питки, които наричаха тортилас. Но всичко това се правеше с вбесяваща мудност и липса, на каквато и да е енергичност. За момиче, отгледано и възпитано в суетнята и оживлението, което цареше във всеки град на Източна Америка, атмосферата на леност и мързел, която цареше в Санта Фе, дразнеше ужасно, а понякога караше човек направо да побеснее.

Днес, изглежда, беше точно такъв ден и момичето въздъхна неспокойно, изправи се и отиде да потърси прохладния мрак на къщата. Единствената утеха в Санта Фе бяха удобните, хубави дрехи и различните други вносни стоки и Сабрина се ползваше от този разкош. Дневната ѝ рокля от басма беше удобна, а новите ѝ кожени обувки бяха стилни и подхождаха на роклята ѝ. Не можеше да се оплаче от липса на материален комфорт в живота си. Търговците в Санта Фе доставяха красиви сребърни сервиси, внесени предимно от Мексико, както и тежки, богато украсени предмети от Испания. Имаше и други вносни стоки: вина от Калифорния и Европа; прекрасни черни шалове от кашмирена вълна, украсени с тежки ресни, които предпазваха чудесно от студения нощен вятър; картини и красиви тапети за стена. Дори храната беше разнообразна и вкусна. Овнешко, говеждо и пилешко месо допълваха обичайното меню от месо от елен и пъдпъдъци, което беше придружено от царевича, боб, жито, ориз и дори от зеленчуци и плодове — както пресни, така и сушени. Но всичко това имаше твърде

малко значение за Сабрина. Нямаше ден, през който да не пожелае да отстъпи всичко това само за един-единствен час, прекаран в снежната виелица в Скалистите планини, в палатка, направена от кожата на бизон, в легло от преплетени благоуханни борови клонки, със здравето, мускулесто тяло на Дейн, чиято тежест ѝ беше толкова приятно да усеща върху себе си.

Сабрина се спря пред блестящия дървен бюфет, излъскан така, че можеше да види отражението си в него като в тъмно огледало. Косата ѝ с цвят на пчелен мед, беше хваната назад, нещо много модно сега — Санта Фе беше твърде чувствителен към последната мода, макар че обикновено минаваха месеци, преди тя да дойде при тях. Модата изискваше косата да бъде събрана високо горе върху главата, а после да се пусне да пада като „водопад“. Горещото слънце беше докоснало бузите ѝ, които бяха порозовели и тя осъзна без високомерие, че никога не е била по-красива. Това също беше без значение за нея. Съществуваше само един мъж, който тя желаше да се люби и да се възхищава на прелестта ѝ, един-единствен мъж, за когото тя пазеше красотата си, предлагайки му я като дар за своята безпределна любов.

Този мъж не беше нейният съпруг Клейтън Лоуъл. Последният ѝ беше осигурил най-удобно физическо съществуване. А тъй като Дейн беше мъртъв, какво значение имаше всичко останало? Клейтън не ѝ отказваше нищо. Нито рокли, нито блестящи бижута. Той се държеше извънредно сърдечно с нея, като изглеждаше искрено обезпокоен да не би тя да промени отношението си към него и да го напусне. Това ново поведение будеше съжаление, но беше и много трогателно. Тъй като по-голямата част от живота беше вече зад гърба му, Клейтън не притежаваше много, което можеше да ѝ предостави. Дори сега, когато вече имаше съпруга, той нямаше да може да има деца. Тя можеше да го придружава вечер на някоя забава или когато отиваше да играе комар в някое от най-добрите заведения в града, но само толкова. Беше шокирана да види там жени, които пушеха, и то не нещо друго, а пури! Но тези разходки бяха рядкост. Дните понякога минаваха, без да разговарят помежду си. Тя яздеше, шиеше, опитваше се да организира домакинството или четеше. А прочетеното я убеждаваше, че Тревис нямаше да се бави дълго в Денвър. Той щеше да се върне вкъщи, в плантацията на семейството си, която се намираще недалеч от Чарлстън. Гневните ветрове, които разпалваха пламъка на

нетърпимостта между хората, бяха ветровете на приближаващата война.

— Сабрина, скъпа моя.

Тя трепна и се обърна стресната, тъй като беше прекалено много погълната от мислите си, за да го чуе, когато той влезе в стаята.

— О, Клейтън... добър ден.

— Отивам в града, до пощата. Би ли желала да дойдеш с мен? — дебелиите му устни скриха усмивката му.

Отиваше да провери дали беше пристигнало писмо от Гарвис Треймор. Веднага след сватбата беше писал на пастрока на Сабрина, който би трябвало да е получил писмото му до средата или най-много до края на юли. Очакваше отговора от три седмици, заедно с поздравленията, придружени от порядъчно голяма банкова сметка.

Сабрина поклати глава. Денят беше твърде горещ, а компанията — непривлекателна.

— Благодаря ти, Клейтън, но не днес. Ще се видим за вечеря — кимна приветливо с глава и тръгна към стълбището.

Мексиканците наричаха „сиеста“ следобедната дрямка, която всички взимаха, докато слънцето печеше безжалостно и не можеше да се излиза. Тази дума й звучеше много привлекателно днес.

Тя се заизкачва бавно по стълбите. Ръката ѝ се плъзгаше нагоре по извития дървен парапет. Кристалният, позлатен полилей висеше от дясната ѝ страна. Изрязаните му стъкла разлагаха светлината в цветовете на дъгата, които си играеха по белите гипсови стени и тавана. Тази гледка не беше толкова красива за нея, колкото живата кристална чистота на потоците, бълбукащи високо горе в планината, там, където, размишляваше тъжно тя, планинската пъстърва се мяташе в огряната от слънцето вода, а после се изгубваше някъде в сенките, там, където Дейн се беше смял на глас, докато тя се мъчеше да се научи да лови риба така, както я ловяха индианците, опитвайки се да забие върха на копието в тялото на движещата се бързо пъстърва.

— Сеньора?

Сабрина извърна рязко главата си по посока на потайния шепот на Кармелита. Миг по-късно момичето тръгна бързо към нея.

— Сеньора? Отнася се за онези мъже гринго, за които вие ме помолихте да проверя в затвора... — Черните очи на Кармелита гледаха неспокойно и Сабрина ѝ направи знак да я последва в стаята ѝ.

Когато влязоха вътре, тя се обърна и затвори тежката врата, преди да поднови разговора.

— Да, Кармелита. Бригс и Сампсън. Намери ли ги?

— Не, сеньора. Вече не са в затвора, но се страхувах да попитам шерифа за тях. Той е приятел на съпруга ви.

Сабрина трепна ужасена. Бригс и Сампсън не бяха в затвора? Но Клейтън я беше уверил...

— Един мой приятел живее близо до затвора, сеньора. Той ми каза, че тези мъже не били задържани там. Маршалът на Съединените щати дошъл миналия месеци си отишъл, без да вземе затворници със себе си.

Сабрина зяпна момичето.

— Но... но, Кармелита, те трябва да бъдат... те бяха... — истината изплува постепенно в съзнанието ѝ и едновременно с това я завладя гневът и отчаянието. Тя беше станала подозрителна не към Клейтън, а към правосъдието в Санта Фе, когато не беше обявено, че двамата мъже са в списъка на престъпниците, обявени за съдебно дирене. Но може би за това не беше виновно правосъдието в Санта Фе. Може би всичко това беше работа на Клейтън. А ако я беше излъгал за това, не можеше ли също да я излъже и за други неща? — Никога не са били в затвора?

— Не са били, сеньора. Поне така казва моят приятел.

Студена ярост разтърси Сабрина и тя си пое дълбоко дъх, като се пресегна и се хвана за рамката на леглото, за да запази равновесие. Кармелита бе пребледняла и докосна сковано младото момиче. Тя харесваше добрата, любезна сеньора и я съжаляваше, когато я виждаше да седи самотна в мрака през дългите нощи.

— Сеньора, добре ли сте?

— Да... и не — тихият смях на Сабрина бе изпълнен с горчивина и болка и тя си пое отново дъх, мъчейки се да се съсредоточи върху вестите, които ѝ беше донесла Кармелита. — Изглежда, Дейн ме е научил да имам доверие в мъжете... той, а след това и Тревис... и аз им се доверявах твърде често, както стана и сега.

Мексиканката слушаше мълчаливо, очите ѝ гледаха смутено, но със съчувствие и разбиране.

— Дейн, сеньора? Това е мъжът, когото обичате?

Кармелита произнесе името му по странен начин, но не това беше причината Сабрина да се втренчи удивена в момичето. Тя никога не беше продумвала и една-единствена дума за Дейн пред нея. В целия град само Клейтън знаеше тази история.

Кармелита се изчерви под погледа на Сабрина и се извърна настрани, като сви извинително рамене.

— Простете ми, сеньора. Аз не любопитствам.

Тя понечи да си тръгне, но Сабрина се пресегна бързо и я хвана за ръката.

— Не, не е това, но как разбра за него, Кармелита? Аз никога не съм говорила...

— Очите ви ми казаха много неща — Кармелита сложи мургавата си ръка върху ръката на господарката си. — Аз съм млада жена. А още, вие не се усмихвахте и не се шегувахте с *miu hermoso hombre*, Тревис, а вместо това се омъжихте за един стар мъж и сега плачете нощем, когато мислите, че другите няма да ви чуят. Каква може да е причината за това, освен съществуването на друг мъж, сеньора? Мъж, на когото ръката ви не може да бъде дадена...

Сабрина поклати бавно златистата си глава, а гласът ѝ беше станал нежен от нахлулите спомени.

— Този мъж взе не само ръката ми, Кармелита, но и сърцето ми. Онези двамата мъже, за които те питах преди малко... те го застреляха в гърба, когато ме отвлякоха от него. Ох, Дейн... — гласът ѝ заглъхна и тя се отпусна тежко върху копринената покривка на леглото си, повдигна ръце и покри с тях лицето си. — Дейн, какво да правя сега? Как да разбера дали ме е лъгал Клейтън и ако ме е излъгал, какво да правя?

Кармелита потрепери и се прекръсти. Жителите на Санта Фе бяха много суеверни. Испанското наследство на болезнен страх от греха, стреса и лошите предзнаменования бяха трудно преодолими, а Американският флаг беше издигнат на пилоната на площада преди малко повече от десетилетие. А тук нейната млада господарка викаше един дух да дойде и да разговаря с нея.

Сабрина повдигна бавно главата си, опитвайки се да мисли разумно. Изглежда, че злата съдба я преследваше. През изминалите две години, без значение какво опитваше, в каква посока поемаше, какво решение вземаше, всичко се оказваше погрешно, всяко

прекрасно нещо се превръщаше при съприкосновението си с нея в злина. Всичко, освен едно нещо... когато тя отвори ръцете си за Дейн Морган. Да, а не беше ли повален от куршум седмица по-късно, не умря ли в същите тези ръце?

— Трябва да знам, Кармелита — прошепна тихо тя. — Това беше условието, което аз поставих при брака си със сеньор Лоуъл — той трябваше да има грижата тези двама престъпници да бъдат убити. Ако не е направил това, то тогава не е изпълнил условието в нашата сделка и аз няма да стоя повече тук като негова съпруга.

— Но свещеникът, който ви венча...

— Аз не съм католичка, Кармелита и мога да се разведа, ако трябва.

Как щеше да стане това, питаше се тя, когато една жена дори не можеше да даде свидетелски показания в съда?

— Аз мога да ви помогна, сеньора — предложението на Кармелита бе един изплашен шепот, но Сабрина докосна ръката ѝ с надеждата на отчаян човек. — Мъжете гринго в този град пият, играят заедно комар и говорят високо, като мислят, че прислужниците мексиканци не разбират английски. Но повечето от нас схващат разговорите им и разбират това, за което се говори. Ще кажа на братята ми да помолят приятелите си да слушат внимателно.

— Бог да те благослови, Кармелита — очите на Сабрина се изпълниха със сълзи и тя премигна, за да ги прогони. — Но им кажи да бъдат внимателни. Ти също бъди внимателна. Изглежда, че аз... не нося щастие на тези, които се опитат да ми помогнат — премигна отново тя и изтри с ръката си единствената сълза, която се плъзгаше по бузата ѝ. — Нека да слушат за двама мъже гринго, на име Бригс и Сампсън. А също така — добави бързо тя, тъй като една нова дори посмразяваща мисъл я порази — питай прислугата в домакинството дали съпругът ми някога е говорил, или писал на мъж на име Гарвис Треймор. Можеш ли да направиш това?

Кармелита кимна с глава. Помощта, която искаха от нея, не криеше никаква опасност. Слугите клюкарстваха непрекъснато за това, което ставаше в къщата, за сеньор и съпругата му, за грингото. А към сеньор никой не показваше никаква обич или привързаност.

— Да, разбира се. Веднага ще се заема с това, сеньора — тя отиде до леглото и отметна завивката. — Трябва да си почивате,

сеньора Лоуъл. Много сте бледа.

Сабрина кимна с глава, подчинявайки се на съвета на жената. Не че усещаше нужда от почивка, но все още не смееше да се изправи срещу Клейтън Лоуъл. Наистина, щеше да използва като претекст неразположението си тази вечер и нямаше да слезе за вечеря.

— Благодаря ти, Кармелита. Всъщност „благодаря“ изглежда твърде малко за това, което искам да изкажа. Бог да те благослови може би ще е по-добре.

В какво странно положение се намираше, размишляваше мълчаливо тя, когато легна между хладните ленени чаршафи, а Кармелита затвори вратата зад себе си. Да зависи от помощта на младата мексиканска прислужничка, да се чувства така, сякаш целият ѝ живот зависеше от това. Колко месеца бяха изминали, откакто Сабрина Уелс бе твърде горделива дори да разговаря с едно толкова понискостоящо същество, камо ли да си позволи да му се доверява и да го моли за помощта му?

Помощта идваше от странни места наистина, реши тя, чудейки се дали Господ не възнамеряваше да ѝ даде урок, като ѝ изпращаше цялото това нещастие и мъка. Как беше презирала дори Дейн в началото, как беше негодувала срещу насилствените изпитания, на които беше подложена по време на пътуването през равнините. Ами селището на чейените? Сега, когато споменът за онова скъпо за нея време изплува, тя си спомни за индианците, за Бягация вълк и Сладката череша, които бяха далеч по-прекрасни отколкото много от богатите хора тук, в Санта Фе. А освен това, съществуваше и Тревис, който беше олицетворение на южняка американец и беше готов винаги да ѝ помогне, ако Клейтън Лоуъл се окажеше — както щеше да каже Дейн със своя провлачен говор — змия в тревата. А сега Кармелита... Сабрина въздъхна и затвори очи, макар че нямаше намерение да спи. Нямаше да се предава нито сега, нито после, закле се в себе си тя. Нямаше да позволи на съдбата да възнагради мъжете, които... които бяха убили Дейн и я използваха за своите користни цели. Щеше да стигне до дъното на всичко това и после щеше да стори това, което трябваше да се направи. Но първо трябваше да почака за сведенията, които Кармелита щеше да ѝ даде...

Измина повече от седмица, без каквото и да е доказателство, което да оправдае или да разобличи Клейтън Лоуъл. Сабрина стана по-

неспокойна и унила от напрежението и от неведението, в което се намираше. Същевременно трябваше да се преструва, че всичко беше наред, страхувайки се до смърт, че и най-безобидната дума, изплъзнала се случайно от устата ѝ, или неволна гримаса на лицето ѝ ще го сигнализира за подозренията, които тя изпитваше към него. Само да можеше да повярва, че той беше наистина това, за което се представяше — един стар приятел на баща ѝ, един застаряващ мъж, безпомощно привлечен от обаянието на една млада жена. Тогава тя нямаше да се страхува и да внимава как се държи пред него. Но съществуваше и друга възможност, която я плашеше — че Клейтън Лоуъл не беше приятел на Джонатан Уелс, а на Гарвис Треймор, и че се беше оженил за нея с помощта на нейния пастрок, за да си подсигури богатството на Уелс. В такъв случай Сабрина знаеше добре, че една грешка можеше да струва животът ѝ.

Клейтън нямаше да ѝ позволи да напусне, не и когато залогът бе един милион долара. По-удобно беше да бъде женен за нея, а ако тя му създава неприятности, да остане вдовец. Щеше да наследи тлъстия дял от богатството ѝ. Какво приятно време ги очакваше тогава двамата — Клейтън Лоуъл и Гарвис Треймор — благодарение на бащините ѝ пари и на нейната смърт.

— Сеньора?

Кармелита се вмъкна безшумно в стаята, като държеше в ръка голям сгънат лист хартия. Безпокойството, което личеше в святкащите ѝ черни очи, показваше, че писмото съдържаше нещо, което я караше да се страхува, да не бъде хваната с него. Сабрина тръгна бързо към нея и като сниши гласа си, попита:

— От Тревис ли е, Кармелита?

Тя се пресегна с надежда към листа, но прислужничката поклати глава. Лицето на Сабрина отново помръкна, а сърцето ѝ натежа от мъка и безнадеждност. Беше писала на Тревис на шести септември, а сега вече беше шестнадесети. Имаше достатъчно време писмото да стигне до Денвър и да се върне, но тя все още хранеше надежда.

— Анджелина ми го даде — мургавото лице на Кармелита беше преbledняло странно, когато подаде листа. Тя не можеше да чете на английски, но писмото излъчваше едно неприятно усещане. Не вярваше, че като го прочете, настроението на младата господарка ще се подобри. — Каза, че е пристигнало днес с пощенската кола и сеньор

Лоуъл специално е отишъл да го вземе. Когато го прочел, той изругал и го хвърлил в огъня. Тя била много изплашена, но когато той излязъл от стаята, успяла да го извади от огъня.

Сабрина преглътна с мъка, като се взираше в писмото, обгорелите краища, на което се сипеха на пода при досега с пръстите ѝ. Тя го разгърна внимателно. Сърцето ѝ подскочи при вида на познатия ѝ светлобежов тънък пергаментов лист, същия, който нейният пастрок използваше.

Печатът на хартията потвърди най-лошите ѝ страхове. Тя се вгледа за миг в инициалите, замаяна от яростта на спомените, които те предизвикаха; спомените за онази първа шокираща сцена в нощта на смъртта на майка ѝ и двете години на порочна игра, в която бе принудена да участва, за съня, който ѝ се беше присънил — онзи сън, който я беше събудил в снежната буря недалеч от планината Лукаут, когато беше видяла пастрока си да се смее, застанал до безжизненото тяло на Дейн, с димящ пистолет в ръката си. Ръцете ѝ потрепераха леко, когато разгърна останалата част от хартията и си наложи да чете:

Поздравления, скъпи Клейтън, за добре свършената работа! Очаквам, че ще бъдеш образец на съпруг и малкото моме ще бъде щастливо в брачното си гнезденце. Разбира се, ние ще постигнем такова споразумение, което да задоволи и двамата ни, като се има предвид богатството, което тя трябва да наследи на 8 април 1986 година. Сигурно ще се съ согласиш с мен, че на мен се пада правото на лъвския пай, но тези парични подробности можем да обсъдим по-късно. За съжаление, относно твоята молба да изпратя веднага доста голям банков чек, трябва да те информирам, че обстоятелствата и чувствата, които Севера питае към Юга, правят невъзможно изпращането на такава голяма сума. Наистина, телеграфирал съм на нашия банков съдружник в Сан Франциско, за да потвърдя изпращането на пет хиляди долара до теб. Разбирам, че това представлява само една незначителна част от това, за което молиш, но то трябва да те удовлетвори засега, докато Сабрина стане пълнолетна.

Пожелавам още веднъж и на двама ви безоблачно
щастие в съвместния ви живот!

Искрено твой:
Гарвис Б. Треймор

Ръцете на Сабрина трепереха толкова силно, докато четеше писмото, че когато свърши, го изпусна на пода. Беше го сторила, беше паднала в капана на пастрока си... Беше едно да оправдава себе си, че го е извършила в състояние на шок от смъртта на Дейн, обхваната от едновременно надежда и страх, че носи неговото дете; беше се надявала Бригс и Сампсън да бъдат убити за постъпката си. Но грубата реалност, в която бе попаднала, беше съвсем друго нещо. Каквато и да беше причината, резултатът беше същият. Беше се омъжила за доверен на пастрока си човек. И сега, след като Гарвис Треймор беше разрешил този непристоен въпрос, Клейтън Лоуъл душеше за богатството на фамилията Уелс.

О, да, поздравяваше се тя с присмех, браво, Сабрина! Наистина, браво! Затвори очи и дълбоко пое дъх, без да забележи кога Кармелита се наведе, взе писмото и го хвърли в слабия огън, който гореше в ъгъла на стаята. Трябваше да избяга и да се опита да намери Тревис. Молеше се да бъде все още в Денвър и да не е поел пътя към Сейнт Луис, а оттам за дома си в Южна Каролина. Не можеше да си представи, че ще трябва сама, без да има кой да ѝ помогне, да го последва надолу към Чарлстън. Въпреки че ако се наложеше, щеше да го направи.

— Сеньора Лоуъл?

Сабрина отвори очи, а гласът ѝ прозвуча като злобно съскане във вечерния здрач.

— Не ме наричай така, Кармелита! Никога повече не ме наричай така! — тя повдигна ръката си и я притисна до очите си, мъчейки се да си възвърне самообладанието. — Съжалявам, Кармелита. Не исках да бъда груба с теб, но... разбира се, че трябва да ме наричаш така, нали? Тъй като е точно това, което съм! — потрепери тя, обгърнала раменете си с ръце, като че ли да се предпази от неочакван хлад.

— Писмото не беше това, на което сте се надявали?

Сабрина успя да се усмихне и поклати глава.

— Боя се, че не е това, което чаках, макар и да мисля, че трябваше да го очаквам. Трябва да избягам оттук, Кармелита, и да се опитам да намеря твоя *hombre muy hermoso*, Тревис, въпреки че само един Господ знае как ще стане това.

Трудностите за едно такова начинание изглеждаха непреодолими и храбростта на Сабрина за миг ѝ изневери.

Да тръгне сама за Денвър? През планините, пълни с гърмящи змии, скорпиони, планински лъвови, мечки и индианци? Как можеше да избегне възможността да се изгуби в тази непреодолима пустош? Е, пътят беше лек и добре маркиран до Моура и Форт Юниън, после минаваше през Испанските върхове, прохода Рейтън — нямаше начин да се загуби. Понякога оттам минаваха и товарни каруци, особено ако пустинята Симарон се окажеше суха или пък беше пълна с ярко оцветените индианци от племето команчи. А след прохода Рейтън накъде щеше да тръгне? Можеше ли да си спомни достатъчно, за да възстанови пътя, по който беше минала? Щеше ли да намери Саут Парк, където Дейн беше убит? Щеше ли да го види да лежи там неподвижен, а костите му да се белеят, огрени от есенното слънце? Внезапно потрепери и промени решението си. Не можеше да рискува. Здравият разум ѝ подсказваше, че никога нямаше да може да преживее тази гледка.

— Кармелита, къде мога да отида? Има ли някое друго село, или град близо до Санта Фе? Някое място, от което мога да взема дилижанс например? Или влак?

Прислужничката се втренчи шокирана в нея за миг, после каза:

— Искате да пътувате сама? Но това е много опасно. По-добре да почакате за *hombre muy hermoso*, който сигурно ще дойде.

— Не мога да чакам, Кармелита. Тревис може вече да не е в Денвър. Може да е тръгнал на Изток.

Младата мексиканка поклати глава. Всичко това тук отиваше на зле.

— Дилижанси минават и оттук, сеньора. Но ако е пристигнал днес, ще дойде отново чак след седмица, а може и след две. Не знам точно.

Сабрина се намръщи и отиде до прозореца, взирайки се надолу във вече тъмния двор. Как можеше да се махне оттук час по-скоро? Тя остана мълчалива няколко минути, а после лека усмивка се появи на

устните й. Джошуа Карвър! Той й беше предложил приятелството си. А той й дължеше нещичко. О, със сигурност, той й дължеше нещо!

— Нека братята ти разберат дали един gringo, на име Джошуа Карвър, се намира все още в Санта Фе. Разбери къде живее, ако можеш. Той може да ми помогне да се махна от града.

— Искате да напуснете Санта Фе, сеньора? Сигурна ли сте, че това е, което желаете? — попита Кармелита.

Сабрина се замисли само за миг и кимна с глава. Тя бавно се обърна и като пристъпи напред, постави ръката си върху треперещата ръка на момичето, за да го успокои:

— Нямам друг избор, Кармелита. Трябва да замина. Животът ми може да се окаже в опасност, ако остана тук. Ще замина и никога вече няма да се върна. А след като аз замина, ти също никога не трябва да се връщаш тук. Имам маса пари, останали от това, което сеньор Лоуъл ми е давал, за да пазарувам. Ще се опитам да ти уредя място в някое друго семейство, а ако времето не ми стигне, ще ти дам достатъчно пари, за да съм сигурна, че няма да се тревожиш за това — Сабрина се опита да се усмихне, преди да пусне ръката на момичето. — Приеми само още един урок от твоята нещастна господарка. Когато се омъжваш за своя млад възлюбен, гледай да си сигурна, че той проявява по-голям интерес към теб самата, отколкото към парите ти. Върви си сега, преди сеньор Лоуъл да се чуди къде си била. Има да обмислям много неща.

Дейн се настани на един от удобните кожени столове, които бяха наредени около камината, с желанието да почувства къщата в плантацията във Вирджиния повече като дом. Тази вечер беше студено, нещо необичайно за Вирджиния и слабият огън блещукаше пред него. Неговата топлина се отразяваше добре на обутите му в меки кожени ботуши за езда крака, а светлината, която излъчваше, придаваше блясък на тъмния, с цвят на янтар коняк в чашата, която Дейн държеше. Той остана загледан в огъня известно време, а после повдигна инкрустираната кристална чаша и пие глътка от питието.

Хубав коняк, реши той, като се усмихна леко. Разбира се. Хубав коняк, хубави цигари и хубави коне — тройната гордост на дядо му. Земята беше служила дълго, докато накрая се бе изтощила, и сега повече от плодородните памукови и тютюневи полета в плантацията

на Вирджиния се превърнаха в пасища. Лъскави породисти животни пасяха там, където само преди сто и петдесет години първите представители на фамилията Морган бяха изсекли горите по тези места — сто и петдесет години на богатство, могъщество и приятен живот, които можеха толкова лесно да бъдат заличени от войната, която се готвеше да избухне. Конете щяха да бъдат конфискувани за кавалерията, домашните запаси щяха да бъдат прибрани за войската, земята вероятно щеше да бъде стъпкана и напоена с кръв, елегантната стара къща в имението щеше да бъде опожарена или превърната в офицерски щаб. Нямаше ли след година ботушите на някой майор янки да оставят калта от полетата на Вирджиния върху блестящия дървен под в къщата, унищожавайки брюкселския килим, постлан във фойето? Нямаше да бъде изненадан от това.

— Дейн?

Той извърна глава в посоката, от която идваше гласът на майка му, като се помъчи да се усмихне, въпреки безнадеждността, която чувстваше.

— Стоиш до късно, сине.

Дейн стана, когато тя влезе, взе ръката ѝ и се наведе да я целуне по бузата.

— Току-що се прибрах. Мислех, че си заспала.

Тя махна с ръка към него, правейки му знак да седне и пристъпи към другия стол.

— Може ли да седна при теб?

— Разбира се.

Дейн почака, докато тя седна, после се пресегна, за да загаси тънката пура, която бе запалил.

— О, не я гаси — усмихна се тя. — Продължавай да пушиш това миризливо нещо. Вече си твърде голям, за да те поучавам.

Дейн се усмихна на подчертано южняшкия акцент, който майка му беше запазила през годините. Тя беше родена в Джорджия и никога не беше позволила на жителите на Вирджиния да забравят това. Но баща му я беше обожавал и дори дядо му я беше приел, — а старият джентълмен приемаше много малко хора до себе си.

— Не си се променила много, мамо. Във всеки случай съм радостен от това.

Тя разгледа внимателно лицето на сина си. Може би тя не се беше променила, но той не беше същият. Беше все още красив, помисли си тя, силата на вътрешното му „аз“ се излъчваше от всяка черта на лицето му — сила, която притежаваше дядо му; не приличаше на баща си и на брат си. Чудесен син! Гордост за всяка майка! Но нямаше ли някаква дълбока, скрита мъка в сивите му очи? Все още Тара ли беше причината? Или имаше още нещо? Нещо ново? Нямаше да пита, реши тя. Ако той евентуално пожелаеше да говори за това, тя щеше да го изслуша. Нека обlige раната си на спокойствие. Или, поправи се тя уморено, на такова спокойствие, каквото Вирджиния може да предложи. През септември спокойствието беше рядка стока в кипящия Юг.

— Какво казаха хората на Джонстън тази вечер, Дейн?

— Обичайните приказки — че няма да оставят никакви жалки северняци да им казват как да живеят живота си; че един южняк джентълмен струва колкото петдесет проклети янки.

— Е, тогава ти би трябвало да струваш колкото неколкостотин янки, Дейн, като знам как яздиш и стреляш, и с това, което научи от Запада.

— Мамо — въздъхна неспокойно Дейн, — мога да се видя, яздейки като фурия срещу цял ескадрон янки, един срещу двеста, а южняците ще са сигурни, че аз ще победя.

Тя се намръщи на сарказма му и докосна почернялата от слънцето ръка на сина си.

— Защо не се върнеш в Сан Франциско, сине? Тази война не е за теб. Това вече дори не е твоят истински дом.

Дейн сви рамене и за известно време остана мълчалив.

— Ще замина, ако това е твоето желание, майко. Ела с мен на запад.

Той се обърна, за да посрещне погледа ѝ. Сивите му очи гледаха въпросително.

Майка му се поколеба за миг и поклати глава, като се усмихна решително, но същевременно и тъжно.

— Не, аз няма да замина, Дейн. Баща ти и брат ти са погребани тук, а освен това съм вече една стара жена. Не искам да ги оставям. За теб е друго. Изминаха повече от десет години, откакто — тя се спря смутена, — откакто ти замина с клипера за Сан Франциско. През

всичките тези години ти си бил у дома само веднъж, когато трябваше да погребем брат ти.

В стаята внезапно полъхна хлад от спомена, който изплува в един миг с абсолютна яснота — студен и призрачен. И само за миг очите на майка му зададоха стария въпрос, докато гледаше, без да вижда красивото лице на сина си. Беше ли се любил той с жената на брат си? Имаше ли някаква доза истина в обичайната жестока подигравка на Тара, отправена към нейния отчаян съпруг, и имаха ли те връзка с неговата смърт?

— За Бога, Дейн, защо стоиш тук и се забъркваш в една война, в която не е необходимо да участваш. Върни се на запад. Намери някое хубаво младо момиче и се ожени за него.

Не го каза предумишлено. Дори не очакваше някаква реакция от негова страна, но болката, която за миг премина по лицето на сина ѝ, не можеше да остане незабелязана. Шокирана, тя спря да говори, вирайки се мълчаливо в него. Както бързо се беше появила болката на лицето му, така бързо и бе изчезнала, но тя не можеше да бъде заблудена от това, което бе видяла. Това не беше само Тара, този стар призрак, който отказваше да умре. Мили Боже, не. Тя отрече мълчаливо тази несправедливост. Не и за двамата ѝ синове, които бяха толкова прекрасни и добри. Това не беше честно!

— Коя е тя, Дейн?

Той остана мълчалив известно време, обмисляйки дали да отговори. Взираше се в пламъците на горящия огън, като че ли той можеше да му помогне.

— Едно момиче на име Сабрина — отговори накрая той и въздъхна. — Открих я в един дилижанс, който команчите нападнаха.

— И?

— И тя се омъжи за друг — той остави настрана чашата си с коняк с неспокоен жест. — Остави, Мома. За Бога, нека не говорим за това.

Тя го изгледа продължително. Болка сграбчи сърцето ѝ. После кимна с глава. Повече от неговите очи ѝ говореше фактът, че той се обърна към нея с галеното име, което използваше като дете... Мили Боже, колко ли години бяха изминали, откакто я беше наричал Мома? Тя преглътна, за да прикрие страданието, което изпита, и се пресегна, за да докосне за миг ръката му, преди да стане.

— Мисля, че съм изморена, скъпи. Ти също трябва да си легнеш. Утре ще ходиш на лов с братята Марш, помниш ли?

Дейн кимна с глава, като успя да се усмихне и се изправи на крака. После я целуна за лека нощ, доволен, че тя не се опита да срещне очите му точно в този момент.

— Да, знам. Ще си легна след малко — това беше лъжа и той го знаеше — дори повече, той знаеше, че и майка му го знаеше. Но тя не каза нищо и той й беше благодарен от цялата си душа. — Приятни сънища, мамо.

Той я наблюдаваше, докато излезе от стаята и затвори плътно махагоновата двойна врата зад нея. После отново седна и като отпи от коняка си, запали пурата. Предстоеше му още една дълга, безсънна нощ. Беше разбрал, че спомените за Сабрина не можеха да избледнеят лесно, когато се събудеше. Горчиво-сладката радост от тях — болката и удоволствието, щяха да го държат в плен, докато накрая пълното изтощение и твърде многото изпит коняк щяха да извадят острието на ножа на страданието от тялото и душата му.

Сабрина облече костюма си за езда — дълга черна пола, която падаше свободно над хубавите черни ботуши, бяла копринена блуза с дълга като шалче връзка и плоска, черна испанска шапка, също като тези, които носеха caballeros. Тя харесваше тоалета си, харесваше неговата простота и удобство. Беше решила да го облече при бягството си от къщата на Клейтън Лоуъл, когато братята на Кармелита откриеха местонахождението на Джошуа Карвър. Странно, усмивката й беше истинска, докато слизаше по широкото, вито стълбище, което водеше към фойето. Настроението й се беше подобрило, след като миналата нощ взе решение да избяга и се усмихна, когато си представи врявата и бъркотията, причина, за които щеше да бъде нейна милост, само ден или два, след като Клейтън се събудеше и разбереше, че тя си беше заминала.

— Здравей, Клейтън — усмихна се тя, поздравявайки го по-топло от обикновено. — Отивам на пазар. Може ли да...

— Не, никъде няма да ходиш.

Сабрина го зяпна с отворена уста, а усмивката й помръкна. Клейтън само погледна навъсено закуската пред себе си — яйца и наденица, кейк и плодове.

— Откакто сме се оженили, единственото, което правиш, е да харчиш пари — малките му като на прасенце очички се повдигнаха и се насочиха с укор към нейните очи, в които се четеше възмущение и ужас. Той се усмихна, явно наслаждавайки се на реакцията на Сабрина. — Ако продължаваш така, ще стигна до просешка тояга.

Сабрина си помисли моментално за петте хиляди долара, които в действителност бяха нейни пари — пари, които той беше получил вчера от Гарвис Треймор.

— Преди да се оженим, ти ми каза, че си бил много богат човек, Клейтън — смарагдовозелените ѝ очи блестяха предупредително, докато говореше. — Каза ми, че мога да харча, за каквото си искам.

— Промених решението си, Сабрина. Няколко... ъ... инвестиции, на които разчитах, не се оказаха толкова печеливши, колкото предвиждах.

Сабрина хапеше устните си, за да не каже това, което ѝ се искаше. Щеше да бъде фатално, ако той разбере колко много знаеше тя в действителност.

— Но Клейтън, скъпи — отговори ласкаво тя, — трябва да си набавя само някои дребни неща.

Тя наистина се нуждаеше от тях. Имаше нужда от някои неща, които щяха да улеснят бягството ѝ — консерви, говеждо месо, куфарче с кухненски прибори и револвер, макар че тя никога в живота си не се беше опитвала да използва мъжко оръжие и не беше сигурна дали ще може да си служи с него при необходимост. Тя все пак трябваше да притежава такова оръжие, а също и да се научи да го използва.

— Казах, не! Върви се преоблечи и се заеми с нещо полезно — добави Клейтън.

— Няма! — отказът на Сабрина изразяваше отчасти гнева ѝ, отчасти отчаянието ѝ и тя тръгна към вратата, повдигнала предизвикателно брадичката си.

— Върни се тук, жено!

Заповедта на Клейтън изсвистя като изстрел и противно на себе си, Сабрина се спря мигновено, обзета от внезапен страх. Сърцето ѝ биеше панически в гърдите. Никога не го беше чувала да говори с такъв тон. От него лъхаше студенина и ясно доловила заплахата. Ако тя все още не подозираше, че неговата доброта и любезност бяха фалшиви, то тази единствена заповед трябваше да ѝ го покаже.

— Достатъчно дълго си се разпореждала сама със свободното си време, Сабрина. Великодушно ти дадох повече от достатъчно време, за да забравиш своя покоен любим. Сега ще започнем да живеем така, както аз искам — каза той. — Това означава, че ще правиш само това, което аз ти позволя. Това означава също, че ти ще започнеш отново да изпълняваш съпружеските си задължения към мене.

Той облиза устните си, когато каза последното изречение и очите на Сабрина светнаха ядовито.

— Никога! — изсъска тя. — Никога! Не и след това, което видях в спалнята ти онази нощ.

— Ще го забравиш, Сабрина, ще го забравиш заради собственото си спокойствие. Ти си омъжена за мен. Харчиш щедро моите пари. Ти също ще...

— Преди това ще умра — обърна се тя и се затича към двора, а Клейтън хукна след нея. Ръката му я сграбчи, преди да успее да излезе и като я завъртя, тя се озова с лице към него. — Ще пиша на Тревис! Той знае условията, при които се съгласих да се омъжа за теб и...

— Твоят покровител си отиде, Сабрина. Изпратих писмо на адреса му в Денвър преди повече от месец и тази седмица то се върна неразпечатано — той се спря и ненадейно се усмихна, повдигайки веждата си. — Може би ще се обърнеш към пастрока си, Сабрина, но ми се струва, че вие двамата не се обичате много, нали?

Тя отвърна на погледа му трепереща под напора и силата на яростта си. В никакъв случай не можеше да спи с него. Сега, след като знаеше, че той беше виновен за пролятата кръв на Дейн...

— Не се ли страхуваш вече, че мога да те напусна, Клейтън?

Изражението му незабавно се промени, тъй като думите ѝ засегнаха чувствителната струна — парите. Беше немислимо тя действително да може да го направи, разбира се — някак си да разтрогне или да анулира този брак. Но все пак...

— Къде ще отидеш?

Сабрина си наложи да се засмее, чувствайки как той леко отпусна ръката ѝ. Да, тази заплаха още вършеше работа, поне засега, но докога?

— Едва ли очакваш да ти кажа, нали, Клейтън?

Той я изгледа, търсейки в преbledнялото ѝ лице отговора на въпроса си. Беше разпитвал тук-там за кончината на Дейн Морган,

страхувайки се, че някой може да го последва, за да отмъсти за смъртта на мъжа. На Бригс и Сампсън едва ли можеше да се разчита да запазят в тайна неговото участие в тази работа до безкрайност — малко повече уиски и кой знае какво щяха да направят или кажат тези идиоти. Той беше шокиран и ужасен, когато откри, че Дейн Морган владееше и управляваше на дело цяла една империя в Сан Франциско. И още, ако момичето знаеше за това, никога нямаше да се омъжи за него, Клейтън Лоуъл, нали?

Сабрина се заслуша в тишината с нарастващо облекчение. Поради някаква причина, Клейтън, изглежда, вярваше, че тя наистина имаше къде да отиде, ако избягаше от него! Тя се възползва от преимуществото си и надменно дръпна ръката си, за да се освободи от пръстите му.

— А сега ме остави, Клейтън! Ще отида до града и ще се върна за обяд.

Тя се обърна, преди той да възрази и излезе бързо в огрения от септемврийското слънце двор, като направи знак на Жуан да доведе коня ѝ.

Усещаше как очите на Клейтън пробождат гърба ѝ, но после това чувство отмина. Тя се сдържа да не погледне назад, докато ѝ помагаша да се качи на червено-кафявият скопен кон. Къде ли според Клейтън тя можеше да отиде? Въпросът я озадачаваше, интригуваше я и тя се намръщи замислено, докато яздеше по прашните, нагрети от слънцето улици на Санта Фе. Може би Тревис бе казал нещо на Клейтън. Може би Клейтън мислеше, че тя щеше да последва Тревис в Чарлстън. Кой знае? Но тя имаше мрачното предчувствие, че това бе най-важният въпрос, въпрос, за отговора, на който тя би дала много, ако можеше да го разбере. После пазарът отвлече вниманието ѝ и тя махна с ръка на слугите да спрат пред малката сергия, където се продаваше оръжие.

Когато се върна вкъщи, тя скри покупките си в сламата в обората на конете, молейки се слугите да не ги намерят. Не мислеше, че те щяха да я издадат от привързаност към Клейтън, а по-скоро от страх — страх, който тя бе започнала да разбира добре. Изтри нервно длани в черната си пола и тръгна към къщата, като походката ѝ излъчваше толкова много надменност, колкото можа да събере. Долният етаж беше пуст и това я изненада. Беше станало почти време за вечеря. Къде

ли бяха всички? Тя потърси Мария и като не чу отговор, тръгна към кухнята.

— Да, сеньора?

Мария се появи на вратата на библиотеката и Сабрина въздъхна с облекчение, като махна с ръка към трапезарията:

— Защо вечерята не е сервирана, Мария? Масата трябваше да бъде сложена.

Мексиканката поклати бързо глава.

— Сеньор Лоуъл каза, че ще вечеря навън. Каза още да не слагам масата само за вас.

Сабрина едва не се разсмя. Нима Клейтън мислеше, че тя се интересува дали той отива да се забавлява в игралния дом, или я наказваше, също както се наказва дете, като я изпраща да яде сама в спалнята си?

— Чудесно, Мария. Изпрати вечерята ми горе в стаята тогава. А също и ваната.

Ваната пристигна заедно с вечерята.

Тъй като предпочиташе студено ядене пред изстинала вода, Сабрина избра ваната пред трапезата, но преди това старателно заключи вратата. Като седна удобно в сапунената вода, над която се издигаше лека пара, Сабрина потъна в мисли и не обърна внимание на стъпките от ботушите на Клейтън, който излезе от стаята си, намираща се в дъното на коридора. Той приближи стаята ѝ и се спря пред вратата, но след това се отдалечи. На Сабрина ѝ се стори, че чу леко щракване на кръглата дръжка на вратата, преди Клейтън да тръгне надолу по стълбите и да излезе от къщата. Тя въздъхна облекчено, когато той излезе, тъй като не беше предразположена да разговаря с него, освен ако наистина ѝ се налагаше, а най-лесно беше да се преструва, че не го беше чула да се спира пред вратата.

След като свърши с банята и се облече, тя започна да се храни, необезпокоявана от никого. Единствено дългото отсъствие на Кармелита я тревожеше, докато накрая тя стана и отиде да отключи вратата, за да я потърси. Не трябваше да натиска много силно дръжката, тъй като вратата се отваряше лесно, но този път ръката ѝ се изплъзна от кръглата дръжка, без вратата да се помръдне. Тя остана неподвижна за миг, после отново натисна дръжката, а от гърлото ѝ излезе гневен вик:

— Клейтън! Клейтън Лоуъл! Веднага ме пусни да изляза оттук! Чуваш ли ме!

Отговори ѝ само тишината и слабото ехо на собствения ѝ глас. Тя яростно ритна вратата с върха на обувката си, после отново се втренчи в нея с безмълвен гняв. Той я беше заключил, дяволите да го вземат, преди да излезе от къщата. Това беше изщракването, което беше чула.

Тя изруга безпомощно и започна да блъска вратата, макар да знаеше, че тя нямаше да се отвори. Дяволите да го вземат! Дяволите да го вземат този човек! Накрая тя възмутено пусна дръжката, ядосана от това положение. Ядосана и на себе си. Да се остави да загине кротко като агне, което водят в кланицата! А от другата страна на вратата бяха слугите, които явно бяха прекалено изплашени, за да ѝ помогнат. Но кой ли в Санта Фе щеше да забележи липсата ѝ, ако беше оставена заключена в стаята си за една седмица? Или за две? Никой. Нито един-единствен човек!

Тя ритна вратата за последен път, един яростен удар, който облекчи малко убийствения ѝ гняв. Как щеше да разговаря сега с братята на Кармелита? Как щеше да намери Джошуа Карвър и да го убеди да я изведе от Санта Фе?

— Сеньора?

Потайният шепот едва се долавяше сред обичайните шумове на нощта, които идваха от слугите и от животните в обора, но Сабрина го чу и изтича до прозореца.

— Кармелита! — тя се наведе над отворения прозорец, като напругаше очите си, за да може да вижда в нощния мрак. — Кармелита, ти ли си?

— Да, сеньора. Господарят ме уволни днес, когато вие бяхте излязла. Струва ми се, че той не ми се доверява, защото мисли, че ви помагам.

— Ох, благодаря на Бога... — пое си дълбоко дъх Сабрина. Успокоена, тя постави ръката си върху дървената рамка на прозореца. — Можеш ли да отключиш вратата? Той ме заключи.

Последва кратко мълчание и Сабрина едва можа да види как младата мексиканка поклати отрицателно глава.

— Само той има ключ. Мисля, че смени ключалката с нова.

Спокойствието на Сабрина се изпари и тя тропна с крак, обзета от безсилен гняв. Дявол да го вземе този мъж! Тя щеше да се измъкне някак си все пак.

— Намери ли адреса на Джошуа Карвър?

— Да, но го нямаше вкъщи, сеньора. Очакват да се върне след няколко дни или седмица. Аз отидох да го потърся сама, когато, без да искам чух, че сеньор Лоуъл говори с ключаря.

— По дяволите! — изруга тихо Сабрина, като затвори очи при внезапно обзелото я чувство за безнадеждност. Нищо, нищо не работеше за нейната кауза. Навън улицата внезапно се изпълни с шум и тя се дръпна рязко назад, като наостри уши, за да разбере чии бяха гласовете. Клейтън! И... Бригс? Той не би се осмелил... Не, не беше Бригс. Беше някой непознат. — Кармелита, по-добре е да си тръгваш!

— Какво ще стане с вас, сеньора?

Сабрина изпита гореща благодарност към младото момиче, което явно беше ужасено и надничаше през рамото си, докато говореше. То беше храбро момиче и добра приятелка.

— Не се тревожи за мен — в шепота на Сабрина липсваше увереност и тя се насили гласът ѝ да прозвучи храбро и сигурно. — Двама могат да играят тази игра! Аз ще заключа вратата от вътрешната страна, така че Клейтън да не може да влезе. Опитай се да дойдеш пак след няколко вечери. Ще те чакам! Имах няколко неща, заровени в сламата в обора, които ще са необходими при бягството ми. Иди, вземи ги и ги занеси в своята къща.

Тя се спря за момент. Мозъкът ѝ работеше трескаво. Говорът отвън стана по-ясен и силен. Портата започна да се отваря. Беше ли забравила нещо?

— Върви сега, Кармелита, бързо, преди да те е видял.

Момичето я послуша и изчезна бързо като светкавица в тъмните сенки на двора. Сабрина се отдръпна в същия миг от прозореца и го затвори. Не искаше Клейтън да го види отворен и да реши да го залости или да го закове. Това беше единственият ѝ сигурен начин да се свърже с Кармелита сега. А и прозорецът можеше да се окаже най-доброто ѝ средство за бягство. За да избяга от Клейтън Лоуъл и Санта Фе, тя се нуждаеше и от двете неща, а вероятно и от някакво чудо.

Сабрина стоеше в сенките на стаята и трепереше — закъсняла реакция на хладния вечерен въздух. Не беше купила днес одеяла от

пазара, страхувайки се, че бяха твърде обемисти и можеха да издадат намерението ѝ. Добре, мислеше си тя, борейки се да запази куража си, можеше да вземе едно от леглото си, когато тръгне да бяга.

Кога щеше да стане това? Щеше да бъде много трудно да избяга от къщата и да замине сама, оставяйки Санта Фе зад гърба си! За пръв път от много месеци Сабрина почувства, че я завладява силно вълнение, което премахна последните признаци на апатията, в която тя беше изпаднала след смъртта на Дейн. Само че това не беше този вид вълнение, което някога тя се бе надявала да изпита отново. Тя се отпусна на покритото с копринена покривка легло и плака, докато накрая не останаха сълзи в очите ѝ.

ГЛАВА 11

Кармелита беше идвала два пъти. Джошуа Карвър още не се беше върнал в Санта Фе и отчаянието на Сабрина нарастваше. Клейтън ѝ разрешаваше да излиза от стаята си само за вечеря, като лично я придружаваше до долния етаж, а после я връщаше горе и заключваше вратата. Беше ѝ разяснил, че задържането ѝ в „затвора“ ще продължи, докато тя не се вразуми и не покаже желание да се държи по начин, подобаващ на една съпруга.

В отговор Сабрина само бе свила рамене. До този момент тя не му бе продумала нито дума и нямаше намерение да променя държанието си към него.

Измина една седмица, после десет дни, после още две седмици. Вече беше настъпил октомври, пети или шести. Сабрина не беше сигурна дали не беше изгубила ориентация за дните от монотонния начин на живот, който водеше. Кармелита щеше да дойде тази нощ или най-късно утре сутринта.

Сабрина беше решила да не чака повече Джошуа Карвър, ако все още не се беше завърнал. Заедно с Кармелита бяха съставили план за бягството, който, ако не беше съвсем безопасен, поне предлагаше разумна надежда за успех. Беше план, който държах в пълна готовност, изчаквайки единствено завръщането на Карвър, но с или без водач, Сабрина настояваше да се възползва от плана, докато все още можеше.

Беше отчаяна, дръзка идея да тръгне сама в една толкова непозната местност, населена с враждебни индианци, а освен това приближаваше и зимата. Но днес тя беше чула слугите да говорят в двора и думите им я изплашиха много, твърде много, за да рискува да остане тук повече. Както изглеждаше, Клейтън вече беше казал на съседите им в Санта Фе, че съпругата му е болна от треска, поради което е на легло през по-голямата част от деня, и разбира се, не може да излиза от къщата. Тъй като Сабрина нямаше толкова близки

приятели в Санта Фе, които биха пожелали да я посетят и да рискуват евентуална зараза, една треска представляваше идеално извинение.

Сабрина стоеше до прозореца и неспокойно се взираше, като се молеше Кармелита да дойде, докато слънцето е все още високо в безоблачното небе. Кой би заподозрял нещо нередно, ако сеньора Лоуъл се окажеше победена от тази страшна, непозната треска? А после нищо не можеше да попречи на Клейтън и Гарвис Трејмор. Тя не беше сигурна, че тази идея беше хрумнала на съпруга ѝ. А ако беше негова, дали щеше да се спре пред такова злодейство, като убийството на собствената си съпруга? Но доколкото познаваше Гарвис Трејмор, идеята скоро щеше да му дойде наум.

Едно почукване я накара да подскочи виновно и пребледняла, тя се обърна към вратата.

— Сеньора Лоуъл?

Беше Мария и Сабрина се отпусна.

— Да, Мария?

— Сеньор Лоуъл излезе. Нареди ми да ви донеса вечерята в стаята.

Сабрина се усмихна леко и отключи вратата от своята страна, за да може прислужничката да влезе. Добре, че Клейтън не се беше сетил да я принуди да се предаде, като я държи гладна. За това поне трябваше да бъде благодарна. Съмняваше се дали нейният пастрок щеше да бъде толкова великодушен към един неприятел.

— Благодаря ти, Мария. Изглежда много апетитно.

Жената кимна с глава и постави подноса на масата.

— Съжалявам, сеньора. Мога да ви пусна да слезете долу, но...

— тя сви неловко рамене, поглеждайки нервно надолу към коридора — но там има двама мъже, които пазят по заповед на сеньор Лоуъл. Мисля, че е по-добре да останете тук.

— Двама мъже?

— Двама гринго — прислужничката направи гримаса и се прекръсти.

Кръвта на Сабрина се смрази. Бригс и Сампсън, разбира се. — Очевидно те съвсем не бяха мъртви, както я беше уверявал Клейтън.

— Благодаря ти, Мария.

Сабрина потрепери, затвори вратата и внимателно я заключи, а после избута тежкото бюро и залости вратата с него. Бригс и Сампсън

— също като нечестивите Фурии от митологията — като че ли я преследваха неумолимо, винаги на една крачка зад гърба ѝ. Без значение колко бързо или колко далече тичаше, тя никога не можеше да се освободи от тях.

Стига! Спри да мислиш по този начин! Ти ще се освободиш от тях! Те са едни обикновени смъртни, не по-различни от нея... от нейния любим Дейн, който беше повален така бързо от пушката на Бригс. Но всичко това бе минало и нейното щастие не можеше да се върне. Засега трябваше да бъде щастлива, че всичко работеше в нейна полза. И щеше да успее, закле се тържествено тя. Никога повече нямаше да се доверява на съдбата или на някой мъж. Отсега нататък щеше да разчита само на себе си и на никой друг.

Беше спала час или два, когато се събуди от удар на малко камъче по стената, близо до прозореца. Кармелита! — помисли си сънливо тя. Беше късно. Беше заспала, без да се съблича.

— Кармелита? — прошепна тя, като отвори прозореца.

— Si, Senora. Побързайте!

Сабрина отвори целия прозорец и като погледна недоумяващо към младото момиче, което стоеше долу, попита:

— Да бързам? Защо?

— Двамата мъже, сеньора. Струва ми се, че възнамеряват да ви причинят нещо лошо. Жуан дойде вкъщи и ми го каза — тя махна нетърпеливо с ръка, а пълната луна огря пребледнялото ѝ лице. — Бързайте, Сеньора! Те вече се качват по стълбите!

Сабрина замръзна на мястото си.

— Бързо, сеньора, бързо!

Отчаянието, което се долавяше в тона на Кармелита, изтръгна Сабрина от вцепенението, в което се намираше, тя се надвеси над отворения прозорец и се втренчи в празното пространство. Ако се опиташе да скочи, имаше опасност да си счупи врата и да спести усилията на Бригс и Сампсън. Тя направи знак на обезумялото от страх момиче и се дръпна от прозореца. Отиде до леглото и взе одеялото и копринената покривка, която покриваше леглото. Хвърли одеялото през прозореца, тъй като си спомни, че то щеше да ѝ потръбва. Отдавна беше планирала да използва покривката като въже, само дето планът, който беше направила, не включваше такова паническо бързане. С треперещи от бързане и страх ръце, тя направи един двоен

възел, очаквайки всеки момент да чуе тежките стъпки на ботуши по коридора.

Ключалката нямаше да издържи напора на силните тела на двамата мъже, нито пък бюрото, макар че беше масивно. Погледът ѝ се спря на чекмеджето, в което държеше парите си. Беше изминало доста време, откакто бе дала спестяванията си на Кармелита, за да ги пази, но щеше да има нужда и от тези тук, особено ако ѝ се наложеше да вземе дилижанса. Те искаха да се плати предварително в брой, а ако се нуждаеше от стая, от храна... Тя дръпна трескаво малкото чекмедже на бюрото, за да вземе това, което бе останало, после затърси пипнешком бижутата си, които не бяха достатъчно скъпи, за да се пазят в банката, но можеха да я спасят от глад някой ден.

Тогава тя ги чу — потайни, тихи стъпки, които се изкачваха по стълбището. Мушна парите и бижутата в корсажа на блузата си — благодари на Бога, че беше заспала облечена в костюма си за езда — и изтича към отворения прозорец. „Не поглеждай надолу, заповяда на себе си тя, когато провеси краката си през перваза на прозореца. Само се премести напред!“

Кармелита се измъкна от сенките с големия дорест кон на Сабрина. Не беше Сънденс, но беше хубаво животно, положително най-доброто, което тя можеше да осигури. Сабрина прошепна благодарствени слова и забързаха към камъка, от който се качваха на конете. След като двете жени яхнаха коня, един слуга — Жуан може би? — вдигна резето, отвори портата и Сабрина пришпори коня по тъмните пустии улици. Имаше нещо положително, което бе постигнала при задържането ѝ в плен у дома на Клейтън Лоуъл, и то бе, че накрая бе започнала да разбира малко испански. Колко бързо започваш да разбираш, когато знаеш, че животът ти зависи от това, мислеше си тя с горчива ирония.

— Оттук, сеньора.

Кармелита водеше Сабрина по страничните улици и те бързо стигнаха до площада в центъра на Санта Фе, където вековната сграда на Двореца на губернатора все още пазеше северната му страна. После продължиха надолу по други тъмни странични улици. Не след дълго, Кармелита направи знак на Сабрина да спре.

— Това е моят дом, сеньора. Ще останете ли при нас?

Сабрина поклати глава с благодарност, тъй като осъзнаваше много добре рисковете, които Кармелита вече бе поела.

— Клейтън може да ме потърси тук, Кармелита. Знам, че ще претърси целия Санта Фе. Трябва да напусна града.

Прислужничката замълча за миг, после кимна с глава, изразявайки съгласието си.

— Братята ми не се страхуват от него — опита се още веднъж да я убеди тя, пренебрегвайки собствения си страх.

Сабрина се засмя и поклати глава.

— Не?! Тогава трябва да се страхуват. Онези мъже в къщата, Кармелита, са същите, за които питах преди една седмица — това са мъжете, които убиха моя... първия ми съпруг. А беше човек, който не се оставяше да бъде победен лесно — тя дръпна поводите по-високо над врата на коня, потрепервайки лико от студения нощен въздух. — Донеси ми нещата. Ще трябва да вървя. Не искам да рискувам да бъда хваната в своята къща.

— Влезте да се постоплите, сеньора. Братята ми ще натоварят коня. Трябва да вземете едно от техните serapes. То ще ви топли, а също така и ще ви прикрива.

След по-малко от петнадесет минути Сабрина се отправи с коня си към площада, търсейки пътя, който водеше на запад от града. Братята на Кармелита бяха заредили пушката ѝ и ѝ показаха набързо как да стреля и да я зарежда сама, после бяха добавили още храна към нейните оскъдни провизии и като я прегърнаха, ѝ пожелаха на добър път. Бяха ѝ предложили да я придружат поне докато излезе от града, но Сабрина се възпротиви. Беше ѝ достатъчно, че кръвта на Дейн тежеше на съвестта ѝ. Не искаше да рискува и техния живот.

Улицата зад площада беше широка и пуста, добре осветена от лунната светлина там, където газените лампи светеха и тя подкара коня в лек галон. Беше избрала този път, защото мислеше, че той е най-малко подозрителен, за да тръгнат да я преследват по него. На север и изток пътищата водеха за Таос и Моура, които в края на краищата водеха до Денвър. На юг лежеше Албакърки — едно малко селище, но все пак в него живееха хора. Щеше да тръгне в посока към селото, но не тази нощ. Тази нощ щеше да язди право на запад, за да изглежда така, сякаш беше тръгнала да търси дългата пустиня, която минаваше през Калифорния. Тази маневра сигурно нямаше да може да заблуди

Клейтън и да го забави повече от ден-два, но за нея това беше твърде ценно време. Спирката на трансконтиненталния пощенски дилижанс в Бъгърфийлдс беше дори още по на юг от Албакърки. Това беше спирката, от която тя щеше да се опита да вземе дилижанса, ако, разбира се, успееше да се измъкне от скорпионите, гърмящите змии, отровните гущери на пустинята, както и от Клейтън, Бригс и Сампсън, които яздеха подир нея. „И не забравяй индианците“, отбеляза тя, като въздъхна безпомощно, взирайки се право пред себе си в притъмнялата местност, където къщите се срещаха все по-рядко и накрая останаха зад нея.

От кое ли племе щяха да бъдат индианците? Може би команчи, но техните територии бяха на североизток. Какво беше казал Дейн онзи ден, когато ѝ беше начертал груба карта в сухата спечена пръст на равнината, близо до Денвър. Може би юти? Или кипва? О да, и апахи. Тя потрепери леко, което я изненада. Вече се страхуваше малко от индианците, след като беше прекарала известно време в селището на чейените. Но апахите... Дори Дейн бе направил гримаса, когато произнесе името им. Трябва да са хищници и грабители, каквито бяха команчите, а може би и по-лоши.

„Е, добре, Сабрина Уелс,“ каза си тя, като съзнателно взе решение да изостави другите си две презимена. За едното би искала да претендира, но чувстваше, че нямаше повече право на това, а колкото до другото — Клейтън — разболяваше се само като си помислеше за него. „Несъмнено ти си много, много далеч от Филадельфия.“

Изглеждаше така, като че ли в къщата имаше пожар. Толкова много свещи горяха вътре, че Клейтън се усмихна зловещо, когато портата се отвори, за да влезе. Беше се свършило, бяха го направили. И въпреки че беше решил да чака до сутринта, той предположи, че някой от слугите е намерил Сабрина умряла и е вдигнал тревогата. Той слезе сковано от коня, опитвайки се да прикрие усмивката, която извиваше устните му. Не трябваше да изглежда прекалено доволен, когато Мария или някой друг дойдеше тичешком да му каже, че бедната сеньора е мъртва.

— Бригс! — усмивката му увехна бързо и Клейтън се втренчи в двамата мъже, които тичаха към него. — Какво, по дяволите, правите още тук?

Той хвърли сърдито юздите на коня и след като изпръхтя, животното се отдалечи.

— Момичето е изчезнало! — каза намръщено Бригс, като отстрани с гневен жест полепналата по панталоните му слама. — От два часа претърсваме къщата от горе до долу, но не можем да я намерим. Трябва да е отишла в града.

Клейтън остана загледан втренчено за един миг, после изрева от гняв и възмущение:

— Какво?! Ти, нескопосан идиот такъв! Едно беззащитно момиче и двамата, ти и Сампсън...

— Млъкни, за Бога. Искаш съседите ти да започнат да задават въпроси ли? — изсъска Бригс и Клейтън възвърна донякъде самообладанието си, като продължи да ругае гневно, но с по-тих глас. — Излязла е през прозореца — кой знае кога? Вратата беше заключена отвътре, така че ние помислихме, че трябва да се крие тук някъде.

— А какво правихте ти и Сампсън, докато скъпата ми съпруга се е катерила по прозорците и е скачала от покривите? Наслаждавали сте се на най-хубавото ми шампанско?

Лицето на Бригс почервения.

— Може би ни е чула, докато вървахме по коридора, кой знае? Беше заключила отвътре проклетата врата и беше сложила бюрото пред нея като барикада. Мислехме, че е заспала и действахме внимателно, за да не я събудим. Отне ни половин час, докато влезем в проклетата стая.

Клейтън само се намръщи отново и тръгна към къщата. Слугите се притискаха един към друг, като изплашени овце. Дузина черни като въглини очи, изразяващи панически страх, го наблюдаваха, когато влезе.

— Някой от вас виждал ли е жена ми?

Настана пълно мълчание. Очите проблясваха тревожно и групата се сви като жив организъм, притискайки се по-плътно един до друг.

— Дяволите да ви вземат! — избухна той, удряйки с камшика си по масата. Плющеше като пушечен изстрел и една от по-младите жени започна да хленчи.

— Попитах кой е видял Сабрина Лоуъл да напуска къщата?

Бригс и Сампсън се разхождаха с арогантността на побойници, чийто водач се беше завърнал. Бригс седна с лице към облегалката на

един от чудесните, изработени с ръчна резба столове от тъмно дърво и започна да наблюдава слугите, като чистеше зъбите си с върха на ножа си.

— Мария каза, че ѝ дала да вечеря.

Клейтън се обърна към мексиканката, която пребледня и поклати черната си глава.

— Занесох само подноса с храната в стаята, както наредихте вие, сеньор! Поставих го на масата и излязох.

Той се намръщи отново, вбесен и безпомощен да излее гнева си върху единствения човек, на когото искаше — Сабрина! Дявол да го вземе това момиче! Къде ли, по дяволите, беше тя сега?

— Цяла къща пълна със слуги и никой да не е чул или видял нещо? Поразително! Наистина удивително! — той издигна заплашително камшика си и пристъпи напред. — Може би това ще освежи нечия памет!

Жените започнаха да хленчат, но групата се размърда и няколко мъже излязоха напред.

— Пуснете камшика, сеньор Лоуъл! — черните очи на Жуан светнаха предупредително, докато местеше погледа си от Клейтън към Бригс и Сампсън и обратно. — Вие се гаврите с нашите жени и деца, но това е за последен път, сеньор.

Лицето на Клейтън стана аленочервено, но вдигнатата ръка, която държеше камшика, трепна и започна бавно да се спуска.

— Как смееш да ми говориш по този начин?!

Черните очи на Жуан не трепнаха и Клейтън извърна глава, като чу кикотенето на Бригс. Той вече бе чувал за перверзните наклонности на работодателя си. Санта Фе беше малък град — даже прекалено малък.

— Млъквай, Бригс! — Клейтън изглежда намръщено главореза, при което той се усмихна леко и сви рамене. Нуждаеше се от Бритс и Сампсън, за да намерят и да му върнат момичето. Ако искаше можеше да си позволи да се смее високо, и Лоуъл не можеше да направи нищо, за да го спре.

Клейтън отново се обърна ядосано към слугите и като махна с ръка, заповяда:

— Махайте се! Всички до един! Не искам да гледам повече проклетите ви физиономии! — достави му удоволствие да види как

повечето от слугите хукнаха стремително към вратата, като чели Свети Петър току-що ги бе освободил от ада. Вероятно повече от половината от тях щяха да гладуват, преди да си намерят друга работа. Е, прав им път! Коварни, подли негодници! Гледаше ги как се отдалечават бързо, изпълнени със страх. Той пое дълбоко въздух и постепенно си възвърна самообладанието. Не го беше грижа дали някой знаеше за неговите наклонности към малки, подрастващи девойчета? Самите Бригс и Сампсън също не бяха светци.

— Вървете да оседлаете конете си! — заповяда той. — Ще накараме Джошуа Карвър да хване тази кучка и да я върне вкъщи.

Но Клейтън беше забравил колко късно бе станало. Той чака дълго пред къщата на Джошуа Карвър, докато вътре прислужничката се бореше с фенера и робата си. Накрая вратата започна да се отваря, той пристъпи напред и я блъсна нетърпеливо.

— Искам да видя Карвър! Веднага! — изръмжа той и за да подчертае думите си, плесна по високите си ботуши за езда с камшика.

Жената се ококори и като стисна здраво яката на робата си, поклати глава.

— Той спи, сеньор. Преди малко се завърна от дълго пътуване и аз не смея...

— Трябва да посмееш! — гневно изрева Клейтън и жената побягна към стълбите. — Ще посмееш! Дявол да те вземе! Нямам намерение да чакам цяла нощ като някой разсилен!

В този миг Джошуа Карвър се появи горе на стълбището и като погледна надолу, извика нещо на прислужничката. После направи крачка напред, присви очи, и разпозна мъжете, които стояха на входа. Той вдигна с безразличие пушката, която държеше в ръка, и я насочи към бедрото на единия от тях.

— Джентълмени? — кимна лениво с глава той вместо поздрав и направи знак на изплашената мексиканка да се прибере в стаята си. — Искате да ме видите?

Клейтън се намръщи от поведението на мъжа, почувства се неудобно под дулото на пушката, насочено директно към гърдите му.

— Свали това проклето нещо, Карвър. Тук съм, за да те наема отново за една работа. Мом... моята съпруга — поправи се мрачно той — е изчезнала.

Карвър повдигна веждата си и се усмихна.

— Бракът ѝ с теб не се оказа по вкуса ѝ, а?

Лицето на Клейтън пламна, но си наложи да се запази спокойствие. Имаше нужда от помощта на Карвър. Като се има предвид колко лесно я бе намерил последния път.

— Ние... ъ... имахме малки разногласия. Разбира се, аз съм ужасно загрижен за нейната сигурност. Ако се е опитала да язди в околността, защото...

— Е, аз не бих се тревожил толкова много, мистър Лоуъл — присви очи Карвър, а на загорялото му лице се появи усмивка. — Може би тя наистина се чувства добре там, може би е по-добре, отколкото в твоята къща. Зависи колко добре си с направил труда да я подготви Морган и колко схватлив човек се е оказала тя.

Смаян, Клейтън стоеше мълчалив и само се взираше в мъжа над него. Какво, по дяволите, искаше да каже Карвър с това?

— Вижте, мистър Лоуъл, току-що се върнах от едно малко пътешествие. Колкото повече душа, толкова повече цялата тая работа ми намирисва — този история, която вие сте скалъпили. Дейн Морган се ползва с добро име и е известен като свестен човек, макар че аз чух, че бил много опитен както с пушката, така и с ножа. Разбира се, това не значи, че човекът е лош. Във всеки случай не и в моите очи. Чух от момчетата в бара в Денвър, че той спасил момичето от дилижанса, който бил нападнат от команчите и тя на драго сърце заминала с него от Денвър. — Той спря за момент, сякаш се забавляваше с преbledнялото, кръгло лице на Клейтън Лоуъл. — Безспорно съвестта не ми даваше мира, че точно аз заведох мистър Бригс там, където той можеше да простреля мъжа в гърба. Върнах се през Саут Парк с намерението да направя на Морган, или на това, което бе останало от Морган, прилично погребение. Но истината беше, че нямаше и следа от него, Лоуъл. Можеш ли да си представиш това? — усмихна се Карвър, който изглеждаше видимо доволен, и като повдигна пушката си, я насочи към главата на Лоуъл. — Огледах се наоколо, мислейки, че може би вълците са го извели надалече, както правят обикновено, но... не, нищо. Нямаше никакви следи. Тогава предположих, че може би не е умрял. Мисля, че ще бъде най-добре да започнете да поглеждате зад рамото си, мистър Лоуъл. Той може да дойде тук тези дни.

Клейтън изтръпна от ужас, завъртя се на пети и избута двамата мъже от вратата, за да може да излезе. Беше се изпотил, когато се качи на коня си. Дръпна юздите и заби остриите си шпори дълбоко в хълбоците му. Животното изпръхтя и подскочи напред, понасяйки се в галон по тесните улици. Той не намали хода му, докато не стигна до площада. Чак тогава опъна юздите и принуди коня да спре, за да могат Бригс и Сампсън да го настигнат.

Карвър го беше изплашил най-напред, като насочи пушката към главата му и после, като му каза, че Морган може би е жив. Късата коса, ограждаща тила му, бе настръхнала, тъй като имаше усещането, че някой го наблюдава и като извъртя яростно коня, постави ръка на револвера си и огледа внимателно потънала в мрак улица. Нямаше никой, Слава Богу, успокои се той. Но както беше казал Карвър, може би в някоя от следващите нощи...

— Дявол да го вземе, Бригс, ти си бил пълен глупак! Каза ми, че Морган е мъртъв като пън!

— Но той наистина беше — Бригс дръпна поводите на коня си и се ухили презрително. — Затова ли трепериш като лист, за Бога? — той се наведе на една страна и се изплю шумно в нощната тишина. — Беше неподвижен като скала, вярвай ми, с гръб към мен. Никога не съм имал по-добра мишена. Куршумът мина през сърцето му и той падна като повалено дърво.

Клейтън избърса потното си чело с меката си ръкавица за езда. Думите на Бригс го накараха да се почувства малко по-добре, но все още...

— Тогава защо го няма тялото му? Чу какво каза Карвър!

— Карвър! — изсумтя Бригс и сви рамене. — Стар тъпак! Кой знае къде е тялото на Морган? Кой го е грижа? Може индианците да са го взели, за Бога! Може да са го изiali. Защо се интересуваеш повече за него, след като е умрял?

Клейтън потрепери още веднъж, но този път една лека тръпка и ръцете му, които държаха поводите, вече не се тресяха така силно от страх. Той дълбоко си пое дъх.

— Щом като си толкова сигурен...

— По дяволите, сигурен съм — изсумтя Бригс, като се усмихна подигравателно, без да си направи труда да скрие своето пренебрежение към работодателя си. Лоуъл изглеждаше така, сякаш

щеше всеки миг да напълни проклетите си панталони. — А сега нека да се заловим с нашата работа. Къде да започнем да търсим момичето?

Клейтън се замисли за миг, после обърна коня си към западната страна на площада.

— Оттук — кратко нареди той. — Трябва да е тръгнала към Калифорния.

Сабрина опъна силно поводите на коня и въздъхна, почувствала се изморена до смърт. Най-после бе преминала и сега се движеше по по-ниските възвишения. Ширналите се пред нея равнини лежаха на километри разстояние, сухи и равни, кафяви и познати. Тя им се усмихна като на стар приятел и вдигна поглед към сенките, които хвърляха дърветата в този късен следобед. Мислеше, че шансът ѝ за спасение бе да следва линията на планината на юг, още повече, че едва ли съществуваше опасност да изгуби пътя. Стига толкова езда за днес, реши тя. Изглежда, имаше още един ден езда, за да достигне линията, където хълмовете се сливаха с обширната равнина, но нямаше сили да продължи сега.

Тя въздъхна с чувство на облекчение, когато откачи крака си от стремето и се плъзна на земята. Тя с благодарност си спомняше как Дейн, след като не беше намерил седло, я бе научил да язди така, по техния специфичен начин, който се оказа по-удобен за дълга езда по неравен път, отколкото язденето със седло. Албакърки лежеше на шест мили югозападно от Санта Фе. Това бе почти всичко, което знаеше. Знаеше още, че пътят на юг от Скалистите планини беше неравен и труден за езда. Ако можеше да намери мястото, откъдето извираше Оио Гранде, можеше да следва течението ѝ. Разбира се, ако можеше да познае Оио Гранде, поправи се тя. Съмняваше се, че бяха поставили указателни знаци за нейно удобство.

Тя се пресегна да вземе пакета, който беше привързала зад задния лък на седлото. Извади въже, с което завърза измореният колкото самата нея кон за един висок шубрак. В по-ниските части на планината се променяше и растителността. Широколистните дървета и високите смърчове и кедри отстъпваха място на по-ниските дървета, като преобладаваха боровите, а още по-надолу, на границата с обширната равнина, се виждаше вездесъщата хвойна. Спомни си, че Дейн ѝ беше казал, че плодовете на пинията можели да се ядат, а сега

беше времето, когато ги беряха. Може би щеше да намери плодовете им и да спести от ограничените си провизии. Един фазан изхвърча от близкия храсталак и тя подскочи, твърде изплашена, за да се сети да стреля по него. Щеше да се опита да улови някоя планинска пъстърва в чистите, студени потоци, макар че само Бог знаеше дали щеше да успее да запали огън с огнивото, което беше купила, а суровата риба не я привличаше много.

Отне ѝ един час, докато прониже рибата с копието си и когато накрая успя, тя се втрени учудена в извиващата се пъстърва. За Бога, беше успяла, беше го направила! Беше осигурила сама собствената си вечеря! Дейн щеше да е горд с нея! Странно, но сега той изглеждаше по-близо до нея, отколкото преди. Може би това се дължеше на факта, че се беше върнала обратно в пустинята, или просто защото не беше в къщата на Клейтън Лоуъл. Тя се намръщи при тази мисъл и погледна неспокойно през рамо към високите върхове зад себе си. Клейтън сигурно вече бе тръгнал след нея. Но тя бе яздила усилено, макар и с, общо взето, умерен ход.

Първият преход през високите върхове беше ясно очертан, но след това трябваше да гадае посоката. А освен това — тя сви рамене, за да прогони страха — той никога нямаше да се сети, че от Санта Фе тя беше хванала пътя за Калифорния. Той можеше да се намира все още в града. Вероятно беше изминала тридесет мили и ѝ оставаха още шестдесет, за да стигне до Албакърки, а това ѝ даваше предимство.

Тя се усмихна доволно, когато пъстървата започна приятно да ухае над запаления огън. Загърна се с одеялото и с топлото вълнено serape, когато слънцето залезе и нощният хлад започна да се спуска над планината. Всичко щеше да бъде наред, реши приятно изненадана тя. След няколко дни щеше да бъде в Албакърки, а там можеше да наеме водач и да попълни запасите си. И сякаш като потвърждение на това, първата звезда изгря на виолетово-синьото небе, изпращайки чиста и невероятно ярка светлина в хладната нощ. Да, мислеше сънено тя, сгушила се в топлото одеяло, всичко щеше да бъде наред...

Утрото бе ясно и слънчево, каквито бяха повечето сутрини в околностите на Санта Фе и високите полета, но беше хладно, почти студено — едно напомняне, че зимата приближаваше. Е, нямаше значение, каза си Сабрина с усмивка, след вчерашното яздене, когато беше достигнала края на хълмистите възвишения и се отправи на юг,

Албакърки не можеше да бъде по-далеч от няколко дни път. Вероятно на осми октомври щеше да пристигне, може би на девети, а днес беше шести. Няколко антилопи преминаха на около стотина ярда от нея и тя им се усмихна за поздрав. В този момент конят ѝ се препъна в един камък и тя обра юздите и ги опъна, напомняйки си, че трябва да бъде внимателна. Ако конят ѝ стъпеше в някоя дупка на лалугер или го ухапеше гърмяща змия, то тя трябваше да върви много дълго пеша.

Сампсън я видя пръв и изненадан дръпна поводите на коня си. Бе предположил, че Клейтън Лоуъл е полудял, мислейки, че момичето наистина бе напуснало Санта Фе, опитвайки се само да стигне до Калифорния, но явно тя го беше направила.

— Ето я — той повдигна ръка и посочи на юг една далечна точица, която се мяркаше от време на време на върха на един малък хълм, на километри разстояние пред тях. Сега тя слизаше надолу и се загуби от погледа му.

— Тръгнала е на юг? — смръщи ниското си чело Бригс, като погледна нагоре да провери къде е слънцето. — Първо е вървяла на северозапад, а сега на юг?

— Вероятно се е изгубила — изръмжа Клейтън. — Но както и да е, кой го е грижа?

Никой не отговори. Никой не се интересуваше. Бригс внимателно разгледа местността под тях и накрая посочи към една каменна урва.

— Може да слезем оттук, ако водим конете. После ще бъде по-добре да насочим право към равнината и бързо да яздим, за да я хванем.

— Няма ли да можем... да се промъкнем незабелязано зад нея? — намръщи се Лоуъл. Не му харесваше възможността момичето да ги види и да избяга. — Или да отрежем пътя ѝ, като я пресрещнем?

— Ако се е изгубила, никой не може да каже накъде може да се насочи, нали? — отговори презрително Бригс. — Може би мислиш, че три към едно не е достатъчно преимущество, за да хванем момичето?

Клейтън пламна, ядосан от тона на Бригс, и на свой ред се усмихна подигравателно:

— Две към едно не беше достатъчно онази нощ в къщата ми, когато ти и Сампсън провалихте работата. Спомняш ли си?

Бригс го изгледа кръвнишки, но не каза нищо. Все пак получаваше добро възнаграждение за услугите си. Този път щеше да хване малката кучка. И да получи парите си от Лоуъл. Той мразеше тази проклета страна — горещината, студа, слънцето, прахта, изобщо всичко. Щеше да отиде в Мексико, когато получи възнаграждението си, и щеше да си живее там като цар.

— Хайде, за Бога. Да вървим, преди да се е объркала до такава степен, че да не можем и ние да я намерим...

Ято скорци се извиси във въздуха зад нея, надавайки тревожни трели, но Сабрина не им обърна внимание, не се спря, за да помисли какво ли беше обезпокоило птичките. Тя се тревожеше повече за тясното, стръмно, дълбоко дърво, което беше зейнало пред нея. Сигурно беше корито на река, реши тя, като погледна още веднъж нагоре към скалистите склонове, а след това по протежението на дървото. Вероятно през пролетта, когато се топяха снеговете, или след обилни валежи от дъжд, дървото се пълнеше с вода, но сега изглеждаше сухо. Сабрина погледна още веднъж замислено към стръмните скали, които се извисяваха над цепнатината. Не, реши тя, мястото изглеждаше коварно. Навсякъде беше осеяно с камъни и тя не можеше да си позволи да рискува конят да си счупи крака. Освен това не обичаше да язди дълго време по откритите равнини. Беше се научила от Дейн да цени прикритието, което храстите и скалите ѝ предлагаха, но тя не можеше да рискува да счупи крака на коня или врата си, а може би и двете. Освен това кой можеше да я види? Нямаше никакви признаци за човешки живот на десетки мили наоколо, нямаше даже златотърсачи, които според слуховете правеха проучвания в тези планини.

Тя напредваше бавно, като водеше коня по стръмната урва и се надяваше, ме най-после пътят ще стане по-равен и ще може да го подкара по-бързо. Но стените на тясното дърво бяха стръмни и дълбоко врязани в тялото на планината. Накрая тя заобиколи една издадена скала и сви обратно към възвишенията. Инстинктивно, в желанието си да се махне час по-скоро от това ужасно място, тя подкара коня в лек галоп. Той беше вървял много повече през последните няколко дни, отколкото през всички предишни месеци, но беше здраво, енергично животно и откликваше с желание на нейните заповеди.

— По дяволите! Трябва да ни е видяла! — пришпори гневно коня си Клейтън и животното подскочи и се понесе в галоп, а Бригс и

Сампсън го последваха.

На Сабрина ѝ се стори, че чува някакъв шум, който идваше като далечен тътен, и се намръщи, поглеждайки нагоре към ясното синьо небе. Нямаше облаци, но в планината бурята връхлиташе мигновено. После погледът ѝ бе привлечен от облак прах. Изненадана, тя рязко дръпна юздите на коня, опитвайки се да види каква беше причината за това. Конници? Тя остана неподвижна, взирайки се известно време в далечината, после нададе вик на ужас и подкара коня, като забодете петите си в хълбоците му. Това действително бяха конници! А единият кон приличаше твърде много на коня на Клейтън Лоуъл!

Тя се наведе ниско надолу към шията на коня, докато той препускаше с убийствена бързина към прикритието на скалите. Не можеше да се надява, че ще успее да ги надбяга по пътя до Албакърки. Смяташе, че до града оставаха десет-петнадесет мили, а дорестият кон не беше свикнал на такова натоварване, на каквото беше подложен през последните три дни.

Трябваше да се опита да се качи отново в по-високите части на планината, за да може под прикритието на върховете и високите дървета да им се изплъзне. Да се надява, че самата тя нямаше да се загуби!

Единственото преимущество на Сабрина беше по-малкото ѝ тегло. Конят ѝ се движеше с по-голяма лекота, промушвайки се през шубраците и растящия наоколо пелин, като се катереше нагоре по склона към по-високите скатове. Дребните камъни, които копитата на коня откъртваха, се търкаляха с тропот надолу, но Сабрина не се обръщаше назад. Знаеше, че те вървяха по петите ѝ. Знаеше още, че ако я хванеха или се приближиха достатъчно близо, за да могат да стрелят, с нея е свършено.

Вятърът шибаше лицето ѝ, заплиташе косата ѝ и замъгляваше очите ѝ със сълзи, но тя само пришпорваше коня, като заобикаляше дръзко камъните и дърветата. Така не след дълго, те се втурнаха в една малка, тясна долина, зелена и сочна, но Сабрина не се спря, за да я разгледа по-внимателно. Само се молеше това да не се окаже някой задънен каньон, който да завършва със скала, по която да не може да се изкачи. Един елен и една антилопа изскочиха пред нея и се изгубиха в шубраците. Тя достигна края на долината точно когато Клейтън, Бригс и Сампсън се появиха в началото ѝ. Сабрина хвърли един поглед през

рамото си. Бригс държеше пушката в ръката си. Тя потрепери и изпадна в паника, докато конят ѝ се изкатери по скалистия склон, оставяйки долината зад гърба им. Може би трябваше да извади своето оръжие, мислеше отчаяно тя. Подкара коня зад един огромен кръгъл камък и издърпа пушката с трескава бързина. Беше заредена. Щеше да стреля веднъж.

Тя си пое дълбоко дъх и разгледа района, за да намери подходящо място. Ето, реши тя, по-надолу, където теренът се издигаше стръмно, преди отново да се спусне надолу. Трябваше да се изкачи там, за да има поглед към долината и своите преследвачи. Конят пръхтеше и се мятеше страхливо, докато момичето дърпаше поводите, опитвайки се да го укроти. Вдигаш тежката пушка, допираш я до лявото си рамо, насочваш цевта надолу, стараеш се ръката ти да не трепери. Сега натискаш спусъка, без да го буташ, спомни си тя. Тримата ездаци внезапно се появиха в полезрението ѝ и тя дръпна спусъка, обзета от паника. Изстрелът отекна като артилерийски топ в скалите, които ги ограждаха, и Сабрина не изчака да види, че не беше успяла да улучи никого. Той беше свършил това, за което тя се бе надявала. Тримата мъже мигновено пришпориха конете към прикритието на близките скали. Това може би щеше да ѝ даде допълнителна минута или две, помисли си тя. Да се моли на Бога това време да ѝ е достатъчно. Тя отново подкара коня в галоп, насочвайки се към неравната местност. Камънаците правеха и техните стъпки несигурни и забавяха хода им. Не можеха да се придвижват по-бързо от нея, а ако се опитаха, поне един от тях можеше да падне. Това във всеки случай щеше да ѝ даде преимущество.

Дорестият кон се катереше с мъка по ронливия склон, а железните му подкови бяха допълнителна пречка, тъй като се плъзгаха по нестабилните камъни под краката му. Сабрина не се опитваше да го кара да бърза. Имаше усещането, че той върви толкова бързо, колкото можеше, сякаш животното чувстваше нейното отчаяние и беше готово да помогне в усилията ѝ да избяга от преследващите я мъже. Тя зави покрай ската и се отправи към високите борове. Може би щеше да успее да се скрие между дърветата. Или може би беше по-добре да продължи да върви. Изглежда, успяваше да поддържа дистанцията между себе си и преследвачите си, но ако се опитах да спре и Клейтън я откриеше, то можеше да счита себе си за мъртва.

Внезапно един изстрел разцепи въздуха, нарушавайки тишината на планината, и конят на Сабрина хукна стремглаво надолу по каменистия склон. Един поглед през рамото ѝ беше достатъчен да види, че мъжете вече слизаха по склона зад нея. Не бяха по-далече от четвърт миля. Разстояние, което беше достатъчно да накара Бригс, да се откаже от намерението си да стреля по движеща се мишена, но тя беше виждала Дейн да уцелва тичащ елен от такова разстояние. Започна да трепери, усети как дланите ѝ се овлажняват от студена пот, докато се притискаше отчаяно до шията на катерещото се и непрекъснато подхлъзващо се животно. Последните стотина метра от склона те слязоха през поток от падащи камънаци, като се бореха отчаяно да запазят равновесие. Най-после конят усети под краката си твърда почва и се понесе в галоп напред към близко растящите борове. Сабрина не беше видяла скритото във високата, суха трева животно, нито пък конят ѝ. В следващия миг тя бе хвърлена във въздуха, а стреснатият ѝ кон изцвили и падна. Животното се срути на земята само миг преди Сабрина да падне и тя безпомощно се преметна на тревистата земя, зашеметена от удара, неспособна да разсъждава за последиците от това нещастие. Тя се помъчи да си поеме дъх, разтърси глава и се опита да се изправи. Нямаше представа за състоянието на коня, който лежеше зад нея. Животното издаваше мъчителни звуци, докато се мъчеше да се изправи на трите си крака, тъй като четвъртият беше счупен и висеше на една страна.

Победоносните викове, които издаваха Клейтън и компанията му, върнаха Сабрина в действителността. Тя извика ужасена, лазейки към пушката, която лежеше на земята само на няколко метра от нея. Нямаше да има време да я зареди. Трябваше да си купи пистолет, който се зареждаше многократно, като този, който носеше Дейн. Изведнъж нещо голямо и бяло изскочи от прикритието на сенките и затича право към нея. Като нададе инстинктивно вик на тревога, Сабрина се хвърли върху каменистата земя, а животното прескочи над главата ѝ. Беше прекрасен, удивителен, невероятен скок. Това беше един огромен лос. Един чудесен бял лос. Величествено разклонените му като корона рога бяха по-тъмни от тялото му.

Белият лос стоеше неподвижен, застанал точно между Сабрина и тримата преследвачи, чиито коне отчаяно се дърпаха надолу по каменистия склон. Като че ли ядосано на това натрапчиво човешко

присъствие в територията му, животното нададе внезапен предизвикателен звук, наведе се и атакува склона, по който се спускаха конниците. Конете хукнаха обезумели, обхванати от силен страх. Изправяйки се на задните си крака, те се опитваха да избягат от атаката на лоса, като ронеха камънаците, които се търкаляха като водопад надолу по склона.

Като нададе внезапен вик, Сабрина се помъчи да събере ума си, коленичи и се наведе напред към мястото, където все още лежеше пушката ѝ. Благодарение на забавянето, което белият лос беше предизвикал като че ли специално за нея, тя щеше да има време да зареди оръжието и да стреля. Ако можеше да се добере до прикритието на боровата горичка пред нея, то може би щеше да има някаква слаба вероятност да оцелее. Тя сграбчи пушката, погледна обезумяла през рамото си и започна да лази към края на шубрака. Изглежда, лосът насочи своята ярост към Сампсън — от тримата той се намираше най-долу на склона и най-близо до нея — и вбесен, започна отново да мучи към обезумелите коне.

Но когато тя стигна до боровата горичка, усети как една ръка здраво стисна нейната, а в следващия миг пушката ѝ бе избита от ръката и запратена далеч от нея в храстите. Инстинктивно тя започна да се бори срещу ръката, която я стискаше, удвоявайки усилията си, за да достигне пушката, чието сребристо дуло проблясваше в сянката на храстите. Но ръката я стисна по-силно, тя се дръпна надолу и заслепена от болка, сподави вика си.

Сабрина замръзна неподвижно на мястото си, способна единствено да се взира в лицето, което се намираше едва на сантиметри от нейното. Черни очи се взираха на свой ред в нея от червеникаво, плоско лице. Сабрина започна да трепери, съвсем слабо в началото, после с постепенно нарастваща сила. Задушаващ вик се надигна в гърлото ѝ. Индианец! Вероятно... О, мили Боже! Апах!

Индианецът заговори отсечено. Говорът му беше по-скоро някаква поредица от сумтене и грухтене, отколкото нещо, наподобяващо английска реч и Сабрина ужасено поклати глава, опитвайки се да се отдалечи от черните очи, които горяха пред нея.

Внезапно се чу изстрел и индианецът пусна ръката ѝ, наведе се и се завъртя по посока на склона, където тримата бели мъже се свличаха, загубили всякакъв контрол над конете си. Бригс стреля втори път в

лоса, после внезапно видя индианците, вече половин дузина на брой, които се бяха появили безшумно като духове. Тримата се опитваха отчаяно да спрат по-нататъшното спускане на конете, но склона, като Сампсън в паниката си препречваше пътя на коня на Клейтън, вследствие, на което конят падна на колене, плъзгайки се няколко метра надолу по склона, преди отново да се изправи на крака, а от коленете му капеше кръв. Едва сега, след като целта му бе постигната, белият лос се понесе покрай високия хребет и изчезна.

Апахът, който държеше Сабрина, махна с ръка към мъжете и отново каза нещо. Индианците тръгнаха нагоре по склона към белите мъже, приведени ниско, хванали в ръка заредените си лъкове. Клейтън извади пистолета си и започна отчаяно да стреля, като в ужаса си не можеше да уцели нищо друго, освен скалата. Сампсън пришпори грубо своя изпотен кон, опитвайки се да накара животното да върви нагоре по ронливата скала на хълма, но само след няколко крачки конят отново се плъзна надолу към боровата горичка. Само Бригс изглеждаше незасегнат от паниката. Той извади пистолета си и стреля съсредоточено, улучвайки двама от апахите. Видимо доволен от успеха си, той обърна коня си и го пришпори. Язди така четвърт миля и като се обърна, без да бърза, повдигна пушката си и я насочи надолу по склона. Стрелите на апахите вършеха работа само на около стотина ярда, а той беше на почти двойно по-далечно разстояние от тях. Имаше да свърши една работа, нещо, което щеше да му донесе порядъчна сума пари. Дори ако Клейтън Лоуъл се окажеше достатъчно глупав да се остави да бъде хванат от апахите, Гарвис Треймор щеше да му плати за услугата. Освен това Сабрина го презираше и мразеше, така че на чисто лична основа, той щеше да е доволен да я убие.

Вождът на апахите присви черните си очи, поглеждайки нагоре към белия мъж. Той тръгна, дърпайки момичето след себе си, но пушката на Бригс изтрещя още веднъж, откъсвайки парче от ствола на бора, зад който се намираше главата на Сабрина. Миг по-късно се чу внезапен, вледеняващ кръвта вик, който идваше отгоре, от високите скали и още една група индианци се изсипаха на фона на лазурносиньото небе. Главите им бяха отметнати назад, докато надаваха своя боен вик. Те се придвижваха бързо надолу към тримата мъже, които сега се озоваха хванати в капан.

Сабрина гледаше как индианците се приближаваха към нейните преследвачи, прицелвайки се с лъковете си най-напред в конете, така че белите мъже да не могат да избягат. Тя видя ужасена как първо Клейтън, след това Сампсън и накрая Бригс бяха застигнати и пленени. Чу ужасяващите писъци на Клейтън, които отекваха в малката, заобиколена от скали долина. Всичко свърши след минута, макар на нея да ѝ се стори, че бяха минали часове. Въпреки че мразеше и тримата, залавянето им не можеше да я зарадва. Знаеше достатъчно много за индианците — особено за апахите — за да разбере, че това означаваше сигурна смърт за тях, една мъчителна, жестока смърт. Те първи бяха застреляли няколко апахи. Индианците щяха да си отмъстят. Това беше техният начин на живот, техните разбирания за справедливост.

Вождът на апахите внезапно я стресна, когато ръката му хвана нейната и грубо я дръпна да го последва. Сабрина не направи опит да се съпротивлява, съзнавайки твърде добре, че беше безполезно. Тя повдигна дългата си черна пола със свободната си ръка и го последва безмълвно толкова бързо, колкото можеше. Всичко щеше да свърши след минута. Апахите щяха да я убият и борбата щеше да приключи. Гарвис Треймор беше победил в края на краищата, макар че той нямаше да получи цялото богатство, което би имал, ако тя беше жива и се омъжеше за него.

Дейн се приближи неспокойно към двойните френски прозорци, които гледаха към вътрешния двор, и погледна високите, леко приведени, нежни стебълца на зелената трева на моравата, която се простираше пред него. В онези отдавна отминали щастливи години това беше сцената, на която организираха градинските партита, чайове, обяди, дори барбекюта, на които присъстваха триста или четиристотин души. Чудесните екипажи и подобрите коне, наредени в редица по дългата, засадена от двете страни с дъбове алея пред имението, разкошно облечените черни роби, които стояха до главата на коня, държейки юздите му, докато неговите собственици се смееха и бърбеха, играеха на крикет или на кегли на моравата. Щеше ли Гленторн да стане свидетел отново на такива веселия?

Той се усмихна, изненадан от самия себе си, че днес бе така сантиментално настроен. „В действителност, припомни си той

сдържано, ти не харесваше тези моменти, Дейн. Спомняш ли си?“ Мъжете често ставаха досадни, а жените се кикотеха непрекъснато. Колко различна беше Сабрина от тях. Неговата Бри бе хиляди пъти по-привлекателна, защото беше истинска и не позираше, изтъквайки някаква преувеличена момичешка невинност, която да скрива нейната съвършена женственост. Такава жена можеше да се срещне една на хиляда. Бе жена с хиляди лица. Богиня и смъртна, нежна като кадифе, твърда като стомана, често нейното „аз“ се намираше някъде между двете, пълна с изненади — също като да погледнеш в бляскав диамант и да видиш стотиците различни отражения и нюанси, и всички те бяха като нея: променящи се, неуловими, изпълнени с дълбок, мистериозен огън, искрящи с чистотата на кристален поток.

Той отвори вратите и излезе навън в свежата, хладна октомврийска утрин, наслаждавайки се на топлото слънце, което надничаше зад облаците. Писмото на Тревис бе пристигнало днес и му напомни с още по-голяма сила за Сабрина. Като че ли можеше да я забрави някога, присмя се на себе си той. В Калифорния всичко беше наред. Реколтата изглеждаше добре, времето било чудесно. Тревис беше успял да прикрие голяма част от изумлението си при пристигането си в Сан Франциско, откривайки, че неговите задължения включваха и ръководенето на заведението за хазартни игри „Бел Флър“, един от най-доходните в бизнеса. Всичко, което Тревис беше докладвал, бе, че „Бел Флър“ работи както обикновено и приходите са големи.

Дейн се чудеше дали момчето беше пробвало някоя от жените там и след като реши с усмивка, че трябва да го е сторило, продължи да чете. Инвестициите му в концесията, наречена Комсток, в Невада, изглеждаха отлични. Имаше сведения за откриването на обширна сребърна жила, която щеше да се разработва сега. И после, в самия край на писмото, само едно бегло споменаване за сеньорита Мария Хуанита и т.н., красавица, в чиито вени течеше чиста кастилианска кръв, чиито баща сега бе обеднял, но навремето бе притежавал хиляди хектари земя в Калифорния. Тревис беше на път да се влюби отново.

Надяваше се, че чернооката сеньорита щеше да се окаже потизивчива от Сабрина. А също така, размишляваше Дейн, ако Тревис хлътне здраво по момчето, той може би нямаше да желае да се върне вкъщи и да погуби живота си, умирайки за една загубена кауза.

Дейн продължи да върви надолу по моравата, стъпвайки във високата до глезените трева, все още зелена като през лятото. Не писмото бе причина за неговата нервност. В него се съдържаха само добри новини, макар че, призна си той, то предизвика видения във въображението му, видения на местността, на неговата местност — златното слънце, което грееше над равнината Сакраменто, утринната мъгла, която се стелеше над Сан Франциско. Но имаше и нещо повече от това — нещо, което той не можеше да разбере напълно, освен че Сабрина му липсваше по-силно отвсякога и той изпитваше някакво смътно, тревожно предчувствие за нея. „Полудяваш“, смъмри се той. Тя беше добре — в безопасност и за нея се грижеха добре в Санта Фе. Той въздъхна още веднъж и се обърна на запад, за да погледне синьобелия хоризонт с удивените си очи. „Имаш ли нужда от мен, Бри? Вярно ли е това, което чувствам?“ Но никой не му отговори. Той остана още един миг, после сви рамене, обърна се и тръгна към къщата.

ГЛАВА 12

Бяха вървели може би с километри по тесни пътеки, лъкатушещи през високи борови гори и ронливи скали. Бяха преминали над малки, почти пресъхнали потоци и бяха пресекли дългата прерия, осеяна с шубраци и мескит. Накрая бяха спрели в една малка планинска долчинка и Сабрина се беше отпуснала изтощена на тревата, твърде изморена дори да изпита ужас.

Апахите я бяха изолирали напълно и тя благодареше на Бога за това. Смяташе, че те се интересуваха повече от Клейтън, Бригс и Сампсън, отколкото от нея. Може би считаха жените за по-малка заплаха. Каквато и да беше причината, тя беше радостна от това — или поне засега се чувстваше така. Когато слънцето се скри зад планинските върхове, апахите запалиха огън, а когато огънят се разгоря, те започнаха да стъкмяват втори. Тогава Клейтън започна да крещи, докато един от индианците отиде при него и го ритна по лицето. След това той започна да хленчи и Сабрина реши, че бе загубил разсъдъка си. В известен смисъл тя беше благодарна за това. Той беше противен, зъл човек, но сега, когато наближаваше краят на всичко това, тя откри, че не може да изпита удоволствие от страданието му. Просто искаше всичко да свърши възможно най-бързо и безболезнено.

— Сабрина?

Тя извърна главата си към него, слисана да чуе името си.

— Да?

Една жалостлива усмивка се появи на устните му.

— Бях добър съпруг, нали, Сабрина? Поговори с индианците. Кажи им да ме пуснат да си вървя.

Сабрина го погледна внимателно за миг, после поклати глава.

— Не мога, Клейтън. Съжалявам.

— Да, ти можеш! Знам, че можеш! Ти ми разказваше толкова много неща за тях — как си живяла с тях, как си яла...

Тя се намръщи, после кимна с глава. Да, разбира се. Той имаше предвид чейените. Или може би в умопомрачението си...

— Съжалявам, Клейтън, наистина съжалявам. Но това бяха чейените, с които аз и Дейн живяхме. А тези са апахи. Не мисля, че двете племена...

— Накарай ги да ме пуснат! — гласът на Клейтън беше писклив, малките му очички гледаха отчаяно и той сгърчи тялото си, също като някоя противна змия. — Можеш, но не искаш да го направиш! Знам го! Ти ме лъжеш! — той се спря, за да си поеме въздух, а лицето му доби лукаво изражение. — О, разбирам. Не искаш да го направиш, защото тръгнахме след теб, за да те убием. — Клейтън извърна главата си и се усмихна на момичето, а тя потрепери, вече разбрала със сигурност, че той се беше побъркал. — Аз не исках да те убия, Сабрина. Гарвис и... и Бригс. Бригс ме накара да го направя. Аз не исках да ти причиня зло.

Сабрина успя да кимне с глава, въпреки че по тялото ѝ полазиха тръпки.

— Добре, Клейтън — промърмори тя с досада. — Ще говоря с индианците за теб — да те пуснат да си вървиш.

Това, изглежда, го задоволи и той млъкна, но след малко започна да си тананика някаква песен. Сабрина нямаше повече сили да погледне към него. Това беше по-лошо от смъртта, реши тя. Да вижда как пред очите ѝ един човек деградира. Моля ти се, Боже, нека всичко свърши по-скоро!

Но часовете минаваха, луната светеше високо на небето, а мъките им едва сега започваха. Клейтън я беше погледнал, за да ѝ благодари жалостиво, както благодареше и на индианците, когато накрая те тръгнаха към него. После, вместо да го развържат, те го понесоха към огъня, като най-напред провесиха главата му над нажежената червена жаравя. Косата му започна да гори почти мигновено и отвратителният мирис на пърлено се разнесе от леко подухващият бриз. Сабрина усети, че започва да ѝ се гади, но не мръдна от мястото, където лежеше. А Клейтън беше започнал да крещи отново, този път на нея, наричайки я с неприлични, противни имена, защото тя не беше накарала индианците да го пуснат, както му беше обещала. После лицето му започна да се покрива с мехури от горещината, а езикът му се изду от кръвта, която нахлуваше в главата

му, и думите му станаха неразбираеми, единични, ужасни, задъхани животински писъци.

Сампсън беше следващият. Той вдигаше по-малко шум от Клейтън. Плака и умолява горещо и апахите, които го държаха, му се подиграваха малко по-малко, отколкото се бяха подигравали на Клейтън. Бригс се беше държал като бабаит и, изглежда, не разбра, когато апахите решиха да не го пекат жив, а вместо това го сложиха да легне и вързаха ръцете и краката му с каиши, направени от сурова кожа, за колчета, забити в земята. Той бе мълчал няколко минути, а после бе започнал да се смее, мислейки, че някак си беше избягнал горчивата участ на другарите си. Само Сабрина потрепери и сви раменете си, като се извърна настрана, за да не го гледа. Тя си спомняше много добре от пребиваването си в селището на чейените как суровата кожа се свива, когато се остави на слънце. Бригс щеше да се бори с дни със смъртта, бавно и сигурно, разкъсван на части, когато суровите кожени каиши започнеха да съхнат и да разпъват крайниците му. Той имаше по-лоша съдба от тази на Клейтън и Сампсън, тъй като никой от тях двамата нямаше да преживее нощта. Бригс беше ранил двама апахи, единия, от които сериозно, и неговото наказание бе в съответствие със злодеянието му. След това идваше нейният ред.

Но часовете минаваха, а никой не идваше при нея. Сега апахите се бяха събрали около Клейтън, а един от тях бе извадил ножа си и тя си спомни, че бе изминало доста време, откакто бе спряла да чува виковете му. Следователно той беше мъртъв или поне тя се надяваше на това. Той не беше млад човек, като Сампсън. Може би сърцето му не бе издържало. Но тъй като не беше умрял, както подобаваше да умре един мъж, апахите обезобразяваха тялото му, за да бъдат сигурни, че той няма да бъде мъж в отвъдния свят. Като видя ужасната сцена, Сампсън започна да крещи неистово. Той се бореше, като правеше последни, отчаяни, безсмислени опити да се надигне, които завършваха с покъртителни стенания. Сабрина покри лицето си с ръце и се наведе надолу, притискайки гърди до коленете си.

Тогава към нея се запъти вождът на апахите. Лицето му беше намръщено и той крачеше бързо в тъмнината. На крещящия мъж щяха да му трябват още часове, докато умре, размишляваше той, а на другия — още един ден.

Сабрина не каза нищо, когато ръцете на индианеца я сграбчиха за раменете и я повдигнаха от земята. Нямаше смисъл да вика. Тя срещна блестящите очи на апаха с удивително безразличие, като само леко повдигна брадичката си под критичния поглед на черните му очи. Каква беше разликата? — мислеше вцепенена тя. В края на краищата положително щеше да умре. Поне можеше да покаже малко достойнство, доколкото силите ѝ все още позволяваха.

Дали първо нямаше да я изнасили? Да я изнасили, преди да я убие? Да, вероятно щеше да постъпи така. Първо вождът, а след него може би и другите от групата.

Сабрина затвори очи, тъй като вълната на ужас я заля така, че я остави без дъх. Апахът направи една крачка към нея и се спря — мълчалив, чужд и страшен в сенките, които огънят хвърляше в мрака.

Внезапно, всред целия този ужас, в мозъка ѝ отекна мълчалив смях, породен от една нелепа мисъл, която проблесна в съзнанието ѝ. Не беше ли това сделката, която някога тя беше мислила да предложи на Клейтън Лоуъл, ако той убиеше мъжете, които бяха убили Дейн Морган? Добре, апахът беше свършил това, което Клейтън не можа да направи. „Внимавай с кого правиш сделките си, Сабрина,“ присмя се с горчивина на себе си тя.

Заслепяващият ужас я беше напуснал за малко и като отвори очите си, тя срещна погледа на индианеца.

— Господ да ми е на помощ... — прошепна мрачно тя, — но предполагам, че сделката си е сделка, нали?

Апахът продължи да се мръщи, но все още не правеше опит да се приближи до нея. Вместо това той се втренчи още по-съсредоточено в нея. Нещо в изражението на лицето му издаваше някакво вълнение, дори някаква предпазливост, която явно изпитваше към бялата жена. Все още намръщен, той започна да говори на някакъв странен език.

Сабрина сви рамене и поклати глава. В следващия миг тя започна да мисли трескаво дали да направи усилие да общува с това дивашко привидение, или не. Какво можеше да ѝ помогне това? — питаше се унило тя. Какво можеше да ѝ навреди това? — отвърна си тя.

— Онези мъже — тя извърна главата си и посочи с ръка към двата горящи огъня и към Бригс, който лежеше до тях на земята, — те убиха моя съпруг.

Апахът присви очите си, но не каза нищо, взирайки се внимателно в лицето на момичето, като че ли преводът на думите ѝ беше скрит там някъде.

На свой ред Сабрина погледна апаха и едва сега разбра, че той все още стоеше и я гледаше втренчено, без да помръдне и на сантиметър към нея. Кожената му дреха се издигаше и спускаше, следвайки дишането му, но освен това нямаше друго движение от негова страна. Тя повдигна ръката си и докосна грубата дреха на апаха, спомняйки си с болезнена яснота колко много приличаше тя на тази, която беше носил и Дейн. В същия миг тя повдигна очите си към индианеца. По някаква необяснима причина за нея като че ли наистина беше важно да го накара да разбере.

— Онези мъже... — махна отново с ръка тя към тях, после си спомни, макар и със закъснение, езика на знаците, които чейените използваха при общуването си с други племена. Един ден по-скоро на шега Сребърния гълъб я бе научил на няколко „думи“ от този език. Тя направи още един жест към белите мъже, стараяйки се да бъде по-изразителен, после посочи към гърлото си и спря, чудейки се какъв можеше да бъде знакът за „съпруг“. Накрая сви рамене, посочи с пръст към гърдите си, имайки предвид „мой“, и после направи знака за „войн“. Апахът изсумтя от изненада и започна да я гледа още по-напрегнато. Не е чудно, помисли си той. Не е чудно, че тази бяла жена се държи толкова добре. Тя принадлежеше на някой войн от друго племе, който се беше отнасял добре към нея. Тези бели мъже от някое неприятелско племе се бяха държали зле с нея, така че тя не скърбеше за тяхното залавяне и за смъртта им. Той кимна веднъж с глава, разглеждайки внимателно бледото ѝ лице в тъмнината. После със знаци той ѝ зададе въпроса, който го интересуваше още от началото, когато я беше видял да използва своята тайнствена сила, за да повика свещения бял лос, който изскочи, за да я защити от неприятелите ѝ. Като изпитваше едновременно страх и благоговение, той реши, че в края на краищата вече знаеше отговора. Не можеше да има друго обяснение, освен могъщата магическа сила, която тази жена притежаваше, и на която той беше станал свидетел тук, на склона в планината.

Сабрина стоеше неподвижна, объркана и бледа. Не можеше да следва бързата последователност на знаците, кои го апахът

използваше. Тя безпомощно сви рамене, неспособна да му отговори.

Апахът все още стоеше и чакаше. Накрая, след като почака известно време, той направи един-единствен жест. Тъй като тя не му отговори, той го повтори още веднъж.

Какво искаше да ѝ каже той с този знак? Сабрина се опитваше да извади една последна, ясна мисъл от своето изплашено и уморено съзнание. Беше виждала този знак, показван ѝ от Сребърния гълъб, но сега не можеше да си спомни какво точно означаваше той.

— Вожд? — попита несигурно тя.

Не, не беше вожд. Нещо подобно на вожд. Нещо, което показваше, че войнът има изключително висок ранг сред останалите в племето. Тя помисли още малко, после направи знак „да“ на апаха, тъй като Дейн беше високо уважаван и почитан сред чейените. Това беше истината.

Черните очи на апаха се разшириха леко при нейния положителен отговор. Някакво вълнение за миг заплаши, че ще разчупи маската на пълно спокойствие и самообладание, която беше научен да носи от раждането си, и опасявайки се от това, той отмести погледа си от жената и пое дълбоко въздух, за да се успокои. „Да“, беше казала тя. Шаман — човек, който цери болните, наполовин боец, наполовин магьосник, знаещ много магии. Разбира се. Тези бели мъже го бяха убили, а после бяха заплашили и жена му. Също толкова могъщ в смъртта, както и в живота, духът на шамана бе взел образа на белия лос, за да я защити. Апахът беше отраснал с истории за такива мистериозни случки, но в действителност никога в живота си не беше ставал свидетел на такова чудо.

Апахите се скупчиха зад него, мърморейки бързо заклинания, които да ги предпазят от зли магии. Някои от войните, които не биха мигнали и пред най-мъчителната смърт, сега отстъпваха бързо назад, по-далеч от бялата жена. Като вожд Менгас не смееше да покаже такъв страх с дума или жест. Той само потрепери веднъж, пое си дълбоко въздух и погледна тревожно към сенките, които хвърляше тъмната планина, като че ли се боеше, да не би да види някакви знаци от духа на шамана. Остана много доволен, когато не откри нищо такова.

На Менгас му беше нужно да помисли само миг, за да реши какво да прави с жената. Не смееше да ѝ причини зло. Белият лос или някое друго превъплъщение на духа на шамана можеше отново да се

появи, като този път насочи цялата си магическа сила срещу тях. Сигурно духът на шамана щеше да бъде доволен, че те бяха убили мъжете, които бяха унищожили тялото му, а също така щеше да остане доволен, ако се отнесаха с уважение и внимание към жената. Угаждайки му по този начин, то духът на шамана щеше да им изпрати само добри магии, а присъствието на жената в племето щеше да им подсигури защита от всички зли духове, които обитаваха света.

Менгас издаде няколко гърлени звуци, които явно бяха някакви команди. Самият той не се помръдна от мястото си до бялата жена магьосница, която стоеше безмълвна, и гледаше с очакване тъмните му очи. Той бе наредил на хората си да съберат всичко, което бе принадлежало на тримата бели мъже от неприятелското племе, и да го дадат на жената. Първо, надяваше се той, такава щедрост щеше да ѝ достави удоволствие, а нейното доволство щеше да зарадва духа на шамана. Второ, шаманът сигурно беше проклетел всички лични вещи на мъжете, които го бяха убили, и докато те не бъдеха очистени, той не смееше да рискува да ги занесе в селището, тъй като можеше да ги сполети нещастие.

Вцепенена и безкрайно объркана, Сабрина мълчаливо наблюдаваше трескавото бързане на апахите. Всички неща, които събраха, те донесоха до мястото, където стояха тя и вождът им, и при даден от него знак те поставиха всичко в краката ѝ. Вождът наблюдаваше внимателно лицето ѝ и когато заповедта му бе изпълнена, той се обърна към нея:

— Енджух? — Във въпроса на апаха прозираше известна доза страх.

— Енджух? — озадачена, Сабрина повтори бавно думата.

Тя погледна към купа от седла, пушки, одеяла и ботуши, после вдигна поглед и срещна черните очи на вожда. Тя го гледа известно време и накрая кимна с глава. Сампсън беше започнал отново да крещи. Ехото от неговите ужасяващи стенания отскочи от заобикалящите ги скали и достигна наслоено до ушите им с неколkokратно по-голяма сила. Сабрина не разбираше нищо. Не беше изнасилена, нито пък убита — поне засега. На какво се дължеше цялото това чудо?! Смутена, но и успокоена, тя кимна още веднъж с глава и се опита да отговори.

— Да — каза тя. — Добре — поне дотолкова можеше да си спомни знаците и ги направи.

Черните очи на апаха просветнаха от облекчение.

Менгас отвърна на знака ѝ, каза нещо на другите войни и предпазливо се отдалечи. Сабрина остана на мястото си, като ги наблюдаваше объркана и смутена. Те тръгнаха, без да се обръщат назад. Отидоха до по-осветеното място край огъня. Можеше да ги чуе как разговарят помежду си. Инстинктивно тя разбра, че говореха за нея, но никой от апахите не се приближи към нея.

Накрая, тъй като не знаеше какво друго да прави, Сабрина просто се наведе над купа, за да разгледа по-добре вещите. Накрая намери одеялото си и го измъкна от купчината. С треперещи ръце го постла на земята и седна притеснена върху него.

Дейн ѝ беше разказвал някои неща за апахите. Жителите на Санта Фе също говореха за тях. Но нищо от това, което беше чула за тях, като за много опасно и грабливо племе, не ѝ помогна да си обясни това, което току-що ставаше. Странно, но тя разбираше, че вождът се отнася към нея не като към пленен враг, а по-скоро като към почетен гост. Дори и да си спомнеше още знаци, на които я бе научила Сребърния гълъб, тя знаеше, че не трябва да рискува и да им покаже своето учудване. Изплашена и смутена, тя изпита силно желание да почувства Дейн до себе си и отчаяно започна да шепне името му.

Но никакъв отговор не идваше от падащата черна мексиканска нощ, която се стелеше наоколо; никакъв отговор не идваше и от войните апахи, които стояха на разстояние от нея и си шепнеха помежду си, нито пък ѝ отговаряха пламъците на горящия огън, оранжевите проблясъци, на който осветяваха мрака и предизвикваха странни, движещи се сенки върху околните хълмове; нито пък от вече слабите викове на Сампсън или от студения сребърен кръг на луната и проблясващите звезди, които надничаха зад назъбените, черни като абанос планински върхове. Нямаше никакъв отговор на въпроса ѝ какво щеше да ѝ донесе утрешният ден; нямаше кой да ѝ каже дали обърканият ѝ късмет щеше да я изведе на добро, или на лошо; нямаше кой да я предупреди какво трябва или не трябва да прави, за да поддържа неочакваната любезност, оказвана ѝ от хората, които я бяха пленили.

Измина доста време, а Сабрина просто седеше безмълвна, като от време на време потръпваше от усилващия се нощен хлад и се взираше тревожно в апаките. Но индианците нито говореха, нито се приближаваха до нея. Бяха погълнати изцяло от Сампсън и от дима, издигащ се от парчетата месо от елен, които бяха наредени на шиш на огъня. Накрая Сабрина въздъхна дълбоко, пресегна се, дръпна края на одеялото, покри с него краката си и затвори очи.

За разлика от времето, което бе прекарала при чейените, Дейн не можеше да ѝ помогне сега. Трябваше да разчита само на себе си. Този път успехът или провалът ѝ зависеха единствено от смелостта и разума ѝ. Само те можеха да я спасят.

Беше късно, когато Сабрина заспа, а след като се зазори, вождът на апаките, Менгас, дойде и я събуди. Сабрина се стресна и седна, боязливо търкайки очите си, за да прогони съня от тях. Не беше само лош сън. Беше самата действителност. На дневната светлина обгорелите от огъня тела на Клейтън и Сампсън бяха ужасно грозна гледка. Бригс лежеше разпънат на земята, като все още се чувстваше сравнително добре, макар че вече изпитваше жажда и беше измръзнал от нощния студ. Каишите от сурова кожа, с които го бяха привързали, все още не бяха започнали да се свиват, тъй като слънцето още не грееше с пълната си сила.

Ловната група на апаките се готвеше да напусне мястото. Двама от тях вече се бяха качили на заловените коне, докато другите поеха с широка крачка, правейки скокове без усилие, нещо, което тя си спомняше, че беше виждала и при чейените.

Менгас беше между последните, които тръгнаха. Той се спря и подаде на Сабрина вече произстинало парче месо за закуска. След като се метна на коня си, той се наведе, изтегли я нагоре и я постави да седне пред себе си. Натъпка одеялото ѝ в една украсена чанта, която окачи зад коженото седло, което използваше.

Менгас понечи да обърне коня, за да последва другите, когато Сабрина чу тихите, хленчещи стенания на Сампсън. Тя настръхна и потрепери силно, изгубила желание да яде повече от изпеченото месо, което той ѝ беше дал.

Апакът забеляза реакцията ѝ и свъси вежди. Той измърмори нещо изненадан и стисна по-силно кръста ѝ с ръка. От една страна, не беше добре за нея да показва такава неочаквана слабост пред другите

— било то пред неговите войни или пред пленените врагове. От друга страна, ако тя гладуваше до смърт, шаманът без съмнение щеше да се разсърди и каквато и магическа сила да притежаваше жената, това би било пагубно за племето му.

— Яж! — заповяда ѝ грубо той и съпроводи с жест думите си.

Пусна кръста ѝ и като посочи с пръст парчето месо, което тя държеше в ръка, повтори още веднъж думата и жеста.

Сабрина кимна с глава и се опита да се подчини. Знаеше, че животът ѝ можеше да зависи от това, но миризмата на печеното месо направо я отвращаваше. Изгорялото месо имаше отвратителен вкус, но тя се мъчеше да яде. Опитваше се да го глътне, но се страхуваше, че със сигурност ще я заболи стомахът.

Тя поклати безпомощно глава, като посочи към почернелите, покрити с мехури тела на Клейтън и Сампсън. Черните очи на апахата проследиха погледа и жеста ѝ и той издаде някакви гърлени звуци.

Менгас дръпна юздите на коня и когато той спря, се обърна назад и извади оръжието си. Държеше лък и две стрели в едната си ръка. Докато Сабрина стоеше мълчалива и изплашена, той просто сложи първата стрела на тетивата на лъка и без да каже дума, я изстреля. Въпреки разстоянието и позицията на Сабрина, която му пречеше, за вожд не представляваше трудност да улучи желаната мишена. Стрелата удари Сампсън — или по-скоро жалката, обгоряла плът, която представляваше той сега — в гърдите. Той трепна веднъж, като обърната с главата надолу кукла и после притихна.

Очите на Сабрина се разшириха от удивление. Устните ѝ се разтвориха в беззвучен вик. Вождът на апахите явно беше разбрал погрешно отказа ѝ да яде като протест, че беше оставил враговете ѝ още живи. Той щеше да ѝ угоди, като изпълни безмълвното ѝ искане, а след това се очакваше тя да изяде това, което той ѝ беше дал. Сабрина подвоуми за миг, после кимна с глава. Въпреки всичко, което те ѝ бяха сторили — и по-лошо, това, което бяха направили на Дейн — тя не желаше те да страдат повече в тези ужасни предсмъртни мъки, на които апахите ги бяха подложили.

Другите войни бяха вече далеч пред тях. Едни на коне, други пеша, те вървяха по пътеката, която се виеше нагоре към върха на плоското плато. Конят на Менгас пристъпваше нетърпеливо, горящ от желание да настигне другите. Вождът на апахите я изглежда косо и

започна да слага втората стрела на тетивата, повдигайки въпросително едната си вежда.

Сабрина не се поколеба повече, а кимна безжалостно с глава. Тя се съмняваше, че Бригс щеше да ѝ благодари за това, тъй като той още не беше започнал да понася напълно жестокостта на наказанието, което му бяха определили, но тя си спомняше много добре от пребиваването си в бивака на чейените колко бързо суровата кожа се свиваше от горещината на слънцето. Преди да се мръкне, Бригс щеше да бъде буквално разкъсан, а черепът му — бавно разтрошен. Апахът повдигна лъка си и без коментар го насочи към тялото на Бригс. Този път Сабрина затвори очи.

Когато отново отвори очи, видя, че очите на апаха бяха заковани върху лицето ѝ — две черни, искрящи езера, които ѝ изглеждаха недействителни, но тя кимна с глава, преди да отмести погледа си настрана. Преглътна енергично, поднесе решително месото към устата си и започна да яде. Менгас изсумтя и подкара коня, за да настигне другите.

Докато напуснаха малката долина, Сабрина гледаше право пред себе си. Не се обърна назад. Клейтън Лоуъл, Сампсън и Бригс бяха мъртви, както и нейният възлюбен Дейн.

Но това не ѝ достави голямо удоволствие, както си беше мислила преди, че ще изпита. Справедливостта не можеше да ѝ върне Дейн, не можеше да облекчи мъката ѝ, че го беше изгубила в онзи слънчев ден в Саут Парк. По този начин просто беше сложен край на тази глава от нейния живот, която бе започнала на спирката в Денвър и беше завършила със стрелите на един апах, изстреляни в тази малка, безименна долина в планините на Ню Мексико. В тази част от живота си бе изживяла най-голямата радост и най-голямата мъка, но сега те бяха минало. Сега пред нея беше селището на апахите, но тя предпочиташе да не гадае какво я очаква там.

ГЛАВА 13

Сабрина се размърда сънливо върху постелката от еленови кожи. Събуди се с усмивка, тъй като беше сънувала Дейн — как лежи блажено до него на широко уютно легло, покрито с прохладни ленени чаршафи. После си спомни, че се намираше в бивака на апахите, и усмивката ѝ помръкна.

Въпреки странностите в културата на апахите и неудобството, произлизащо от факта, че не можеше да общува с никого, то те и всяваха далеч по-малко страх, отколкото някои черти в поведението на Гарвис Треймор или Клейтън Лоуъл. Вождът на апахите, Менгас, беше стоически търпелив и безкрайно добър към нея — твърде нехарактерно отношение за един вожд на апахите към бели пленници.

Когато дните се изтърколиха и преминаха в седмици, тя разбра, че в нея започна да се заражда едно нежно чувство към него, което се дължеше на огромната ѝ благодарност, че не бе изнасилена, нито убита, нито дори превърната в робиня, както обикновено ставаше често в такива случаи.

Сабрина отвори очите си и огледа в мрака кръглата, куполообразна хижа, която апахите наричаха уикиъп. Беше направена от дълги върбови пръти, забити в земята, които се събираха горе и бяха вързани, за да оформят покрива. Отгоре бе покрита с дебел слой меча трева, а над нея, за да не прониква вода, бяха намятани кожи, специално обработени с мазнина. Менгас беше наредил на жена си Нама да помогне при направата на хижата, тъй като Сабрина не знаеше как става това. При апахите всяко пораснало момиче притежаваше свое самостоятелно уикиъп, стига да има мъж покровител, който да ѝ доставя кожи и храна. Но Сабрина със сигурност нямаше да си спечели симпатиите на Нама, ако последната бе принудена да работи допълнително заради нея и бялото момиче искрено съжаляваше за това.

В действителност Нама беше толкова недоволна и възмутена от това, което се искаше да направи, че дори през ума ѝ мина мисълта да

изнесе вещите на Менгас пред вратата на своята хижа, което щеше да покаже, че иска да се разведе. Но Менгас беше млад и красив мъж, добър доставчик и вожд на местната група апахи. Беше също племенник на великия вожд на апахите — чирикахуа Кочис. Нама се съмняваше, че Менгас щеше да заеме мястото на своя чичо, тъй като Кочис имаше синове, а от друга страна, Менгас, по силата на брака на баща му с жена от племето Топли извори, се смяташе за член на племето Топли извори, а не на чирикахуа. Освен това Менгас беше богат и привлекателен съпруг и нямаше да има затруднения да си намери друга съпруга, докато тя трябваше да отиде да живее при старата си майка и да проси остатъци храна от другите жени, ако не може да си намери друг съпруг. Тя се беше цупила и мърморила сърдито, докато накрая Менгас и бе хвърлил един недоволен, предупредителен поглед и тя бе принудена да помогне на бялата пленница да построи своето уикиъп. Тя продължи да изпълнява съпругеските си задължения, но беше отказала да предложи приятелството си на бялата магьосница, а когато можеше, тя говореше против нея на другите жени.

Сабрина въздъхна в тъмнината. Тук времето минаваше бързо. Най-напред трябваше да построи хижата си да усвои първите няколко думи на езика на апахите. Трябваше да започне да готви по начина, но който те приготвяха храната си и да се научи какви билки и подправки да събира заедно с другите жени. Не беше за вярване, но Менгас ѝ помогна много. Особено когато имаше да се прави нещо вътре в хижата ѝ, тъй като вождът не трябваше да бъде видян, че върши женска работа. Но той не можеше да ѝ помага вечно, така че тя трябваше да се научи сама да се справя. За щастие, няколкото дни, прекарани с Дейн в селището на чейените, я бяха подготвили за някои работи, макар че прекрасните кошници, които плетяха тук, бяха отвъд нейните умения, колкото и да се стараяше. Тогава отново Менгас я беше спасил, като ги замени с няколко други от жените, които бяха направили повече.

При апахите есента беше време на усилено търсене и събиране на храна, а също и на ловуване. Двете с Нама бяха придружили мъжете при едно среднощно пътешествие, за да съберат лешници, жълъди, плодове от хвойна и шипка, докато в това време мъжете дебнеха да ударят някои елен. Менгас беше заминал сам на друга ловна

експедиция и Сабрина с изненада откри, че ѝ липсваше неговата компания. Жените от племето винаги взимаха страната на Нама и се опълчваха против Сабрина. Те я мразеха и същевременно се страхуваха от натрапчивото присъствие на бялата жена в техния живот. Когато можеха, те ѝ се подиграваха. Но ако Менгас или някой друг от старейшините беше наблизо и можеше да ги види, те се отнасяха по-внимателно към нея или просто не ѝ обръщаха внимание. Всяка непозната жена, която притежава екзотична красота, има коса с цвят на слънчева светлина и очи като изумруди, със сигурност не би намерила сърдечен прием у другите жени, казваше си притеснено Сабрина. Също така на няколко пъти ги беше чула да шепнат зад гърба ѝ „вещица“, а всяка от жените, до която се беше опитвала да се приближи, правеше някакви знаци срещу нея, поглеждаше я злобно и бързо се отдалечаваше.

Наистина Сабрина подозираше, че апахите бяха дори в по-голяма степен завладени от мисли за магьосници, зли духове и лоши сили, отколкото бяха чейените. Добре че Менгас не бягаше от нея. В действителност той я търсеше, предлагайки компанията си, и благодарение на него, тя се чувстваше много по-малко самотна. Той бе оставил всичките си вещи в хижата на Нама, разбира се, тъй като, ако ги преместеше, това би означавало развод, но той често прекарваше свободното си време в хижата на Сабрина. Понякога оставаше да вечеря заедно с нея. Друг път, през дългите, тъмни есенни вечери, той пушеше лулата си и се мъчеше да разговаря с нея с помощта на знаци и единични думи.

Сабрина нито разбираше, нито смееше да попита защо той се отнасяше към нея с такова внимание и уважение. Изглеждаше така, като че ли тя притежаваше някакъв мистериозен, възвишен статут на недосегаема в неговите очи. За нея се грижеха добре, дори беше презадоволена, като се имаше предвид начинът на живот на апахите.

Есента отстъпи място на зимата, а животът продължаваше да си тече по същия начин. Сабрина беше самотна, объркана, много внимателна, но жива и здрава. Когато първият сняг покри високите върхове на планината, племето се оттегли да зимува в една малка, скрита долчинка, разположена високо между върховете.

Гарвис Треймор не можеше да повярва на късмета си, когато прочете писмото, което му беше изпратил шерифът на Санта Фе. Клейтън Лоуъл, Бригс и Сампсън бяха убити някъде в планините от апаките, а Сабрина не беше намерена. Предполагаше се, че е мъртва, тъй като отрядът на шерифа, който се беше заел с издирването, беше намерил вързопа ѝ и останките от коня ѝ, но според закона... Еврика! Ако не намерят тялото ѝ, с което да докажат смъртта ѝ, то според закона, тя щеше да се смята за изчезнала, което значеше, че седем години, броени от днешния ден, той можеше да продължава да манипулира тръста Уелс, така че да извлече максимална изгода за себе си. Дори ако по някаква случайност момичето беше останало живо, то никога нямаше да го безпокои, тъй като сигурно се намиреше забутано в някоя дълбока дупка във враждебните индиански територии. Той изпрати мълчалива благодарност на апаките, които вероятно я бяха убили, но бяха скрили някъде тялото ѝ. Общо взето, той не обичаше индианците — по принцип, без някога да е срещал някой от тях — но жестоките, грабливи апахи сега имаха специално място в сърцето му и той се усмихна от удоволствие.

Навън, една група от благотворителната мисия влезе през каменния портал, но тя не го обезпокои. Наближаваше Коледа и въпреки че до празника оставаше още една седмица, той реши този път да даде нещо за бедните. Но по-късно, каза си той. Точно сега искаше да си стои тук и нищо да не помрачава радостта му.

„Аз победих, Сабрина! — усмихна се той и погледна нагоре към тавана. Победих, нали? Ха, ха, ха!“ Победата беше толкова сладка, че можеше да я усети, и той си пое дълбоко въздух, за да се наслади на вкуса ѝ.

Не само това, а изобщо всичко се нареждаше великолепно. Гражданската криза се задълбочаваше с всеки изминат ден. Беше чул слухове, че много от младежите — южняци, които учеха в колежа и университетите на Севера — в Харвард, Йейл, Принстън и тук, във Филаделфия, в университета в Пенсилвания, основан преди около сто години от Бенджамин Франклин — нямало да се върнат, след като си отидат вкъщи за Коледната ваканция. След внезапното нападение на Джон Браун над ферибота в Харпър през октомври, Юга се беше обединил в страха си от черните републиканци, които се бореха срещу робството. А с поддръжката на Ейб Линкълн и отричането на твърде

проюжняшки настроения президент Бъчанън, който знае какъв щеше да е краят... Но засега всичко вървеше великолепно, повтори си той. Тази година щеше да има една много весела Коледа, Една много, много весела Коледа!

Беше чудесен мартенски ден, който предвещаваще, че следваха още, дори по-хубави дни. Въздухът беше хладен, но слънцето беше топло, даже горещо в часовете на ранния следобед. Сабрина бе седнала върху шарената тъкана черга навън, пред входа на хижата си и шиеше на Менгас модните сред апахите ботуши от кожа на елен — една от малкото индиански работи, които можеше да изпълни с известно умение. Както обикновено, другите жени стояха далеч от нея. Едно от малките момченца, които се въртяха наоколо, хвърли един камък към нея и я улучи в рамото, а после избяга! Сабрина не си направи труда да му се скара, а само разтри мястото, където я беше ударил и продължи да пришива дебелата кожена подметка към по-меката кожа на горната част на ботуша.

Нищо не се беше променило откакто за пръв път пристигна в зимния бивак на апахите. Беше научила езика им, разбира се. Ветровете и снеговете, които придружаваха зимата, бяха дошли, а после, с настъпването на пролетта, си бяха отишли. Сега потоците прииждаха от топящия се по върховете сняг. Менгас беше прекарал много от зимните дни в нейната хижа. Занимаваше се с поправката на оръжието си и направата на ново, като ѝ разказваше увлекателни истории и легенди за боговете на апахите, за това, как Майката Лято бе дала живот на цялата вселена. Беше пушил лулата си и ѝ беше помогнал да се чувства по-малко самотна и забравена от света. Но Менгас беше заминал сега за два дни. Заедно с половин дузина апахи беше отишъл в планината да търси дивеч. Запасите им бяха намалели през дългата зима, а и всички бяха зажаднели за прясно месо.

Тя чу викове за „добре дошли“ в другия край на бивака и повдигна очи, оставяйки полуготовите ботуши настрана. Неотдавна беше украсила роклята си със сини и бели мъниста и гореше от желание да покаже майсторлъка си на някого. Тя се изправи и се усмихна, като видя конете в далечината. Но усмивката ѝ бързо изчезна, когато чу, че виковете на радостно посрещане бяха сменени от викове на уплаха и ужас. Конят на Менгас, който вървеше, както обикновено,

отпред, пристъпваше много бавно, като че ли Менгас беше ранен. Тя тръгна към завръщащите се мъже, издавайки вик на тревога, напълно забравила в страха си внимателно култивираните си маниери, според изискванията на апахите.

Въпреки болката си, когато Сабрина се появи внезапно до коня му, вождът разпозна това красиво, бледо лице, обградено с коса с цвят на мед, която вятърът развяваше. Тя повдигна тревожно очи към него и тръгна угрижена до умореното животно. Менгас смътно осъзна, че жената беше показала недопустима липса на самоконтрол, но въпреки това нейният поглед и очевидната ѝ загриженост повдигнаха неговите отпаднали сили и той не я порица гласно за постъпката ѝ. Спря коня си пред хижата на Сабрина, молейки се краката му да го издържат, когато стъпи на земята. Но дори и да не го издържат, той поне беше все още в съзнание. Можеше да нареди да бъде заведен в хижата на Сабрина, а не на Нама, както беше обичаят. За това той благодареше на боговете. Той знаеше много добре, че това не беше рана, която можеше да бъде поверена на грижите на жена му. Но може би, ако пожелае, жената на белия лос можеше да използва магическата си сила и да спаси живота му.

Сабрина имаше смелостта да се противопостави на шева на Нама и на останалите жени от племето и застана по-близо до Менгас, когато той понечи да слезе от коня. Тя подложи рамото си под неговото и обви ръката си около кръста му, когато той, залитайки, се опита да се изправи. Тя си спомняше добре правилата на чейените и храбрата походка на Дейн, докато от ръкавите му капеше кръв. Беше смешно да се преструва пред нея, един срам, в който тя не можеше да види никакво величие. Освен ако Менгас сам изрично не ѝ наредеше да се дръпне, тя щеше да се прави, че е забравила правилата на индианците.

Той обърна глава към нея и се намръщи, но Сабрина го хвана още по-здраво и го насочи бавно към своята хижа. Движението увеличи болката му до такава степен, че той не можеше да говори, за да ѝ каже да го пусне. Но миг по-късно той се спря и я сгълча, изчаквайки тя да се дръпне от него, за да направи последните две крачки, които оставаха до хижата ѝ. Веднъж влязъл вътре, той можеше да признае слабостта си, но не и сега, когато всички го гледаха. Преди всичко той беше апах, още от най-ранно детство кален да бъде твърд и

да не се огъва — а освен това той беше вожд. Трябваше да поддържа респекта, който получаваше от другите войни.

Сабрина вървеше пред него, влезе първа в мъничкия, покрит със слама дом и повдигна високо кожата, която висеше вместо врата на входа, за да може той да влезе. Менгас залитна, когато се наведе, за да се мушне през ниския вход и не можа да си наложи да се изправи веднага. Сабрина се пресегна да го хване, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. Каква глупост, мислеше си тя с горчивина. Да карат един така лошо ранен мъж да язди и да върви, без да му се помогне.

— Ето тук, Менгас. Позволи ми да те сложа да легнеш.

Той се опитваше да ѝ помогне, тъй като отпуснатото в ръцете ѝ тяло тежеше страхотно и Сабрина се задъха, почти останала без въздух, докато го сложи, да легне. Но тя не беше видяла никаква рана. Раната беше скрита под кървавата му риза от еленова кожа. Сабрина вдигна бързо ризата му. Беше изминало много време, откакто беше видяла ранената ръка на Дейн в селището на чейените. Дъхът ѝ заседна в гърлото, когато я видя — една огромна, дълбока рана минаваше през стегнатия корем на индианеца и стигаше горе до ребрата му. Изглеждаше, сякаш беше разкъсан от някакъв звяр. Бизон? Или някоя дива северноамериканска овца? Или глиган? Каквато и да беше причината, раната изглеждаше сериозна. Молеше се на Бога само да не беше спукана коремната му стена. Тя погледна бързо лицето на апаха, чудейки се какво да му каже. Но нямаше нужда да се притеснява за това. Очите му вече бяха затворени и Сабрина се страхуваше, че той беше изпаднал в безсъзнание. Тя размисли за миг, после отиде до входа на хижата си.

— Нама?

Главата на Нама се появи незабавно на входа на хижата ѝ. Черните ѝ очи искряха, когато погледна към бялата жена, и в погледа ѝ личеше обвинение и страдание. „Вещица!“ — каза тя на себе си, тъй като мразеше момичето заради красотата му и се страхуваше от него заради силата, която притежаваше. Менгас трябваше да отиде при нея, а не при тази бяла вещица. Тя беше неговата съпруга!

— Нама, имам нужда от вода, чисти кърпи и дърва за огъня — Сабрина гледаше в очите на индианката, а погледът ѝ изразяваше непреклонна заповед, принуждавайки жената да ѝ се подчини. Черните очи на Нама се отместиха, тъй като тя се чувстваше притеснена от

силата, която излъчваха тези смарагдовозелени очи. Но накрая кимна с глава и понечи да си тръгне. — И от тисуин — добави Сабрина.

Тисуин беше питие, което апахите приготвяха от ферментирала царевича. То щеше да облекчи болките на Менгас, а тя можеше да сипе малко от него във водата и да почисти с нея раната му. Без да иска, тя беше чула разговора, който водеха двама лекари във влака за Сейнт Дуис преди година. Те говореха за някаква нова, революционна концепция в медицината, нещо, което наричаха асептика. То трябваше да намали инфекциите при откритите рани. Тя беше слушала много внимателно, не толкова от любопитство, колкото от истински интерес. Сега благодареше на Бога за това.

Нама отказа да влезе в хижата на магьосницата. Тя остави нещата до входа и изчезна. Сабрина въздъхна, тъй като се бе надявала да получи съдействието на индианката, ако не приятелството ѝ, докато служеха на едно и също дело — да спасят живота на вождя на апахите. Но нека бъде така, каза си тя и се залови да пали огъня. После окачи едно ведро с вода над него и пусна вътре кърпите. След това, докато чакаше водата да заври, отиде и седна до Менгас и започна да гали загрижено голото му рамо.

Въпреки всичките ѝ предпазни мерки, вождът на апахите стана неспокоен, а тялото му гореше под ръката ѝ. Тя го изтри с кърпа, натопена в хладка вода, в която беше сипала от питието, но, изглежда, то не помогна много. Той блънуваше нещо, изпаднал в безсъзнание, очевидно преживяваше отново спомените си от детството: как бил хвърлен в ледената вода, за да се закали кожата му; как бил наказан, когато веднъж започнал да плаче от пълно изтощение. Сабрина потрепери, като чу тези неща, намирайки ги варварски и примитивни. Не можеше да разбере как възрастните са могли да бъдат толкова жестоки към едно дете... Не беше за чудене защо мъжете апахи бяха толкова свирепи и безстрашни. Те бяха живели сред ужаса на ада, преди да възмъжеят.

Тя сложи едно котле над огъня и приготви хранителен бульон от кокали, които имаха костен мозък и месо, като го сгъсти със смляно на ръка брашно от мънички диви семена. Когато Менгас се успокои малко, тя повдигна главата му и му поднесе една лъжица от бульона, като през цялото време му говореше нежно и дори му пееше по-малко. Това, изглежда, го успокои повече от всичко друго. Тя не забеляза кога

слънцето залезе, нито кога отново изгря. Във всеки случай това нямаше значение за нея. Нямаше време за спане.

Сабрина повдигна памучните превръзки от раната на Менгас и видя с облекчение, че най-после кръвенето беше спряло. Кожата около раната беше зачервена, но нямаше никаква инфекция. Тя затвори очи и мълчаливо благодари на Бога. Може би този разговор, който беше дочула във влака, бе помогнал все пак. Тя проми раната още веднъж, този път почти с чисто питие, като ръцете ѝ се движеха бавно и внимателно, за да не наранят болната плът. Нямаше представа колко време го бе промивала, но накрая свърши и постави превръзката, решила, че вече може вече да го бинтова, след като кръвенето беше спряло.

Тя повдигна ръката си, за да вземе друга памучна кърпа, която да разкъса на ивици и да направи нещо като бинт.

— Сабрина?

Гласът на Менгас приличаше по-скоро на грачене, отколкото на човешка реч и момичето подскочи от неочаквания звук. Тя повдигна очите си и се насили да се усмихне. От колко ли време беше буден? Да се надява, че не и докато изсипваше почти цяла лъжица чист спирт в отворената му рана.

— Менгас? — зелените ѝ очи потърсиха бързо неговите и сърцето ѝ се сви, като видя болката, която се четеше в тях. — Съжалявам — въпреки че не искаше, тя почувства как сълзи потекоха по бузите ѝ. — Не мислех, че ще усетиш питието. Съжалявам. Сигурно съм ти причинила болка, но не съм искала да го сторя — тя се пресегна и хвана мазолестата му ръка.

Огънят в раната му беше спаднал малко и той си пое предпазливо въздух, все още страхувайки се да отвори стиснатите си зъби, за да отговори. Опита се да се усмихне, но разбра, че няма да може. Една от сълзите на бялата жена падна и намокри бузата му, и това го успокои повече от всичко друго, което тя можеше да стори. Това също беше нещо, което бе в разрез с разбиранията и обичаите на апаките, но вероятно той го ценеше повече именно заради това.

Горещото страдание бавно утихваше и той сграбчи с благодарност ръката ѝ.

— Боя се, че умирам. Преследвахме една голяма антилопа и конят ми се подхлъзна.

Лицето на Сабрина беше обляно със сълзи и тя не можа да отговори. Само поклати отрицателно главата си. Менгас беше единственият ѝ приятел тук и не трябваше да умре.

— Скоро треската ще се усили. Бялата болест ще причини загнояване на раната. На това не може да се помогне.

— Не — бързо го прекъсна Сабрина и стисна здраво мургавата, жилеста ръка на апах. Не! — повтори мълчаливо и упорито тя в себе си. Не, по дяволите! Първо баща ѝ, после майка ѝ... а след това и Дейн. Тревис заминал на война... Мили Боже, бият ли се вече Севера и Юга? Може би се биеха. Тук, в бивака на апахите, тя нямаше как да научи за това. Тревис също можеше вече да е мъртъв. Тя нямаше да позволи на вождъ на апахите, който се беше отнесъл приятелски към нея, да умре. Не беше честно. Беше загубила достатъчно скъпи за нея същества. — Не, Менгас, приятелю мой. Ти беше винаги добър към мен. Ти си моят единствен закрилник, моят другар през дългите вечери и аз няма да позволя да умреш.

За миг черните му очи станаха огромни и в тях се появи страх и смущение. Какво щеше да стане, ако магьосницата спаси само тялото му? Не беше ли сбъркал, че дойде при нея, след като беше толкова болен?

— Промих раната ти с тисуин, Менгас — продължи Сабрина. — Боя се, че затова те заболя толкова много. Белите доктори, или поне някои от тях, казват, че това може да предотврати... бялата болест, както ти я нарече. Дадох ти малко супа и стомахът ти я прие, така че не смятам, че коремната ти стена е засегната. Има надежда, че ще оживееш — неочаквано от гърдите на Сабрина се изтръгна ридание, тя се наведе и докосна с устните си горещото му чело. — Моля ти се... ти трябва да живееш! Моля ти се, не умирай и не ме оставяй! Но, изглежда, че всички, които обичам, го правят. Поне ти не умирай и не ме оставяй!

Поразен, въпреки замъгленото си от силната болка съзнание, вождът на апахите стисна ръката ѝ мълчаливо и се помъчи да запази собственото си самообладание. Беше смаян и дълбоко натъжен от почти детинската настойчивост, която имаше в думите ѝ. Изглежда, нейните магии не ѝ носеха много радост. Но на никого не беше позволен изборът да живее или да умре, нали? Това беше работа на боговете.

Той чувстваше как сълзите ѝ капят върху лицето му и преглътна, превъзможвайки едно нарастващо чувство на смущение. През изминалите дълги месеци той беше започнал да обича бялата жена и да изпитва по-малък страх от магиите ѝ. Но какво можеше да направи сега? Да ѝ обещае, че няма да умре? Жените от племето я мразеха, той го знаеше много добре. Дори много от мъжете бяха недоволни от присъствието ѝ тук. Те се присмиваха на висок глас на предупрежденията на жените си, но дълбоко в сърцата си се съмняваха. Ако магията ѝ не помогнеше и той умреше, нейната вълшебна сила щеше да бъде поставена под въпрос и нямаше да я спаси; а ако оживееше, с което доказваше, че магическата ѝ сила беше огромна, другите щяха да започнат още повече да се страхуват от нея.

Менгас изстена от болка и смущение и се намръщи. Можеше да я изпрати при Кочис. Чичо му беше свикнал да общува с белите, дори имаше приятели между тях. Кочис нямаше да се страхува от нея само защото кожата ѝ е бяла, нито пък от това, че беше магьосница, но той не можеше да стигне лесно до чичо си. Не бе в състояние да я заведе при него. На кого от мъжете можеше да се довери да изпълни тази задача? „Няма да умра тогава“. Това му се струваше единственото логично решение. Съжаляваше, ако духовете бяха планирали друго, но ако бяха решили да умре, то моментът беше много неподходящ. Първо той трябваше да обезпечи жената на шамана. Духът на белия лос не трябваше да бъде обиждан.

— Не плачи повече. Няма да умра.

Сабрина бързо се успокои, като нито за миг не се усъмни, че вождът на апахите можеше и да не удържи на думата си.

— Сега спри да рониш сълзи отгоре ми. Вместо това ми донеси малко супа. Дори и да ме цериш с магии, аз все пак трябва да се храня, щом искаш да остана жив.

Сабрина се засмя успокоена и повдигна лицето си, за да избърше сълзите си.

— Да, приятелю — каза тя. — Ще донеса супата ти, но най-напред ще ти направя по-стегната превръзка, а след това ще можеш да си поспиш малко. Когато се събудиш, обещавам ти, че супата ще бъде готова.

Дейн взе решението си, докато гледаше как последните лопати пръст се стоварваха върху ковчега на майка му. Падащата пръст звучеше чуждо и отблъскващо и контрастираше ярко с мекия априлски полъх на вятъра и с далечната песен на птиците. Вече нямаше нищо, което да го свързва с това място — поне нищо не беше останало, за което си струваше да живее тук. Съществуваше само земята, хълмиста и зелена, осеяна тук-там с горички. А тя щеше да оцелее и без него, без значение колко войнишки ботуши щяха да я тъпчат, колко щяха да се бият върху нея, напоявайки нейните богати, тучни ливади с кръв — с кръвта на янките или на южняците, но не и с неговата.

Той кимна с глава на гробарите и се обърна към отдалечаващия се файтон на пастора, мислейки си, че преподобният не беше разбрал неговото желание погребението да бъде съвсем скромно. Как можеше мъжът да разбере цялата всеобхватност на факта, че последната представителка на рода Морган във Вирджиния беше погребана днес? Едно наследство, което беше на повече от сто години, и което в действителност се отъждествяваше с една огромна къща с бели колони отпред и прилежащата ѝ земя. Той никога не беше мислил, че ще го загуби. Дейн въздъхна още веднъж и тръгна към къщата. Кога да тръгне и в каква посока да поеме? По суша той можеше да стигне до Санта Фе и да попита за Сабрина — надяваше се, че дотогава сърцето му щеше да се излекува, за да може отново да чуе името ѝ. А оттам можеше да продължи към Калифорния, към Сан Франциско — дивия, порочен, пренаселен Сан Франциско — и към прекрасното спокойствие и тишина на ранчото в Сакраменто. Щеше да бъде едно трудно и опасно пътешествие. Щеше да мине през територии, населени с враждебни индианци, щеше да зависи от качествата на коня и от собствения си разум и находчивост при преминаването на пустинята и високата Невада, преди да влезе в Калифорния. Този последен етап беше много тежък и рискован.

Може би, вместо да тръгне по суша, той щеше да отплава с клипер около Хорн или да използва новата Панамска железница, за да съкрати времето. Щом пристигнеше в Сан Франциско, щеше да освободи Тревис, а после можеше да се върне в Санта Фе и да провери какво става със Сабрина. Това изглеждаше много по-разумно, а може би беше и най-бързият маршрут. Дотогава той трябваше да сложи работите си тук в ред, да затвори къщата, да освободи останалите си

роби и да уреди с някой съсед, може би с Джон Марш, да има грижата да наглежда имота, докато се продаде. Трябваше да намери подходящи за пътуването си дрехи, както и някои други неща. Нямахме ясна представа какво още щеше да вземе, но когато мина покрай огромната върба, прекоси семейното гробище и стигна до старата, разцъфнала магнолия, която растеше до портата, той се усмихна и сивите му очи проблеснаха под дългата му черна, развята от вятъра коса. „У дома, мислеше той. Аз ще си бъда у дома след няколко месеца.“ Имаше някакво особено чувство, като че ли вече беше там... или може би това бе по-скоро едно усещане, че той никога не то беше напуснал.

Тревис се взираше стъписан в мъжа, мислейки, че той сигурно не го беше разбрал.

— Не, страхувам се, че не чухте правилно. Казах Сабрина Лоуъл. Името на съпруга ѝ е Клейтън.

— Да, същата — ухили се златотърсачът срещу разтревоженото лице на младия мъж и махна с ръка към бармана, който работеше в другия край на махагоновия бар. — Хей! Как може човек да си намери тук нещо за пиене?

Тревис инстинктивно отиде зад бара, взе чаша и му я напълни.

— От заведението — успя да произнесе той, тъй като главата му още бе замаяна от историята, която му разказа златотърсачът. Сабрина бе мъртва? Заклана от апахите? — Сигурен ли си, че не я бъркаш с друга?

— Казах ти вече — очите на мъжа блеснаха войнствено. — Искаш да кажеш, че съм лъжец?

— Не, не, разбира се, че не — поклати русата си глава Тревис. Мили Боже! Какво щеше да каже на Дейн? Той ще трябва да му каже, разбира се, трябва веднага да му пише.

— Тя тръгнала съвсем сама... отивала съвсем сама в Албакърки — разсмя се златотърсачът, сякаш намираше идеята за забавна. — Но съпругът ѝ трябвало да я хване. И може би е щял да го стори, но точно тогава апахите хванали него. Както и да е, всички са мъртви. Разбира се, не са намерили тялото на момичето, но...

— Какво? Какво каза?

Тревис говореше много бързо и златотърсачът го стрелна с критичен поглед. „Ох, моля ти се, Господи“, молеше се Тревис и като

напълни отново чашата на златотърсача, остави бутилката до нея. „Моля ти се, нека да мога да напиша «изчезнала», а не «мъртва», когато пиша на Дейн“.

— Това, което казах, господине, е, че те са намерили коня й, но не и нея самата. И приятелят от Санта Фе, който ми разказа за това, каза, че в града обикаляли разни неприлични приказки, за това, че апаките са правили нещо с бялата жена — изсумтя силно той и се оригна, като се пресегна за бутилката и с трепереща ръка се опита да си налее уиски в чашата.

Като видя това, Тревис трепна. Обикновено при подобни случаи той изпращаше мъжа другаде. „Бел Флър“ беше къща от висока класа и такива недодялани клиенти не влияеха добре на бизнеса. Но в този случай той щеше да направи изключение.

— Лично аз не вярвам и на половина на това, което се говори — добави златотърсачът. — Твърде дълго време съм бил миньор в Сиера Невада, за да вярвам на всичко, което чуя.

Тревис кимна с глава, смънка нещо и се измъкна към другия край на бара, правейки дискретно знак на охраната да държи под око този приятел. Каза „довиждане“ и забърза към канцеларията си, тъй като искаше да остане малко на спокойствие, за да обмисли новината. Първо трябваше да пише на Дейн. Не тръгваше ли този месец експресът? Бяха обещали да пренесат пощата през континента за по-малко от две седмици. Невероятно! Той щеше да провери тяхното разписание и щеше да предаде писмото до Дейн с първия курс.

Златотърсачите от Сиера Невада бяха особена порода хора, както се виждаше от фантастичните им облекла — украсяваха се с късове самородно злато, пера и други подобни глупости. Разбира се, в Сан Франциско необичайното беше нещо обикновено и те фактически се смесваха с общата маса, която също беше безкрайно разнообразна и пъстра. Но Тревис не обръщаше внимание как изглеждаше източникът на информация, той просто вярваше на това, което му беше казал преди малко златотърсачът. Мъжът нямаше никаква причина да го лъже. Изглежда, Сабрина сама бе тръгнала да язди в пущинака, но само един Бог знаеше, каква бе причината, за да го стори.

За миг той едва не съжали, че беше чул неволно коментарите на бармана и споменаването на Санта Фе, което бе привлякло вниманието му. Ако Сабрина по някакво чудо беше все още жива, тя може би

имаше огромна нужда от помощ. А такъв вид помощ беше извън неговите възможности, призна си честно той. Единственото нещо, което щеше да постигне, ако се опиташе да тръгне след нея, бе и той да намери смъртта си. Но Дейн... е, ако някой можеше да се наеме да преброди непознатите земи и да се опита да открие Сабрина, то това бе само Дейн. И Тревис нямаше да бъде много изненадан, ако той я откриеше.

ГЛАВА 14

В хижата беше топло и затова бяха повдигнали кожата, която висеше на входа, за да може прохладният вечерен ветреца да влиза вътре. Април вече отиваше към края си и температурите бяха по-високи тук, в началото на пустинята, отколкото в планинската долина, където беше бивакът им. Апахите бяха предприели това пътешествие преди няколко дни, като се придвижваха на запад, за да приберат плодовете на ядливите кактуси. Мъжете бяха тръгнали с тях. Сабрина беше построила ново уикиъп, по-малко от това, в което прекара зимата, но удобно като него. Тя се усмихваше в нощния здрач на вождата на апаките, който седеше близо до нея. Преди такава физическа близост с дивия апах щеше да я ужаси. Сега, след като беше излекувала смъртоносната му рана, тя чувстваше единствено споделеното удоволствие от това невероятно приятелство, което се зароди между тях, дори изпитваше един вид обич към Менгас. Справедливо или погрешно, той вярваше, че дължеше живота си на нея. Индианците, поне чейените и апаките, може да бяха диваци в много отношения, но се отнасяха почтително към хората, на които дължаха нещо.

— Мисля, че ако някога видя друг ядлив кактус, ще се изплюя в цвета му — оплака се добродушно Сабрина и въздъхна уморено.

Менгас се усмихна над червеното огънче на лулата си.

— Тогава остани в хижата утре. Аз ще облека кожената ти рокля и ще отида да работя вместо теб при жените.

— Да, съгласна съм — засмя се Сабрина на абсурдното му предложение. Мисълта за свирепия войн, облечен в нейната рокля с мъниста, искрено я забавляваше.

— А аз ще отида на лов с другите смелчаци. Може би ще уловя някоя хубава риба за вечеря.

Менгас изсумтя, развеселен на свой ред, тъй като апаките не ядяха риба, жаби или каквото и да е друго животно, което живееше във водата. Това бе едно от техните табута.

Изведнъж мургавото лице на Менгас рязко промени своето изражение, веселието напусна тъмните му очи, които продължаваха втренчено да се вглеждат в нейните. Тя трепна неволно и макар че продължи да се усмихва, усети ледените тръпки по тялото си. Стоеше, отвърщаше на погледа на апах и чакаше.

— Ако ти беше апах, жено на белия лос, или ако аз бях бял, приятелството, което съществува между нас, щеше да бъде дар, който си заслужава да се запази. Ние можехме да седим така години наред и да се смеем заедно, за да минават по-бързо вечерите ни.

Менгас говореше бавно по две причини. Първо, бялата жена нямаше да го разбере, ако той ѝ говореше бързо. Второ, на него не му се искаше да каже това, което трябваше да бъде изречено тази вечер. Той го отлагаше вече няколко седмици, откакто беше успешно излекуван и знаеше, че няма да има повече нужда от нейната магия. Истината беше, че тя щеше да му липсва, когато си заминеше оттук. Беше размишлявал за възможността да я задържи завинаги в племето, дори беше мислил да я вземе като втора жена след Нама, но се страхуваше от Нама и от духа на шамана лос, който можеше да не е съгласен с това. Нама беше нещо друго. Вече беше решил да си вземе друга, по-добра съпруга, която да го дари със синове, тъй като Нама не успя. Но той не смееше да рискува да разсърди духа на шамана. Това щеше да бъде истинско нещастие, както лично за него, така и за цялото племе, за което той носеше отговорност.

Усмивката на Сабрина бавно помръкваше, беше ѝ необходимо време да следва внезапния обрат на разговора. Сърцето ѝ започна да бие по-бързо и по-силно, но дали това беше от страх, или от надежда, тя не можа да определи веднага.

Менгас я наблюдаваше съсредоточено, после въздъхна одобрително и продължи:

— Докато бях болен, си мислех, че ти ще бъдеш в опасност, ако аз умра. Много малко от индианците от племето Топли извори се чувстват удобно в компанията на белите чужденки, които наводниха нашите древни земи, и няма нито едно племе, в което по-младите храбреци да не настояват да нападнат тези, които претендират за нашата земя. Отначало жените в племето се страхуваха от твоята странност. След като оживях от тази смъртоносна рана, от която би трябвало да умра, страховете им станаха още по-големи. Не... —

Менгас поклати главата, за да възпре Сабрина, която понечи да отговори. — Беше безсмислено да им казвам, че това беше тисуин, който ти знаеш как да използваш, благодарение на познанията на белия човек, нещо, което ние не знаем да използваме. Самият аз не вярвам в това, не мога да лъжа. Такава мощна лечебна сила, каквато ти притежаваш, е за уважение, но тя също така и плаши. Мъжете могат да свиват рамене, но техните жени шепнат безспирно срещу теб и един ден те ще започнат да се противопоставят открито.

Сабрина държеше главата си изправена, брадичката ѝ беше упорито вирната, когато погледна мургавото лице срещу себе си.

— Не ме интересува какво мислят за мен жените. — Това беше само отчасти вярно, макар и слабо тяхното отношение я засягаше. Непрестанната враждебност на жените я изморяваше. Но изцеляването на Менгас като че ли бе достатъчно възнаграждение, оправдаващо допълнителната враждебност, която то ѝ донесе. — Да, знам, че жените ме наричат вещица, Менгас. Всички правят знаци, за да прогонят дявола, когато минавам покрай тях, но ти си добре, здрав си и сега стоиш тук и пушиш лулата си. Аз съм доволна да бъда твой приятел. Ако мога, бих спасила живота ти десетки пъти и не ме е грижа колко приказки от страна на жените ще чуя за това.

Менгас леко се усмихна, като чу това и се пресегна, за да докосне прекрасните златисти коси на жената. Тази бяла жена имаше дух на орел. Не е за чудене, че шаман, бе избрал точно нея от всички жени.

— Познавам храбростта ти, но мисля, че няма да е разумно нито за теб, нито за мен да останеш още дълго между нас. Не се страхувам, че мога да умра, но започвам да се страхувам за теб. Като вожд, аз трябва да реша какво е най-добре за всички.

Неочаквано Сабрина усети, че очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя бързо извърна лице, за да скрие вълнението си, тъй като не беше научила начина, по който апаките прикриваха чувствата си. Не беше ли това същото, за което се беше надявала? — питаше се едва ли не сърдита тя. За какво се молеше? Откакто апаките я бяха пленили, тя не се беше отказала от надеждата си, че ще може да избяга от индианците и да се върне в своя свят, при своите хора. Но сега, докато Менгас изричаше думите, които превръщаха тази надежда в реалност, тя откри, че се страхува, че се отдръпва от тази възможност и се притисна

по-силно до това чуждо, но съвсем не и злочесто пристанище, което беше намерила тук, в дивите планини и пустини на Ню Мексико.

Като видя сълзите ѝ, Менгас замълча и преглътна, за да потисне надигащите се в него чувства. Може би жената на белия лос беше изпратена като изпитание от боговете, помисли си ненадейно той — изпитание, през което той трябваше да премине, за да докаже, че е достоен с благоразположението на боговете за в бъдеще. А може би, въпреки привлекателните извивки на гърдите и бедрата ѝ, съблазнителната розовина на устните ѝ и магическия слънчев оттенък на косите ѝ, тя изобщо не беше жена от плът и кръв, а само нейна нематериална, духовна форма. Тя го подлагаше на изпитание, като възбуждаше у него желание, караше го да се стреми към нещо, което не смееше да вземе от нея.

Вождът на апаките се колеба дълго време, преди да изрече окончателното си решение. За последен път той погледна към нея едновременно със страх и желание. Не му се искаше да се лиши от удоволствието, което изпитваше от нейната невероятна красота. Сабрина беше очарователна, сърдечна и силна. Той все още бе млад мъж и неговата дума беше закон в племето и докато беше жив — а той се надяваше да живее още много години — той можеше да я пази от зловния шепот на жените. Но здравият му разум отговаряше безмилостно неумолим в своята прямота, че смъртта дебнеше апаките на всяка стъпка, зад всеки планински хребет, с всяка стрела, изпратена от тетивата на лъка. Можеше да получи жената, но да загуби всичко останало, дори и душата си. Да не говорим, че духът на шамана щеше да се обърне срещу него и да започне да го преследва на всяка крачка.

— Срамота е да рониш сълзи. А сърдечната мъка, която изпитвам, е срам за мене. Трябва да знаеш, че като вожд не моето сърце, а моят разум е този, който взима крайното решение. Ти трябва да се върнеш при своите хора. А аз не мога да оставя моите.

Сабрина, разбира се, знаеше това. Тя поклати глава, но не за да го накара да промени намерението си.

— Но ти ще ми липсваш, Менгас... — тя се бореше със сълзите си и се мъчеше да държи чувствата си под контрол, доколкото можеше. За никой друг от апаките нямаше да тъгува, нито пък щеше да ѝ липсва трудният, непредсказуем начин на живот на индианците — и аз... се страхувам... — призна си шепнешком тя. — В моя свят аз ще имам...

малко приятели и много врагове. Отново ще бъда самотна, приятелю, и ти ще ми липсваш.

В първия момент апахът не може да измисли какво да отвърне. Думите ѝ го озадачиха до известна степен, защото в действителност Сабрина показваше много малко страх от нещо, а освен това духът на нейния шаман защитник щеше да продължава да я пази.

— Сезоните ще идват и ще си отиват, но аз ще те помня, жено на белия лос. В златните трепетлики през есента ще виждам твоите коси, а през пролетта, когато тревата се раззелени, ще виждам твоите очи. Ти ме върна към живота, когато духът на антилопата мислеше да вземе моя дух от тялото ми и през дългите зимни вечери, ако имам деца, ще им разказвам тази история и те ще знаят името ти.

Трогната до дъното на душата си, Сабрина разбра, че това беше може би най-големият подарък, който един апах можеше да ѝ даде. Животът беше тежък и кратък, и често минаваше, без да остави нещо, което да отбележи, че човек някога е бил на белия свят. Тя погледна към свирепия вожд на апахите, който ѝ беше станал приятел, и му се усмихна през сълзи. С голямо усилие успя да си поеме дълбоко дъх, за да се успокои и сърдечно да му благодари за всичките тези месеци на топлина и закрила, които ѝ беше предложил.

— Има едно нещо, Менгас, което искам да ти кажа, преди да си тръгна. В селото видях едно момиче. Името ѝ е Конино. Тя е млада, хубава и нежна. Видях начина, по който те гледаше, когато мислеше, че никой не я забелязва. Изглежда ми добро момиче, Менгас, мило и добро, а и тя те обича — усмивката на Сабрина помръкна леко, тъй като мрачното лице на апаха беше станало твърдо и безизразно. Привидното му безразличие обаче не можеше да я заблуди. Тя знаеше, че вождът я слушаше напрегнато. Това момиче, Конино, в действителност никога не беше разговаряло със Сабрина, но и никога не беше злословило против нея, припомни си мълчаливо тя. Нама нямаше да запълни вечерите на Менгас с приятелски разговори и смях, както правеше Сабрина. Сега, мислеше си тя, вечерите на Менгас щяха да бъдат самотни. Беше ѝ направил прощален подарък. Тя също щеше да му върне жеста.

— Ти ловува добре и може да снабдиш с храна две жени през изминалите месеци, Менгас, и моето уикиъп не трябва да бъде оставено неизползвано. Трябва да вземеш Конино за съпруга,

приятелю мой, и да имаш деца. Всичко, което имам, ще оставя за теб като сватбен подарък.

— Мислиш ли, че духовете ще благословят един такъв брак?

— Разбира се — кимна сериозно с глава Сабрина, после се усмихна и докосна ръката му. — Помисли за това.

— Да — съгласи се Менгас. Въпреки разбиранията му, той не можа да сдържи радостта си и топло се усмихна. Сабрина наистина беше могъща магьосница, мислеше си той. За да избере Конина за негова съпруга, тя беше прочела собствените му мисли. Той дръпна от лулата си и като изпусна дима, се опря доволен на бедрата си. Да, по всяка вероятност Сабрина беше едно изпитание за него, изпратено от боговете, през което той беше преминал успешно. Още утре щеше да каже на бащата на Конина да определи една справедлива брачна цена за момичето...

Няколко дни по-късно двама червенокожи бойци от племето чирикахуа, придружени от един бял златотърсач, се появиха в бивака на племето Топли извори. Мъжете от племето се събраха веднага и заобиколиха жените и децата, готови с лъкове в ръце да защитят семействата си. Сабрина вдигна поглед от мястото, където бе седнала и шиеше заедно с другите жени, чувствайки как сърцето ѝ започва силно да бие в гърдите. Толкова скоро? Тя беше удивена. Веднъж взел решение да я пусне, Менгас беше действал твърде бързо. Бяха изминали само няколко дни от техния разговор. Тя се обърна инстинктивно, за да потърси Менгас между другите бойци, но той не поглеждаше към нея. Вождът стоеше мълчалив. Мургавото му лице беше невъзмутимо, докато наблюдаваше малката група, която приближаваше бивака.

Сабрина механично се залови за работата си, запълвайки дълбокия и широк ров със събраните стебла от mescal, които щяха да бъдат хвърлени върху горещите камъни, поставени над жаравата. После стеблата бързо се покриваха с влажна трева, която щеше да задържи топлината в тях. Mescal щеше да се пече ден или два, после трябваше да се изстуди и складира за консумация през цялата година. Утре жените щяха да започнат да мелят юката, която бяха събрали и оставили да съхне върху камъните в началото на седмицата. Сабрина също възнамеряваше да направи питки от брашното на юка, които да прибере за зимата, но това щеше да стане, ако все още беше тук утре.

„Искаш ли да останеш тук?“ — запита се тя почти гневно. Сърцето ѝ бе натежало като олово и ръцете ѝ трепереха, когато повдигна стеблата от земята. Сега, когато моментът беше настъпил, като че ли съществуваше повече страх, отколкото радост от освобождаването ѝ „За Бога, искаш да останеш тук с индианците и да правиш всичко това до края на живота си? Да събираш корени и диви картофи, плодове и лешници, да мелиш юка, да строиш уикиъп и да изработваш дрехи от кожата на елен, докато пръстите ти започнат да кървят от иглите, направени от парче кост? Нима и ти си подивяла като самите апахи? Не“ — отговори си веднага тя, но нейният свят едва ли щеше да я приеме с разтворени обятия — не и след като беше пленена от „дивите индианци“. Кой щеше да ѝ повярва, че към нея се бяха отнесли добре, дори беше ценена и уважавана от техния страшен вожд? Кой в нейния свят познаваше апахите така добре, за да разбере, че приятелството между нея и племето Топли извори беше дълбоко и истинско. Имаше твърде малко хора, които щяха да я разберат.

Там, в нейния свят, припомни си тя, беше Гарвис Треймор, а на нея ѝ оставаше цяла година, докато стане пълнолетна.

— Жено!

Сабрина подскочи, стресната от гласа на Менгас, който прозвуча съвсем близо до нея. Тя се обърна към него и пусна стеблата, които държеше. Повдигна очи към мургавото му лице и отново беше поразена от пълната липса на каквото и да било чувство в него. Черните очи на Менгас едва я докосваха. Гласът му изплющя като камшик и за миг тя си спомни деня, когато го видя за пръв път, застанал самотен и страшен на фона на кедрите в планината.

— Ще вземеш жената от вашето племе със себе си — отговори вождът на апахите на въпроса на златотърсача, като погледът му не се отделяше от лицето на Сабрина. — Това е цената, която искам за твоето желание да преминеш здрав и читав през земите на моите хора.

Златотърсачът се втренчи със зяпнала уста в индианеца. Дори двамата индианци от племето чирикахуа стояха замръзнали на местата си и мълчаха.

— Тя ме ядоса много и аз не искам да живее повече с моите хора. Трябва да я заведеш някъде, където нашите очи няма да бъдат оскърбени да я гледат отново.

Слисана, Сабрина мигаше и се взираше в Менгас. Нямахте да си кажат довиждане. Нямахте дори да си кажат едно последно нежно сбогом, каквото си дължаха двама такива невероятни приятели?

После, зад гърба си, тя чу жените да шепнат със задоволство. Когато се обърна, всички, с изключение на Конино, се радваха открито на нейното публично унижение. Единствено в черните очи на момичето се четеше симпатия и съчувствие. Тя погледна към Менгас, а после скри лицето си зад плътната завеса на черната си коса.

Разбира се, проумя със закъснение Сабрина, това беше единственият начин, по който Менгас можеше да осигури свободата ѝ. Така никой войн нямаше да се осмели да предяви претенции към нея, а и хората от племето, което той ръководеше, щяха да одобрят заминаването ѝ.

— Хайде, жено! Не чу ли заповедта на вожд?

Сабрина кимна с глава на нетърпеливия въпрос на индианеца от племето чирикахуа и бързо се изправи на крака.

— Върви в своето уикиъп и събери вещите си!

Когато Сабрина мина покрай Конино, тя усети, че момичето докосна леко ръката ѝ. Никакви думи не бяха разменени. Почувствала злобата и низостта в очите, които я наблюдаваха, Сабрина не се обърна назад, докато вървеше към хижата си. Като влезе вътре, тя разтвори един вързоп, в който беше прибрала всичките си неща, извади дрехите си за езда и ги облече. Това бяха единствените дрехи, с които тя беше избягала от Санта Фе, и сега ѝ се струваше, че от онази нощ беше изминала цяла вечност... но същевременно сякаш бе вчера — нощта, в която тя бе избягала от света, в който трябваше да се върне сега. Един свят — опасен и самотен, свят без приятели и близки, но така или иначе, това беше нейният свят, както този бивак на апахите, никога нямаше да бъде нейният свят.

Дрехите ѝ, преди до болка познати, сега ѝ изглеждаха чужди. Копчетата бяха станали трудни за закопчаване, а пръстите ѝ пипаху несръчно, когато тя се помъчи да завърже шалчето около врата си. Беше смешно, но костюмът ѝ за езда изглеждаше съвсем нов, а не като че ли бе ушит преди повече от година. Блузата, която бе носила през всичките тези месеци под кожената рокля, приличаше на дрипа, но останалите ѝ дрехи бяха съвсем запазени. Апахите не бяха взели нищо от личните ѝ вещи. Малко златни дреболии — два пръстена и едно

колие — лежаха във вързоп заедно с няколко сребърни и златни монети. Тя събра бижутата и парите и ги сложи в джоба си. Сгъна внимателно кожената си рокля и я положи върху кожите, които ѝ служеха за легло. Може би Конина щеше да я използва. След като се облече и приготви за път, тя се изправи и се огледа за последен път наоколо, мълчалива и замислена. Искаше ѝ се да остави нещо, с което да каже безмълвно „сбогом“ на вожда на апахите, който я беше закрилял безрезервно през всичките тези месеци. С малкото пари и бижута, които имаше, тя се надяваше да може да преживее. Когато стигна до входа, тя се наведе леко, за да мине под кожата, която служеше за врата на нейното уикиъп. В този момент косата ѝ падна над рамото и тя веднага се спря. Разбира се — реши бързо тя и се върна в хижата си, за да намери остър нож. Сабрина изтегли една дълга, златиста къдрица и я отрязва. Дори в сенките на хижата тя блестеше в ръката ѝ.

Апахите не взимаха скалпове, както правеха чейените. Те се бояха твърде много от смъртта, за да бъдат спокойни, ако притежават нещо толкова лично от мъртвия неприятел. Но това беше друго. Това нямаше да накара Менгас да се чувства притеснен и разтревожен, а щеше да му достави удоволствие. Той щеше да си мисли, че тя е оставила част от своя дух и магическа сила, за да го пазят и благославят. Сабрина бързо разкопча блузата си, извади синята панделка от долната си риза, отрязва няколко сантиметра и завърза здраво с нея къдрицата. Може би това беше много скромен подарък в сравнение с всичко, което той ѝ беше дал — не на последно място и нейната свобода — но в момента беше най-доброто, което можеше да измисли. Мъжете от племето чирикахуа и белият златотърсач се бяха качили вече на конете си и държаха здраво поводите на нейния кон. Беше време да тръгва.

Тя се наведе и бързо излезе от хижата си, като този път не се обърна назад. Не погледна нито наляво, нито надясно, тъй като не желаше да отнесе като последен спомен враждебните погледи на жените от племето. Тя успя да се качи на коня и само кимна с глава на ездачите да тръгват. Нямаше никаква следа от Менгас и тя си мислеше с тъга, че го разбира. Той не можеше сега да ѝ засвидетелства приятелството си, а освен това му беше трудно да лъже с лекота.

Едва когато стигнаха до края на бивака, един от индианците чирикахуа се приближи до нея и тихо ѝ каза:

— Твоят приятел ти казва сбогом, жено на белия лос, и ти пожелава щастие по пътя, по който си поела. Той ти предлага две възможности. Можеш да дойдеш с мен и с брат ми в нашия бивак в планините Чирикахуа, при нашия вожд Кочис, защото ние сме свикнали с белите и с техния начин на живот и ще ти предложим добър прием заради Менгас. Или ако искаш, можеш да тръгнеш с белия мъж, когато се разделим и той тръгне на запад. Ще пътуваме заедно няколко дена, така че ще имаш време да си помислиш, преди да ми отговориш — каза той и подкара коня си, без да дочака отговора ѝ.

Но на Сабрина не ѝ беше необходимо време, за да реши. Светът на апахите не беше нейният свят и щеше да е глупаво да отлага завръщането си там, където тя наистина принадлежеше. Каквито и трудности да срещнеше, те нямаше да намалеят с времето. За добро или за лошо, тя щеше да тръгне със златотърсача, когато той напуснеше дивата земя на апахите.

Бяха изминали много дни, откакто войните от племето чирикахуа ги бяха оставили, когато те стигнаха до изворите на река Малко Колорадо. Те бяха поели на юг, докато Сабрина и златотърсачът следваха течението на реката и язدهа на северозапад. Пейзажът постепенно се беше променил и от пустинен бе преминал отново в равнинен. Кактусите отстъпиха място на леските и храстите. Сабрина не обърна особено внимание на далечната красота на пустинята с нейните безмълвни червени, розови, коралови, оранжеви и белезникави лавандули, ширнали се под чистата синева на небето. Бяха минали покрай руините на древно индианско селище, а под разрушените червени стени се виждаше широкият, черен кратер на древен вулкан.

Всичко това не я впечатли много, тъй като тя се беше съсредоточила върху новия проблем, който щеше да възникне веднага, щом като покровителството на апахите от племето чирикахуа изчезнеше в хоризонта на юг. Уидеън Тигс, който се представяше като олицетворение на доброжелателността, един ангел, изпратен от небесата, който да я върне здрава и читава в цивилизования свят, имаше намерение да я продаде на пазара за бели роби! И както

изглеждаше, щеше да иска за нея голяма сума, заради грижата, която беше положил за нея. Незаконният пазар за роби все още работеше в Мексико, и то твърде доходно.

Сабрина седеше на одеялото си, което беше постлала за през нощта и подпряла с ръка брадичката си, се опитваше да измисли някакъв начин, по който да избегне тази съдба. Беше си мислила известно време, че все пак можеха да срещнат други пътници, заселници или поне да се натъкнат на някой миньорски лагер — да намери някой, към когото можеше да се обърне за помощ. Но не срещаха никого, а невъобразимата, безжалостна горещина на Мъртвата долина пречеше на отстъплението ѝ на югоизток, така че връщането при Менгас беше невъзможно. Право на юг лежеше пустинята и много от испано-мексиканските *rancheros*. Проходите на Сиера Невада се намираха пред тях, а после следваше Калифорния и робството.

— Донеси малко храна.

— Вземи си сам — отговори дръзко Сабрина, тъй като съзнаваше, че Уилсън Тигс нямаше да посмее да я накаже за това. Тя отвърщаше студено на неговия гняв, като рискуваше да го предизвика да я удари. — Карай! Мистър Тигс — повдигна тя веждата си и му се усмихна неприятно. — Давай, обезобрази стоката!

Той се намръщи и се изправи сърдито.

— Не бъди толкова надута, госпожичке. Ще си ми необходима в добро състояние само ако реша да те продам на *rancheros*. Ако ме предизвикаш много, ще променя плановете си и ще ти покажа, че мога да спечеля пари от теб и по друг начин. Мога да направя от теб проститутка и да те влача от лагер на лагер, като вдигаш фустата си за двайсет цента на сеанс — включително за китайци и индианци — усмихна се подигравателно той. — О, забравих. Ти харесваш индианците. Може би на тях ще те давам без пари!

Сабрина само се усмихна. Очите ѝ бяха като зелен лед.

— Да, направи го, мистър Тигс — съгласи се тя мило с него. — Някой от тях може да се окаже апах и с няколко думи, прошепнати на ухото му, Менгас ще направи барбекю от теб.

Като чу думите ѝ, той спря да се хили, намръщи се и отиде за дърва. Сабрина го наблюдаваше, докато изчезна в мрака, опитвайки се да потисне силната омраза, която изпитваше към него. Това беше единствената заплаха, която му беше отправила, но Тигс не познаваше

апахите така добре, както тя ги познаваше. Той не знаеше, че те живееха в изолирани, независими групи, които едва ли познаваха другите от своето племе. Тя се съмняваше, че можеше да намери един-единствен апах толкова далеч на запад. Съмняваше се дори, че можеше да намери някой от групата на Менгас, който щеше да занесе съобщението ѝ до него.

Дори вождът на апаките да узнаеше за нейното окаяно положение, той щеше да бъде безпомощен да направи каквото и да е. Дори и да искаше да ѝ помогне, то тя се намираше на хиляди мили разстояние, в една напълно непозната за него страна. Той никога нямаше да може да я намери. Но докато Тигс не знаеше това, щеше да се страхува, че зад всеки храст го дебне някой апах, а тя щеше да продължава да го заплашва с Менгас. Ако от всичко това не спечелеше нещо, то поне щеше да изпитва удоволствие, като вижда страха в очите му.

Внезапно в тъмнината проехтя силен вик, изпълнен със страх и болка, после настъпи тишина, а след това отново се чу пронизителен писък. Сабрина се вгледа в тъмнината и се изправи на крака. Мили Боже, помисли си тя, чувствайки как косата ѝ настръхва. Какво става тук?

Тигс се втурна към светлината на огъня, мъркайки нещо и като държеше ръката си, се взираше в нея. Той се хвърли на колене до огъня, без да отделя поглед от лявата си ръка. Внезапно той се пресегна, взе ножа си и срязва ръката си, виейки от болка, когато острият нож се впи дълбоко в плътта му.

— Боже мой, мистър Тигс! — не можа да сдържи вика си Сабрина, докато гледаше обезумелия мъж. — Какво сте...

— Скорпиони! Два..., а може би и повече — каза задъхано той, а острието на ножа беше все още в лявата му ръка. — Цялото им проклето гнездо... те ме ужилиха.

Той направи още един разрез на ръката си, като се тресеше от ужас, неспособен да реже повече от собствената си плът. Внезапно повдигна очите си към момичето, наблюдавайки я как се промъква към тъмнината на нощта. Той се хвърли напред, сграбчи пушката си и я насочи към Сабрина, която възнамеряваше да избяга.

— О, не, не може така, госпожичке!

Тя замръзна на мястото си, с гръб към огъня, изкушена все пак да опита. Можеше да не я улучи, но дори и да я убиеше, какво губеше тя?

— Ако направиш още една стъпка, ще стрелям в коляното ти. Не е необходимо да имаш хубави колене там, където отиваш. Няма да има нужда да ставаш от леглото.

Тръпки полазиха по гърба ѝ, като чу смеха, който последва думите му, но не се опита да избяга. Някой друг път можеше да ѝ се отдаде по-добра възможност да го направи. Ако скорпионите, които го бяха ухапали, бяха от отровните... или ако срещнеха други пътници... Но перспективата да остане куца би я направила безпомощна.

— Сега се обърни, госпожичке, и ми донеси вода, за да измия ръцете си. Ще играеш ролята на болногледачка за стария Уилсън Тигс.

Тя стисна зъби в безсилен гняв, но се обърна, като си обеща, че някой ден ще му отмъсти за всички злини.

Ейбрахам Линкълн беше предложен от Националния конгрес в Чикаго на третия балотаж на 6 май 1860 година. Демократическата партия беше разделена на две крила, както Дейн се беше опасявал, че ще стане. Северното крило предложи Дъглас, който беше победил Линкълн в Илинойс. Южняците предложиха вицепрезидента Брекинридж.

Дейн въздъхна и благодари на младши офицера, който беше съобщил новината на дузината пътници, пътуващи на новия лъскав клипер „Ариел“. Юга беше направил груба грешка, мислеше си мрачно той. Дъглас можеше да победи Линкълн, но след като демократите разделиха гласовете си, издигайки две кандидатури, то за Дъглас нямаше никакъв шанс.

— Какво мислите за предлаганите кандидатури, мистър Морган?

Дейн се обърна и се опита да се усмихне на красивата брюнетка, която беше задала въпроса. Майка ѝ седеше дискретно, но не сваляше очи от неомъжената си дъщеря. Дейн прикри усмивката си, като видя, че днес жената беше седнала на още няколко стъпки по-далеч от мястото, където се намираше младото момиче.

На борда на кораба беше известно, че Дейн Морган притежаваше две от най-желаните качества — беше ерген и беше богат като Крез.

— Мисля, че мистър Линкълн току-що получи уверение, че ще победи на изборите следващата есен. Но дали това ще донесе добро, или зло на страната, кой може да каже? — сви рамене той, като си помисли, че момичето щеше да бъде много по-красиво, ако позволи на бузите си да порозовеят от морското слънце. Тя никога не излизаше, на палубата без шапка или слънчобран. Вече беше изгубила една шапка близо до Хавай. Внезапният порив на вятъра я беше отнесъл в океана.

Тя се нацупи, като издаде устните си леко напред по начин, който беше упражнявала пред огледалото и считаше за много очарователен.

— Е, мистър Морган, думите ви звучат като на южняк — беше толкова съсредоточена в цупенето си, че думите ѝ се изплъзнаха несъзнателно от устата и тя се изчерви моментално, ядосана на себе си. — Надявам се, че не съм ви обидила... Искам да кажа, че нямам нищо против южняците, уверявам ви — усмихна се мило тя и примигна с дългите си черни мигли. — Ох, наистина, моята малка глава се обърка от този разговор. Не знам как вие, мъжете, издържате — усмихна се тя и хвърли поглед към красивия му профил. Той извърна глава и отвърна на усмивката ѝ, а сивите му очи срещнаха за миг нейните. — Между другото, откъде сте, мистър Морган?

Дейн се обърна отново към перилата и като се облегна лениво на високия дървен парапет, се загледа в острия нос на кораба, който пореше зелените води на океана, разпръсквайки бяла пяна.

— От Калифорния — усмихна се накрая той, като продължаваше да се взира в хоризонта, там, където се криеха високите хълмове, които заобикаляха залива на Сан Франциско. Клиперът леко промени курса си, за да се защити от неблагоприятните ветрове.

Момичето използва движението на кораба като извинение и леко се притисна до младия мъж, а усмивката на Дейн стана още поширока, като се пресегна да я хване. Зелената памучна рокля беше твърда на пипане, но кожата на момичето беше топла, мека и чудно възбуждаща. Той не беше докосвал жена, откакто Бри... почти от година, пресметна той наум.

„Господи, Морган, каза си кисело той, какъв си ти? — Свещеник, чиято религия те е обрекла на Сабрина Уелс? Крайно време е да изтръгнеш този призрак от мислите си.“

— Чух мистър Джон да споменава снощи, че е замислил да изнесе концерт за цигулка тази вечер в салона. Обичате ли музиката,

мис Лангтън?

Тя примигна, за да скрие тържествуващото си изражение. Мили Боже, беше го постигнала! Е, поправи се тя, почти го беше постигнала. Добре започнатата работа е наполовина свършена, казваше поговорката.

— Ами, да. Обожавам музиката — отговори тя с усмивка, като повдигна веждата си, подсказвайки му да я покани.

Усмивката на Дейн бе предизвикана по-скоро от изражението на лицето ѝ, отколкото от думите ѝ, но той кимна любезно с глава. После се обърна и предложи ръка на момичето, за да го заведе до мястото, където чакаше неговата майка.

— Тогава, ще ви бъда много благодарен, ако приемете поканата ми и посетите концерта с мен, мис Лангтън.

Майката дочу края на разговора им и гърдите ѝ се повдигнаха от една въздишка, изразяваща мълчаливата ѝ радост. Джордж щеше да бъде във възторг, когато чуеше това! Всички пасажери на кораба говореха за Дейн Морган — в негово отсъствие, разбира се. Колко богат бил той! Имал цели торби, пълни с пари, разпразяха те. Милиони, вероятно!

— Каква прекрасна идея! — прекъсна разговора им тя, като тръгна към тях и накара мъжа да отстъпи една крачка настрани от нейната дъщеря. Беше като при риболова — щом веднъж плячката беше захапала стръвта, трябваше да се изтегли колкото се може по-бързо.

— Боя се, че вече поехме достатъчно свеж въздух. Трябва да слизаме долу — усмихна се още веднъж тя на красивия млад мъж, представяйки си го вече като зет. — Кажи довиждане, Сара, скъпа. До довечера!

Дейн наведе главата си, когато момичето прошепна своето „довиждане“ и се загледа след нея, докато се отдалечаваше. Широките обръчи на кринолина на дневната ѝ рокля се полюляваха от време на време в унисон с клатенето на кораба. Тя не беше Бри, може би, но Бог знаеше, че няма друга като Бри. А той не можеше да я достигне сега. Усмивката му помръкна и странна тъга сграбчи сърцето му, когато се обърна към невидимата все още суша, до която им оставаха още много дни плаване. „О, Бри, мислеше си той, докато морският ветрец развяваше черната му коса и си играеше с реверите на тъмносиния му

жакет. Нима ще те обичам все така отчаяно, докато умра, опитвайки се да намеря теб във всяка жена, която има златисти коси, с глупавата надежда, че това може да си ти?“

На хоризонта се струпаха облаци и стана по-студено, тъй като слънцето се бе скрило зад тях. Той остана още малко на палубата и като потрепери веднъж, се обърна с намерението да слезе долу. Друг клипер мина покрай десния борд на кораба им, само на неколкостотин стъпки от тях, отправил се в противоположна посока. Белите му платна плющяха под напора на вятъра, отнасяйки го навътре в откритото море, докато „Ариел“ се движеше тромаво към сушата. Той се усмихна, завиждайки на кораба, на когото добрият, мощен вятър даваше чувството за свобода.

Както гледаше клипера, един златист отблясък светна на палубата на кораба, запален от капризната слънчева светлина. Той видя блясъка на златистата коса, когато поривът на вятъра отметна назад качулката на пелерината ѝ и започна да си играе с дългите, златни кичури. Ръцете му стиснаха здраво дървения парапет на „Ариел“. Не можеше да повярва на очите си. Цялото му тяло се скова като ударено от мълния. Сабрина?

Мозъкът му започна да работи трескаво, а тялото му излезе от вцепенението си. Той тръгна бързо по продължение на перилата, а очите му гледаха напрегнато бързо изчезващия в далечината клипер. Сабрина! Това беше тя! Дори само тази единствена секунда му беше достатъчна, за да разбере, че това беше тя. Но, мили Боже, как? И защо? Какво, по дяволите, правеше тя на борда на един кораб, който плаваше отвъд пределите на залива Сан Франциско?

— Офицер! — той бързо отиде при младия мъж, който им беше предал новината за кандидатурата на Линкълн, и махна с ръка към вече отминалия кораб. — Извинете, но... какъв кораб беше това? Не видяхте ли случайно името му?

Младши офицерът поклати любезно глава и сви рамене:

— Не, сър, съжалявам... но мисля, че плаваше под мексикански флаг — поколеба се той за миг, като се обърна и проследи погледа на Дейн, а после отново сви рамене. — Нямаше нищо по-специално, което можеше да види. Само един малък клипер, плаващ в далечината, който вероятно правеше курсове между Мексико и Щатите с търговска

цел. — Можете да проверите при капитана, сър, ако сте заинтересован. Той може да е забелязал името на кораба.

Дейн благодари сърдечно на офицера и се върна до перилата, взирайки се след изчезващия в марањята на океана кораб, преди да отиде да потърси капитана на „Ариел“. Беше само на неколкостотин крачки от нея, но те се оказаха хиляди мили разстояние. Внезапно болката оживя отново — така остра, както беше онзи ден в Моура, когато чу, че тя се беше омъжила, разбирайки, че я беше загубил завинаги.

Остави я Дейн, каза си безжалостно той. Остави я да си върви в мир там, закъдето е тръгнала. Съпругът ѝ сигурно беше на борда на онзи кораб. Може би просто кръстосваха по морето за удоволствие или бяха ходили да видят прословутия Сан Франциско.

Той погледна още веднъж по посока на малкия клипер, който почти се беше изгубил от погледа му и изпита копнеж, който беше толкова силен, че го почувства като физическа болка в сърцето си. Накрая се обърна и тръгна към долната палуба, където се намираше каютата му. Но съдбата беше предопределила да срещне капитана на „Ариел“ на палубата, който кимна с глава и го поздрави, когато се приближи до него. За миг Дейн остана мълчалив, после внезапно се обърна и заговори капитана, въпреки че в същия миг се прокле, че беше такъв ужасен глупак. Но връщане назад нямаше. Той обезателно трябваше да разбере това.

— Извинете, капитане — започна той с една доста пресилена усмивка, — интересувам се дали случайно не сте забелязали името на клипера, който мина преди малко покрай нас?

Капитанът го погледна изненадан, тую поклати глава и сви рамене в отговор:

— Съжалявам, не съм го виждал, мистър Морган. Но съм сигурен, че морякът, който стои на вахта на носа, го е виждал. Да го попитам ли?

Дейн се поколеба само за миг, опитвайки се за последен път да бъде благодарен.

— Да — въздъхна накрая той и се усмихна примирено. — Да, ще ви бъда благодарен, ако го направите.

Капитанът кимна любезно с глава и тръгна надолу по палубата към носа на кораба. Дейн го проследи с поглед и отново въздъхна, като се облегна на парапета, докато го чакаше.

„Ти си един побъркан глупак, каза си той още веднъж, когато капитанът се зададе откъм носа на кораба и тръгна към него. Един глупак, побъркал се заради една жена.“

ГЛАВА 15

Сабрина кимна с глава, като видя знака, който ѝ правеше възрастната жена да слезе долу. Тя хвърли един последен поглед към ширналото се море. Сан Франциско я беше шокирал. Беше очаквала много повече от това, което си спомняше от разказите на Дейн за града. Всичко, което видя, беше мизерия, мръсотия и разврат — редуващи се квартали от мръсни бараки и отвратителни бърлоги, свърталища на комарджии, пияници и проститутки, които често биваха обвити от сладникавия дим на опиума. Това беше най-порочният и неприятен град в света, който някои наричаха Варварското крайбрежие. Тя дори не се опита да избяга във всяващите страх околности на града. Дори перспективата да бъде продадена като робиня в Мексико, ѝ се струваше по-добра, отколкото да се изправи съвсем незащитна в квартал „Шанхай“ в Сан Франциско.

— Моля, оттук, сеньорита.

По-възрастната жена махна почтително с ръка към нея и като ѝ се усмихна, задържа отворена вратата на каютата на Сабрина. В края на краищата Уилсън Тигс беше изпълнил намерението си. Беше я продал за петнадесет хиляди долара на един мъж, на име Пристън, който беше във връзка с някакъв мексикански търговец на роби, на име Фернандес. Явно Пристън и неговият мексикански партньор смятаха да я продадат за много повече на ежегодния търг през юли, който се организираше на остров Алтамура — да я продадат двойно по-скъпо може би на черния пазар, който работеше доходно на юг от границата. Съдружниците пазеха своята „инвестиция“, като се грижеха добре за момичето. Даваха ѝ най-добрата храна и се държаха любезно. Всичко беше под бдителното око на dueppa, която я пазеше ден и нощ. Колкото по-красива беше при започването на търга в средата на юли, толкова по-голяма печалба щяха да имат от продажбата ѝ.

Тя въздъхна, застанала пред малкия стъклен илюминатор на каютата си, чудейки се как ли щеше да прекара още една дълга, мъчителна, безсънна нощ, докато корабът напредваше бавно надолу по

бреговата линия на Калифорния, навлизайки във водите на Испанска Калифорния, а после щеше да се насочи нагоре, към остров Алтамура, който се намиреше в Калифорнийския залив. Пътуването щеше да им отнеме почти две седмици. Бавно, грациозно и елегантно малкият кораб се плъзгаше по повърхността на океана, поклащайки се леко в унисон с движението на вълните, а платната му се издуваха от попътния вятър. При други обстоятелства тя би се радвала на такова едно пътуване, но сега... Тя въздъхна още веднъж и се обърна към малкия куп книги, предназначени да я развличат по време на пътуването. Романът на Дюма „Граф Монте Кристо“ и последният роман на Дикенс „Разкази за два града“. Изглеждаше някак си абсурдно да чете такива сериозни книги, когато само след месец се очертаваше да бъде робиня метреса на някой богат собственик на ранчо или най-обикновена проститутка, обслужваща клиентите от улицата.

Временно бъдеще, поправи се тя, но не беше много убедителна. Щеше да избяга, но къде? При някой друг Клейтън Лоуъл? Или Гарвис Треймор? Или Уилсън Тигс? Или сеньор Фернандес? Списъкът беше дълъг, може би прекалено дълъг. Твърде много мъже се интересуваха единствено от това, как да я използват за своите цели. Много малко бяха тези, които я бяха обичали и се бяха грижили за нея — Дейн Морган и Менгас. Единият беше мъртъв, а другият бе вожд на апаките. Устните ѝ се извиха леко в горчива усмивка, когато взе книгата на Дикенс и започна да чете. Предпочиташе да прави всичко, само и само да се отдалечи от черните си мисли. Очертаваше се още една дълга, дълга нощ.

Дейн хвърли поглед върху листа, който държеше в ръката си, и излезе от сградата на флотската управа. Погълнат от четенето на името на кораба „Сладката Беа“ и на собственика ѝ, някой си Пристън, той не усещаше топлината и тежкия, солен въздух на Сан Франциско нито пък шума на големия град, съпоставен с тишината на океана.

„Ариел“ беше влязъл в пристанището преди по-малко от час. Беше полудял, призна си той. Първото нещо, което беше направил след пристигането си, беше да отиде в Морския архив, за да провери името на собственика на кораба, на който беше видял Сабрина преди няколко дни. Но това, че беше открил името му, не го успокои, дори напротив,

безпокойството му се беше засилило. Трябваше да положи усилие, за да се държи разумно и да продължи по оживените улици към „Бел Флор“, вместо да търси като луд мъжа, на име Пристън. Не, заповяда си той гневно, като стисна челюстите си, първо ще отиде в „Бел Флор“, където може да получи прилична баня, да се обръсне, да смени дрехите си, да се види с Тревис и да се наслади на всичко, което му беше липсвало през тази дълга година, през която бе отсъствал от Сан Франциско. Трябваше да се залови с многото си задължения, които го очакваха тук. Той сгъна листа, сложи го в джоба си и като си проправяше път с рамо през навалищата, тръгна към „Бел Флор“. Непрекъснато внимаваше къде стъпва, тъй като улиците бяха покрити с кал, която на места ги превръщаше в истинско блато.

„Бел Флор“ — блестяща в премяната си от скъпо, тъмно дърво, кристали и месинг изглеждаше същата, каквато я помнеше, а може би и по-добре. Така изглеждаше и младежът от Каролина, който нетърпеливо бързаше към него, за да го посрещне.

— Дейн! — протегна ръката си Тревис и се усмихна радостно. — Господи, не сме се виждали почти една година.

Дейн отвърна на усмивката му, но само сви рамене на забележката. Може би за него времето беше вървяло по-бавно, заради войната, която се усещаше навсякъде из Юга... или заради Бри.

— „Флор“, изглежда, процъфтява, Тревис? Харесва ли ти Калифорния?

— Влюбен съм в нея — засмя се младият мъж. — Въпреки че ми трябваха няколко месеца, за да спра да се изчервявам всеки път, когато някое от момичетата се качваше горе с клиент — усмихна се отново той. — И работите в ранчото в Сакраменто също вървят добре — пшеницата се развива добре, говедата наедряват, а овощните дръвчета са започнали да цъфтят. Тази есен трябва да получим прилична печалба, а следващата ще имаме по-добър доход.

— А Сънденс?

— Радва се на харема си. Изглежда добре, а и ние го охранихме хубаво тази пролет. Трябва да имаме няколко хубави кончета до следващия февруари — усмивката на Тревис помръкна малко, когато си спомни какво трябваше да каже на Дейн — за Сабрина и апахите. От писмото, което беше получил от Дейн, ставаше ясно, че неговото писмо не беше стигнало навреме във Вирджиния. — Акциите в

банката дават около седемдесет и пет процента годишна възвръщаемост, а среброто в Комсток започна да излиза в невероятни количества.

Той се колебаеше, тъй като виждаше смиреното, почти разсеяно изражение на приятеля си, като че ли изобщо не се интересуваше колко по-богат беше станал през изминалата година. Може би с един милион долара в банката, но парите за него не бяха повече от значение.

Усмивката на Тревис изчезна напълно, когато погледна загорялото лице на Дейн, чудейки се кога и как да му съобщи новините около Сабрина.

— Възнамеряваш ли да останеш завинаги тук, Дейн, или смяташ да стоиш малко?

Дейн направи усилие да събере мислите си, за да разбере какво го питат, и се помъчи да се усмихне.

— Възнамерявам да остана, Тревис, така че си свободен и можеш да си отидеш, ако, разбира се, все още го искаш — каза той и се насочи към кристалната гарафа, пълна с прекрасен кехлибарен коняк. — Няма съмнение, че ще има война у дома, може би до края на годината — гласът му заглъхна, сякаш беше много уморен. Като наля коняк в две чаши, Дейн подаде едната на младия мъж. — Имах намерение да остана във Вирджиния и да се бия, но... — той сви рамене и замлъкна, тъй като не беше съвсем сигурен как да продължи. — Някак си... ми се струва, че няма много здрав разум в това. Юга ще загуби... може би дори трябва да загуби. Не съм сигурен вече. Просто знам, че не принадлежа повече там, така че реших да си дойда у дома.

Тревис сви рамене и кимна с глава. Сините му очи гледаха мрачно, но по друга причина. Новината за войната не го изненада. Сан Франциско беше добре информиран тези дни, благодарение на експреса. Не беше изненадан от решението на Дейн да обърне гръб на проклетата война.

— Дейн, аз... има нещо, което трябва да ти кажа — Тревис отпи от коняка си и като си пое дълбоко дъх, погледна към Дейн, който стоеше и гледаше с невиждащ поглед лъскавото дъбово бюро. Поколеба се за миг, озадачен, че мъжът не му отговори. — Дейн, има нещо...

— Съжалявам, Тревис — опита се да се усмихне Дейн. — Страхувам се, че нещо друго занимава мислите ми — той свъси

веждите си отново и мълчаливо се втренчи в коняка си. — Чувал ли си някога за мъж, на име Пристън? Знам, че съм чувал това име, но проклет да съм, ако мога да си спомня откъде.

Тревис го погледна.

— Пристън?

— Да. Собственик е на малък клипер, на име „Сладката Беа“ — усмихна се леко той и като сви рамене, отпи още една глътка от питието си. — Става дума за една чиста случайност, Тревис. Никога няма да познаеш кого видях на палубата на „Сладката Беа“ преди няколко дни. Минаха покрай нашия кораб и държаха курс към открито море — очите му срещнаха тези на Тревис, после отново погледна настрана, поклащайки главата си. — Сабрина — усмихна се леко той и кимна отново с глава. — Да я видя в проклетия океан...

— Дейн, това е невъзможно — думите излязоха преди Тревис да може да ги обмисли. — Дейн, това бях започнал да ти казвам преди малко. Сабрина е заловена от апахите миналата есен — някъде преди Албакърки, Ню Мексико. Така че тя не може да бъде на борда на този кораб.

— Какво?

— Дейн, чух това от един златотърсач, който беше абсолютно сигурен. Писах ти веднага, но ти най-вероятно си напуснал Вирджиния, преди писмото ми да е пристигнало.

— Апахи! — взираше се Дейн с невярващ поглед в очите на приятеля си, като се опитваше да прочете истината в тях. Настъпи абсолютна тишина, после той се обърна гневно и запрати чашата си с коняк към мраморната камина. Тя се разби така, сякаш избухна бомба. Ударът отекна силно в неестествената тишина на стаята. — По дяволите! — тръгна веднага към вратата той.

Тревис го гледаше втренчено, после се отърси от шока и сграбчи ръката му.

— Дейн! Какво ще...

— Ще разбера кой е този Пристън!

— Дейн, за Бога! Не ме ли разбра? Жената, която си видял, не може да е била Сабрина! Тя се намира на хиляди мили далеч оттук, ако все още е жива!

— Не ми разправяй, че не е била Сабрина! — издърпа ръката си Дейн. Очите му хвърляха гневни искри, когато погледна отново младия

мъж. Лицето на Тревис преbledня и той отстъпи инстинктивно една крачка назад. — Тревис... — Дейн затвори очите си, опитвайки се да възвърне самообладанието си. После отвори очи и дълбоко си пое въздух. — Тревис, не се опитвай да ме убедиш, че жената, която видях, не е била Сабрина. Знам какво мислиш, но... може да е имало стотина метра разстояние между нас, може да съм имал възможност да я зърна за съвсем кратко време, но... това беше само Бри и никоя друга. Съществува нещо повече от чисто физическото възприятие на моя поглед. Но не мисля, че ще ме разбереш.

Тревис кимна с глава. Беше забравил какъв ставаше Дейн, когато се отнасяше за нещо, свързано със Сабрина.

— Окей, Дейн, щом казваш така, но как може Сабрина да се озове от селището на апахите на борда на един кораб, който напуска граничните води на Сан Франциско?

Последната светкавица изчезна от буреносните очи на Дейн и той поклати глава. Известно време само стоеше мълчалив и намръщен, после сви рамене и повдигна очи към приятеля си.

— Не знам, но ще разбера. Уверявам те! — линията на здраво стиснатите му челюсти издаваше непоколебимостта и неумолимостта му. — Ще разбера кой, по дяволите, е този Пристън и какво прави Сабрина на борда на неговия кораб, както и къде отива корабът му — той тръгна към вратата и този път Тревис не се опита да го спре. — Отвори „Бел Флър“ в пет часа, както обикновено, Тревис. Може и да не съм се върнал дотогава, но ти не ме чакай.

Тревис се намръщи, когато Дейн тръгна към великолепия главен салон на игралния дом, стените, на който бяха облицовани с огледала, а от тавана се спускаха кристални полилеи. Щом Дейн Морган казваше, че е видял Сабрина, той щеше да се хване на бас и да заложи и последния долар, който имаше — пък било то изпълнимо или не.

— Почакай, Дейн. Коул ще отвори довечера „Флър“. Идвам с теб.

Дейн се обърна и свъси вежди. После кимна с глава и се насили да се усмихне. Имаше нещо в очите на момчето, което му подсказваше, че този Тревис не беше вече оня наивник, когото бе срещнал миналата година по това време. Нещо повече, сега той познаваше Сан

Франциско по-добре от самия Дейн, който беше отсъствал от града повече от година.

— Добре, Тревис — успя да се усмихне искрено той, като съжеляваше за краткотрайния яд, който беше изпитал преди малко към него. — Ще започнем с „Белла Юниън“, а после ще отидем в „Ел Дорадо“. Ако Пристън е комарджия, все някой от тези заведения ще го познава.

— А ако не играе комар?

Дейн отговори през рамо, запътил се да нареди да оседлаят конете:

— Ако никой не го познава, ние ще продължим да търсим. Този клипер не е някой презокеански кораб. Твърде малък е. Но дори и един такъв крайбрежен клипер струва пари, а когато са замесени пари, все някой в този град ще знае нещо за него.

Учуден, Тревис само повдигна веждите си, докато вървеше след Дейн. Той живееше в Сан Франциско вече близо година и беше чул страшно много имена на невероятно богати, много влиятелни и много предприемчиви хора, защото „Бел Фльор“ привличаше една подбрана клиентела от каймака на най-богатите мъже в Сан Франциско. Но той никога не беше чувал за мъж, на име Пристън. Но все пак, каза си той, като въздъхна тихо и затвори вратата зад себе си, Дейн каза, че ще го намери. А той имаше чувството, че някак си щеше да го направи...

Но, изглежда, че грешеше. Тревис въздъхна уморено, когато заедно с Дейн влязоха в шумния салон на „Бел Фльор“. Не бяха открили Пристън, дори не бяха намерили някой, който да е чувал името му. Господи, беше станало късно — един или два часа. Повечето от жените вече бяха ангажирани за през нощта и бяха по стаите на горния етаж, но имаше още около двадесет-тридесет мъже, които седяха и разговаряха, смееха се, пиеха коняк и играеха на карти. Крупиятата все още работеха с невъзмутима експедитивност, като назоваваха печелившите и губещите. Барманът пълнеше чашите с коняк.

Сивите очи на Дейн не показваха умора, за разлика от тези на Тревис. На лицето му бе изписана същата решимост и неумолимост. Леката усмивка, която се беше появила сега, когато поздравяваше приятелите си, беше само повърхностна маска.

— Какво ще правим сега, Дейн? — прикри прозявката си с ръка Тревис, гледайки с копнеж покритите с червен килим стълби, които водеха към горните етажи на сградата и към третия етаж, където бяха неговите стаи.

Дейн сви рамене и се обърна с лице към младия мъж.

— Отивай да си лягаш, Тревис — усмихна се той и кимна с глава към стълбището. — И аз ще направя същото, след като поприказвам с приятелите долу.

Тревис поклати русата си глава, като се мъчеше да прогони друга прозявка.

— Не, имах предвид Пристън.

— Ще започна отново утре.

— Утре? — забрави умората си Тревис. — Къде ще отидеш? Вече проверихме съдиите, bankerите, търговците, собствениците на игрални домове...

— Проверихме само свестните хора, Тревис. Тези, които населяват елитните квартали „Ноб“ и „Руският хълм“, разположени на запад от улица „Кърни“ — усмихна се иронично Дейн. — Утре ще започна да проверявам недотам блестящите квартали на Сан Франциско — на изток от „Кърни“.

— Дейн, ти си луд! Равносилно е на самоубийство, да отидеш в бреговата зона. Сабрина не може да бъде замесена с някой, който има нещо общо с тази...

— Не доброволно, може би — очите на Дейн бяха изпълнени с безпокойство. Той не каза нищо, само повдигна ръката си и посочи към Коул, огромния негър, който беше охраната на „Бел Флор“.

— Коняк, Коул, Моля — усмихна се той и се обърна към Тревис. — Качвай се горе, преди да е станало нужда Коул да те занесе.

— И това се е случвало веднъж или два пъти — призна си печално Тревис с усмивка. — Ти трябва да направиш същото, Дейн. Ние можем да започнем отново утре.

— Ние? — поклати глава Дейн. — Благодаря, но няма защо да идваш с мен, Тревис. Добрият ти произход и възпитание личат твърде много, за да дойдеш там с мен.

— Ще дойда с теб — прекъсна го Тревис. — Ще ти помогна да намериш този Пристън. Разбра ли?

— Конякът ти, Дейн — Коул му подаде чашата и приветливо кимна с глава.

— Благодаря, Коул — каза Дейн и отново погледна към Тревис. — Пристън трябва да е замесен с някой тук, защото клиперът е регистриран в пристанището на Сан Франциско. Така че утре започваме отново.

— Пристън? — каза Коул през солидното си рамо, след това се обърна бавно и повдигна въпросително веждата си. — Търсите мъж на име Пристън? За какво ви е този боклук?

— Лични причини... Познаваш ли го, Коул?

— Чувал съм за него. Само толкова — изсумтя Коул.

— Каквато и да е причината ви, по-добре стойте далеч от него.

— Не мога, Коул — поклати глава Дейн. — Знаеш ли къде мога да го намеря?

— В подземния свят най-вероятно — широкото черно лице на мъжа изразяваше презрение. — Попитай Щастливия Джак за него. Чух, че въртят някакъв бизнес заедно.

— Щастливия Джак? — свъси веждите си смутеният Тревис. — Кой, по дяволите, е...

— Джак Херингтън от Опера Комик на ъгъла на улица „Кърни“ и „Джаксън“, Тревис — обясни разсеяно Дейн, а очите му гледаха напрегнато лицето на Коул. — Известен още като ъгъла на убийците. Той е част от Варварското крайбрежие — той остави чашата си с коняк и стана от бара, внезапно наумил си нещо. — Сега е идеалното време да посетим Джак. Неговото заведение ще е отворило широко вратите си за посетители по това време на нощта.

— Дейн, недей! — намръщи се моментално Тревис. — Търсиш си белята, като отиваш в тази част на града по това време.

— Коул ще дойде с мен, нали, Коул? — обърна се Дейн към огромния негр.

— Не и без едно-две оръдия — отвърна му Коул, а в очите му светнаха весели пламъчета. — Ще ми дадеш ли минута, да ги донеса?

Дейн кимна с глава, а усмивката изчезна от лицето му така внезапно, както се беше появила. Тревис остана замислен и смутен за миг. После въздъхна и каза:

— Имам чувството, че не съм поканен на това претенциозно гости, Дейн, макар че не знам защо. Знаеш, че аз... обичам Сабрина

също. Освен нашето приятелство, искам да кажа. Ще дойда с теб, без значение колко опасно може да е.

— Не, Тревис — успя да се усмихне Дейн, макар че очите му заповядваха. — Ти си в Сан Франциско едва от една година, а аз живея тук повече от десет години. Познавам крайбрежния район — знам го още от времето, когато се наричаше Старият град Сидней. Познавам също и Щастливия Джак от времето, когато по хълмовете не блещукаха никакви светлинки, тъй като не бяха населени, Тревис, онова далечно време, когато целият град представляваше една маса от златотърсачи и брезентови палатки, а улиците бяха така потънали в кал, че приличаха на тресавища. Варварското крайбрежие има лоша слава, да, но аз го познавам много по-добре от теб. Както и Коул. Така че ние ще отидем там сами.

— И вероятно ще бъдете убити, ограбени или натъпкани с наркотици — възрази упорито Тревис. — Какво значение има една нощ, Дейн? Нека да го отложим за утре. Ще се срещнем с Джак, или както и да е името му, утре.

Дейн само сви рамене, тъй като видя Коул да се показва от задната стая и да му прави знак, че е готов, на което той отговори с кимване на главата.

— Ще се върнем след няколко часа, Тревис. Не ни чакай. Ще се видим утре сутринта.

Тревис можеше само да се мръщи безпомощно след тях. Не се успокои дори когато видя Дейн да се спира за малко до един от крупиятата във „Флор“ и да взима от него нож и малък пистолет, с обсипана с бисери дръжка. Но той знаеше, че Дейн беше прав. Той беше живял в града през онези брутални години, които сега бяха само история за Тревис. Беше живял в граничните територии и се беше научил как да оцелява сред чейените. Ако някой можеше да се потопи в блатото на порока, с което беше известен крайбрежният район, и да се върне невредим, това беше Дейн Морган, а не Тревис Брюстър. Коул също беше един плюс — почти два метра висок, той беше здрав като бик. Освен това, намръщи се Тревис, като гледаше как вратата на салона се затвори, когато двамата мъже излязоха в тъмната нощ на Сан Франциско, той не мислеше, че ще може да спи добре тази нощ.

— Обикаляш бедните квартали, а, Дейн? — каза Джак Харингтън, като хвърли бърз поглед по дължината на бара, където няколко моряци пиеха питиета, в които имаше наркотици. Скоро щяха да паднат под масата и той можеше да ги предаде на чакащия кораб. — Всъщност чух, че си заминал на изток и няма да се връщаш в Калифорния.

Дейн сви рамене, пазейки внимателно гърба си, като го облягаше на стената, и му се усмихна.

— Промених намерението си, Джак. Липсваше ми това място.

— И търсиш някоя нова флъорца за „Флъор“? Имам една красавица, която можеш да опиташ — усмихна се Джак, въпреки, че хитрите му очи гледаха изпитателно лицето на Морган. — Или само си дошъл да кажеш „здрости“ на грешниците в този град.

— Дойдох за една услуга всъщност. Познаваш ли човек, на име Пристън? Собственик на малък крайбрежен клипер на име „Сладката Беа“?

— Какво искаш от него?

— Лични причини — усмихна се Дейн, без да сваля поглед от Харингтън. Очите на мъжа се размътиха, после отново се проясниха, а погледът му стана остър.

— Услугите могат да се окажат скъпи.

— Колко скъпи?

— Ами да речем сто долара за начало. Знам, че това няма да те притесни много — приглади натруфения си копринен жакет Джак и се размърда неспокойно на стола си, след което се усмихна. — Струва куп пари, за да поддържам външността си на нужното ниво, нали знаеш.

Дейн се разсмя високо и кимна с глава.

— Вярвам ти, Джак, но знам също, че печелиш много пари тук. От това заведение... и от други далавери, разбира се — веселото му настроение секна и той добави, като кимна отново с глава. — Поне от стотина. Затова сега говори!

— Пристън снабдява с момичета, Дейн. От всички цветове и възрасти — ухили се той, — ако разбираш какво искам да кажа.

— И теб ли снабдява?

— Всеки, който се интересува — сви рамене той. — Също носи и наркотици. Чух, че има ръка и на пазара за бели роби в Мексико —

този, който става в Алтамура през юли. Можеш да намериш много луксозна женска стока там.

Дейн внезапно почувства напрежение в стомаха си и се размърда неспокойно на стола, за да го потисне. Можеше ли Сабрина да бъде замесена по някакъв начин с тази отрепка? Може би беше тръгнала на път тъкмо за пазара на роби? — преглътна той, като полагаше усилие гласът му да звучи спокойно, а лицето му да бъде невъзмутимо.

— Как може да се свържа с този ценен приятел?

Очите на Харингтън го изгледаха проникателно, после погледът му стана студен.

— Защо ти е? Откога „Флор“ се занимава с работи от този род?

Дейн се престори, че гледа настрани, като в действителност държеше под око мъжа, който приготвяше питиетата, които Джак беше наредил да донесат на масата. Той видя, че сипа уиски, после вода и след това сложи още нещо, нещо, което барманът държеше скрито в ръката си. Той бутна с крака си Коул под масата, а очите му изразяваха мълчаливо предупреждение, когато погледна към питиетата, които барманът носеше на един мръсен поднос.

— Благодаря — усмихна се Дейн и взе една чаша, като кимна с глава към Харингтън. — А сега как да се видя с този мистър Пристън?

— Хилядарка, Дейн. Или няма да кажа нито дума. И ме дръж настрана от тази работа.

— Споразумяхме се — съгласи се бързо Дейн, като постави ръка под сакото си и хвана дръжката на пистолета. Не му хареса начинът, по който барманът и мъжът, който охраняваше заведението, тръгнаха към вратата. Коул също ги видя и кимна едва забележимо с глава. Нищо нямаше да им се случи, докато бяха вътре в Опера Комик — Джак Харингтън пазеше репутацията на заведението си за богатшите, които слизаха от хълма Ноб, за да обикалят бедните квартали нощем, и идваха тук, за да се забавляват от неприличните игри и представления, които предлагаше Опера Комик. Но щом излезе навън, не ги очакваше нищо добро.

— Пристън играе на зарове на големи суми като понякога играе и на карти — заедно с някои от приятелите си — в един частен салон над „Главата на глигана“ — усмихна се Джак и докосна върха на завитите си светлокафяви мустаци. Той погледна към пълните чаши и сви рамене с разбиране. Не беше много изненадан, че гостите му не ги

бяха докоснали. Дейн Морган и Коул познаваха триковете му много добре. А освен това той беше поставил няколко души навън — не да ги убият, разбира се. Той нямаше да постъпи така с един стар приятел. Просто щеше да направи малко по-леки джобовете им. Те можеха да си го позволят. — Играта започва в сряда вечер. Понякога приемат да играят и с непознати — непознати, които имат добра препоръка — това е.

— И препоръката струва...?

— Още една хилядарка, Дейн — усмихна се ласкаво Джак и разтвори широко ръцете си, чиито маникюр бе грижливо поддържан. — Така че, колко важни са твоите лични причини?

— Достатъчно важни. Изпрати някой във „Флор“ утре сутринта за парите — кимна още веднъж с глава Дейн и се изправи. — И още нещо Джак — спря се той, като се усмихна леко. — Очаквам препоръката да бъде изправна, разбра ли? Ако ми свиеш някой номер, можеш да бъдеш сигурен, че Коул ще те убие!

— Как мога да постъпя така?

— Как може Коул да те убие, наистина?

— Препоръката ще бъде точно каквато трябва. Надявам се, че ще намериш това, което така дяволски се напругаш да разбереш.

— Също и аз — усмихна се Дейн и кимна любезно с глава, докато заедно с Коул разглеждаха внимателно стаята, преди да си тръгнат. — Ще очаквам покана да се присъединя към играта им тази седмица, Джак. В противен случай ще си върна парите обратно.

— Хубаво е човек да прави бизнес с теб.

— Прав си — погледна още веднъж зад гърба си Дейн, но не забеляза нищо друго, освен двамата моряци на бара, които вече бяха оклюмали глави над питиетата си. Сулфат или морфин вероятно. Джак се занимаваше с отвличане на моряци в нетрезво състояние като странична дейност. Странно, какво ли не правеха някои иначе благоприлични мъже за пари.

Той остави Коул да мине пред него през мръсната, покрита с белези от ножове врата и двамата мъже потънаха в тъмната улица. Сега, мислеше си мрачно той, можеше да се върне във „Флор“, беше научил все пак нещо. Каквото и да правеше Сабрина на кораба на Пристън, той щеше да го разбере след две-три нощи. Вероятно беше

качена на борда на кораба, за да я откарат на търга на остров Алтамура и да бъде продадена на пазара за бели роби, реши мрачно той, борейки се с обзелия го болезнен гняв. Едно нещо знаеше — Сабрина никога не можеше да бъде замесена с такъв човек доброволно. Следователно, единственото логично предположение беше да приеме, че или апахите я бяха продали на някого, или тя сама бе попаднала в ръцете на този Пристън тук, в Сан Франциско.

Двама мъже изплуваха внезапно от тъмнината и Коул му извика предупредително, като пристъпи напред. Дейн извади ножа и посрещна атаката на мъжа, като използва дръжката на ножа, за да го удари по главата. След като нападателят се свлече на земята, той се обърна и видя Коул да отблъсква другия нападател със силен юмручен удар. После хвана поводите на конете и поклати глава в отговор на мълчаливия въпрос на негъра.

— Не, това не са хората на Джак, Коул. Мисля, че трябва да хвърляме по едно око, докато стигнем до площад „Портсмут“.

Коул само изсумтя в отговор и една бегла усмивка докосна черното му лице.

— Струва ми се, че ще трябва да хвърляме по едно око не само до площада, а и още известно време. Срядва вечер... а мисля, че и след това трябва да бъдем внимателни.

Дейн само въздъхна в отговор и се качи на коня си, готов за дългото яздене, което им предстоеше обратно нагоре по хълма. Ако това, което той предполагаше, излезеше вярно, то Коул имаше право да се тревожи. Докато не намереше Бри и не я върнеше обратно, той нямаше да даде възможност на своята охрана да почива. А може би и тогава нямаше да могат да се отпуснат, ако се окажеше, че нейният пастрок беше замесен в тази бъркотия. С намирането на Бри, за нещастие, нямаше да приключи проблемът с властта, която той имаше над нея. Но дори и при тези обстоятелства една усмивка се появи на устните му, а сърцето му започна да бие по-силно от пробудените спомени. Каквито и усилия да му струваше всичко това, то Сабрина ги заслужаваше. А този път той нямаше да й позволи да си отиде — за нищо на света.

Остров Алтамура беше разположен само на три мили от континента, достатъчно близо, за да може Сабрина да вижда

извисяващите се върхове на скалистата Сиера Мадре, които разделяха миещите се от океана брегове на Мексико от високите плата, разположени във вътрешността. Водите на Калифорнийския залив бяха топли почти колкото водата за къпане в банята, тъй като юни беше отминал, а през юли слънцето грееше още по-силно. Тя видя друг малък клипер, който плаваше към острова. Белите му платна искряха като облаците, които осейваха тъмносиньото небе. Без съмнение пристигаше друг богаташ, който щеше да наддава на търга. Зад клипера се виждаха малки рибарски лодки. През по-голямата част от годината притегателната сила на Алтамура бяха прясната риба и скаридите, които водите на океана предлагаха в изобилие. Само един път в годината — през юли — той ставаше домакин на търга, за който Сабрина беше така старателно разкрасена, където много богати и порочни хора се събираха, за да наддават за човешка плът — без много шум, разбира се, защото Мексико беше премахнало официално търговията с роби още преди няколко десетилетия.

— Сеньорита? Искате ли обяда?

Сабрина кимна с глава, като зърна изображението си в продълговатото, поставено в позлатена рамка огледало.

Лекият загар, който беше получила, докато пресичаше пустинята с Уилсън Тигс, беше избледнял. Кожата ѝ отново беше станала бледа като каймак, точно както диктуваше модата, но ѝ се стори, че изглежда особено, като че ли беше сложила пудра, взета назаем от някоя от жените. Част от тях вече бяха станали проститутки. Останалите скоро щяха да станат, включително и тя самата. Сабрина въздъхна и леко свъси веждите си, за сетен път обмисляйки как да избегне тази съдба. Съмняваше се, че ще има това щастие да попадне при някой друг Дейн Морган или Менгас — някой, който щеше поне да я уважава, ако не да я обича.

— Не се мръщете, сеньорита. Красивото ви лице ще се покрие с бръчки.

Сабрина се подчини по навик и вдигна ръката си, за да постави един златист кичур коса на мястото му.

— Не ме интересува дали ще имам бръчки по лицето си, Хуанита!

— Трябва да ви интересува, сеньорита — усмихна се търпеливо възрастната жена и повдигна похлупака от подноса, на който беше

поставен обядът на Сабрина. — Колкото по-красива сте, толкова повече пари ще платят за вас. Нима искате да станете собственост на някой беден селянин, който ще ви кара да работите на полето, или искате да ви купи някой собственик на публичен дом, където ще бъдете малко по-добре, отколкото ако сте в затвора?

— Не искам да бъда ничия собственост — дори гневът беше изчезнал от гласа на Сабрина, когато повтори познатия отговор. Колко пъти бяха водили този разговор? Петдесет? Сто? Как можеше да избяга? Нямаше начин да напусне острова, тъй като нямаше лодка, а разстоянието до континента беше твърде голямо, за да го преплува, дори и да пренебрегне факта, че имаше много акули, които плуваха във водите на океана. Нямаше начин дори да излезе от стаята си, без нейната пазителка, Хуанита, да не я придружава. А когато излизаха на палубата за ежедневната ѝ разходка, двама въоръжени мъже вървяха плътно зад тях.

— Но вие нямате избор, сеньорита. Ще станете нечия собственост. Единственият въпрос е на кого? Приемете това като ваша съдба и се примирете.

Сабрина само сви рамене в отговор и седна пред подноса с вкусна храна, който беше оставен за нея. Хуанита беше права. Не можеше дори да се самоубие, ако направеше този избор за себе си. Беше под наблюдение двадесет и четири часа в денонощието. Тогава може би след търга — след като нямаше начин преди това, тогава тя щеше да намери възможност да го направи след това.

— Скаридите изглеждат съвсем пресни и апетитни — уверяваше я Хуанита, тъй като искаше момичето да хапне малко повече. То беше красиво, да, и имаше златиста коса, като косите на жените, които населяваха Северозападна Испания — много високо ценена даденост, но беше прекалено слаба за испанския вкус. По-скоро нежна и крехка, отколкото закръглено чувствена. Щеше да донесе по-добра цена, ако напълнееше с някой и друг килограм. — Хранете се сега, сеньорита — каза строго тя и ѝ поднесе вкусни и разнообразни сладкиши.

— Много е горещо, Хуанита. Не се чувствам добре, когато ям прекалено много.

— Трябва да се храните, сеньорита. Или ще поръчам по-голяма порция за вечеря и няма да ви оставя да си легнете, преди да я изядете.

Заплахата на Хуанита беше придружена от усмивка, но Сабрина почервения от яд, а зелените ѝ очи светнаха предизвикателно, когато грабна сърдито една от пастите. През изминалите седмици се беше научила да не отминава с лекота предупрежденията на duenna. Хуанита имаше опит в работата си. Беше вършила това от много, много години и се беше научила да наказва по начин, който не оставяше физически следи.

„Ще съумея да се измъкна от всичко това, обеща си мрачно тя, докато ядеше противния сладкиш. Някак си, ще се отърва от това тук. Тогава и Хуанита, и Уилсън Тигс, и Пристън, и сеньор Фернандес... и тогава, с Божията помощ, никога няма да бъда самотна и безпомощна. Ще накарам всеки един от тях да си плати за всички злини, които са ми причинили.“

Гарвис Треймор също, напомни си тя. Защото, ако не беше той, тя никога нямаше да отиде на Запад и да се забърка във всичко това. Никога нямаше да срещне Клейтън Лоуъл, никога нямаше да бъде хваната в плен от апахите и никога нямаше да бъде предадена в ръцете на Уилсън Тигс. Една малка сълза се появи в ъгъла на окото ѝ и тя я избърса ядосана, преди да стане по-голяма и да потече по бузата ѝ. Списъкът на неприятелите ѝ като че ли ставаше все по-дълъг, поне много по-дълъг от списъка на приятелите ѝ. Къде беше отишъл нейният ангел пазител, за който Дейн Морган я беше закачил веднъж? Мили Боже, нима оттогава беше изминала цяла година?

Хуанита постави още един сладкиш пред нея и Сабрина го съзерцаваше с чувство на отвращение, като се насилваше да повдигне вилицата с ръката си. Където и да беше нейният ангел пазител — ако изобщо имаше такъв — то тя се нуждаеше така отчаяно от него, както никога досега. Търгът започваше след седмица, а след това щеше да бъде прекалено късно за каквото и да било.

ГЛАВА 16

Дейн се отпусна тежко върху тапицирания в тъмночервено кадифе стол и отпи глътка от френския коняк. Довечера беше очакваната среща. Трябваше да бъде! Беше петнадесети юли, последната нощ на търга. Сабрина щеше да бъде доведена заедно с още четири жени, които се смятаха за най-хубавото от тазгодишната „реколта“.

Минимумът за наддаването тази нощ започваше с двадесет и пет хиляди щатски долара в злато. Бяха останали само шепа хора, които желяеха да дадат тези пари за една жена, без значение колко красива беше тя. Търговците си бяха заминали преди няколко дни, доволни от направените инвестиции от двеста до пет хиляди долара, които бяха вложили в жените, купени за публичните домове. Над четиридесет жени бяха продадени досега на търга. Едно наистина прекрасно момиче — метис, беше продадено снощи за петнадесет хиляди долара. Само Господ знаеше колко пари щяха да дадат мъжете, които бяха останали, за да си купят една нова играчка, с която да се забавляват известно време?

— Сеньор Морган?

Дейн се обърна в посоката, откъдето идваше гласът на Фернандес. Той беше негов домакин тази седмица, благодарение на петте хиляди долара, които Дейн старателно беше загубил от Пристън онази нощ, когато игра комар в салона на „Главата на бика“ и също така старателно беше подчертал, че беше позволил това да стане, защото търсеше нова жена.

— Ще наддавате ли довечера?

— Може би — усмихна се Дейн и сви небрежно рамене, като взе кубинската пура, която Фернандес му предложи. Дяволите да го вземат този отвратителен негодник. Как може да продава жени по този начин?! — Ако видя нещо интересно.

Фернандес кимна с глава и седна на близкия стол.

— И петте жени са интересни, сеньор, вярвайте ми. Има една чистокръвна кастилянка... ох, толкова е прекрасна. Очите ѝ са като черен кехлибар, а устата ѝ е като малка розова пъпка, току-що започнала да разцъфва.

— Предпочитам блондинките всъщност — прекъсна го Дейн и огледа стаята.

Фитилите на лампите, които горяха с китова мас, бяха подрязани така, че стаята да остане в полумрак. През първите пет нощи жените бяха довеждани в тази стая, за да бъдат огледани внимателно физическите им дадености, ако участниците в наддаването желяеха това, а те обикновено го искаха. Той се разболяваше само като си представеше, че Бри можеше да бъде третирана по този начин. Но последната нощ кадифените завеси, които бяха спуснати над стената в другия край на стаята, бяха събрани и се откри друга малка стая, която беше ярко осветена, и само еднопосочно огледало разделяше двете стаи. Участниците в наддаването можеха да наблюдават момичетата, докато те изобщо нямаха възможност да ги видят. Това го подсигуряваше по няколко причини. Сабрина нямаше да може да го види и да разбере, че той беше тук — че беше жив в действителност. Ако тя го видеше сега в тази стая, нейната реакция щеше да го издаде. И въпреки цялата външна проява на сърдечност, която Фернандес беше показал през тази седмица, Дейн знаеше, че той нямаше да се поколебае да убие човека, заподозрян като заплаха за малката доходна империя, която заедно с Пристън бяха организирали тук, а вероятно щеше да убие и Сабрина, опасявайки се, че и някой друг можеше да дойде да я търси.

— Вие, американците, предпочитате все един и същ тип жени — сви рамене Фернандес и се усмихна леко.

— Онзи там също ще наддава за русокосата красавица.

Погледът на Дейн стана остър и лицето му придоби намръщено изражение.

— Кой?

— А... без имена, сеньор Морган. Вие знаете нашите правила тук, спомняте ли си? Единствено аз знам имената ви. За всички е по-удобно така.

По-сигурно също, добави мрачно Дейн. Изведнъж му се стори, че Фернандес криеше нещо — нещо, което го забавляваше и което

проблясваше в черните му очи. Какво? Той повдигна чашата си и отпи още една глътка коняк, обмисляйки думите си внимателно, преди да отговори. Не можеше да си позволи никаква грешка.

— О... значи има блондинка?

— Разбира се. За всекиго по нещо, сеньор. Това е тайната на нашия успех тук, нали? — подсмихна се той и направи знак на чакащия слуга да спусне завесите.

— Само ви предупреждавам, че може наддаването за блондинката да се вдигне до много висока цена. Американецът ми обясни причините, поради които желае да купи момичето. Те са... да кажем, необичайни, но отчаяни — отново се подсмихна Фернандес, като видя намръщеното лице на Дейн. — Много странни... Но сега това момиче ще...

Дейн слушаше с половин ухо. Беше се стегнал целият, но после се отпусна, когато завесата се дръпна и се показа една млада мексиканска красавица, която гордо и дръзко показваше своя мургав чар, като се перчеше пред огледалото. Участниците в наддаването се оживиха, когато момичето се засмя към невидимата публика и после бавно повдигна края на своята тънка копринена рокля, като поклащаше съблазнително добре оформените си бедра. Един от богатите мексикански креоли я купи за тридесет и две хиляди долара, а мургавото му лице беше пламнало, когато се изправи и тръгна към вратата. Очевидно нямаше търпение да заведе момичето в стаята си. Фернандес се усмихна доволен, тъй като търгът имаше установено правило, че продажбата не беше осъществена, докато не се консумира на горния етаж. Но веднъж консумирана, продажбата беше окончателна и безвъзвратна като смъртта.

Дейн се отпусна на стола, когато Фернандес започна следващото представяне. Една чернокоса красавица. Следователно не беше Сабрина. Но когато завесите се разтвориха, пръстите му конвулсивно стиснаха чашата и дъхът му секна. Той премигна веднъж и видението си отиде, но само за миг, преди тя да се обърне с лице към публиката. Момичето приличаше на Тара, неговата снаха... Мили Боже, не вярваше на очите си той, опитвайки се да си поеме дълбоко въздух, за да може сърцето му да си възвърне нормалния ритъм. След всички изминали години той си мислеше, че най-после беше погребал този призрак.

Запали изгасналата си пура и бързо отпи глътка от коняка си, чувствайки как течността пари гърлото му. Той не обърна внимание на това и отпи още една глътка. Искаше му се Фернандес да спре да се визира и да мести погледа си между него и по-възрастния американец, когато завесата се спусна и после започна да се вдига отново. Инстинктивно ръката му стисна страничните облегалки на стола и всяка мисъл за Тара се изпари. Едно особено, почти болезнено чувство започна да се надига от дълбините на стомаха му. Може би сега беше ред на кастилянката, успокояваше се той. Може би още не беше ред на Сабрина.

— Джентълмени, както си му е редът, трябва да ви предупредя за следващата жена — изправи се бавно Фернандес, като се усмихваше и правеше знак с ръка към бавно вдигащите се завеси. — Препоръчвам я само на тези от вас, които харесват страстните жени, защото тя има темперамент на дива котка и може да се наложи първо да се опитоми, преди да започне да мърка в прегръдките ви. Ах, но какво удоволствие очаква укротителя? Какви гърди, какви прекрасни, бели като алабастр извивки!

Смях изпълни стаята и Дейн стисна челюсти, за да потисне завладялото го желание да убие Фернандес. Дори само да слуша такива неприлични думи за жената, която обичаше, беше цяло изтезание. После завесата се вдигна напълно. Той забрави за всичките си мисли, които го вълнуваха преди малко, и заедно с останалите мъже в стаята се изправи на крака.

Но този път в стаята нямаше никаква жена, нито Сабрина, нито която и да било. Само един от пазачите — един от хората на Фернандес, лежеше проснат на земята като мъртъв или бе в безсъзнание. Вратата на малката стая бе леко открената.

Фернандес се вцепени, сякаш го бе ударил гръм. Взираше се в празната стая, невярващ на очите си. През всичките тези години той беше ръководил този търг, беше имал работа с много хванати в плен жени. Доста от тях бяха отчаяни до крайност, но нито една не беше правила опит да избяга — поне досега! И от толкова много други жени, трябваше да се случи точно с тази, точно с тази, която щеше да му донесе цяло състояние, тази, която искаха и двамата американци и за която щяха да наддават помежду си, и само един Бог знаеше докъде щяха да стигнат!

В началото в стаята настъпи тишина, после се разнесе шепот, а след това тук-там се чу смях. Беше лудост, знаеше го, но той също се усмихваше, като се бореше с един вътрешен импулс да се разсмее високо, замаян от изненадата, че Сабрина беше избягала от мъчението на това гнусно излагане на показ и беше духнала под носа на тези, които я бяха хванали в плен. Само Сабрина можеше да го направи! Само неговата Бри!

— Къде е тя?

Другият американец, един по-възрастен мъж, облечен в скъп черен костюм, с посивяла коса и дълги бакенбарди, не се забавляваше от това, което ставаше. Той се беше изправил и сега стоеше до стъклото. Беше пребледнял от ярост и гледаше Фернандес също като гърмяща змия, готвеща се да нападне.

— Да те вземат дяволите! Ти... ти, некадърен глупако! Къде е тя?

— Ще я намеря, сеньор. Повярвайте ми, ще я намеря — завъртя се на петите си Фернандес. Смуглото му лице също беше пребледняло от гняв и унижение. Той отиде до една друга врата и извика на хората си.

Замайването беше преминало, първите лудешки бушуващи чувства на гордост и радост бяха изчезнали. В един миг Дейн изтрезня, усмивката му се изгуби и той се намръщи. Миг по-късно и той пребледня като останалите. Сивите му очи гледаха твърдо, когато дузина въоръжени мъже влязоха в стаята и като си подвикваха един на друг, започнаха да претърсват навсякъде, като че ли тя можеше да бъде все още там.

Не беше по-различно от онова време, когато я беше открил за пръв път, помисли си внезапно Дейн, когато тя беше избягала от своите пазачи и беше скочила в онзи дилижанс, а оттам бе попаднала право във войната забава на команчите. Къде ли беше отишла сега? Какво ли беше избрала за себе си този път? Ако този път беше останала, всичко щеше да е свършило досега. Той щеше да спечели в наддаването за нея, без значение колко щеше да му струва. Щеше да бъде толкова лесно, толкова по-безопасно за нея. Досега щеше да бъде вече в прегръдките му.

— Дяволите да я вземат тази кучка!

По-възрастният мъж стоеше все още до стъклото и се взираше в празната стая. Ръцете му бяха стиснати в юмруци. Слисан от явната

злост, която пролича и от проклятието му по адрес на Сабрина, Дейн се намръщи и го изгледа. Защо? — питаше се Дейн. Кой беше този американец и защо искаше Сабрина толкова много, колкото и самият той я искаше? Не, отговори си разтревожено той, причината не беше обич.

— Това ти е за последен път, Сабрина — мърмореше на себе си по-възрастният мъж, твърде високо, за да може Дейн или който и да било да го чуе. — За последен път бягах от мен, за последен път се измъкваш от капана, който ти поставих. Този път, когато те намеря, няма да ти дам повече шансове за това. Няма да има повече рискове. Този път, Сабрина, ти ще умреш!

По-възрастният мъж се обърна рязко с гръб към стъклото и излезе като буреносен облак от стаята. Когато мина покрай Дейн, почувства, че всяка фибра от тялото му започна да бие тревожно. Той се обърна, без да каже нищо, само наблюдаваше мъжа, докато последният се скри от погледа му. Гледаше го така, сякаш животът му зависеше от това. Неговият живот? Или животът на Сабрина?

Фернандес вече беше организиран преследването. Дейн разбра, че и по-възрастният американец също имаше намерение да се включи и реши, че вече беше загубил достатъчно време тук. Тръгна бързо към вратата, като почти тичешком изкачи стълбите до апартамента си. Където и да беше избягала Сабрина, то Дейн трябваше да я последва. Там щеше да бъде също и Фернандес, а вероятно и оня другият — ако не той самият, то негови наемници. Дейн трябваше да бъде една крачка пред двамата. Трябваше да я намери пръв — да я намери, а после... какво? Откритият океан лежеше от едната страна, а високото плато на Мексико — от другата. Все още не можеше да даде отговор на въпроса си, нито пък се нуждаеше от такъв в момента. Ако не я намереше първи, всички други въпроси биха били ненужни.

Нощите бяха студени на тази височина в планината и Сабрина придърпа в съня си одеялото към брадичката си. Беше заспала със сълзи на очи, както ставаше през последните четири нощи, откакто беше избягала от остров Алтамура с една малка рибарска лодка. Четири дни беше вървяла, беше се катерила и пълзяла, опитвайки се да премине през тесните проходи на планината Сиера Мадре. И все още не ги беше преодоляла. Високото Мексиканско плато, което се

простираше навътре в страната, все още изглеждаше далечно и очертанията му бяха неясни и замъглени от върховете, от които тя го гледаше.

Събуди се бавно, със свъсено чело, неподвижно свита под одеялото. Нямаше чувството, че беше спала. Цялото тяло я болеше, вратът ѝ се беше схванал, тъй като за възглавница ѝ служеше студената, твърда земя. Но не това беше причината, поради която не смееше да помръдне. Усещаше, че нещо пълзи по одеялото над бедрото ѝ. Беше много малко, за да бъде змия, и много леко за гущер. Тя обърна предпазливо главата си, отвори очи и замръзна на мястото си.

Скорпион! Тя видя как той направи още една от своите странни, превзети стъпки, като се бореше с импулсивното си желание да го захвърли, заедно с одеялото далече от себе си. Животното се колебаеше, а опашката му беше извита нагоре и трептеше. Сабрина прехапа устни, мъчейки се да остане неподвижна. Всяко движение щеше да го изплаши и той щеше да я ужили. Можеше достатъчно ясно да види петната му отблизо, за да разбере, че беше силно отровен. Можеше само да се надява, че скорпионът ще се откаже от своето разследване и ще се махне доброволно, търсейки по-подходяща плячка. Почувства пипалата му през одеялото, когато скорпионът започна да се придвижва нагоре по тялото ѝ. Разтреперана, Сабрина затвори очи от надигащото се в нея отвращение. „О, Боже, моля ти се! Не мърдай, заповяда на себе си тя. Дори не си поемай прекалено дълбоко въздух.“

Това беше правилното поведение. И Дейн, и Менгас ѝ го бяха казвали неведнъж. В този миг вятърът духна и отметна края на одеялото. Самоотбранявайки се, скорпионът я ужили. Преди дори да успее да преодолее ужаса и отвращението си, тя започна да се тресе от въздействието на смъртоносната му отрова. Чувстваше се ужасно зле. Когато настъпи утрото и слънцето на изток проясни високите върхове на Сиера Мадре, Сабрина вече беше в безсъзнание, пламнала от треска.

Мислеше, че беше умряла, защото беше с Дейн. Той изплува съвсем близо до нея, след това както есенните листа, подхванати от вятъра скитник летяха далече-далече, така и той беше отнесен и тя не можеше да го стигне. После тя плачеше и се опитваше да извика името

му, но беше невъзможно да произнесе каквато и да е дума, а не можеше да повдигне и ръцете си, за да го сграбчи.

После като че ли Менгас беше дошъл. Беше ѝ сърдит, че искаше да умре, без да го е грижа, че тогава тя можеше да остане с Дейн. Той ѝ крещеше нещо на езика на апахите, нещо на английски, изисквайки от нея това, което преди тя беше искала от него — да живее. Не ме оставяй, Сабрина, умоляваше я той, после я проклинаше, като я държеше здраво, изтръгвайки я от прегръдката на смъртта и на Дейн, връщайки я обратно към живота. В изгарящата я треска и непоносимото страдание тя предпочиташе да умре, но той я вземаше в ръцете си и я повдигаше, отказвайки да ѝ позволи да си отиде. Той я тласкаше напред, винаги напред, като че ли имаше някаква цел, която беше решил да постигне, и не искаше да ѝ позволи да умре именно заради нея.

И накрая на свечеряване на третия ден, откакто скорпионът я беше ужил, както лежеше увита в одеялото си, усещайки хлад, причинен от дългите сенки, които падаха върху лицето ѝ, Сабрина разбра, че Менгас беше победил. Сълзи потекоха от очите ѝ, но беше прекалено слаба, за да се бори повече с него. Въпреки че я отне от Дейн, тя щеше да продължи да живее.

Сабрина си пое въздух, за да облекчи болката, която изпитваше, и отвори очи. Падащият здрач омекотяваше ослепително ярката светлина на мексиканското слънце. Дълго време тя лежеше притихнала и се взираше, чудейки се дали сумракът замъгляваше очите ѝ, или отровата на скорпиона въздействаше върху съзнанието ѝ.

Но не Менгас, а Дейн Морган стоеше до нея. Нямаше съмнение, че това беше лицето на Дейн. Дейн, седнал на една крачка разстояние от нея в сенките на мексиканската планина. Като че ли знаеше, че тя ще се събуди скоро и погледът му не се отделяше от лицето ѝ. Имаше много изморен вид, беше пепеляво блед под кафеникавия загар, под очите си имаше тъмни кръгове, дължащи се на болест или на безсъние, или и на двете. Дори и сега той хвърляше от време на време неспокоен поглед наоколо. Пушката му беше заредена и лежеше напреко на бедрата му.

Но не това я впечатли, а очите му... имаше нещо в очите му, когато те срещнаха нейните... някаква тъмнина, по-дълбока и мрачна

от всички вечерни сенки... някакво страдание, така непоносимо като ужилването на скорпиона.

— Кой е Менгас?

Въпреки изминалата година, въпреки всички други опасности, които задържаха погледа му върху околните планини и караха ръката му да стиска здраво пушката, това бяха първите му думи към нея.

Все още отчайващо слаба, болна, току-що дошла в съзнание, Сабрина се опита подробно да му разкаже за Менгас. Но каквото и да му беше казала, едва ли щеше да го удовлетвори. След като първото полусвързано обяснение се провали, Сабрина беше опитала второ, после трето и четвърто. Нито едно от тях не проясни сивите му очи, които бяха станали мрачни като буреносни облаци, и не разсея болката, която видя в тях още в онзи първи миг.

Дните течаха бавно, а още по-бавно отминаваха километрите, докато те се придвижваха напред, без да настъпи каквато и да било промяна в безизходното положение, което беше възникнало помежду им. Менгас беше застанал някак си между тях. За нея беше цяло чудо, че Дейн беше жив, както и това, че беше отново с него, дори и по този начин, с всички трудности, които им предлагаше дивата мексиканска природа, и с непрекъснатите опасности, които ги преследваха на всяка крачка. Но всичко това ѝ носеше колкото радост, толкова и горчивина.

Докато вървяха напред през горещината, праха, опасните планински склонове и примамливите хладни сенки, където смъртоносни змии, скорпиони и тарантули^[1] дебнеха притаени, сянката на далечния вожд на апахите продължаваше да ги преследва. Менгас беше във всеки поглед на Дейн и колкото и да му обясняваше Сабрина, той като че ли не можеше да я разбере.

Отново и отново тя правеше опити да му обясни, отказвайки да се предаде така лесно. Вече не се изненадваше от внезапните му въпроси, както не се учудваше, че отговорите ѝ не успяваха да го задоволят.

Високата планина вече беше зад тях, а напред се простираха обширните равнини. След едно внезапно настъпило мълчание, тя очакваше Дейн да ѝ заговори отново, макар да знаеше, че ако го направеше, то щеше да бъде пак за Менгас, защото той рядко ѝ говореше за друго, освен за него.

— Обичаше ли го?

— Не, не съм... — тялото все още я болеше. Макар че бяха изминали няколко дни, все още усещаше болката от треската и отровата. Тя сви рамене още веднъж, поклати глава и погледна към Дейн. Беше безполезно. Той никога нямаше да я погледне. А това не беше нещо, което можеше да му обясни само с думи. — Дейн, защо ме питаш, а след това отказваш да чуеш моя отговор? Мислех, че си мъртъв, Дейн. Клейтън и другите имаха намерение да ме убият. Менгас спаси живота ми. Той беше... добър с мен. По свой начин. Държеше се с мен по-добре, от който и да е друг мъж, освен теб. Знам, че звучи много налудничаво, но направих тази... тази сделка с Клейтън. За да убие мъжете, които мислех, че бяха убили...

— Няма значение.

Лицето на Дейн отново беше пребледняло от болка. Сабрина посегна да хване ръката му, но не я намери.

— Дейн!

— Няма значение — каза отново той. — Забрави, че съм те питал.

Беше стъпил върху малък заоблен каменен блок, с гръб към нея, а погледът му беше зареян в заобикалящите ги възвишения. Тук планината започваше да се снишава и преминаваше в малки възвишения, голи и мрачни. Може би на хиляда стъпки по-надолу хълмовете се сливаха с високото плато. Земята беше покрита с прах и осеяна с ручей, а наоколо бяха разпръснати съвсем малки колиби, направени от кирпич. Тореон лежеше някъде в тази посока, но не се виждаше, защото до него имаше още много километри път. А целта им беше да стигнат до мексиканския град, преди другите. Фернандес заедно с друга група мъже бяха тръгнали след тях. Дейн я беше открил пръв, само няколко часа след като скорпионът я беше ухапал. Той беше разрязал кожата над ухапаното място и беше изсмукал колкото можеше от отровата, като пусна да изтече и малко кръв, за да почисти раната. Но дори и малкото количество отрова, което беше погълнал, го караше да не се чувства добре.

Бяха напредвали съвсем бавно през първите три дни, защото той я носеше, тъй като тя не можеше да се движи, а и той самият беше твърде слаб, за да върви по-бързо. Беше направил каквото можеше — беше поставил фалшиви следи, за да обърка другите, беше я накарал да живее, когато тя искаше да умре, беше намерил достатъчно храна,

за да поддържат живота си, ако не да напълнят стомасите си. Беше преодолял хиляди препятствия, които Фернандес и другите нямаше да имат.

Опитваше се да накара Сабрина да върви, дори да излъже и себе си, така че да не се предадат. Движеше се като побъркан, безжалостен и ужасно опасен, тъй като всичко това го разсейваше, изсмукваше вътрешната му воля и твърдост — и поради това беше по-опасен от скорпионите и гърмящите змии, които дебнеха от всяка хладна сянка, зад всяка скала или дърво. Понякога всичко това го правеше гневен, понякога изпитваше болка, а друг път усещаше странна студенина. Дейн беше напълно сигурен, че вече я беше загубил. Не неговото име викаше тя, когато беше в плен на треската. Беше говорила толкова нежно, толкова тъжно, мислейки, че Дейн беше Менгас.

Никога не беше очаквал такова нещо от нея. Би го предположил за всяка друга жена, но не и за Сабрина. Не и за неговата Бри. Той почувства как болката го пронизва още по-дълбоко.

Не можеше да я изостави, въпреки че имаше такива моменти, когато наистина възнамеряваше да го направи — да я остави на Фернандес и да продължи сам. Шансът му за оцеляване тогава щеше да е голям.

Но не можеше да го направи. Би трябвало да я обича по-малко, но не можеше. Обичаше я безумно много. А това го плашеше дори повече, отколкото го плашеше Фернандес, скорпионите и още многото километри, които оставаха до Тореон. В края на краищата не беше различен от брат си Майкъл... хванат в същия смъртоносен капан... влюбен в неподходяща жена, незаслужаваща любовта му, но въпреки това я обичаше прекалено много. Начинът, по който Сабрина беше викала вожда на апахите, когато бе изпаднала в безсъзнание, начинът, по който беше произнасяла името му, беше едно твърде убедително доказателство. По-лошо от всичко беше, че това бе последното нещо, което бе очаквал от Сабрина. Да му измени?! Това бе нещо, което той мислеше, че никога няма да направи неговата любима Бри. Страдащ от любов глупак, ето какво беше той. Беше избрал нея, единствено нея измежду толкова много други жени, които познаваше, и й беше имал пълно доверие.

Странно, но бракът на Сабрина с Клейтън Лоуъл изобщо не го обезпокои, не беше намалила, а даже беше засилила вярата му в съвсем

преданата любов на момичето към него. Считайки го за умрял, Сабрина не беше направила опит да замести Дейн с някой друг в сърцето си, а се беше омъжила по съвсем практични съображения, приемайки, че тя никога няма да обича друг мъж, освен този, когото считаше за безвъзвратно загубен. Но вождът на апахите, който я беше взел в плен, значеше нещо за нея. Този факт разби всички негови глупави заблуди, че Сабрина беше едно изключение на женския род, че беше неспособна да извърши подлост или предателство, и му напомни, но твърде късно за уроците, които беше научил от Тара през онези отминали, пълни с горчивина години.

Не само че беше способна да обича и друг мъж, но тя вече беше обикнала един апах, на име Менгас. Колко ли от това, което Дейн беше вярвал, че е негово и само негово, Сабрина беше дала с готовност на вождя на апахите? Може би, казваше си той с презрение и болка, Сабрина в действителност предпочиташе Менгас пред него. Може би, ако ѝ дадеше възможност да избира, тя щеше да се върне при него.

Но дори и да беше така, без да се двоуми, той би умрял за нея. И това, че се проклинаше и се мислеше за глупак, не можеше да му помогне.

— Дейн — Сабрина се опита да накара изтръпналото си от болка тяло да се изправи отново и да отиде до мястото, където бе застанал той, с гръб към нея, загледан във възвишенията. Тя се протегна и докосна ръката му. Усети как той трепна, като че ли докосването му беше причинило болка. — За Бога, Дейн... Трябва да ме изслушаш! Дължиш ми това! Ти ме нарече твоя съпруга веднъж. Аз си го спомням, независимо дали ти го помниш, или не. Всичко си спомням, всяка усмивка, всяко докосване! Моля те, Дейн, само ако се постараяш да чуеш това, което...

— Побързай да си събереш нещата, Сабрина — отдръпна се настрани той. — Забравяш, че не съм единственият, който тръгна от Алтамура да те търси. Фернандес и хората му трябва да са на една миля или най-много на две след нас. Един Бог знае пък къде е другата група преследвачи. Не съм ги виждал откакто слязохме от планината. Ти върви напред, а аз ще се опитам да залича следите.

— Дейн, дай ми само една минута. Моля те за нещо толкова малко. Само една...

— Не и сега, Сабрина. Нямаме нито минута време за губене. Не тук.

— Тогава къде? — попита тя.

— Не знам.

Докато говореше, Дейн мина покрай нея. После се наведе и взе малкото дрехи, които носеха със себе си, сложи ги накуп върху единственото одеяло и го върза здраво на вързоп.

— Защо не искаш да ме изслушаш?

— Защото това няма да промени нищо! И защото, както току-що ти казах, нямаме нито минута за губене в приказки! — той махна с ръка, за да я накара да върви напред, после се обърна и огледа мястото зад тях. — Сега се размърдай, по дяволите! Тръгвай, преди да са ни настигнали и убили.

Сабрина остана на мястото си, като се поколеба още една секунда, а очите ѝ се изпълниха със сълзи на отчаяние и безпомощност. Дейн беше твърде ядосан, за да я слуша сега, а и наистина нямаше време. Тя го погледна с умоляващ поглед, а после се подчини на заповедта му.

Не беше преувеличил опасността, която представляваше Фернандес. Познаваше го твърде добре. Виждаше напрежението в здраво стиснатите му челюсти и начина, по който поглеждаше през рамото си, докато вървяха.

— Дейн, обичам те. Дори когато мислех, че си умрял, нито за миг не престанах да те обичам.

Сякаш стреснат от нещо, той повдигна глава за момент. Може би за част от секундата сивите му очи срещнаха нейния изумруден поглед и съмнението, което се четеше в тях, незабавно се смеси с гневни искри. Но той поклати глава и се извърна настрана. Дръпна рязко нагоре одеялото с едната си ръка, а с другата ѝ направи знак да върви.

— Оттук. Бързай! Трябва да стигнем на всяка цена до река Навас.

Сабрина остана неподвижна и мълчалива за миг, като само се взираше безпомощно в него. Какво още можеше да му каже, което вече не му беше казала?

Тя поклати глава и се обърна в посоката, която той ѝ показваше. И отново целият дълъг, горещ, проточил се с километри път между възвишенията и река Навас премина в мълчание, нарушавано

единствено от тежкото им дишане, дължащо се на пълното изтощение, и промърморването от време на време на някое проклятие, произтичащо от страха и вечното бързане или от тихото пропълзяване на някое опасно животно в тъмните сенки, когато минаваха покрай тях.

Най-после зърнаха реката. Тя се простираше изнемощяла сред напечените от слънцето песъчливо каменисти земи на мексиканските възвишения.

— Дейн, не мога да вървя по-нататък — Сабрина се отпусна върху купчината камъни и сложи главата си на грапавата скала, като окъпа горещата гранитна повърхност със сълзите си.

— Трябва да вървиш. Хайде, ставай — отвърна незабавно Дейн, а очите му продължиха да се взират в дрипавите върхове, които бяха останали зад тях. Не бяха напреднали кой знае колко много. Жените просто не можеха да пътуват като мъжете по такъв труден терен. Крачката ѝ беше по-малка. Липсваше ѝ силата да се изкачи по неравната скала. — Сабрина, вече изгубихме твърде много време.

— Тогава ти продължавай самичък, Дейн — Каза тя, без да повдига главата си. Не можеше да продължи. Краката я боляха и усещаше пулсиращите вълни на слабостта. Меките подметки на обувките ѝ, купени специално за Алтамура, бяха напълно износени. Дори ако от това зависеше животът ѝ, тя не можеше да направи нито една стъпка повече. — Продължавай, Дейн — повтори нежно тя, като искрено желаше това, което му беше предложила и преди, въпреки че той беше отказал да го стори. — Ти върви. Няма смисъл да бъдем хванати и убити и двамата.

Той се намръщи и тръгна към нея. Щеше отново да я носи. Трябваше. Тя не можеше да избере по-подходящо място, за да спре. Той се пресегна, хвана я и започна да я повдига, но един изстрел го прекъсна. Дръпна Сабрина зад себе си, изрече едно проклятие и я бутна към прикритието на високата скала. Реката бълбукаше тихо зад тях — толкова близо и същевременно толкова далеч. За миг това беше единственият звук, който чуваше, освен задъханото и уморено дишане на Сабрина.

— Сеньор Морган?

Ехото отекна от околните скали и достигна до него.

— По дяволите! — изруга високо той и се отправи към прикритието на скалите.

— Сеньор Морган, това, което правите е неразумно! Ние искаме само момичето! Дайте ни я! Ще запазим вашия живот!

— Вървете по дяволите! — извика Дейн, като хвана Сабрина през кръста, когато тя залитна към скалата, напълно изтощена. После се обърна отново, този път по посока на реката, намръщи се и вдигна поглед към върховете.

— Не се и съмнявам, че ще отида там, сеньор... все някога смехът на Фернандес беше зловещ, но не сега. Ние сме дванадесет мъжаги. Познаваме местността, докато ти не я познаваш. Не можете да ни избягате. Трябва да го разбереш.

Дейн изсумтя мрачно и се обърна още веднъж, за да разгледа бреговете на Навас. Реката тук беше по-широка и малко по-дълбока, отколкото беше в началото при изворите си, само на няколко мили оттук. Може би по-надолу, в равнината, тя пресъхваше. Тъй като приближаваше август, нивото на водата би трябвало да бъде на най-ниското си равнище. Но тук, ако можеше да намери нещо, те можеха да се измъкнат по течението.

— Обзалагам се, че пастрокът ми е платил на Фернандес да тръгне след мене — прошепна Сабрина, без да повдига главата си от скалата. — Нека да се предадем. Дейн. Не мога да бягам повече.

— Твоят пастрок? Искаш да кажеш Треймор?

Сабрина кимна с глава, без да отваря очите си.

— Опитвах се да ти кажа това днес сутринта. Или може би беше вчера сутринта. Не мога да си спомня сега. Но аз го видях в Алтамура, преди да избягам, седеше на балкона в сградата.

— Сеньор Морган! Чакаме вашия отговор!

— Знаете го вече! — извика гневно Дейн. — Казах ви, вървете по дяволите!

Пастрокът на Сабрина, Треймор... Значи онзи възрастен мъж, другият американец, който щеше да наддава за Сабрина, бе той. Да, сега разбираше. Тъй като не можа да я купи, сега искаше да я хване. Но не това беше причината, поради която Фернандес беше тръгнал след тях. Той ги преследваше, за да отмъсти за наранената си гордост, а един унижен кастилианец беше опасен човек. Треймор също ги преследваше, но не поради същата причина. Те имаха двама независими един от друг неприятели. Но той не възнамеряваше да каже това на Сабрина.

— Сабрина — хвана и разтърси ръката ѝ той. — Можеш ли да плуваш?

— Да плувам? Аз не мога дори и да вървя вече.

— По дяволите, момиче! Искаш да умреш ли?

Шокът, който предизвика въпросът му, или може би по-скоро силата на гнева, който личеше в гласа му, проявиха скования ѝ мозък. Тя се помъчи да отвори очите си и да изправи главата си.

— Не — отговори тя. — Не, Дейн, не мога. Не и сега. Не и с теб, когато си жив отново, не мога.

— Тогава ми отговори. Можеш ли да плуваш?

— Да.

— Добре, защото ми се стори, че видях нещо, което прилича на лодка на около стотина метра надолу по течението. Сигурно са индианци, които ловят риба в реката. Последвай ме! И за Бога, движи се!

— Фернандес ще ни застреля веднага, щом излезем от прикритието на скалите.

— Може би. Но не мисля, че щеше да разговаря с нас, ако имаше добра позиция за стрелба. Но както и да е. Нямаме друг изход. Не можем да стоим вечно тук. Хайде, давай! Сега!

Дейн беше сграбчил ръката ѝ и я теглеше след себе си. Прокънтяха изстрели, вдигайки напразна пукотевица и сипейки куршуми всеки път, когато те се осмеляваха да се покажат на открито. Но нито един от куршумите не можа да ги улучи. Сабрина за пръв път почувства една почти болезнена, но и ободряваща надежда. Не можеше да си позволи да бъде толкова мудна и тромава и да се остави Дейн да я влачи като чувал с картофи. Нямаше да позволи да бъде разстрелян отново заради нея.

— Добре съм, Дейн. Пусни ме и се грижи за себе си — каза тя, като се мъчеше гласът ѝ да звучи колкото се може по-убедително.

— Сигурна ли си? — попита той.

— Да.

Той се обърна назад, сякаш се съмняваше в думите ѝ, но като зърна лицето на Сабрина, кимна с глава. Стори ѝ се, че призракът на една стара и позната усмивка докосна мрачната линия на устните му. Но както се появи, така бързо и изчезна. Само кимна в отговор с глава и отново се обърна.

— Стой тук. Ще се опитам да стигна до лодката и да я докарам по-близо. Няма смисъл и двамата да ставаме мишена на тези убийци, а няма съмнение, че Фернандес ще се прицели първо в теб — каза той.

— Но, Дейн...

— Недей да спориш. Когато видиш, че плувам с лодката към теб, бягай към реката с всички сили. Когато стигнеш до лодката, легни по корем на дъното ѝ.

Като в Саут Парк, спомни си неволно Сабрина. Делени тръпки на ужас полазиха по гърба ѝ. Тя замръзна на мястото си, като си припомни как стоеше тогава и го гледаше да се свлича на земята. „Господи, не, молеше се тя, няма да мога да го преживея. Ако се случи втори път, не мога да изтърпя отново същия кошмар.“ Не и сега, когато не беше намерила време да му обясни за Менгас и за всички тези отминали месеци...

— Хайде, давай!

Тя се затича към него с вик, объркала минало и настояще, тичаше, както тогава беше тичала в Саут Парк. Скалата беше грапава и разраняваше почти босите ѝ крака, но тя не го забелязваше. Пушката изгърмя няколко пъти, един куршум мина близо до нея, друг още по-близо, посипвайки малки отломъци от скалата около нея. Те цопваха във водата и вдигаха малки бели пръски нагоре. Дейн се пресегна и я хвана през кръста, когато тя стигна до лодката. Издърпа я нагоре и я постави в малкия скиф, който се поклащаше в унисон с течението.

— Долу! Залегни долу!

Около тях започнаха да свистят куршуми, така че нямаше нужда да ѝ се каже втори път. Искаше ѝ се да повдигне главата си, за да се увери, че не бяха улучили Дейн, че планът им действаше, но отказваше да си позволи тази глупост. Притиснала лицето си до грубия дървен под на малкото кану, тя можеше да чуе припряното, напрегнато дишане на Дейн близо до себе си. Можеше да почувства как стържещият едър пясък от плитчините отстъпваше място на леките пляскащи вълнички на по-дълбоките води на течението. Малкият скиф се люлееше и подскачаше, но плаваше по повърхността на реката и най-голямата опасност като че ли беше преминала.

Гневни гласове отекнаха от скалите зад тях, но изстрелите оредяха, тъй като не можеха да стигнат до лодката.

— Следващия път няма да ви предложи такава възможност, сеньор Морган!

Чак сега Сабрина се осмели да повдигне главата си от пода. Дейн беше коленичил до нея, за да я предпазва от куршумите. Държеше пушката в ръката си, но за цевта, а не за приклада, тъй като я беше използвал като гребло.

Той не погледна към нея, очите му все още бяха мрачни, отправени напред, по течението на реката. По загорялата от слънцето му ръка течеше струйка алена кръв и тя се наведе рязко напред, за да почисти раната с вода от реката.

— Улучили са те? — попита тя.

— Не, одрасках се на един камък — отговори той, като все още не сваляше погледа си от реката пред тях. Намръщеното му лице я плашеше и тревожеше.

Мили Боже, какво още имаше?

— Минавала ли си някога през бързеи, Сабрина?

— Бързеи? Не. Аз... Ох, Боже мой, нима това бучене идва от тях? — Сабрина седна и впери поглед надолу по реката. Не можеше да ги види още, само ги чуваше. Шумът приличаше точно на... — Водопад? Дейн, не! Не можем да рискуваме...

— Нямаме кой знае какъв избор. Фернандес е точно зад нас. Ако лодката се преобърне, дръж се за мен. Ще останем във водата възможно най-дълго.

Имаше такъв период в живота ѝ, когато тя само щеше да се паникьоса, в най-добрия случай би разсеяла Дейн, когато той най-малко можеше да си го позволи; в най-лошия — щеше да направи така, че и двамата да бъдат убити. Какъвто и да беше Дейн Морган, той не беше самоубиец. Тя си пое дълбоко въздух и напрегна очите си, следейки внимателно водата пред себе си. Вслуша се във все по-ясния грохот, който идваше отнякъде немного далеч пред тях. Реката все още не разкриваше тайната си. Може би течението беше станало малко по-бързо, но реката беше все още широка и тъмна. Недалеч, под надвисналите скали на последното възвишение, тя правеше рязък завой.

Сабрина погледна към Дейн и здраво стисна борда на малката лодка, когато видя съсредоточеното изражение на лицето му. Когато приближиха завоя, той хвърли поглед към пушката си, която

използваше за гребло, и раздалечи ръцете си на няколко инча. Поне този път, помисли си тя, ако им беше писано да умрат, то те щяха да бъдат заедно.

Малката лодка беше набрала скорост и сега се стрелна бързо покрай скалата, като носът ѝ се потапяше и изплуваше на повърхността, разпръсквайки водни капчици около тях. Грохотът стана оглушителен. Заобиколена от мъглата на водните пръски, Сабрина не можеше нищо да види. Тонове вода връхлитаха голата скала. Пред тях реката беше побеляла от лудешки движещата се водна маса, осеяна с огромни камъни, някои от които се издигаха високо над водната повърхност, а други потъваха в нея, като злоецо кафявите им издатини се виждаха от време на време над кипящата сребриста вода. Течението на реката беше тъмно и бързо, когато минаваше покрай такива коварни врагове.

— Дръж се здраво!

Сабрина не се нуждаеше от предупреждението, което Дейн изрева, за да бъде чут. Тя стискаше здраво дървената лодка. Малкият скиф беше подхванат от течението и запратен силно напред. Носът му се потопи за кратко, но в същия миг Сабрина натисна с все сила задната му част. Носът се показва и лодката отново беше запратена напред, докато накрая набра отново скорост.

Скоростта беше най-лошото нещо в тази работа — по-лошо от неприятния звук от падането на водата, от внезапния студен душ или от ужасяващата неустойчивост на дървения скиф, който заобикаляше камъните. По после съвсем неочаквано целият този ад свърши. Нямаше повече огромни гранитни скали, върху които водата да връхлита със страшна скорост, нито пък бурни пропадания като в бездна. Нямаше дори повече пръски. Лодката отново се носеше лениво по широката, тъмна река, а жаркото мексиканско слънце бе започнало вече да суши дрехите и косата ѝ.

Тя остана притихнала и стъписана за известно време, като продължаваше все така отчаяно да стиска борда на лодката. След това се изправи, обърна се и погледна назад. Течението на реката като че ли беше дори по-бързо, отколкото го усещаше. Това им позволяваше да спечелят известна преднина пред своите преследвачи.

— Дейн — прошепна задъхано тя, като докосна коляното му.

Сякаш докосването ѝ го изтръгна от вцепененото му състояние, той извади пушката от водата и я сложи в лодката. Кръвта се стичаше по пръстите му и покри бързо дланта му. Без да мисли много, Сабрина скъса парче плат от фустата си, потопи го в студената вода на реката и превърза здраво ръката му.

— Сега накъде? — попита тихо тя, след като свърши с превръзката.

— Отиваме в Тореон — отговори той, без да обяснява повече.

— По суша, или ще плаваме по реката?

— Продължаваме с лодката. Колкото по-далече стигнем, толкова по-добре. Това е най-добрата възможност да поддържаме преднината, която имаме пред Фернандес.

Значи им предстоеше да изживеят още такива моменти: още опасни скали, ревящи води, бурни преходи, пропадания и завъртания. Сабрина не каза нищо, само стисна по-здраво устните си и кимна с глава.

Остана мълчалива известно време, после се обърна и се загледа в Дейн с такава настойчивост, че погледът на сивите му очи стана твърд като гранит. Тя се колебаеше. Чакаше той да заговори, но напразно. Дейн се взираше напред, по течението на реката.

— Ние като че ли направихме един пълен кръг, Дейн започна накрая тя, като се помъчи да се усмихне. — И ето, че сега се намираме там, откъдето започнахме. Ти отново рискуваш живота си, опитвайки се да спасиш моя — зелените ѝ очи се взираха в лицето му. Искаше ѝ се да вдигне ръката си и да го докосне нежно, да изглади бръчките по намръщеното му чело, които бяха станали постоянни спътници на изражението му. Но вътрешният ѝ инстинкт ѝ казваше да не го прави. Вместо това тя се усмихна. — Може би — завърши тихо тя — започва да ти се иска никога да не си ме срещал. Или да ме беше оставил на команчите. Или на Ястреба в бивака на чейените.

Той не каза нищо, което беше достатъчно ясен отговор. Сабрина се извърна и се загледа в носа на лодката. Премигна, за да прогони сълзите, които замъгляваха изумрудените ѝ очи и правеха реката да изглежда като някакво странно движещо се изображение.

Едва, след като тя се обърна, Дейн погледна към нея. Болка и недоумение смекчиха погледа му за малко. Наистина ли той искаше никога да не я беше срещал? Отговорът на въпроса би трябвало да

бъде ясен, но... го затрудни. Може би, докато стигнеха до Тореон, щеше да го намери. Ако изобщо стигнеха дотам...

Преди да се мръкне Сабрина вече се беше научила да разпознава реката по-добре. Започна да забелязва тъмните, извити линии във водата, които означаваха дълбоки, бързи течения, или че под гладката, огледална повърхност има подводни скали. Само веднъж лодката им се беше преобърнала, попадайки в един водовъртеж, за щастие немного силен, за да ги повлече надолу. Дейн беше сграбчил здраво пушката и Сабрина, така че водовъртежът не можа да им причини непоправими вреди.

По-голяма част от дрехите им, за щастие, бяха попаднали в един страничен вир и така бяха спасени. Най-важното беше, че не изгубиха пушката. Сабрина успя да намери някои от нещата си. Беше заменила покрития си със скъпоценни камъни златен гребен, който нейната duenna беше втъкнала красиво в косата ѝ специално за търга в Алтамура, за едно одеяло, един мех с вода, парче сушено месо и изсушени на слънцето пшеничени питки — всичко това тя можа да намери и въпреки че беше прогизнало от вода, можеше да се използва. Но Дейн, който в бързината си да настигне Сабрина и да я отведе възможно най-далеч от Фернандес и от другия американец — пастрока ѝ Гарвис Треймор — беше грабнал само пушката си и одеялото, с което беше застлано леглото му. Одеялото беше изчезнало във водата и не можаха да го намерят. За щастие, високата студена планина беше вече зад гърба им, а пред тях се простираше горещата равнина, така че едно одеяло щеше да им бъде достатъчно.

Беше станало късно, когато си позволиха да спрат и да си починат. Сабрина седеше, загледана в настъпващия здрач, спускащ се над мексиканското небе, на чиито фон се открояваше профилът на Дейн, който се мъчеше да загаси малкия огън, който бяха запалили, за да си приготвят вечерята. След минута той беше готов. Отиде до одеялото и седна до нея, като кръстоса краката си. Тя си помисли, че отбягваше погледа ѝ.

— Ако може да стигнем в Тореон преди Фернандес, ще имаме чудесния шанс да стигнем здрави и читави до Денвър или до Санта Фе — каза той.

Сабрина кимна с глава, след това, без да каже дума, тя се пресегна и взе ръката му в своята. Почувства моментен трепет в

силните му мускули, но той не издърпа ръката си.

— И какъв е нашият шанс да стигнем в Тореон преди него?

— Доста добър, ако пътуваме през по-голямата част от пътя по реката, стига лодката да не се разбие в някой от бързеите или реката да стане много плитка. Можем да си купим коне и провизии в града и дори да намерим други хора, които също да пътуват на север. Ще видим.

Сабрина отново кимна с глава, докато разглеждаше внимателно чертите на красивото му лице. Настъпи дълго мълчание. Той не каза нищо повече, не се опита и да я прегърне. Въпреки че беше оставил ръцете си в нейните, той все още не поглеждаше към нея.

Тя отново извърна погледа си към залязващото слънце, към блестящите цветове, с които беше нашарено притъмнялото небе, като че ли там щеше да намери отговора на въпросите си. Но то не можеше да ѝ го даде. Накрая тя си пое дълбоко въздух.

— Бих искала да ти обясня за... за Менгас, Дейн. Но не съм напълно сигурна...

Първото предупреждение беше мигновеното напрежение, което почувства в ръката му. Второто — рязкото свиване на раменете му.

— Не са нужни никакви обяснения — каза той.

Не! Сабрина отново се вгледа в лицето на Дейн. Някои от познатите, красиви, любими черти вече не се виждаха, изгубени във все по-плътния мексикански здрач. Това, което все още можеше да се види, изглеждаше тъжно, мрачно и далечно. Имаше чувството, че отново бяха станали двама напълно чужди един на друг хора.

— Кажи ми какво има, Дейн? Кажи ми поне какво лошо съм казала или какво съм направила, че се измъчваш? — тя не искаше нещата между тях да останат така и без да обръща внимание на думите му, продължи: — Знам, че всичко това е заради Менгас, Дейн. Но...

— По-добре е да се наспим, докато можем, Сабрина — прекъсна я той. — Ще трябва да пътуваме неуморно още доста време, а утре трябва да ставаме рано.

— Не, Дейн! Изслушай ме! За теб е важно да разбереш какво се случи!

— Наистина разбирам. Просто не искам да говорим за това!

— Но Менгас...

— По дяволите, Сабрина. Не ме ли чу? — той издърпа грубо ръката си от нейната и се отдръпна, а тя инстинктивно се опита да го хване отново. — Нека бъде така! Разбирам, ти си влюбена в него...

— Да съм влюбена в него? Не, Дейн. Не и по начина, по който бях влюбена в теб! Аз му бях... благодарна, предполагам. Той спаси живота ми. Закриляше ме от другите. Ловеше дивеч и ме снабдяваше с храна, а също ми правеше компания, тъй като никой от племето не идваше близо...

— И те похити, дяволите да го вземат! Снизходително ти позволи да прекарваш дните си в събиране на корени и плодове, а нощите си в проклетото му легло! Това ли е, за което си му благодарна? Исусе Христе, всичко, което съм те молил да направиш в Колорадо, беше да събереш няколко съчки дърва за огъня! И за това малко безпокойство ти ме намрази до смърт! Спомняш ли си?

— Това е едно нелепо сравнение, Дейн, и ти го знаеш! — в очите на Сабрина проблясваха искри, но тя държеше решително брадичката си повдигната нагоре и продължи да го убеждава. — Двете ситуации бяха напълно различни! От онова време в Колорадо измина една цяла година и сега аз съм много по-различна! Когато бях пленена от апаките, аз няхах избор и трябваше да свикна с техния начин на живот, а колкото до Менгас и дали ме е изнасилил, то той не го направи!

— Не? И затова ли си му толкова благодарна, Сабрина? Или може би начинът, по който апаките правят любов, ти харесва повече, отколкото това, което аз ти дадох...

— Не съм спала с него! Нито веднъж през всичките тези месеци...

— Не? — изсмя се високо Дейн и я погледна бързо, а в сивите му очи заедно с болката и гнева се четеше и явно презрение. — Колко удивително! Бих казал невероятно! Обикновено апаките не са толкова... платонични в чувствата си... към своите пленнички, както знаеш!

— Знам това, за Бога! Очаквах да бъда...

— Разочарована може би, Сабрина? Може би Менгас беше едно предизвикателство за теб в края на краищата? Жените като че ли винаги изпитват едно перверзно удоволствие в преследването на всеки мъж, който не показва желание да се възползва от тяхната компания в леглото.

— Да съм разочарована, че не ме изнасили? — поклати гневно главата си Сабрина. Усети, че цялата се тресе от яд, желаейки да му върне за насмешката, подигравката и жестокото забавление, с което Дейн ѝ говореше. — Не те разбирам! Не разбирам нищо от това, което казваш, Дейн? Дори вече не съм сигурна дали ще ми повярваш някога, независимо от това, какво ти казвам и колко пъти ти го повтарям. Сърдиш ми се, защото мислиш, че Менгас ме е изнасилил, а също така ми се сърдиш, защото смяташ, че може би не го е направил! Не знам защо Менгас не ме насили да спя с него, а не смятам, че идеята да го попитам за причините е много умна! Това, което знам със сигурност, е, че той беше извънредно добър към мен, докато живеех между хората от племето му. — Тя се мъчеше да се противопостави на внезапното си желание да го нарани на свой ред, да му каже нещо — без значение дали беше истина, или не — което щеше да го нарани дълбоко, както неговият гняв и сарказъм ѝ причиняваше неизлечими душевни рани. Но ако все още съществуваше някаква надежда да се спаси известна част от чудото, че го намери жив, не беше това начинът да го постигне. Може би преди една година тя щеше да постъпи именно по този начин, като позволи гневът да се издигне над всичко друго, но не и сега. Тя се беше променила през изминалата година. Беше пораснала малко. Нямаше да позволи на моментното си настроение да разруши малкото надежда, която все още ѝ беше останала.

— Дейн, защо... Какво е това, което съм казала? Какво е това, което съм правила с Менгас? А дали само Менгас е причината, или има и нещо друго? Наистина най-лошото от всичко е, че всеки път, когато спорим по този начин, имам чувството, че съм пропуснала нещо, че липсва някаква съществена част от мозайката. Това, за което спорим, не е истинската същност на нещата.

Сабрина седеше и се взираше в него. Въпреки упорития му и непонятен гняв тя го обичаше все така силно. Въпреки ответния гняв, който предизвикваше в нея, тя би дала всичко, за да почувства допира на ръцете му, да чуе нежния му глас, шепнещ думи за любов и вяност, каквито беше чувала веднъж да ѝ казва. Внезапно тя разбра, че дори да победеше в този спор, това нямаше да има значение.

— Дейн, не искам да споря с теб за Менгас до края на живота ни! Каквото и да се е случило или да не се е случило през изминалата година, аз обичам...

Но той незабавно се отдръпна от ръцете ѝ, които тя инстинктивно беше протегнала към него. Въпреки тъмните сенки на настъпващата нощ, Сабрина успя да види студения блясък в очите му и стиснатата права линия на устните му. Чувстваше, че ядът му беше достигнал до връхната си точка. А веднъж в „ход“, Дейн нямаше да може да се спре. Той беше скочил на крака, преди тя да успее да измисли какво още да каже, какво друго да направи. Беше се обърнал с гръб към нея и беше тръгнал към стелещия се около тях мрак, без да се обърне нито веднъж назад. Тя стоеше безпомощна. Не знаеше какво да направи, за да го спре, да не му позволи да си отиде.

Ушите му можеха да чуят думите ѝ, но сърцето му нямаше да я слуша. Нито пък щеше да се върне, каквото и да беше направила. Така че нямаше да има възможност да го прегърне, да го люби, да позволи на тялото си да опита да му каже това, което думите не успяха. Имаше чувството, че Дейн Морган ѝ беше затворил вратата и упорито отказваше да ѝ позволи да я отвори. Но защо? Защо?

Тя все още можеше да почувства гнева му. По-лошо, можеше да почувства неговото вътрешно страдание, агонията, която, че ли го беше наранила някъде дълбоко в душата му. Да го намери... Боже! Какво чудо беше това! Да го намери, за да го изгуби отново... Тази нощ, вместо да се притискат в прегръдките си и да се любят, вместо да споделят заедно невероятната си радост и страст и да почувстват, че си е струвало да понесат всички страхове, опасности и мъки, за да имат дори и само една такава нощ, те се държаха като съвсем чужди хора.

Дай му време, Сабрина, каза си тя накрая. След време Дейн непременно щеше да дойде при нея или поне щеше да ѝ каже какво не беше в ред, какво беше казала в бълнуването си, какво толкова беше сторила. Дай му време, Сабрина, повтори си тя.

Беше се научила да не подценява Дейн Морган. Но в този случай го беше подценила. Времето нямаше да промени нещата. И това беше свързано не толкова с Менгас, колкото с един друг призрак, който Сабрина не познаваше — призрака на Тара Морган, жената, която беше обичала и беше изменила. А Сабрина не можеше да се бори с един невидим и непознат призрак.

[1] Тарантула — вид смъртоносен паяк. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Господи, той беше красив, невероятно красив — висок и широкоплещест. Кожата му беше почерняла от силното мексиканско слънце и имаше тъмен червеникавокафяв цвят. Лекият утринен ветрец развяваше черната му коса, докато спеше. Беше облечен все още в дрехите си за езда. Не си беше направил труда да се съблече снощи. Носеше копринена риза, поизмърсена вече, тъй като я беше облякъл още когато бяха в Тореон, но изглеждаше снежнобяла на фона на мургавото му лице. Въпреки умората, въпреки тъмните сенки под очите му той беше най-красивият мъж, който някога беше виждала — и който щеше да види. И тя го обичаше толкова отчаяно, че само възможността да го гледа, да бъде близо до него, беше достатъчна причина да може да издържи несгодите на всеки кошмарен ден.

Това беше любимият ѝ час от деня — когато напускаше женския лагер и отиваше да го събуди. В първите няколко секунди преди да се събуди напълно, в първия миг, когато отваряше очите си, за да открие нейното лице, пламъкът в очите му показваше, че той я обичаше силно и всеотдайно.

Но това беше само в първия миг. Но докато го имаше този пламък в очите му, тя щеше да се държи здраво за него и нямаше да губи надежда. Докато тази любов, пък макар и само мигновена, я имаше, тя щеше да продължи да се бори. Беше се вкопчила в този довод, защото нищо повече не ѝ беше останало. Беше опитвала по всички възможни начини, които познаваше, беше обяснявала десетки пъти всичко, което смяташе за важно, но това не беше променило нещата между тях. А времето, на което тя се беше надявала, че ще излекува раните, които му беше нанесла, не беше помогнало с нищо. Вратата беше все още здраво затворена.

А вече не оставаше и много време. Бяха стигнали почти до Рио Гранде, реката, която беше границата между Мексико и територията на Съединените щати. Може би дори днес щяха да я пресекат.

— Дейн — извика нежно тя и се пресегна, за да докосне рамото му.

Той отвори очите си. В сивите им дълбини, както винаги, любовта светеше с нежен пламък. На устните му се появи усмивка, която след миг бързо изчезна. Той се намръщи, премигна и обърна главата си.

— Утре по някое време... — промърмори уморено той, като че ли завършваше някакъв разговор, който беше започнал насън с нея. После въздъхна дълбоко, протегна се и се опита да проясни замъгленото си от съня съзнание.

— Вече е утре, Дейн. Донесох ти малко кафе. — Винаги, без изключение, от сърцето ѝ капеше кръв, сякаш там беше забит нажежен до червено нож, когато виждаше как любовта, която грееше в очите му, угасваше, както торящата жарава се превръщаше в сива пепел накрая. Тя му говореше нежно, като се опитваше да продължава да му се усмихва. — Току-що се развидели, но сеньор Родригес каза да те събудя. Искал днес да тръгнем по-рано — тя спря да говори и посочи с ръка към ниските възвишения, над които все още се стелеше нощният мрак. — Спомена нещо за някакви бандити, струва ми се, но не можах да разбера всичко, защото говореше на испански.

— *Vanditos* — пое си дълбоко въздух Дейн и се изправи, за да вземе кафето си, като кимна с глава в знак на благодарност.

— Да.

— Струва ми се, че това е една побъркана страна. Имат две отделни армии, които се бият помежду си, вместо да избиват бандитите. Да не говорим, че и двете биха грабнали среброто, което конвойт пренася, ако имаха и най-малката възможност.

— Вече сме почти извън пределите на Мексико, Сабрина. Късметът трябва да ни съпровожда още само един ден и след това сме в безопасност. Ще пресечем Рио Гранде, преди да се мръкне — той се изправи на крака, доволен, че беше спал с дрехите си. Сабрина забеляза, че дори не си беше направил труда да свали кафявите си ботуши за езда. — Всъщност може да се каже, че вече сме у дома.

— И после? — попита тя.

Той извърна погледа си от нея и сви рамене. Нагоре към Санта Фе? Или към Денвър?

— И...

— Оттам тръгват дилижанси. Мога да те настаня в някой, стига да си решила къде искаш да отидеш.

— Ами ти?

— Vamos, сеньор Морган! — извика настойчиво Родригес, минавайки с коня си покрай тях, като направи знак на коларите да сложат поводите на мулетата си и да се наредят в редица. Тежко натоварените каруци, пълни с разтопено сребро, се движеха бавно със скърцане. Шест каруци и двадесет и четирима души въоръжена охрана, яхнали конете си, чакаха наредени в една редица.

Дейн кимна с глава и забърза към коня си. Метна пушката си на седлото и се обърна, за да държи поводите на коня на Сабрина, докато тя се качваше на гърба на животното.

Бяха пътували през високото Мексиканско плато сравнително луксозно, след като напуснаха Тореон. Бяха стигнали в града преди Фернандес и успяха да си купят някои необходими неща: нова пушка, муниции, дълъг нож с остър край, нови одеяла, коне и подходящи дрехи. Конвоят със среброто беше пристигнал в Тореон по същото време, когато пристигнаха и те. Родригес беше щастлив, че можеше да прибави още един човек, който знаеше да борава с пушка, към охраната, особено такъв стрелец като Дейн. Морган имаше забележителното излъчване на човек, който умееше да води и да печели битки. А жената, която пътуваше с него, беше толкова красива, че само като я погледнеше, на човек му се струваше, че дългите, горещи, прашни дни в Мексиканското плато минаваха по-бързо.

Родригес се обърна на седлото си, погледна през рамо и направи знак на Морган. Очите на Дейн бяха студени и бдителни. Те се спряха на лицето на Родригес и се задържаха там секунда-две.

Беше ли се досетил Морган? Подозираше ли, че Родригес го водеше заедно с красивата жена точно там, където му беше наредено да ги заведе. За това, естествено, му беше платено добре в Тореон от един гринго — един много по-възрастен американец, който имаше доста злато в джобовете си и чиито очи гледаха не по-малко страшно от тези на Морган.

Всичко беше заради жената, разбира се. Всеки глупак би го разбрал. Жени, които притежаваха такава красота, бяха колкото дар Божи, толкова и проклятие. Беше опасно да държиш нещо, което всеки мъж желаше да има.

Щеше да бъде интересно, като стигнеха реката, мислеше си Родригес. Banditos щяха да дойдат от запад през късния следобед, когато залязващото слънце щеше да скрие приближаването им, тъй като щеше да заслепи мъжете, които биха се опитали да насочат пушките си към тях. Рио Гранде беше плитка река, но бреговете ѝ бяха покрити с плаващи пясъци, а скалите под калните ѝ лениви води бяха заоблени и предлагаха възможно най-коварни условия за преход на конете.

Беше му платено вече, така че не го беше много грижа за това. Но като човек, който обичаше да се обзалага, той не би заложил на Морган и на жена му голяма сума...

Родригес беше внимавал през деня да не каже нищо, с което да се издаде и да накара Морган да вземе предпазни мерки, преди капанът да се е затворил. Но Дейн Морган се беше научил от чейените да разбира мълчанието също така добре, както и високо изречените думи, така че към пладне каза на Сабрина да язди близо до него. Провери пушката си и извади още от амунициите, които беше сложил в кожените дисаги, за да не губи ценно време да пълни отново оръжието си, когато стрелбата започне.

— Дявол да го вземе — каза тихо Дейн, но Сабрина по-скоро усети, отколкото чу проклятието му и доближи коня си по-близо до неговия, точно навреме, за да може да го чуе как повтаря на себе си: — Дявол да го вземе, този негодник.

— Какво има, Дейн? — тя почувства познатото свиване в стомаха, както и изтръпването отзад на врата си. — Кой и какво?

Дейн само поклати мургавата си глава в отговор, после се обърна и хвърли поглед към възвишенията на запад, където следобедните сенки вече обгръщаха скалите и храстите с тъмната си мантия. Над върховете на ниските хълмове залязващото слънце хвърляше дълги, полегати снопове лъчи, които служеха като завеса и криеха всичко, което сенките не успяваха да скрият. Дори и да си присвиеше очите, пак трудно можеше да различи нещо.

Той се извърна напред и примигна, тъй като очите му бяха все още заслепени от ярката светлина, но не отговори на Сабрина. Първо се пресегна надолу и освободи пушката си от специалния кожен кобур, който висеше близо до коляното му, после я сложи напреко на бедрата си. Все още, без да каже дума, погледът му мина покрай Сабрина към

тежко движещите се каруци, наредени една зад друга, после се спря върху мъжете, които бяха въоръжената охрана на конвоя, и накрая върху Родригес, който яздеше начело. Той ги наблюдава минута-две, после отново погледна напред. Леко намръщен, той наведе глава, за да се увери, че пушката му беше заредена.

— Дейн, за Бога... — започна Сабрина.

— Мълчи — прекъсна я рязко, но много тихо той. — Ако успееш да направиш така, че да не изглежда много очебийно, преструвай се, че гледаш към мен, а всъщност погледни на запад към възвишенията. Не мога да видя нищо, но ми се струва, че там има нещо. По това време над хълмовете трябва да летят мишеловки, но не видях нито една.

Стомахът ѝ се сви болезнено, но тя само кимна с глава и дори успя да се усмихне. Менгас я беше научил на хитростта на апахите да виждат в залязващото слънце — просто нещо наистина — и веднъж, след като го беше научила, тя се чудеше как не е могла, преди да се сети сама за него. Тя повдигна ръката си, като че ли искаше да отметне един златист кичур, който от язденето се беше изплъзнал и сега висеше потен и прашен на челото ѝ. През стиснатите пръсти на ръката си тя погледна към възвишенията. Без каквото ѝ да е неудобство или мъка можеше да вижда съвсем спокойно през малките пролуки между пръстите си.

— Има... имам чувството, че там някой се движи, Дейн. Но е твърде далече, за да мога да видя по-добре.

Денят, както винаги, беше горещ. На небето нямаше нито едно облаче, а слънцето печеше силно. Полъхът на вятъра се усещаше съвсем слабо. Прахта, която вдигаха каруците и конете по пътя си, беше увиснала в неподвижния въздух като кълбо мръсен памук. Сабрина можеше да усети песъчинките в устата си, когато говореше. Тя спусна ръката си, пресегна се и вземе манерката, която висеше отстрани на седлото ѝ. Водата беше топла и имаше вкуса на метала, от който беше направена манерката, но ставаше за пиене и тя я подаде на Дейн.

— Може би трябва да избързам напред и да предупредя Родригес? — попита тя.

— Не си прави труда.

— Какво?

— Родригес — отговори тихо той — знае дяволски добре, че там има нещо. Когато мисли, че не го наблюдавам, той поглежда към възвишенията и после към нас.

Гарвис Треймор, сети се веднага Сабрина. Нейният пастрок беше купил помощта на Родригес. Макар че самият той не беше тук, тъй като никога не би изложил себе си на такива физически изпитания, той продължаваше да ги дебне отблизо и да застрашава живота им.

Въпреки знойното мексиканско слънце, почувства, че ледени тръпки лазят по гърба ѝ. Спомни си онази ужасна гледка, когато видя Гарвис Треймор да стои изправен, разкراчен до простреляното тяло на Дейн Морган с още димяща пушка в ръка. Беше помислила, че всичко беше свършило в Саут Парк. Вярваше, че Дейн беше мъртъв. После той ѝ беше разказал как ловци от племето чейени видели стрелбата, след което го занесли в тяхното селище и се грижили за него, докато се почувствал достатъчно добре да може да язди отново, за да тръгне да я търси.

Споменът за това само събуди страховете ѝ, които бяха станали двойно по-големи, тъй като не ѝ изглеждаше възможно Гарвис да се провали и втория път.

Въпреки че не го искаше, Сабрина потръпна и погледна страхливо към Дейн. Не си позволи да му напомни за Саут Парк, за да не го тревожи ненужно, но ръцете ѝ трепереха и едва държеше поводите на коня.

— Предполагах, че сме изиграли Фернандес до Тореон, но както се вижда, пастрокът ти изигра и двама ни — бавно каза Дейн. — Това е причината, поради която ме караха да стоя на пост всяка нощ — за да бъда полузаспал през деня.

Тогава останалите от охраната няма да ни помогнат?

— Няма — поклати мургавата си глава той и сви рамене. — Като чуеш някакъв шум или изстрел, забий шпорите в хълбоците на коня си, Сабрина. Рио Гранде не може да е по-далеч от една-две мили оттук. Може би те ще ни причакат на границата, ако успеем да се измъкнем сега, а може би няма да го направят. Дръж се здраво — реката е достатъчно коварна и без да се опитваш да я преминеш в галон. Готова ли си?

— Да.

Това беше всичко, което трябваше да си кажат за момента. Сабрина забеляза с крайчеца на очите си, че загорялата от слънцето ръка на Дейн стисна пушката.

Минутите, които оставаха, за да се измъкнат от капана на Гарвис Треймор, се нижеха по-бавно, отколкото беше мислила, че ще е необходимо, за да изминат такова кратко разстояние.

Десет метра, после двадесет. После... Боже! Колко бавно... петдесет и още сто. Рио Гранде лежеше пред тях, можеха да я видят — една ленива, кафява змия, заградена от храсталаци, чиито брегове бяха подкопани от последните пролетни порои. Камъни и голи скали осейваха водите и бреговете ѝ. Залязващото слънце беше увиснало над хълмовете на запад и светлината му се смесваше с дълбоките сенки на нощта.

Сабрина се опитваше да гледа само напред, към ширналата се пред тях река или към конвоя от каруци, натоварени със сребро, които вдигаха облаци прах по пътя си.

Дейн яздеше до нея, без да говори, но сега беше приближил коня си плътно до нейния. Както язدهа, гърдите на коня му леко се блъснаха в коня на Сабрина и коляното на Дейн докосна нейното.

— Когато ти кажа „давай“, подкарай бързо коня си към реката и не поглеждай назад.

Тя кимна с глава, борейки се с надигащото се желание да забие шпорите си в хълбоците на коня и да го пришпори към реката. Защо ли нападателите им изчакваха? — питаше се мрачно тя. Защо не ги атакуваха сега, преди да бяха стигнали реката?

— Дейн... — започна тя.

— *Banditos! Oeste!*^[1] — изрева Дейн, сякаш искаше да предупреди охраната на кервана, и пришпори коня си. Като се наклони към Сабрина, той ѝ прошепна: — Хайде! Давай! Каквото и да се случи, не спирай! Не се обръщай и не гледай назад!

Прах и викове на тревога се надигнаха в отговор на предупредителния вик на Дейн. Коларите, които не бяха осведомени за плана на Родригес, реагираха с обикновената бързина. Камшиците плющяха и мулетата ревяха възмутено; жените пищяха, охраната даваше противоречиви заповеди в общия хаос и керванът от скърцащи, бавнодвижещи се каруци, натоварени със сребро, се разпръсна като ято птици в лятна буря. Прахта, която се вдигна, увисна във въздуха като

дебело кафяво наметало и въпреки че Сабрина се задущаваше от нея, тя й беше благодарна, защото разбра какво беше направил Дейн — нищо наоколо не можеше да се види. Първите няколко куршума — като първите тежки капки дъжд, които предвещаваха, че пороят ще дойде скоро — изсвистяха през облака прах и се забиха безобидно върху напечената земя. Нито един не падна в близост до Сабрина.

Ненадейно от запад се чу засилващ се грохот — конски копита барабаняха по здраво спечената земя. Мъжете крещяха и стреляха хаотично. Дейн вече беше насочил своята пушка на запад, докато пришпорваше коня си да следва Сабрина в техния дързък, потънал в прах бяг към реката. От другата страна се носеха ответните викове на Родригес и хората му, но не се стреляше. Слава на Бога! Поне не бяха подложени на кръстосан огън.

Двадесет или може би тридесет конници се спуснаха по хълма след тях, а куршумите от пушките им се изсипваха върху земята като градушка. Конят на Сабрина се препъна в един нисък храст, след това се изправи и го прескочи. Тя благослови решението на Дейн, да й позволи да яхне коня, като си сложи краката отстрани.

— Заобиколете каруците!

Викът на Родригес прозвуча внезапно, като предупреждение за опасност, и беше последван от куп ругатни на испански, идващи от конвоя на кервана. Каквото и да беше споразумението с Треймор, само шест от двадесетте *banditos* обърнаха конете си, за да последват бягството на грингото и неговата жена към Рио Гранде. Останалите яздеха право към кервана от каруци, като стреляха непрекъснато, сякаш те бяха враговете, които търсеха. Твърде късно Родригес вдигна пушката си и като обезумял започна да прави знаци да обградят каруците и да образуват защитна преграда около тях.

— Охраната да застане от вътрешната страна плътно до каруците! Заобиколете...

Сабрина не чу нищо повече, нито за миг не се обърна да погледне назад, за да види как Родригес и двама мъже от охраната бяха паднали, повалени от куршумите на бандитите. Дейн яздеше до нея. Едва сега го видя отново сред гъстия облак прах. До реката оставаха още само десетина метра.

Внезапно погледът на Дейн стана твърд като стомана, той пришпори яростно коня си и като приближи Сабрина, извика нещо,

което тя не можа да чуе, нещо за реката. Тя поклати безпомощно глава и наостри уши.

— ... скачай... брега на реката...

— Какво? — извика тя, а въпросът ѝ се изгуби в заобикалящия я прахоляк, в бъркотията и ужасния, оглушителен трясък на пушките и грохота на изплашените коне.

— ... чуваш ли? В реката, по дяволите! Къде... — повдигна пушката си Дейн и докато говореше, стреля.

Една човешка фигура, която, въпреки че беше близо до тях, не се виждаше съвсем ясно от гъстата пелена прах, нададе внезапен вик и падна от коня, а после всичко изчезна от погледа ѝ. Конят на Дейн подскочи рязко, като че ли искаше да избегне нещо, което лежеше близо до копитата му. Писъците и виковете, които идваха от кервана зад нея, се издигнаха до кресчендо, когато атаката достигна връхната си точка.

Сабрина не можеше да чака Дейн да повтори това, което се опитваше да ѝ каже преди малко. Само продължи да пришпорва коня напред, като се наведе ниско над потния му врат, така както я беше учил Дейн. Дългата ѝ, златиста коса се развяваше свободно от вятъра и се заплиташе в тъмната грива на коня. Инстинктивно тя се опита да примигне, за да изчисти насълзените си от вятъра очи, които ѝ пречеха да види, че всъщност вече нагазваха в реката — Рио Гранде, чиито води бяха станали кървавочервени, обагрени от последните лъчи на залязващото слънце, а ниските ѝ брегове се чернееха от спускащите се сенки и лепкавата тиня, която ги покриваше.

Точно зад нея се чу изстрел и тя погледна бързо към яздецкия близо до нея Дейн, който в този момент вадеше своя револвер „Колт“, тъй като разстоянието беше прекалено малко, за да стреля с пушката. В следващия миг конят ѝ прескочи калния бряг и се озова в реката сред дъжд от пръски. Препъвайки се, той удряше яростно с копита, като отчаяно се бореше в топлата вода, която намокри полата ѝ и напълни ботушите ѝ.

Дейн все още яздеше на една ръка разстояние от нея, като непрекъснато се обръщаше и стреляше над лявото си рамо, бавно и премерено, в отговор на сипещите се като градушка куршуми. Всеки негов изстрел трябваше да бъде точен, защото нямаше време да презарежда. Един куршум цопна в кафявата вода само на сантиметър

разстояние от мокрото коляно на Сабрина. Тя трепна, но успя да се въздържи да не извика, като само се притисна до гривата на коня, докато той се мъчеше да си преправи път през реката.

— Не! Не оставяй...

Внезапно конят на Дейн се блъсна с все сила в нейния. Последва порой от думи, които за щастие тя можа да разбере навреме, за да направи това, което ѝ се казваше. Объркана и смутена, тя погледна към Дейн и се опита да му извика нещо, но вече бяха нагазили в дълбоки води, осеяни с подводни скали, и нямаше време за губене в разговори. Отсрещният бряг беше вече само на няколко крачки пред тях и Сабрина се стегна, за да се подготви за скока, който щеше да направи конят ѝ, за да излезе от водата. Дейн изкрещя нещо и се опита да хване поводите на коня ѝ, но не успя, тъй като Сабрина вече го беше подтикнала към скока.

Конят ѝ изскочи от плитчините и стъпи на брега. Но после залитна, препъна се и почти падна, като с предните си крака се задържа на твърдата земя, а задните му потънаха моментално в дълбокия, ситен пясък, който покриваше речния бряг. Плаващи пясъци! Разбра твърде късно. Дейн се беше опитал да я предупреди, но тя не го беше чула. Сега не можеше да направи нищо, а само да се опита с всички сили да запази равновесие върху гърба на животното. Тя стисна здраво седлото, докато ужасеният кон пръхтеше и се мъчеше да се измъкне от капана, в който беше попаднал.

С един-единствен широк разкряк конят на Дейн прескочи опасния бряг и се приземи на твърдата земя. После се спря, завъртя се и понечи да тръгне към Сабрина.

Инстинктивно Сабрина пожела да скочи от гърба на коня си и да изтича при Дейн, но пясъкът потъваше дори и под нейното малко тегло. Той всмукваше ботушите ѝ, като че ли беше живо същество, което я дърпаше за глезените. Твърде късно, тя се обърна назад, като се пресегна, за да се хване за стремената на коня и да ги използва като въже. В този момент конят, напрегнал всеки мускул на тялото си, се надигна в устрема си да направи един последен, отчаян скок напред и се дръпна, като се освободи от ръцете ѝ. Впи се в калния устойчив бряг само за миг, после подскочи и избяга, хвърляйки пръски кал зад себе си. Тя извика и повдигна ръката си, за да се предпази от тях. Това неочаквано движение наруши нестабилния ѝ баланс върху плаващите

пясъци. Десетки куршуми заваляха наоколо, напомняйки ѝ, че всяка секунда изгубено време беше незаменима. Тя се бореше отчаяно, но потъваше все по-надолу, ридаейки от страх и чувство на безсилие.

— Не! Спри! Не се движи!

Дейн беше довел своя покрит с пяна кон до самия край на плаващите пясъци и се наведе надолу, за да сграбчи Сабрина за кръста. Хвана я така здраво, както никога преди не го беше правил. Тя едва успя да сподави един инстинктивен вик от болка.

— Дейн, остави ме! Не...

— Помогни ми, по дяволите! Хвани се за кръста ми!

Куршуми заваляха от двете им страни, а виковете и ругатните на испански език се чуваха по-ясно и по-силно с всяка измината секунда. Сабрина отново поклати глава към Дейн, но без полза. Той продължаваше да я стиска през кръста и дори я беше хванал по-здраво, когато започна да я тегли нагоре. Пясъкът я държа упорито още минута-две, после ѝ позволи да се измъкне, издавайки тихи бълбукащи звуци. Дейн я изтегли и се изправи на седлото си, въздъхна от изтощение и пришпори коня си.

Накрая един куршум го улучи. Разбра го, защото почувства, че той трепна, чу, че внезапно затаи дъх, но не отговори на нейния тревожен вик. Само се наведе по-близо до нея и подкара уморения кон бързо, опитвайки се да навакса разстоянието, което бяха загубили, докато се бореха с плаващите пясъци.

Беше като повтарящ се твърде често кошмар. Цялата ѝ сила, целият ѝ кураж изчезнаха, както водата изчезва в дълбока дупка. Седлото под нея беше твърдо и неудобно. Миризмата на кожа и конска пот се усещаше навсякъде. Мускулестото тяло на Дейн се притискаше до нейното толкова силно, че тя усещаше тежестта му и всяко поемане на въздух беше едно огромно усилие за нея.

В последните отблясъци на деня умореният им кон галопираше по неравния път, измъчвайки се под двойния товар, а от устата му излизаше пяна. Той премина границата, без да намали ход. Спря да препуска едва когато теренът стана хълмист, покрит тук-таме с малки храсталаци, а реката и бандитите се бяха изгубили от погледа им, останали някъде далеч зад тях. На покрития с прах път се появи табела, на която беше изписано на ръка, че пътят на изток водеше до

граничния град Ел Пасо, а на север — към издигащите се планини — беше пътят за Лае Кругес и Кабало.

Без колебание Дейн извърна коня си на север. Той пришпори умореното животно надолу по пътеката, която се осветяваше на места от издигащата се в небето луна или от залязващото слънце. Все едно че си бяха вече вкъщи...

— Дейн, за Бога... — гласът на Сабрина заглъхна. В него се долавяше умора и изтощение, сякаш дори усилието да говори не беше по силите ѝ, а камо ли да вложи някаква мисъл в думите си. Дори и луната се беше скрила някъде. — Трябва да спрем и да починем. И конят има нужда от почивка, иначе ще го убием с този бърз ход.

— Не още. Трябва да продължим да се движим, докато е тъмно, за да спечелим възможно най-голяма преднина.

Гласът му звучеше така, сякаш не беше неговият. Беше изненадващо равен и в него липсваше сила. Беше го попитала два пъти дали беше ранен и двата пъти просто беше отказал да ѝ отговори. Но дори и дишането му беше станало тежко, а ръката, която обгръщаше кръста ѝ, се беше отпуснала. Сабрина отмести леко тялото си от неговото, за да не му тежи, но не смееше да се отдръпне много. Лунната светлина беше достатъчна да посребри големия път и да покаже зеещите черни кратери на проломите и издигащите се към небето високи скали, но не беше достатъчна, за да ѝ позволи да види в мрака някоя издайническа струйка кръв по тялото на мъжа, с когото яздеше. Сега, когато луната се беше скрила, беше невъзможно да види къде беше ранен.

Но нямаше значение какво казваше той и какво можеше да види тя. Сабрина знаеше. Знаеше го благодарение на инстинкта, който притежаваше. Неговите откази само правеха нещата още по-лоши.

— Дейн, дори ако конят и аз можем да продължим напред, то ти не можеш. Трябва да имаме вече километри преднина пред онези мъже. Ако те изобщо ни следват толкова далеч отвъд границата. Нека да си починем само за няколко минути. Моля те.

— Веднъж ако сляза, няма да мога да се кача отново на коня. Няма да се движим бързо, смятам, че трябва да повървим още няколко мили. Нощта е толкова ясна, че мога да видя всичко само при светлината на звездите. Щом стигнем до подножието на планината, ще

спрем. Тогава ще бъдеш в територията на апахите и сигурно ще се чувстваш като у дома си.

— Аз ли? Но...

— Върни се при апахите, ако искаш. При Менгас. Твоя вожд. Или вземи дилижанса за Лае Кругес, ако предпочиташ това.

Сабрина отначало не можеше да повярва, а после бавно започна да разбира, тъй като мозъкът ѝ работеше мудро и притъпено вследствие изтощението и тревогата ѝ за странната слабост, обхванала Дейн. О, Боже! — мислеше си сковано тя, борейки се да се съсредоточи, за да може да мисли. Това ли било? Това ли било, което го е измъчвало през цялото време? Нима Дейн беше решил, че тя обичаше Менгас повече, отколкото него?

— Дейн, не искам да се връщам при Менгас. Никога не съм го искала. Напуснах апахите по собствено желание. Дори когато смятах, че си мъртъв, не се поколебах да го сторя. Сега, когато знам, че си жив, никога не бих се върнала при тях.

— Това, че съм жив... е може би едно извънредно оптимистично предположение точно сега, Сабрина.

Сърцето ѝ започна да бие силно в гърдите, причинявайки ѝ болка. Чувстваше, че се задушава, тъй като не можеше да си поеме въздух.

— Дейн... — тя се извърна бързо към него, като, без да иска, го бутна. Почувства как мигновено тялото му се стегна, чу сподавения му стон. — Ох, мили Боже, ти си ранен! Дявол да те вземе, Дейн Морган, знам, че си ранен! Спри проклетия кон, чуваш ли? Спри го веднага...

— Не се шегувам, Сабрина. Ако слеза от коня, няма да мога да се кача. Сега слушай...

— Не, ти слушай! — каза рязко тя, като полагаше огромно усилие да не започне да крещи, тъй като страхът ѝ беше дал внезапно поразяваща сила. — Ще слеза от коня и ще се кача отново — зад теб този път, така че да мога да те задържа върху седлото, ако започнеш да падаш. И тогава ще можем да продължим... но само докато намерим удобно място, където можем да спрем и да си направим лагер.

Тя не му даде възможност да спори с нея, а само се пресегна и дръпна поводите на коня. Благодарно за всяка предоставена му възможност за почивка, умореното животно веднага се подчини, като отпусна главата си надолу, когато Сабрина скочи бързо от гърба му.

Дейн изстена и се олюля на седлото. Тя се пресегна в мрака, хвана ръката му и я стисна здраво. Страхът я завладя отново, като стегна болезнено сърцето ѝ. Тя се бореше да спре сълзите си, причинени от паниката.

— Не, по дяволите! — каза високо тя, повече на себе си, отколкото на Дейн, който почти беше изгубил съзнание. Дори слабата сребриста светлина на звездите беше достатъчна да ѝ го покаже съвсем ясно. Личеше във всяка вдървена линия на тялото му, ехтеше с всяко леко, стенощо дихание. Някъде на юг от тях един който нададе особен вик. Нещо наблизко премина бързо и се шмугна в шубраците и пелиновите храсти, които покриваха голямата равнина и обграждаха пътя от двете страни. Дейн не реагира на тези шумове, дори не си повдигна главата, за да погледне. Тя си пое дълбоко въздух и наведе глава.

Дейн имаше право в едно нещо. Трябваше да се опитат да стигнат до подножието на планината. Тази скалиста, покрита с храсталаци равнина не им предлагаше това, от което имаха нужда. Щяха да бъдат лесно забелязани и напълно уязвими, щом се съмнеше.

Сабрина се качи отново на коня, обви ръцете си около олюляващия се гръб на Дейн и ритна коня, за да го накара да тръгне. Когато светлорозовите и сияйно златистите цветове на зората си пробиха път на изток, вдъхвайки живот на сивото небе, те стигнаха до подножието на планината Сейнт Андреас и Сабрина видя малката рекичка, която ромолеше през скалите и която тя беше търсила, за да продължат по течението ѝ на север... Може би след две-три мили яздене тя го видя — едно малко късче земя, с формата на ромб, което лежеше между двата разклонени ръкава на реката. Десетина дървета предлагаха подслон и сянка от палещото слънце, храсталаците и ниските борчета бяха естествено прикритие от хорските погледи. Никакви апахи нямаше да дойдат тук — течащата вода беше свързана с твърде много табута според техните вярвания и начин на живот. Щяха да помислят, че един такъв остров се обитава от зли духове или от нещо още по-страшно. А ако убийците, които Треймор беше наел, все още ги преследваха, то последните няколко мили, които бяха извървели в каменистото корито на потока, нямаше да оставят никаква следа.

Дейн беше в пълно съзнание, когато тя дръпна поводите на коня, за да го накара да спре. Беше паднал в ръцете ѝ, сякаш беше мъртъв, когато се опита да го свали от коня. Въпреки че беше твърдо решена и знаеше точно какво иска, Сабрина просто нямаше необходимата сила, за да успее да се справи с всичко, което искаше да направи. В повечето случаи се стигаше до компромис.

Но този път щеше да успее, каза си строго тя. Трябваше да успее. Тук имаше достатъчно вода — това беше първото и най-важното условие. Колкото до бандитите, ако беше писано да дойдат, то те щяха да дойдат. Тя не можеше да направи нищо повече, за да ги спре. Щеше да умре тук, но никога нямаше да остави Дейн да избяга от живота ѝ.

Твърде изморена, за да направи нещо повече, тя успя само да разседлае коня и да го върже на такова място, където можеше да пасе шубраците и да стига до реката, когато ожаднееше. После успя някак си да довлече Дейн до прохладната сянка на дърветата, да съблече напоената му с кръв риза и да превърже кървящата му рана. После, прекалено изтощена, за да се интересува от каквото и да било друго, тя се тръшна на земята до него, обгърна го с ръцете си и заспа със сълзи на очи.

Събуди се едва когато слънцето залязваше на хоризонта. Настъпилият мрак и хладината на идващата нощ я накараха да стане. Лицето на Дейн беше бледо като платно. Не помръдваше, но сърцето му още биеше, а това за момента като че ли беше достатъчно.

Тя остана известно време седнала до него, обзета от странно вцепенение. Всички мускули я боляха и се чувстваше безкрайно уморена, въпреки че беше спала цял ден. Опитваше се да съсредоточи мислите си върху това, което трябваше да направи — какво и кога, и най-важното как? Вода. Храна. Огън. Одејла, които да ги защитят от студения нощен въздух. Да направи нещо като легло за Дейн, за да не лежи на земята, тъй като беше опасно да спи цяла нощ на влажната и студена като лед земя. Конят?

Не трябваше да се предава. Не и сега. Никога! Денвър беше само на четири или пет мили оттук... Това му напомняше на нещо, случило се отдавна, но в този миг, със странно забавеното си мислене, с притъпения си мозък, с натежалото си като олово тяло, той не можеше да си го спомни. Вирджиния? Сан Франциско... не, Колорадо. Чейените.

С огромно усилие Дейн се обърна и видя Сабрина, положила главата си до него. Беше красива, както винаги, независимо дали спеше, или беше будна, дали лунната светлина нежно галеше лицето ѝ, или то беше забулено в сенките на нощта. Беше изненадан, но и не беше изненадан, че тя не го беше изоставила, но тялото го болеше твърде много, а мозъкът му беше прекалено вцепенен, за да се опита да проумее точно кое от двете преобладаваше. Боже, тялото му беше леденостудено. Не, гореше. И двете заедно, което не беше за вярване. И раната му, причинена от куршума, който беше пронизал тялото му в кръста, пареше, сякаш някакъв огън бушуваше в нея.

Трябваше да се бори срещу слабостта, която чувстваше, и огъня, който пареше, но това изискваше прекалено голямо усилие, за да може да го понесе с твърдост дълго време. Затова просто затвори очите си, за да потъне отново в царството на мрака. Утре, мислеше си неспокойно той. До утре, той трябваше да бъде по-добре, за да тръгне отново напред, на север. Даже ако хората на Треймор се бяха спрели на границата, отказвайки се от по-нататъшното преследване, то вече беше септември и снеговете можеха да завалят всеки момент и да затворят планинските проходи.

— Дейн?

Той позна гласа на Сабрина, нежен и галещ, както винаги. Беше събудил и нея, без да иска, или може би шестото ѝ чувство я беше накарало да отвори очите си. Но той вече беше започнал да се унася и никой и нищо не можеше да го спре, не можеше дори да намери сили да отвори отново очи.

— Всичко е наред, любов моя. Спи спокойно — шепнеше в мрака тя, без да е сигурна дали той я чуваше. — Ще се почувстваш по-добре. Най-после успях да спра кървенето. Всичко ще бъде наред.

Гласът беше същият... и не беше същият — не беше като на онова младо момиче, което беше извадил от окървавения дилижанс немного отдавна. Преди година? Не, повече от година. Картината беше замъглена в съзнанието му, но не си струваше да се напруга, за да си спомни по-добре. Когато Тара, когато тя дойде, целият му живот се промени. Времето се измерваше с нея. Преди нейното идване и след това. Но Тара не би останала. А Сабрина беше...

С тревожни очи Сабрина разглеждаше внимателно обляното му от лунна светлина лице. Чу го като изстена и въздъхна, което

означаваше, че той се беше отказал от борбата си да дойде в съзнание, защото раната му причиняваше силно страдание, а тя нямаше нищо, което можеше да му даде, за да облекчи болката му. Сънят беше най-доброто средство за него в момента.

Може би утре. Може би вдругиден или по-нататък. Когато и да е. За разлика от Саут Парк, този път тя щеше да е до него, когато той се събудеше.

Сабрина докосна ръката му, после сложи главата си върху одеялото, което покриваше боровите клонки, които беше отрязала с ножа му. Не бяха като дългите, покрити с иглички клони, които Дейн беше донесъл, за да постеле „брачното им легло“ в разгара на снежната буря в Скалистите планини, но беше най-доброто, което тя успя да събере, и чудесно ѝ послужи за целта. Тя постави ръката си върху неговата така, че да се събуди, ако той се размърда, затвори очи и се опита да заспи.

[1] Oeste — на запад (исп.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Последните проблясъци на слънцето се изгубиха в небето и пурпурният здрач се спусна бавно от изток на запад, покривайки с тъмните си краски безоблачната синева. Близките хълмове вече бяха потънали в сянка, а на хоризонта на север високите планински върхове се виждаха като назъбени силуети, очертани с въглен.

Очите на Дейн бяха станали тъмносиви, като планините на север. Може би изглеждаха толкова тъмни заради контраста с необичайната бледост на лицето му, мислеше си Сабрина. Но поне бяха отворени, дори бяха сравнително ясни. Засега трябваше да бъде доволна и от това.

— Откога сме тук? От пет дни? Пет изгубени дни? — размърда се неспокойно той, но веднага лицето му се изкриви от болка. — Трябваше да ме оставиш и да заминеш за Лае Кругес.

— Тогава аз трябва да ти кажа, че не трябваше да идваш в Алтамура, Дейн. Не трябваше да се връщаш, когато ме видя хваната в капана на плаващите пясъци — отговори бързо Сабрина. — Не трябваше да си правиш труда да се спираш и да ме измъкваш от онзи окървавен дилижанс. Има ли смисъл да започваме отново този разговор? — въздъхна тихо тя, като взе манерката и му я подаде. — Не можех да те оставя, Дейн. Щеше да умреш, ако го бях направила.

— По-добре само аз, отколкото и двамата.

— Наистина ли мислиш така?

— Да — кимна с глава той.

— Аз не мисля така — усмихна се леко тя и сви рамене. — Не мисля — повтори сякаш на себе си тя. — И този път направих това, което бях решила.

— Не можеш да се инатиш и да упорстваш като някое проклето муле, Сабрина.

— А, така значи, скъпи мой, това е само твое право — отговори решително тя, но без да се горещи. Беше положила доста усилия лицето ѝ да бъде безчувствено, докато траеше разговорът им, и сега

мигаше бързо-бързо, за да спре сълзите, които напиреха да потекат. Мили Боже! — мислеше си тя, обзета от внезапен изблик на скръб. Тя не желаше да спори с Дейн — не и сега, не след всичките тези безкрайни дни, през които се страхуваше, че отново ще го загуби. Този път завинаги. Искаше да обвие ръцете си около врата му, да зарови лицето си в гърдите му и да излее страховете си, а не да спори с него!

Сабрина извърна лицето си настрана, така че той да не може да види сълзата, която се отрони и се спусна бавно по бузата ѝ.

Но Дейн, въпреки слабостта и болката, не пропускаше нищо да се изплъзне от погледа му. В угасващия здрач сълзата улови малкото останала светлинка и заблестя с кристален блясък за част от секундата, после сянката я погълна и стана невидима. Той понечи да каже нещо, но се спря, а сивите му очи се впиха в лицето ѝ.

— Съжалявам, Сабрина — каза накрая той. — Боя се, че се държа като противен болник — намръщи се той и затвори очи, обхванат от внезапна умора. Все още беше много слаб, много по-слаб, отколкото искаше да се покаже пред нея. Вълните на слабост и болка върхлитаха безжалостно върху него, също като прилива на океана. Може би това беше причината за смущението, което тя го караше да изпитва. Беше същото смущение и обърканост, които му бяха познати още от Алтамура, и това чувство не беше изчезнало през изминалите седмици, а напротив, беше станало по-силно. Чувстваше една несигурност във всичко, което бе свързано със Сабрина, с изключение на лудостта, че все още я обичаше. Не се беше двоумил нито за миг, когато се върна на брега на реката, където тя беше хваната в капана на плаващите пясъци, макар и да знаеше, че една такава постъпка едва ли не водеше до самоубийство. И най-лошото бе, че той беше готов да го направи отново.

— Дейн, можеш ли да хапнеш нещо? — попита го тихо Сабрина. Беше поставила ръка на рамото му и го стискаше нежно, като че ли се опитваше да го държи буден. — Ще възвърнеш силите си по-бързо, ако се помъчиш да преглътнеш няколко хапки.

— От какво? Сушено месо? Не мисля...

— Не, риба. Пъстърва. Спомняш ли си? Ти ми показва как да ловя пъстърва с копие там горе, в планината, точно след като напуснахме Денвър.

Това не беше всичко, което ѝ беше показал... или всичко, което си спомняше. Въпреки че се чувстваше прекалено слаб, усети как тялото му започна да гори със същия буен пламък. Дори и в това състояние той желаше Сабрина така, както не беше пожелавал никоя друга жена... с изключение на Тара.

Но със Сабрина беше по-различно. С нея беше изпитал само сладост, а не горчивина, примесена със страст. Да лежи в ръцете ѝ в това импровизирано легло от борови клонки беше най-голямото щастие, което можеше да изпита. Но като че ли не знаеше или не се интересуваше от това, което рискуваше. Беше глупост да се съмнява в нея и да не смее да ѝ се довери — беше немислимо тя да обича друг мъж.

— Да, Бри... спомням си — промълви той.

Сабрина затаи дъх, очите ѝ се разшириха, ръката, с която бе хванала рамото му, започна да трепери. Тя положи усилие, за да се успокои, затвори очи и пое дълбоко въздух. Не я беше наричал с това гальовно име, нито пък ѝ беше говорил с такъв нежен глас — нито веднъж през изминалите дълги седмици. Сега го беше направил. Беше впил очите си в нейните. В този един-единствен миг огънят в телата и душите им беше запален. Нагоре по лицето ѝ запълзя издайническа червенина. Дишането ѝ стана тежко.

Това беше мигът, който беше чакала с нетърпение, мигът, за който се беше молила през всичките тези седмици — от Сиера Мадрес до Навас, надолу по течението на реката до Тореон и после през високото плато. Беше си мислила стотици пъти какво да му каже и какво да направи. И сега, когато този миг най-после настъпи, не бе в състояние дори да мисли.

— Аз си спомням също — прошепна накрая тя. Светлините на здрача бяха угаснали, отстъпвайки място на нощния мрак. Небето над тях беше станало мастиленосиньо и само сенките в далечината подсказваха, че бяха заобиколени от хълмове. — Всяка дума. Всяко докосване. Но най-вече Саут Парк, когато под палещите лъчи на слънцето през онзи ден те видях да падаш...

Думите ѝ нямаха нищо общо със стотиците неща, които си беше представяла, че ще му каже, и разстроена от тези няколко глупави и безсмислени слова, тя почувства неудържим поток от сълзи да изпълва очите ѝ и да разлива по лицето ѝ солената си топлина. Напълно

безпомощна, тя извърна лицето си и така и не можа да види изражението на неговото лице, въпроса, който се съдържаше в очите му, които продължаваха да я наблюдават.

За Тара, мислеше си той, една такава сцена можеше да означава много или нищо, защото Тара беше ненадмината актриса, която можеше да заплаче по заповед. Но Сабрина никога не би могла да играе в такава предварително нагласена пиеса — тя бе толкова прозрачна, че всяко нейно преживяване се изписваше на нежното ѝ лице, дори грубостта или което и да е друго отрицателно чувство не можеше да остане скрито.

Господи! Той беше изтощен както душевно, така и физически, уморен от тази борба да бъде неин съдник, да преценява всяко нейно движение и мисъл, уморен от съпротивата, която се мъчеше да ѝ оказва.

— Не плачи — наложи си да изрече той, като едва можа да събере сипа дори за това. — По дяволите, не плачи... моля те. Прималява ми на стомаха, като те гледам. Донеси проклетата си риба, Сабрина. Ще изям това нещо, щом това ще те направи щастлива.

— Да, така е — тя почувства, че се усмихва през сълзи, без да може да разбере защо. — И престани да ме ругаеш, ясно ли е?

— Добре.

Беше изял само няколко хапки, когато заспа дълбоко, с глава положена все още на ръцете ѝ. Тя не се притесни. Нека да спи. Нали беше жив. Но имаше и нещо повече от това една врата, която дълго време беше стояла здраво затворена пред нея, беше започнала да се отваря. Този път сълзите, които потекоха от очите ѝ, бяха сълзи на облекчение.

Дейн се възстановяваше бързо. Както винаги, макар че в случая не беше толкова бързо, колкото той се преструваше, че е така.

След три дни тръгнаха отново, но напредваха бавно. Двамата яздеха, на гърба на единствения кон, който им бе останал, през непозната местност и това ги караше да поддържат ход, който Сабрина би определила като умерен, стига само Дейн да не се тормозеше за всеки изгубен час. Тя беше доволна, тъй като не бързаше много да пристигне в Денвър — града, в който Дейн беше решил, че те трябва да отидат, защото Санта Фе му изглеждаше твърде опасен. Беше живяла толкова дълго без удобствата и комфорта, които цивилизацията

предлагаше, че едва ли вече чувстваше липсата им. Годиците, прекарани в стегнати дантелени корсети с банели, тесни обувки и няколко десетки метра натруфени фусти и рокли, в тревоги дали всеки кичур коса беше на мястото си, сега ѝ се струваха толкова далечни, че дори споменът за тях беше доста смътен.

При Албакърки се бяха натъкнали на едно ранчо и бяха рискували да слязат дотам, за да си купят втори кон. Така щяха да имат възможност да се придвижват по-бързо. След като заобиколиха Санта Фе, Дейн беше станал мрачен и унил. Сивите му очи често се спираха върху лицето ѝ и я гледаха съсредоточено; когато мислеше, че тя не го вижда. А усмивката му, която и без това се появяваше рядко, беше изчезнала напълно.

Беше средата на септември и във високите планини на север от Санта Фе времето се беше влошило рязко. Въпреки очевидното настъпване на есента, от няколко дни се усещаха признаци за лятна гръмотевична буря — същата застрашителна тъмнина на хоризонта, същото неприятно усещане на очакваща притихналост, същото невидимо, но увеличаващо се напрежение, което рано или късно щеше да се разрази с пълна сила. Докато все още можеха да се движат, изглеждаше, че бяха на крачка разстояние пред бурята, но времето рязко се влоши и ги принуди да спрат.

— Колко път има още до Денвър? — беше попитала Сабрина, донякъде, за да разсее зловещата тишина, която се беше установила между тях, след като бяха спрели конете и се бяха приютили във вдлъбнатината на една скала.

— Промени ли решението си, Сабрина? Не е много късно. Качвай се на коня и завий наляво, по течението на следващия поток. Ще бъдеш на територията на апахите, преди да се е мръкнало — каза Дейн.

Повече слисана, отколкото ядосана, Сабрина пребледня, сякаш той я беше ударил.

— Недей, Дейн — каза спокойно тя. Усети как кръвта ѝ кипва и залива лицето ѝ с гореща вълна, но не позволи да даде израз на настроението си. — Зададох само един любезен въпрос, на който ти не отговори.

— Съжалявам — сви рамене той и погледна настрана.

— За твое сведение, Дейн, ако исках да се върна при Менгас, щях да го направя досега. Живях сред тези хълмове доста време, така че едва ли ще имам нужда от твоите указания. Или от твоето разрешение.

Нещо проблесна в сивите му очи. Лятна гръмотевица, помисли си веднага тя и инстинктивно се подготви за лошото, което следваше.

— Беше време, когато не се интересувах колко дълго ще трае пътуването. Не бързаше много, доколкото си спомням, когато напуснахме Денвър на път за Санта Фе — изрече през зъби той.

— Тогава беше различно. И...

— Да, различно, наистина — прекъсна я той. — По-забавно, може би? По-възпитателно за теб, безспорно.

— По този начин ли си мислиш за онова време? Като за кратко забавление? Като възпитателен акт? Това ли са нещата, които те накараха да дойдеш в Алтамура? — попита предизвикателно тя.

Дейн изглеждаше изненадан, но само се намръщи по-силно и сви рамене в безмълвен отговор.

— Не разбирам какво правиш, Дейн? Не разбирам защо? Не мога да те разбера? Чувствам се така, като че ли съм обвинена и осъдена, без дори да разбера провинението си. Менгас ли е причината? Или има нещо друго, освен Менгас? С колко индианки от племето чейени си спал през всички тези години, за Бога? По твой избор! Аз съм само една жена — на мен не ми се предоставя право на избор! И прости ми, забравих, че ти си светец! Но се страхувам, че те помня малко по-различен! Спомням си Денвър, например! Спомням си как похотливо те гледаше Карълайна, а се съмнявам, че тя е била единствената, която е изпитвала такива желания към теб!

— Достатъчно! — предупреди я той, а от очите му хвърчаха искри.

— Не е достатъчно! Сега започвам! Коя беше другата, за която говореше? Онази, Тара...

— Спри! Бри, спри, за Бога!

Не думите му я накараха да спре, а изражението на лицето му. Беше станало бледо като на мъртвец, сякаш изживяваше някаква непоносима болка. Разтревожена, тя спря и остана загледана в Дейн, който се изправи рязко на крака и залитайки, се обърна с гръб към Сабрина, наведе главата си под надвисналата скала и се изгуби в

притъмнялата околност, където студеният, виещ вятър предвещаваше началото на бурята.

— Дейн? — успя да извика тя със закъснение, възвърнала способността си да мисли. — Дейн, чакай.

Той не се върна и когато тя стана, за да го последва. Беше изчезнал. Сабрина стоя една дълга минута пред скалата, която им беше дала убежище, като трепереше от студ. Скали и сухи снопове увехнала трева беше всичко, което можеше да види. Един от конете наблизко повдигна главата си и погледна към нея.

— Дейн? — извика отново по-високо тя през воя на вятъра. Не очакваше отговор и не беше изненадана, когато не го получи. — Ох, дяволите да те вземат, Дейн Морган — промърмори безпомощно тя. Зелените ѝ очи вече не блестяха от яд, а бяха като две дълбоки езера, в които се четеше съжаление. Може би не трябваше да казва всичко това. Но от друга страна, Бог знаеше, че трябваше да му го каже.

Това не я беше накарало да се чувства по-добре. Тя хвърли още един последен поглед наоколо, но местността беше позната на Дейн и ако той искаше да изчезне, тя знаеше, че можеше да го направи. Нямаше да може да го намери, ако той не искаше да бъде намерен. А да стои тук и да трепери, нямаше да ѝ помогне ни най-малко. Тя въздъхна и се обърна с гръб към вятъра.

Измина доста време, преди Дейн да се появи отново — час, а може би и повече. Без каквото и да е извинение или обяснение, Дейн се беше навел под надвисналата скала и се бе приближил до нея.

— Здравей — каза просто тя.

— Здравсти — отговори ѝ Дейн и кимна с глава.

— Как е времето? — попита Сабрина.

— Влошава се. Макар че все още си мисля, че може да се размине.

Съвсем като непознати, помисли си скептично Сабрина. Как можаха да стигнат дотук? Тя седеше и го гледаше, без да може да измисли какво друго да му каже. Сърцето ѝ биеше по-бързо, както ставаше винаги, когато той беше близо до нея, но това не помагаше на словоохотливостта ѝ.

Дейн стоя така известно време, загледан в нея, а едно особено изражение играеше на лицето му в тишината. После бавно и съвсем съзнателно отиде до нея и като се отпусна, седна на петите си, както

правеха индианците. Едното му коляно беше опряно на голия камък, за да пази равновесие. През цялото време очите му не изпускаха нейните.

— Денвър е на двеста-триста мили оттук. Дори ако времето се задържи хубаво, ще ни трябва седмица или десет дни, за да стигнем дотам — каза той. — Така че, смятам, че е по-добре да вземем решение по няколко въпроса.

Инстинктивно, като че ли за да се защити, тя сви коленете си нагоре, допирайки ги до брадичката си, и обви здраво ръце около тях. Всъщност никога не се беше страхувала от темперамента на Дейн, от неговата пламенност и избухливост, но студенината и безразличието, които проявяваше сега, бяха непоносими за нея.

— Какво... решение... по-точно ще обсъждаме? — попита тя, въпреки че се досещаше за какво ще разговарят.

Навън, отвъд тяхното защитено местенце, поривът на вятъра изведнъж се усили, издавайки зловещи звуци, и макар че не можеше да проникне вътре, Сабрина неволно потрепери от ужас.

Дейн или не го беше чул, или не го интересуваше. Той повдигна загорялата си от слънцето ръка и докосна коляното ѝ, като остави ръката си да лежи там. Сабрина отново потрепери и се помъчи да си поеме дълбоко въздух.

— Дейн, недей — прошепна умоляващо тя.

— Защо не?

— Защото... — всички реални причини изглеждаха неясни и съмнителни и ѝ беше трудно да ги изрази с думи — защото... раната ти...

— Тя е излекувана. Между другото, какво толкова лошо от малко пролята кръв между приятели?

— Приятели? — повтори тя.

— Или любовници — сви рамене той. — Която от двете думи ти харесва повече.

Ръката му бавно и много нежно галеше коляното ѝ. Очите му станаха още по-тъмни от вътрешния огън, който гореше в тях.

„Господи, помогни ми!“ — молеше се мълчаливо Сабрина, чувствайки горещи тръпки да лазят по цялото ѝ тяло, а коляното ѝ изгаряше под неговата опитна милувка. Не беше ли точно това, което тя беше искала? Не. Не и по този начин. Имаше нещо, което липсваше, нещо, което ѝ се струваше погрешно. Вятърът отново зави зловещо и

вътре в заслона притъмня. Лицето на Дейн, макар и съвсем близо до нейното, вече почти не се виждаше в спусналия се мрак.

— Любовници? — въпреки голямото усилие гласът ѝ трепереше, а думите едва се чуваха от силното биене на сърцето ѝ, което отекваше в ушите ѝ. — Беше време, Дейн, когато ме наричаше съпруга.

Настъпи тягостно мълчание, като че ли той беше поразен от думите ѝ, навяващи толкова много спомени. За миг ръката му спря да се движи върху коляното ѝ.

— Да — съгласи се той след кратка пауза. — Имаше такова време — ръката му трепереше върху коляното ѝ, след това се плъзна надолу към бедрата ѝ, после нагоре към гърдите ѝ, докосвайки нежно зърната ѝ. Сабрина затвори очи и притаи дъх, мъчейки се отчаяно да запази контрол върху себе си. — И аз се... представих както всеки добър съпруг, нали? Дойдох в Алтамура, за да те спася. Връщам те здрава и читава в Щатите, след като минахме благополучно през Мексико. Искам да те заведа в Денвър или там, където ти пожелаеш да отидеш.

Ръката му се движеше бавно по другото ѝ бедро, а след това се спря по-дълго върху нежната извивка на гърдите ѝ.

— Така го каза, че прозвуча като делово предложение — отбеляза Сабрина.

— Така ли? — промърмори хладно той. — Може би не съм сигурен, че не е. Често съм казвал, че единствената истинска любов между един мъж и една жена е тази, която купуваш и за която плащаш. Така е много по-лесно, много по-ясно и по-малко смущаващо.

— Добре — успя да каже задъхано Сабрина. — Какво точно предлагаш, Дейн?

— Моите... услуги. От всякакъв род и компетенция, докато трае пътуването ни до Денвър. Също и бащински, ако се нуждаеш от такива.

— Телохранител?

— Включително и това.

— И аз мисля... — спря се неволно Сабрина, неспособна да продължи, тъй като Дейн се беше притиснал до нея, а другата му ръка бе обгърнала раменете ѝ. Трябваше да е усетил трепета ѝ, мислеше си тя. Би било невъзможно да му откаже, след като тялото ѝ откликваше

на докосването му, без значение колко много протестираше разумът ѝ.
— Мисля, че мога да отгатна каква е цената.

— И...?

— Сделката няма да стане — това беше всичко, което успя да каже, за да откаже на тялото си удоволствията, които му се предлагаха. Очите ѝ отново се притвориха. С огромно усилие тя се помъчи да ги отвори.

— Какво ще стане, ако те заплаша, че стягам багажа и те оставям тук?

— Заминавай! Зная пътя достатъчно добре, за да мога и сама да стигна до Денвър.

— Няма да изкараш и една седмица сама в този пущинак. Ако самата природа не те убие, то команчите ще го направят. Няма да пътуваш още дълго в територията на апаките. А пастрокът ти може още да не се е отказал от преследването.

Сабрина не посмя да го погледне в очите, така че не можа да види пламъчето, което мъждееше в сивите им дълбини — изразяващо болка или съжаление. Тя чуваше само гласа на Дейн, студен и безчувствен.

— Не се страхувам от смъртта, както се страхувах преди, Дейн. В противен случай щях да те оставя да кървиш, докато умреш, и да продължа сама за Лае Кругес.

— Сабрина, не ме увещавай по този начин.

— Нямам намерение изобщо да те увещавам. Аз те обичам, Дейн. Не бих желала нищо повече на този свят от това да лежа отново в прегръдките ти. Дори... почти... като сега. Но не мога. Ако бих се задоволила с това да бъда проститутка, можех да остана в Алтамура, Дейн, или във Филадельфия с Гарвис.

— В действителност, аз не се нуждая от разрешението ти, Сабрина. Дори и ранен мога да взема това, което искам.

Независимо, че думите му прозвучаха опасни и хапливи, Сабрина знаеше — знаеше го интуитивно и го усещаше с тялото и сърцето си — че това бе една безполезна заплаха. Дейн Морган не бе човек, който щеше да изнасили една жена, която и да е тя — а най-малкото нея. Винаги го беше знаела, още от самото начало. И каквото и да се беше променило, помрачило и изкривило между тях, то това си оставаше непроменено. Колкото и дълбоки да бяха болката и гневът,

които изпитваше по време на пътуването им от Сиера Мадрес дотук, той все още я обичаше. Обичаше я прекалено силно, за да ѝ позволи да умре в плаващите пясъци на брега на реката Рио Гранде, обичаше я твърде много, за да си позволи да ѝ причини нарочно болка.

Тя прие играта, извърна внезапно главата си към нето, а очите ѝ срещнаха неговите. Повдигна ръцете си и го прегърна, като притегли главата му надолу и притисна лицето му до гърдите си. Въпреки че той трепереше, тя го притисна още по-силно към себе си, като наведе главата си и нежно целуна черната му коса, после склони глава върху неговата.

— Наречи го цена, щом ти харесва, Дейн. Има само едно нещо, което искам от теб — да ме обичаш толкова много, колкото аз те обичам.

Един благословен миг Дейн лежа притихнал в ръцете ѝ. После без предупреждение или обяснение, той се стегна и се отдръпна от нея. Този път излезе от заслона и не се върна чак до сутринта, когато небето на изток се бе развиделило достатъчно, за да могат да виждат и отново поеха мълчаливо на север, към Денвър...

Малкият златотърсачески лагер, който представляваше Денвър навремето, се беше разраснал. Градът се беше променил. Сабрина дръпна юздите на коня и се загледа към града, сгушен в дъното на планинския път. Конят ѝ пръхтеше нетърпеливо, дъхът му се издигаше в тънки струйки пара над белия, искрящ снежен килим. Дейн също беше спрял и се беше извърнал по посока на града. После рязко се обърна, без да каже нещо. Очите му бяха потъмнели, когато се спряха върху лицето на Сабрина.

Под тях лежеше градът или по-точно неговото ядро, от което щеше да израсне един истински голям град. Бяха останали само шест от предишните, направени от груби дървени трупи постройки. На тяхно място бяха издигнати сглобяеми дървени къщи, чисти и спретнати, някои от които многоетажни, боядисани в бяло, а тук-там се срещаха и постройки, изградени от тухли или камък.

От двете страни на широката улица лежеше дървен тротоар, от външния край, на който бяха закрепени груби дървени парапети. Улицата между тях беше права и чиста, побеляла от утринния сняг. Тук-там сандъчета с цветя украсяваха стъпалата на магазините, хотелите и ресторантите. Имаше театър... ваксаджия... стъклени

прозорци, а на едно място висеше табелата на лекаря. Това, което правеше най-голямо впечатление обаче, бяха прилично облечените жени — някои водеха деца за ръка.

Сабрина оглеждаше с търсещ поглед новия град, без да съзнава, че се беше намръщила.

— Не виждам „Златният орел“, Дейн.

— Някъде там е, но сигурно е с променен облик — сви рамене той. — Луис се канеше да му промени фасадата още когато бяхме тук последния път.

— О — кимна с глава тя, изненадана от това, че изпита някакво чувство на носталгия. Малка тъга, опита се да се успокои тя. Изобщо не беше впечатлена от него някога. Бог знаеше, че „Златният орел“, колкото груб и непретенциозен да беше, бе свързан с много спомени за нея. Там беше срещнала Тревис. И пак там беше разбрала, че обича Дейн Морган, този красив, загадъчен и опасен мъж, за когото знаеше толкова малко. Там Дейн за пръв път я беше взел в ръцете си, танцувайки валс по покрития с дебели дъски под пред публика от недодялани златотърсачи. Беше само преди година и половина, но се равняваше на цяла вечност.

— Нещата сигурно са се променили, нали, Сабрина?

Въпросът на Дейн отекна със същото усещане за загуба, със същото неясно съжаление, което самата тя чувстваше. Гласът му беше особено нежен — с такъв тон тя не го беше чувала да говори на никой друг. Една нежност, която беше чувала често, много, много отдавна, преди цяла вечност.

Нещо се надигна в гърлото ѝ от пробудилите се чувства и Сабрина само кимна с глава, като пришпори коня си надолу по пътя. Една сълза падна и попари бузата ѝ в студения, проникнат от слънчева светлина високопланински въздух.

Нещата наистина се бяха променили. И не към добро...

Дейн беше прав. „Златният орел“ си беше там, само че беше сменил премяната си. Сабрина нямаше затруднение с разпознаването на лъскавия златен лист, изрисуван на новата табела, която висеше над дървения тротоар на улицата.

Горе, в планината, снегът беше по-дълбок, докато тук, в града, беше поръсил само покривите и октомврийското слънце, все още ярко и топло през деня, го беше разтопил, превръщайки го в кал.

Имаха късмет с времето в планината. Преживяха само две снежни бури, които не успяха да им попречат съществено. Първата беше затворила прохода Рейтън, но за щастие, след като го бяха преодолели, като даде на двама им така необходимата почивка, особено на Дейн, който беше на прага на пълното физическо изтощение. Втората буря избухна само преди две нощи. Беше ги застигнала, но пътя. Конете не можеха да се движат и застанали на едно място, се бореха със снега, който стигаше до гърдите им.

Страхът от евентуално преследване от юг беше изчезнал, тъй като това вече не беше възможно. Снегът щеше да се натрупва до пролетта във всички високи части на Скалистите планини и щеше да служи като естествена преграда, здраво затворена за всеки смъртен. Ако Гарвис беше наел хора, които да ги преследват зад границата, то той само със сигурност беше загубил парите си. Нейните пари, помисли си мрачно Сабрина. Но такива щяха да станат, ако успееше да преживее още шест месеца.

В отговор на жеста на Дейн Сабрина слезе от коня си и завърза поводите му за парапета. Една хубава жена, облечена в светлолилава дневна рокля, мина покрай тях, хвърли поглед под дългите си извити мигли към Дейн, после погледна бързо към Сабрина и продължи нагоре по улицата. Разтревожена за пръв път от година насам, Сабрина погледна проникателно Дейн, после огледа себе си, съзнавайки контраста във външния им вид.

Дори облечен в кожени бричове и изцапани дрехи за езда, които носеше още от Рио Гранде, Дейн Морган беше мъж, който „хващаше“ окото на всяка жена. Каквото и да облечеше, му отиваше, като че ли беше роден да носи точно такава дреха. Беше висок, чернокос, слаб и мускулист. Лицето и ръцете му бяха почернели от слънцето и вятъра, а малките белезникави бръчки около очите и устните му само увеличаваха неговия чар, добавяха към излъчването му чувство за самоувереност и дори заплаха. Докато самата тя, мислеше си Сабрина, обзета от опасения, изглеждаше мръсна, уморена и едва ли имаше вид на наследница на огромното богатство на рода Уелс.

Леко намръщена тя се обърна с лице към стъклената витрина на близкия магазин и се загледа тъжно в отражението си.

Дейн ѝ беше дал знак да го последва и когато тя не го направи, той се обърна, следвайки посоката на погледа ѝ и леко се усмихна.

— Имам вид сякаш ме е дъвкала котка — прошепна тя и тихо въздъхна.

Той не беше сигурен, че тя искаше да я чуят, но когато хвана ръката ѝ, се усмихваше и поклащаше глава, мълчаливо отричайки нейното недоволство.

— Едно от нещата, които винаги съм харесвал най-много в теб, Сабрина, е, че понякога нямаш и най-малка представа за това какво представляваш в действителност.

Изненадана, тя хвърли към него бегъл поглед, чудейки се какво ли искаше да каже. И преди да може да го разбере, те се озоваха вътре в „Златният орел“, заобиколени от дузина работници и дърводелци, които не спряха да окачват кристалния полилей дори и когато те застанаха под него. Един зидар довършваше монтирането на мраморната камина, внесена от Италия.

Току-що бяха отворили заведението за обяд. Една голяма тълпа от хора вече се събираше в трапезарията до фоайето и изглежда, не обръщаше внимание на шума и прахта, идващи от строежа около тях. Дейн отиде до чиновника, застанал до лъскавото махагоново бюро, което блестеше като сатен под светлината на красивата кристална лампа. Посетителите в съседната стая бяха елегантно облечени и се държаха възпитано. Гледката напомняше повече Филадельфия, отколкото това, което тя си спомняше от предишния Денвър. Почувствала се неудобно, Сабрина стоеше сковано и се изчервяваше под любопитните погледи, които някои от мъжете ѝ отправяха.

— Ето ключа от стаята ти, Сабрина — каза Дейн и ѝ подаде месинговия ключ, закачен на претенциозен масивен ланец. — Аз... взех две отделни стаи. Предположих, че ще предпочетеш това. — Без да ѝ даде време да му отговори, той продължи: — Наредих да качат вана в стаята ти и да я приготвят. Можем да обядваме, след като свършиш. Освен това има един дилижанс, който тръгва утре сутринта за Сейнт Луис и друг, който тръгва следобед за Сан Франциско. Запазих ти място за този, който тръгва на изток, а за себе си — за този на запад. Чиновникът ще пази билета ти до утре сутринта.

Сабрина забрави своето смущение и лицето ѝ възвърна предишния си цвят. Сърцето ѝ спря да бие. Очите ѝ се разшириха от удивление и втренчено се впиха в Дейн.

Той не каза нищо, стоеше притихнал като нея, а тъмните му сиви очи не преставаха да я гледат.

Съвсем наблизко внезапно се чу шокиращ смях. Една жена, облечена в стилна рокля, се носеше в компанията на половин дузина мъже. Лъскавата ѝ, гарвановочерна коса беше вдигната високо, идеално сресана в сложна прическа. Блестящата кораловочервена атлазена рокля светеше като скъпоценен камък на светлината на лампата. Уханието на скъп парфюм се носеше из въздуха около нея, а по лицето ѝ личаха следи от пудра и грим. Смахът се чу отново — прекрасен, изразяващ пресметнато удивление, богат като водопад, мелодичен и вълшебен.

Въпреки настроението си, Сабрина се обърна, за да я погледне. Инстинктивно проследявайки погледа ѝ, Дейн направи същото. И точно тогава чернокосата красавица погледна към тях и се спря, заела театрална поза. Сабрина не беше сигурна какво точно се случи в следващия миг, само почувства шока от това — като мълния, която пада в краката ѝ.

Дейн стоеше като гръмнат, инстинктивно пусна ръката на Сабрина, а лицето му пребледня като платно под златистия му загар.

Реакцията на жената не беше толкова очебийна, но все пак не можа да остане незабелязана. Тя остана притихнала за миг, невъзмутима и сдържана като кралица. Само повдигна едната си черна, извита вежда и после бавно я отпусна. Сабрина почувства силата на нейната красота, като че ли беше някакво природно явление — силен вятър по време на буря или стремителен буен поток, придошъл от топящите се снегове през пролетта. Но имаше и още нещо, нещо, което тя не можеше да схване толкова лесно — някакъв неопределен полъх, който витаеше около жената, заедно с аромата на парфюма ѝ.

— Гледай ти, какъв късмет! — каза жената провлачено, с ясно изразено южняшко наречие, което ѝ отиваше също така добре, както и всичко останало. — Дейн Морган! Да вярвам ли на очите си?

Дейн хвана отново ръката на Сабрина и като я стисна достатъчно силно, за да ѝ остави белези, започна да я дърпа, като че ли ги застрашаваше някаква невидима, но смъртоносна опасност. Изненадана, Сабрина залитна към него, без да може да се движи. Усети как през тялото на Дейн премина силна тръпка. Той си пое бавно и дълбоко въздух, като че ли цялото му същество се стегна, за да може да

се справи с нещо. Стоеше неподвижен, пръстите му отпуснаха бавно ръката на Сабрина и тя увисна надолу. Начервените устни на жената се извиха в лека усмивка и веждата ѝ отново се повдигна, като че ли задаваше някакъв мълчалив въпрос. Тя само бегло погледна към Сабрина, цялото ѝ внимание беше насочено единствено към Дейн. Очите ѝ имаха прекрасен порцелановосин цвят, обградени с черни като нощното небе над пустинята мигли.

— Казаха ми, че всеки, който е „нещо“, идва в Денвър тези дни. Сега си мисля, че това е истина.

Застанал неподвижно, Дейн все още не бе в състояние да отговори. До него смутена чакаше Сабрина. Обладана от силна вътрешна тревога, тя се опитваше да проумее положението.

Жената отново се засмя рязко и сви рамене в отговор на мълчанието на Дейн, като че ли искаше да покаже своето добродушие и великодушие. Тя погледна през разголеното си рамо към заобиколилите я мъже и като се нацупи, каза:

— Мислех, че Медуза бе тази, която превръщаше мъжете в камък, а не Цирея.

Едва тогава, като че ли спомнила си със закъснение, тя се обърна към Сабрина и със снизхождение протегна красивата си, облечена в бяла ръкавица ръка, за да се запознае с нея.

— Тъй като, изглежда, че Дейн е забравил добрите си обноси, позволете ми да ви се представя.

Гласът на жената беше съблазнителен, галеше като кадифе, като летен ветреца, полъхващ през цветовете на магнолиите в нейния роден край. Провлеченият начин на произнасяне на думите беше дори по-ясно изразен от начина, по който говореха в родната Вирджиния на Дейн.

— Аз съм мисис Тара Морган.

Сабрина протегна ръката си. Пръстите ѝ докоснаха облечената в ръкавица ръка на жената. Тя потрепери от внезапно обзелия я шок.

Думите и името ѝ казваха на Сабрина по-малко, отколкото това единствено кратко докосване. Излъчването, което витаеше около нея, не беше вече неизвестно. Пред Сабрина стоеше един истински дявол — противен, дебел и пухкав като крем от разбит каймак, студен като ледения нощен вятър през зимата. Сабрина не можеше да попречи на

неволното отдръпване на ръката си или на това, че инстинктивно потърси закрилата на Дейн.

Това неволно движение като че ли разруши магията, която държеше Дейн неподвижен през изминалите няколко минути. Той сграбчи ръката на Сабрина и се обърна към стълбището, като я бутна да върви пред него. Зад тях отново се разнесе очарователният смях на Тара. След миг те бяха вече на горния етаж и не можеха да го чуват повече. Мислите на Сабрина се въртяха в главата ѝ, без да може да ги подреди. Чувстваше се замаяна и объркана, като че ли беше изтръгната от дълбок сън. Точно пред себе си тя видя познатата врата, същата стая, в която беше настанена преди, само че с нов месингов номер, който блестеше в златисто, осветен от бледата светлина в коридора.

Дейн дори не се спря, а само я бутна към вратата и продължи да върви надолу по коридора.

Точно навреме тя излезе от състоянието си на обърканост, обърна се рязко и се затича след него.

— Дейн, чакай! — хвана го за ръката тя.

Той, изглежда, не я чу. Дори не намали хода си. Тя го държеше упорито за ръката, опитвайки се да го спре.

— Дейн!

Той усети, че го държи и се обърна към нея, но Сабрина имаше чувството, че не я виждаше.

— Дейн, чакай! — опитваше се да постави в ред мислите си тя, тъй като имаше толкова много въпроси, които нямаха отговор. — Недей...

— Остави ме, Сабрина. Засега просто ме остави да отида в стаята си.

— Дейн, кажи ми само едно нещо тогава. Тя твоя съпруга ли е?

— Моя... Господи, не, не е това. Тя е съпруга на моя брат. Той я намери в Джорджия и се ожени за нея.

Сабрина стоеше и мълчеше. Знаеше, че отминава ценно време, което нямаше право да губи. Тара... Беше чувала и преди това име. И Майкъл. Мозъкът ѝ работеше бързо, опитвайки се да си спомни всичко по-ясно. Бракът на Майкъл. Дейн ѝ беше казал нещо за тях, но какво? Кога? Много, много отдавна. Имаше чувството, че внезапно се беше снабдила с всички необходими елементи от мозайката, но нямаше идея как да ги подреди.

Стоеше безпомощна, мълчалива, като се взираше в лицето на Дейн, което оставаше в сянка. Осветлението в коридора на горния етаж беше слабо. Що се отнасяше до това, „Златният орел“ не се беше променил. Ако имаше повече светлина, тя можеше да прочете написаното в очите на Дейн... Освен ако, помисли си тя, като потрепери неочаквано, все пак не беше толкова сигурна дали искаше да го прочете.

— Дейн, аз... — Сабрина поклати глава. Дейн вече беше освободил ръката си от нейната. Тя не можеше да го принуди да остане с помощта на физическа сила. — Съпругата на твой брат... Майкъл? Майкъл също ли е в Денвър?

— Майкъл... умря. Тара му... изневеряваше и накрая той се обеси.

— Но ти... Защо... — твърде късно, Дейн се беше обърнал и вече бързаше надолу по потъналия в сянка коридор.

Сабрина тръгна инстинктивно след него. После се спря. Тя стоеше неподвижна в празния коридор, след като му беше позволила да си отиде. Тара. Тара. Тара. Името отекна в съзнанието ѝ веднъж, след това още веднъж, и още, и още, ехтейки като погребален камбанен звън в душата ѝ.

А толкова малко време имаха още на разположение, мислеше си мрачно тя. Той ѝ беше запазил място в дилижанса, който утре сутринта заминаваше на Изток. „Мисли, по дяволите! Мисли, Сабрина! — заповяда си тя. Имаш всички късчета от мозайката. Просто разбери кое къде трябва да поставиш, за да получиш картината!“

Като си пое бавно и дълбоко въздух, тя се обърна и тръгна към стаята си. Ръката ѝ трепереше, когато застана пред вратата и повдигна ключа, за да я отключи — само миг по-рано същата тази ръка бе държала неговата. Много преди да се съмне, тя трябваше да намери отговорите на всички въпроси...

ГЛАВА 19

Сабрина стоеше във ваната вече цял час. През цялото време размишляваше, докато водата бавно започна да изстива. Това беше любимата ѝ привичка, макар че не се беше възползвала от нея от доста време. Когато водата стана по-хладна, съзнанието ѝ се отпусна и проясни и парченцата от мозайката започнаха да намират съответните си места.

Дейн ѝ беше говорил преди за брат си и Тара, но само веднъж, по време на виелицата в онзи далечен ден в Скалистите планини, когато ѝ беше подарил любовта си, името си и я беше посветил в удоволствията на любовта.

Тук, в Денвър, Тревис Брюстър беше споменал нещо за скандала, който засягаше фамилията Морган от Вирджиния. И сега, след като видя Тара, след като видя реакцията на Дейн преди малко, Сабрина мислеше, че можеше да отгатне останалото.

Преди година и половина в лагера на чейените Бягация вълк беше казал нещо за втората си жена: „Лице на ангел, но душа на дявол.“ Независимо дали бяха представители на бялата раса, или на индианците, хората си бяха хора и жената от племето на чейените и Тара си приличаха като две капки вода.

Защо ли беше дошла тук Тара? И какво искаше? Сабрина се намръщи разтревожена от собствения си въпрос и се потопи по-дълбоко в хладката вода.

Дейн. Това, което искаше Тара, беше Дейн Морган. И тъй като тя и Дейн се бяха отчуждили един от друг, Сабрина ѝ предоставяше чудесна възможност за това. Още по-лошо, ако тя заминеше утре с дилижанса за Сейнт Луис, а Дейн вземеше този за Сан Франциско...

— Мисис Морган?

Едно почукване на вратата прекъсна мислите на Сабрина. И толкова по-добре, призна си тя, тъй като последното ѝ откритие не я правеше особено щастлива.

— На ваше име има изпратени пакети, мадам. Бихте ли се разписали, че сте ги получили, моля?

— Да, аз... един момент — разбърза се Сабрина. Тя направи гримаса към купчината мръсни дрехи, които лежаха на пода, но се пресегна и ги взе, за да ги облече. Беше ги носила прекалено дълго, за да бъде сега толкова придирчива. Освен това нямаше друг избор. Едва ли можеше да отвори вратата чисто гола. — Да?

Беше се научила да взима някои предпазни мерки през изтеклата година и затова не свали желязната верига, когато откряхна вратата.

— Съпругът ви нареди да донесе тези неща за вас. Надявам се, че ще ви стоят добре, мадам. Той не беше съвсем сигурен какво точно ще искате или от какво имате нужда.

Половин дузина кутии лежаха на пода в мрачния коридор, а имаше и още един голям пътнически сандък с кожени ремъци, боядисан в светлосиньо.

— Ето, мадам. Подпишете се тук.

Сабрина повдигна жълтеникавия лист по-високо, за да може да вижда в слабата светлина. Улисана в мислите си, тя не беше чула първите думи на младия човек. Мисис Дейн Морган беше името написано на бележката, която ѝ предлагаша да подпише. Това я учуди и развълнува по един неописуем начин. Известно време тя остана неподвижна, като само се взираше в хартията, после много бавно написа името си.

— Благодаря — каза тихо тя, намерила най-последния глас си. — Аз... аз трябва да ви дам нещо за...

— Няма нужда, мадам — каза той и на лицето му се появи усмивка. — Вашият съпруг вече имаше грижата за това — той е един много щедър човек.

— Да, той... — спря се Сабрина и сви рамене, изразявайки съгласието си. — Дейн се грижи за всичко... освен за себе си.

Младият човек я изгледа озадачено и после кимна малко стеснително с глава. Сабрина се помъчи да се усмихне, за да прикрие затруднението си, и после отново благодари. Забеляза, че зад нейните кутии лежаха още половин дузина други, които не беше видяла преди. За Дейн може би?

Очите ѝ най-последно свикнаха с оскъдната светлина в коридора. Да, сега тя видя жълтата бележка, която беше залепена на капака на

горната кутия: Мистър Дейн Морган, стая 38.

Това, което видя, ѝ беше достатъчно. Сабрина взе бързо решението си. Нямаше да заміне за Сейнт Луис утре сутринта. Не и след като Дейн щеше да отпътува за Сан Франциско. Тя не знаеше как и къде, но беше напълно сигурна, че те двамата трябваше да бъдат заедно...

— Мистър Морган? Пакетите ви, сър.

Никога, мислеше си сковано Дейн, почукването на вратата не беше идвало в по-подходящ момент. За разлика от Дейн, погледът на Тара стана леден и усмивката ѝ помръкна. Той се опита да скрие удоволствието си, както и факта, че потръпна леко, когато минаваше покрай Тара, която беше седнала на леглото му.

За разлика от Сабрина, той не беше взел предпазни мерки, не беше поставил веригата на вратата и Тара се беше вмъкнала вътре, преди той да успее да реагира навреме и да не я пусне да влезе. Когато я беше помолил да си отиде, тя само се беше изсмяла тихо, беше повдигнала едната си вежда и беше седнала небрежно на края на леглото.

Сабрина беше написала името си за пръв, а може би и за последен път като негова жена. Беше едно внезапно хрумване от негова страна, което той не можеше да си обясни. Беше я регистрирал в хотела като мисис Дейн Морган — някакво последно поддаване на любовта, от която като че ли не можеше да се отрече дори сега, когато тя му носеше само болка.

— Твоята съпруга?

Не беше разбрал кога Тара беше станала от леглото и го беше последвала до вратата. Тя стоеше на сантиметри зад него и четеше бележката, която младият човек държеше в ръка. Той трепна и се обърна намръщен към нея. Това не засягаше Тара и не беше нейна работа да се бърка в неговите неща. Нямаше намерение да ѝ обяснява тази объркана ситуация.

— Да — каза той. — Моята съпруга.

Удивена, Тара само разтвори широко сините си очи и погледна така, като че ли всеки момент щеше да прихне.

— Две отделни спални? — тя повдигна недоумяващо разголените си снежнобели рамене. Всичко, което правеше, всяко

нейно движение беше поразително, красиво и женствено. Въпреки изминалите години, Тара не беше изгубила нищо от своя чар.

Дейн сви устните си, протегна мълчаливо ръка, за да подпише бележката на момчето и като смънка благодарности, го изпрати да си върви. Той дори не си направи труда да внесе пакетите в стаята. Остави ги там с намерението да ги прибере по-късно.

— Какво точно искаш от мен, Тара? — попита той, като се обърна бавно с лице към нея.

— Какво точно искаш да ми дадеш? — прошепна Тара, като пристъпи към него. Тя не повдигна порцелановите си сини очи, защото шокът и сътресението от факта, че той вече имаше съпруга, изискваха малко повече време, за да бъдат прикрити. Нима онова трогателно малко парцаливо нещо, което Тара беше видяла да виси на ръката му във фоайето, наистина беше негова съпруга? Онова отвратително мръсно същество? С разбъркана, невчесана коса? С почерняла от слънцето и вятъра кожа? Невъзможно! Никой от фамилията Морган не можеше да вземе това нещо за съпруга! Тя повдигна ръката си и докосна рамото му, като му се усмихна леко, усещайки как той трепна под пръстите ѝ. Не, тя не беше изгубила въздействието си върху него — поне не напълно. Беше очаквала да се съпротивлява малко в началото.

Тара остави ръката си да лежи на рамото му една дълга минута, после я спусна бавно надолу по стегнатите мускули на гърдите му. Отделни спални, мислеше си тя. Каква наивна глупачка трябва да е това момиче! Никой мъж толкова привлекателен и страстен, като Дейн, не можеше да бъде задържан от една безразлична жена.

— Прости ми грубата откровеност, Тара, но аз те познавам твърде добре. Съществува една цена, която трябва да бъде платена. Винаги я е имало. Но аз нямам намерение да плащам за това, което брат ми направи.

— Майкъл — намръщи се леко тя — не разбра...

— Не. Той разбра, и то твърде добре. Както и аз.

— Добре... — въздъхна тя, съзнавайки ясно, че млечнобелите ѝ гърди, които се показваха от дълбоко изрязаното ѝ деколте, се издигаха и спускаха съблазнително в унисон с въздишката ѝ. За миг те опънаха атлазената ѝ рокля, затъмнявайки малката падинка, която лежеше между тях. Дори това леко движение привлечаше инстинктивно очите

на мъжете. Тя знаеше, че Дейн беше забелязал прелестите ѝ, въпреки че не го показва нито с думи, нито с жест. — Животът ми не беше лесен, след като Майкъл... след като Майкъл...

— ... се обеси? — завърши мрачно вместо нея Дейн.

Тара имаше благоприличието да се изчерви леко, но не се помръдна.

— Едва ли аз съм виновна за това — възрази тя.

— Боя се, че по този въпрос няма да постигнем съгласие.

— Както и отворителният начин, по който твоето семейство се отнесе към мен, Дейн. Заминах без пукната пара в джоба си. Репутацията ми беше съсипана и аз нямах друг избор, освен да изкарвам прехраната си като актриса.

— Каквато винаги си била, доколкото си спомням.

Дейн можеше да приказва каквото си иска, помисли си Тара. Ръката ѝ продължаваше да гали раменете му и усещаше как той потръпваше под милувката ѝ. Винаги я беше желал. И все още я желаше. Усети как мускулите му внезапно се напрегнаха и след миг той се дръпна настрана. Направи една крачка и се обърна намръщен с лице към нея.

— Като че ли се отклонихме от темата на нашия първоначален разговор, Тара. Питам те какво точно искаш от мен.

— Научих от... клюките, които съпътстват всяка театрална труппа, че си създал нещо като империя в Сан Франциско. Двамата с теб можем да я... споделим, нали? Заедно с... другите работи?

— Дейн? Скъпи, облече ли се за вечеря?

Сабрина беше намерила вратата открехната и беше чула достатъчно от разговора, преди да я отвори широко и да влезе вътре.

Тара се обърна, погледна я и на красивото ѝ лице се изписа изненада. Дриплата беше станала принцеса! Златистата ѝ коса блестеше, а сапфиреносинята ѝ атлазена рокля подчертаваше стройното ѝ тяло.

Сабрина се опитваше отчаяно да прикрие ледения страх, който караше кръвта ѝ да замръзне, сърцето ѝ да бие като лудо, а стомахът ѝ да се свива от болка. Тя протегна неволно ръката си, за да хване ръката на Дейн, молейки се мълчаливо той да не я отблъсне.

Дейн не се отдръпна, Тара беше тази, която свали ръката си от рамото му.

— Няма значение — каза тя, като се усмихна, мина покрай Сабрина и тръгна към отворената врата. Усмивката — Сабрина го знаеше много добре — беше предназначена за Дейн, а не за нея. Беше усмивка на жена, готова да чака търпеливо да настъпи нейният час. — Наистина не мога да остана повече. Трябва да се явя на сцената в осем часа. Приятна вечер.

Едва когато тя излезе, Сабрина разбра, че беше притаила дъх. Тя го изпусна рязко и после си пое въздух, усещайки тежкия парфюм на Тара като отровни изпарения, които изсушаваха дробовете ѝ. Тя все още държеше ръката на Дейн и се тресеше толкова силно, че даже не разбра в началото, че той също трепереше.

Трябваше да го пусне, но не можеше. А и той не правеше опит да се освободи.

— Дейн, аз... — Сабрина погледна към него. Той стоеше неподвижен и я гледаше. Лицето му беше бледо като платно, почти толкова бледо, каквото беше в планините на Ню Мексико, когато се беше чудила дали той ще оживее. Не можеше да види добре очите му, тъй като светлината в стаята беше слаба. Усещаше само, че се бяха впили в нея. — Аз... аз трябва да те попитам... — Беше стегнала корсета си прекалено много, помисли си тя. Точно сега, когато трябваше да си поеме дълбоко въздух, за да може да продължи, ѝ се струваше, че ще припадне. — Трябва да те попитам...

— Недей. Не е нещо, за което искам да говоря. Малко са хората, които приказват само за да задоволят нечие празно любопитство, Сабрина.

— Не това е причината, поради която съм тук.

Парфюмът на Тара още се стелеше наоколо. Уханието му беше толкова тежко, че беше непоносимо, също като сладникавия, лепкав аромат на нещо развалено.

— Дейн, разкажи ми за нея. Трябва да знам.

— Защо? За да подсигуриш интересни клюки на пътниците, с които ще пътуваш в дилижанса за Сейнт Луис? — Той беше дръпнал ръката си от нейната. — За Бога...

— Няма да замина утре за Сейнт Луис — изтърси Сабрина.

Докато се беше къпала в стаята си, беше намислила десетина начина, по които да му го каже, но нито един не отговаряше на горното изявление. Дейн я изглежда рязко и се намръщи. Сабрина усети как губи

кураж и очите ѝ започнаха да се пълнят със сълзи. След миг тя сви рамене и повдигна по-високо брадичката си. — Ще замина с теб за Сан Франциско.

— Никой ли не се е сетил да каже на една млада дама като теб, обградена с нежни грижи, че тя трябва да почака първо да бъде поканена?

— Получавала съм само заповеди. Получавала съм предложения за сделки. Трябва ли да чакам и за покана?

Каквато и реакция да беше очаквала Сабрина, не беше това, което последва. Можеше да приеме Дейн да се разгорещи и ядоса или да посрещне думите ѝ с ледена студенина, или с груб сарказъм, но това, което получи, беше едно мъчително мълчание. Той се взираше в нея невярващ на ушите си. Лицето му беше по-бледо отвсякога. Накрая поклати главата си.

— За Бога... нямаш ли милост, Бри? Имаш вече сърцето ми. Остави ми душата и разума. Не мога да понеса дори един ден всичко това да продължи, а ти молиш за седмици.

Сабрина беше довольна, че в стаята не беше светло. Ако имаше повече светлина, той щеше да види ясно мъката и отчаянието ѝ, изписани на лицето ѝ. Мили Боже! — мислеше си с болка тя. Какво му беше причинила?

Но не тя беше причината. Тя го разбра сега. Беше онова парченце от мозайката, което липсваше през целия път от Мексико дотук. Тара беше липсващото късче. Бог беше добър към нея този път, като ѝ даде отговора навреме, преди двамата да тръгнат по различни пътища.

— Не съм дете. Не съм онова дете, което бях, Дейн. През цялото това време мислех, че беше Менгас... и сигурно и той беше причина, но сега разбирам... или поне започвам да разбирам, че главната причина е тази жена...

— Не. Ти нищо не разбираш.

Сабрина почувства студенина, но поклати упорито главата си.

— Но...

— Тя беше съпруга на брат ми, Сабрина. Негова СЪПРУГА. Каза му, че сме били любовници. Майкъл ме предизвика на дуел.

Сабрина усети, че ѝ беше трудно да диша и започна отново да трепери.

— Ти не си... — не можеше да произнася думите тя. — Искам да кажа... ти ми каза, че брат ти се е обесил, така че ти не може да си...

— Да съм го застрелял? — довърши вместо нея той със смях, който беше напълно лишен от топлина и веселие. — Не. Не. Аз избягах. Отидох на Запад. Но ти наистина ли мислиш, че съм спал с Тара?

Сабрина нямаше думи. Искаше да се обърне и да избяга, тъй като не желаше да слуша повече.

— Не, Дейн... — каза тя, а гласът ѝ звучеше така, сякаш не беше нейният. — О, Дейн...

— Истината е, че не съм спал с жената на моя брат, Сабрина. Но исках. За нещастие, си мисля, че Майкъл не може да е бил толкова сляп, че да не види истината в очите ми. А това му беше достатъчно. Не мога да отрека това.

— Не вярвам...

— Защо не? Никой друг няма...

— Стига! Не причинявай това на мен! Не причинявай това на себе си! Брат ти е грешил! Да искаш нещо, но да не го направиш, не е едно и също. Имаше моменти, когато стоях в стаята с пастрока ми и изпитвах желание да го убия — но не го направих! Това, че съм искала да убия Гарвис, не ме направи убиец, за Бога! Исках да убия Клейтън Лоуъл също, когато разбрах, че той ме е измамил. Исках да убия Бригс, защото той уби теб! Но не го направих, Дейн. Там е разликата, не виждаш ли? Голямата разлика между тях и нас! Ти можеше... можеше да ме оставиш да умра там, в Мексико. Или след това, при реката, но не го направи. Дейн, не се интересувам какво мислят другите. Единственото нещо, което ме интересува, е какво мисля аз... и какво мислиш ти... Интересува ме само любовта, която изпитвам към теб, без значение, че напоследък нещата между нас не вървят добре. Аз те обичам, без да се интересувам какви са били отношенията ти с нея през всичките изминали години. Не те обичам по-малко заради Менгас. Не те обичам по-малко заради Тара. Сега дори те обичам повече отвсякога. Аз никога... никога не съм мислила, че ти си нещо друго, освен един обикновен земен човек.

Нямаше какво повече да му каже, а и не смееше да се опитва. Бяха казани твърде много думи между тях двамата, думи, които само ги разделяха, които правеха болката по-силна. А и нещо ужасно стисна

гърлото ѝ, като че ли тялото ѝ беше решило, че тя не трябваше да говори повече.

Нищо друго нямаше значение, освен факта, че тя го обичаше. А нямаше съмнение, че и той я обичаше. Сабрина протегна ръката си към него. Очите ѝ се замъглиха от напирещите сълзи, но можа да види, че той тръгна към нея в изпълнената със сенки стая, протегна ръце и я притегли към себе си, като я повдигна от пода в отчаяната сила на прегръдката си.

— О, Бри... Господ да ми е на помощ, но аз те обичам толкова много.

Това беше шепот, в който се долавяше толкова много съмнение и болка, че тя трябваше да затвори очите си, за да спре пороя от сълзи. Обгърна с ръце треперещото му тяло. Той я повдигна нагоре, зарови лицето си в гъстата благоуханна маса на нейните медени коси и прошепна задъхано името ѝ, отново и отново, като молитва, като заклинание, което да унищожи демоните на вината и ужаса, които толкова дълго го бяха преследвали.

Беше както много, много отдавна... имаше дори нещо повече, разбра Сабрина още в първия миг. За тях беше по-добре, че тогава се бяха изгубили в Саут Парк. Бяха станали толкова близки поради вината, гордостта и объркаността, които ги бяха завладели, но те успяха да ги прогонят от живота си — този път завинаги.

Това беше един урок, ужасен урок, които тя никога нямаше да забрави.

Сабрина повдигна лицето си към неговото. Целувките ѝ намокриха тъмните, разрошени вълни на косите му, докато шепнеше името му, отново и отново, без да може да спре. Тя го държеше толкова здраво, че ръцете ѝ трепереха. И не мислеше да го пусне. Не сега... а може би никога. Ръцете на Дейн също трепереха. Устните му бяха невероятно нежни, проникваха в косата ѝ, спускаха се надолу по шията ѝ, след това много бавно се плъзгаха нагоре към лицето ѝ, а после отново се спуснаха надолу, като този път се спряха на устните ѝ и не се отделиха оттам. Беше целувка изпълнена с копнеж, целувка, която изразяваше минала и настояща болка, а после внезапно се промени и стана изискваща, страстна и гореща. Сабрина разтвори устните си, позволявайки на езика му да се потопи вътре, споделяйки

загадъчния, сладък вкус на любовта, която дълго време беше отхвърляна, но не и забравена.

Дейн трепереше в ръцете ѝ, изпитвайки неудържимия, буен огън на желанието. Като изстена, той откъсна устните си от нейните и отпусна глава върху нежната ѝ шия, а сърцето му биеше силно до гърдите ѝ.

Сега в прегръдката му нямаше почти никаква нежност. Преди това би я изплашило, но не и сега. Тя шепнеше името му и го обгръщаше още по-силно с ръце, обсипвайки го с целувки.

Дейн се наведе, плъзна ръката си по тялото ѝ и я повдигна. Обърна се към леглото, което ги очакваше гладко и притихнало в мъжделивата светлина на стаята. Атлазената покривка беше мека и хладна, когато я сложи да легне. Той все още трепереше, а пръстите му потръпваха, когато се опитваше да съблече роклята ѝ и да свали фибите, които придържаха златистата ѝ коса. Сабрина се повдигна в ръцете му, за да му помогне, като зарови едната си ръка в тъмните вълни на косите му, а другата плъзна по широките му мускулести рамене.

След като смъкна донякъде роклята ѝ, Дейн потърси гърдите ѝ и като обхвана меката плът със загорялата си ръка, отпусна глава, заравяйки лицето си в примамливите, канещи го сенки. И тогава устните му обхванаха зърната на гърдите ѝ, галейки малките им връхчета с език. Това я накара да изпита неописуема наслада, а той покри голата ѝ плът с горещи целувки.

Сабрина не си задаваше повече никакви въпроси, тялото ѝ отговаряше всеотдайно на докосването на Дейн. Тя се извиваше нагоре към него, притискайки се до неговото твърдо, мускулесто тяло. Искаше да се слее отново с него и по този начин да изтрие всички болки и копнежи от изминалите дни, да почувства неговия живот, силата му, пулсиращата топлина вътре в себе си, дъхът му, смесен с нейния, сърцето му, биещо до нейното.

Лампата светеше съвсем слабо. Все повече стаята се изпълваше със сенки, тъй като тъмновиолетовия здрач, предхождащ есенната планинска нощ, изпращаше малко светлина през единствения прозорец. Но тя не се нуждаеше от светлина, за да вижда лицето на Дейн. Тялото ѝ го усещаше — всеки задъхан шепот, всяко докосване, всяка целувка. Сърцето ѝ го чувстваше. То биеше до неговото в бурен

танц. Душата ѝ го усещаше, както винаги го бе усещала... дори и през онази първа, удивителна нощ в селището на чейените.

Те се движеха заедно в трепкащите сенки. Дейн беше успял да се справи с роклята и ризата ѝ. Беше се борил малко по-дълго с панделките и ширитите на дантеления ѝ корсаж, но накрая взе ножа си и просто го отрязал. Беше толкова неочаквано решение, но така типично за характера на Дейн, че Сабрина не можа да се въздържи и тихо се разсмя. Дори смехът ѝ изразяваше нейното желание и готовност да приеме Дейн. Той се отпусна върху нея, устните му се впиха в нейните, тялото му се притисна до нейното с ярост, каквато не очакваше от него. Тя изстена от удоволствие, докато телата им се носеха в онзи древен, безмълвен танц на отчаяната страст. Притисна го към себе си, цялата устремена към него в онзи последен миг на пълна радост, която тя знаеше, че трябваше да дойде, онзи пламенен екстаз на пълното сливане. И когато този миг настъпи, като че ли цялото ѝ същество се беше извисило нагоре, понесено от някакъв приказан вихър в звездното пространство, заключено между ръцете на Дейн.

Тя дишаше тежко, когато дойде на себе си и осъзна, че Дейн се беше отпуснал върху нея. Беше притихнал, опрял лицето си до врата ѝ, а сърцето му биеше лудо. Сабрина отвори очи и видя сенките, които нощта хвърляше в стаята. Атлазената, с цвят на бургундско вино покривка на леглото под тях беше изгубила цвета си. За миг всичко това я стресна, сякаш очакваше да види убежището им в планината — леглото от благоуханни борови клонки и вилнеещата отвън снежна буря.

Не, помисли си тя. Дори силата на страстта, която изживяха преди малко, не можеше да върне времето. Но тя разбра мигновено, че и не го искаше. Бъдещето, а не миналото трябваше да изяснят помежду си те.

Дейн не се помръдваше. Тя го държеше в нежната си прегръдка, усещаше дъха му върху кожата си, там, където неговите целувки я изгаряха с любовния си пламък. Зарови лицето си в косите му и го целуна нежно, после погали тъмните му влажни къдрици и тихо се засмя.

— Приличаш на един от бандитите на Гарвис. Имаш нужда от бръснене и подстригване. И от баня. А както се вижда, аз имам нужда от нов корсет, любов моя.

Дейн си пое дълбоко въздух и целуна гърдите ѝ. Устните му останаха дълго там, преди да отговори.

— Кажи го отново. Сто пъти. Не можеш да си представиш каква необходимост имам да чувам това, което казваш...

— Какво? — подразни го много внимателно тя. — Че те обичам, Дейн Морган... или че... приличаш на бандит?

Този път тя беше възнаградена — на устните му се беше появила лека усмивка. Чувстваше я с кожата си и също се усмихна, докато галеше косите му с ръка.

— Сабрина... държах се като... жалък негодник, знам го.

Усмивката ѝ помръкна за миг. После бързо и решително тя си наложи да се усмихне отново, като го притисна още по-силно. Това принадлежеше към миналото — един кошмар, който беше започнал в Саут Парк. Но сега всичко това бе свършило.

— Всичко е наред, Дейн. Просто остави...

— Не — той се отдръпна рязко от прегръдката ѝ, облегна се на единия си лакът и се намръщи. После, като че ли за да я успокои, се усмихна леко, повдигна ръка и погали много нежно лицето ѝ. — Проблемът е там, че оставяме много неизказани неща между нас. Всичко започна още когато те открих в Сиера Мадрес, до Алтамура, когато беше в безсъзнание и полужива. Викаше името ми, Бри... както ѝ очаквах, признавам си — сви рамене той, като че ли се извиняваше. — Но когато извика неговото... аз се опитвах да си кажа, че това няма значение, че може би дори трябва да му бъда благодарен, защото аз не бях там, когато ти си имала нужда от мен, а той е бил до теб. Но — намръщи се той и поклати главата си — аз не съм му благодарен, Сабрина. Да си мисля, че ти си била с друг мъж, е като нож забит в корема ми и ако някога го срещна, ще го убия.

Думите му я стреснаха, тя замълча за миг, а после кимна с глава.

— Тогава аз трябва да положа всички усилия, за да ви държа далеч един от друг — каза спокойно тя.

Дейн не отговори и за миг Сабрина остана замислена, загледана мълчаливо в него. Изкушаваше се да остави всичко така, както си беше, тъй като беше достатъчно доволна от начина, по който

завършиха всичко. Но нямаше да бъде разумно, както биха казали апахите, да остави един такъв призрак да ги преследва за в бъдеще.

— Дейн, за мен е важно да разбереш истината и да ми повярваш, дори ако никой друг не би ми повярвал. Менгас и аз не бяхме любовници. Никога, нито веднъж. Ние станахме... един вид приятели. Аз му спасих живота, когато той беше смъртно ранен по време на лов. Така че, ако някога се срещнете, ти нямаш никакво основание да постъпиш с него по друг начин, освен да му стиснеш ръката. Знаеш ли, той наистина спаси живота ми. Сам белият лос нямаше да издържи дълго, за да може да ме спаси.

— Бял лос? — погледна учуден той.

— Да. Един огромен екземпляр. Целият бял. Казах ти за него, мисля. Когато конят ми си счупи крака и падна, лосът изскочи...

— Не ми каза, че е бил бял, Бри. Белите животни са свещени за индианците. Те вярват, че самият Велик Дух и разни други могъщи духове приемат такива форми от време на време — каза той и остана загледан в нея за известно време. После въздъхна дълбоко. — Това обяснява всичко. Не е за чудене, че апахите не са посмели да те пипнат с пръст. Би ги сполетяло много лошо наказание. Знаеш ли — на края на устните му се появи една много печална усмивка и той сви рамене, — мисля, че аз не те заслужавам, Бри. Бях толкова полудял от ревност заради това, което си мислех, че дори не можах да проследя нещата от началото до края. Не ми е приятно, че трябва да си го призная, но се страхувам, че това е самата истина. Отсега нататък ще се опитам да бъда съвсем честен за такива неща, които засягат теб, дори когато не ми харесва това, което трябва да кажа.

— Достатъчно честен, че... че да ми разкажеш за Тара? — попита стеснително Сабрина.

Дейн не очакваше този въпрос. В стаята беше станало по-тъмно, тъй като навън беше вече нощ, а лампата едва мъждукаше. Дори и на тази слаба светлина Сабрина можа да види мигновената промяна, изписала се на лицето му. Усмивката му помръкна, а очите му гледаха втренчено и студено.

— Недей! Моля те... просто не сега. Позволи ми...

Той беше седнал на ръба на леглото. Тя седна до него, протегна ръце и обгърна гърба му. Никаква прегръдка не би го спряла, ако Дейн

беше решил да си тръгне. Но той не го направи. Когато почувства ръцете ѝ, той спря.

Тя се наведе и го целуна нежно по голото рамо, само на няколко сантиметра от синкавия белег, който беше останал от куршума на Бригс в Саут Парк.

— Казах ти почти всичко, Бри. С изключение на това... че същата нощ, през която Майкъл ме извика на дуел заради това, че съм опозорил името му, аз бях в градината с нея. Имаше парти... голямо... през целия ден... прекалено много коняк, може би. Тара дойде точно когато падна здрачът и преди да разбере какво става, видях, че я държа в ръцете си и я целувам. Беше красива жена и тя го съзнаваше много добре. Бях чул вече няколко истории за нея, разбира се — пътуванията, които правила, за да пазарува, как твърде често каретата се счупвала, което налагало да преспи в Ричмънд или някъде другаде. За развод и дума не можеше да става. Бяхме станали за резил и без това. Фамилията Морган трябваше да поддържа реномето си в обществото, а и... Майкъл никога не би се съгласил да се разведе с нея, Сабрина. Това беше най-лошото. Той все още я обичаше. Повече отвсякога. Каквото и да направеше тя, нищо не можеше да промени това, нищо не можеше да намали влиянието, което тя имаше над него. Можеше да направи каквото си иска и Тара го знаеше. А когато Майкъл се опитваше да ѝ каже нещо по този въпрос, тя се смееше... с онзи магически смях, който тя притежаваше. Ти сама го чу, когато бяхме долу. През онези топли летни вечери можеше да чуеш ехото му от километри. Опитах се да кажа на Майкъл каквото бях чул да говорят всички надлъж и шир в областта, но това не помогна. Стана дори по-лошо. Стана по-ревнив и това го подлуди.

Сабрина започна да разбира. Дейн, който също се бореше с ревността си, причина, за която беше Менгас, предполагаше, че беше направил същата катастрофална грешка, която беше извършил и брат му. Беше изпълнен със съмнения към себе си и към нея. Сабрина го притисна в прегръдката си и го целуна отново. Въпреки че Дейн разказа историята без много подробности и с глас напълно лишен от чувства, тя усети, как мускулите на тялото му потръпваха.

— И така — въздъхна внезапно Дейн и поклати глава, — кулминацията настъпи една нощ — онази нощ на партито. Майкъл беше пил много, също и аз. Не мога да си представя какви зли духове я

бяха завладели, но тя каза на Майкъл, че ние сме били любовници. Аз го отрекох, разбира се... но не достатъчно добре, за да може обяснението ми да го задоволи. И това стана, след като бяха изминали само няколко часа, откакто я бях държал в ръцете си и я бях целувал. Бих направил и нещо повече, предполагам, ако имах тази възможност и ако наоколо нямаше стотици хора.

— Не. Нямаше да го направиш — нежно каза тя.

— Ти не знаеш, Сабрина. Ти не беше там тогава.

— Не е необходимо да съм била там. Аз те познавам, Дейн. Може би в това отношение, като жена, аз те познавам по-добре, отколкото се познаваш ти самият. Прекалено суров си към себе си. Винаги си бил такъв, любов моя. Ти се упрекваш за нещо, за което нямаш никаква вина. — Беше трудно в мрачната стая, застанала зад него, да познае какво изражение се изписа на лицето му. — Ти си много добър мъж, Дейн. Каквото и да си мислиш, каквато и вина да си носил върху плещите си през всичките тези години, ти не би отишъл до края, дори ако имаше и най-малката... възможност. Защото, ако наистина си я желал и си решил да я имаш, тогава щеше да избереш удобен момент и да я имаш. Както направи с мен, доколкото си спомням. Или може би на Юг, във Вирджиния, не вилнеят снежни бури?

Сабрина беше рискувала и спечели. Усети как мускулите на гърба му се отпуснаха под ръката ѝ.

Достатъчно, каза си тя. Тази тъмна рана беше дълбока и не можеше да бъде излекувана за един час. Най-лошото от всичко бе, че тя беше разклатила доверието му както в себе си, така и в жените, но постепенно с любовта си тя щеше да възстанови и двете — час след час, ден след ден.

Сабрина го притисна по-силно до себе си и започна да го целува нежно по врата.

— Като говорим за снежна буря... — започна тя.

— Мистър Морган? — На вратата се почука, а гласът приличаше на този на служителя от рецепцията на долния етаж. — Мистър Морган? Тук ли сте?

Поставена в затруднено положение, Сабрина не помръдна, тъй като не можеше да измисли какво да направи. Роклята, ризата,

корсетът и всичко останало лежеше разпръснато по пода и щеше да ѝ отнеме поне половин час, за да ги събере и да се облече.

Дейн се обърна и тихо се засмя, като видя изражението на лицето ѝ. Хвърли ѝ ризата си, а после се пресегна и взе панталона си.

— Ето. Стой мирно. Мушни се под завивките, ако искаш. Щом е дошъл, ще му поръчам да ни донесе вечерята в стаята и да ни пригответи още една вана. Така няма отново да бъда сбъркан с бандитите.

Ключът щракна в ключалката и вратата започна да се отваря. Дейн побърза да я хване, преди да се е отворила цялата и кимна с глава към мъжа от рецепцията.

— Вън! — кратко каза той.

Сабрина остана сама в изпълнената с тъмни сенки стая и се заслуша в гласовете, които идваха от коридора. Разговорът беше прекалено дълъг, за да се отнася само до менюто им за вечеря, мислеше си тя. Внезапно, предупредена от някакъв вътрешен женски инстинкт, тя надяна ризата на Дейн през главата си и забърза боса, за да надникне и види какво става в коридора.

Натрапчивият аромат на силен парфюм се носеше в тъмния коридор. Лицето на Дейн беше мрачно като буреносен облак, а сивите му очи отново изразяваха безпокойство. Служителят от хотела му подаваше някакъв бял лист хартия. Сгъната бележка, помисли си тя. Дейн, поклащайки притеснено глава, протегна бавно ръката си, за да я вземе.

— Дайте я на мен — каза бързо Сабрина.

И двамата се обърнаха рязко към нея. Мъжът от рецепцията изглеждаше смутен. Лицето му се беше изчервило и гледаше втренчено към пода, но послушно ѝ подаде бележката.

— Покана за теб, Дейн... за театрално представление довечера. С вечеря след това — Сабрина гледаше намръщено към хартията. Беше обезпокоена повече, отколкото искаше да позволи на Дейн да разбере. Тара беше една невероятно красива жена. Тя нямаше да направи грешка, като я подцени. Погледна рязко към Дейн и остана доволна, когато видя, че той се беше намръщил. Тя му подаде бележката, но той само поклати глава.

— Кажете ѝ, че отговорът ми е „не“ — Дейн взе накрая хартията, смачка я и я върна на смутения служител. — Кажете ѝ да извини неучтивостта ми, че не ѝ изпращам писмен отговор, но... напомнете ѝ,

че и тя показва невъзпитание, като изпраща такава покана на един женен мъж. Кажете й още, че двамата със съпругата ми имаме други планове за вечерта. И за Бога, човече, да не излезеш толкова глупав, че да вземеш да й кажеш какви са те. Разбрано ли е?

— Да, сър. Ще направя така, както казвате, сър.

Служителят побърза да се отдалечи и нарочно не се обърна да погледне назад. Но на другия край на коридора една врата внезапно се отвори широко и Тара се появи в отвора ѝ. Тя погледна надолу по коридора, усмихна се, после зърна Дейн, застанал гол до кръста пред вратата на стаята си, и златистата, разрошена коса на Сабрина, която проблесна на слабата светлина, когато тя се наведе пред вратата, облечена, както се виждаше, само с ризата на Дейн.

Един вледеняващ миг и тримата стояха мълчаливи и неподвижни. Първо изненада, после недоверчивост, а накрая и чиста злоба се появиха на гримираното лице на Тара. Въпреки че не го искаше, Сабрина усети как се изчервява и започва да трепери, когато погледите им се срещнаха. Очите на Дейн бяха вледеняващи. Той потрепери от желание да постави ръцете си на красивия врат на Тара и да я удуши.

— Влизай вътре, Бри — промълви той нежно на Сабрина, като се помъчи да се усмихне, надявайки се, че последните му мисли няма да се изпишат толкова ясно в очите му.

Сабрина беше пребледняла, но кимна с глава и се подчини. Без да се бави нито миг, Дейн я последва и заключи вратата на стаята.

Щом се озоваха вътре в стаята, Сабрина рязко се обърна към него и като нададе кратък вик, обви ръцете си около него. Дейн я притегли към себе си. Навън се чуха тихи стъпки, които не спряха пред тяхната стая. Последва леко почукване по вратата.

— Приятни забавления — каза мило Тара. — Ще отложи поканата за някоя друга вечер.

Така, мислеше си Тара, докато вървеше по коридора, малката дрипава съпруга беше по-голяма заплаха, отколкото тя смяташе, че ще бъде. Трябваше на всяка цена да се отърве от нея, ако все още искаше Дейн. А тя наистина го желаше, и то много.

ГЛАВА 20

Сабрина се събуди по някое време през нощта. Може би беше само сън, но тревожното чувство, което я беше събудило, я накара да подскочи в непознатото легло. Облягайки се на лакът, тя се взря със сънените си очи в тъмнината. Недалеч от нея, червенеещият връх на пурата на Дейн осветяваше слабо лицето му, но миг преди да разбере, че това беше той, Сабрина се изплаши и силно извика, мислейки го за пастрока й Гарвис Треймор.

Дейн беше дошъл бързо при нея и търпеливо я беше успокоявал, докато тя отново се беше върнала в лоното на съня, макар че вече беше утрин.

Ярката бяла светлина струеше през пролуките на завесите на прозореца, а Дейн отново седеше на леглото до нея, но вече облечен и обръснат. Той й се усмихваше, като се наведе да я целуне, за да я събуди.

— По-добре е да ставаш, любов моя. Закуската ни пристига — каза той.

Трябваше да е късна утрин вече, каза си изненадана Сабрина. Тя смръщи леко челото си, протегна се и повдигна ръката си, опитвайки се да приглади разбърканата си коса. Дилижансът за Сейнт Луис би трябвало вече да е заминал. Тихи стъпки се дочуха по застлания с килим коридор. Миг по-късно някой почука на вратата на стаята.

По навик Дейн сложи ръка на дръжката на револвера си, когато отвори вратата. Служителят от рецепцията пристъпи една крачка напред и замръзна на мястото си, пребледнял като платно, взирайки се, без да може да каже и дума в оръжието, което Дейн беше насочил към него. Чашите от китайски порцелан и кристал, които беше наредил върху подноса, потропваха от треперенето на ръцете му. Звънливият звук, който издаваха, приличаше на звъntenето на миниатюрни камбанки.

Сабрина хапеше устните си, за да не се усмихне, като гледаше неудобството на мъжа, което стана още по-голямо, когато той спря

погледа си върху нея със сънени очи, разрошена, свита доволно в леглото на Дейн.

Мъжът се изчерви, неудобството му нарасна още повече и той изглеждаше неспособен да постави подноса на малката маса. После се обърна бързо, като че ли от това зависеше животът му. Дейн протегна ръката си, за да го спре, а служителят подскочи и отново пребледня.

— Още нещо — каза Дейн, като че ли не забелязваше нищо странно в ситуацията. Беше се намръщил, но не беше ядосан, а по-скоро замислен. — Трябва да запазя място за моята съпруга за дилижанса за Сан Франциско, който тръгва днес следобед. Настъпи промяна в плановете ни. Моля ви, уредете това, когато слезете долу.

— Да, сър. Да, мистър Морган — кимна с глава мъжът и с бързи стъпки се отправи надолу по коридора.

Сабрина се разсмя. Гърдите ѝ предизвикателно повдигаха ризата на Дейн, която тя беше облякла за закуска.

— Горкият човек се изплаши до смърт от теб. Вероятно ще отиде да помоли Луис да те изрита от „Златният орел“, преди да си го застрелял!

На лицето на Дейн се изписа изненада.

— Нямах намерение да го плаша — отговори той.

— Не казвам, че си го направил нарочно. Казвам, че просто го изплаши — усмихна се печално Сабрина и поклати главата си. — Физиономията ти... всява страх, предполагам. Особено пролича, когато посрещна горкия човечец с оръжие в ръка.

— О?... Но теб не те плаша, доколкото си спомням. Ти запрати едно дърво по мен. Дори ме удари по главата.

— Ти ме ужасяваше — призна си Сабрина. — Само че си мислех, че ще бъде по-безопасно, ако се преструвам, че не се страхувам от теб. А сега, за човека от рецепцията...

— Не се тревожи... Аз... аз притежавам половината от „Златният орел“, Сабрина. Никой няма да ни помоли да напуснем. Но за в бъдеще ще опитам да бъда по-вежлив с бедния служител, мисис Морган.

— Мисис Морган... — Сабрина тъкмо се канеше да стане от леглото, но замръзна на мястото си. — Мисис Морган — повтори замислено тя. — Не съм свикнала още с това име, Дейн. А освен това — добави бавно тя — в действителност още не сме женени.

— Това е само една малка формалност — усмихна се Дейн.

— Формалност е, да. Обаче не съм толкова сигурна, че е малка — Сабрина се спря и се намръщи леко. Слаба розовина започна да пълзи нагоре по бузите ѝ. Бяха се любили два пъти... не, три пъти, като се има предвид и предишната нощ. Всеки път изживяването беше по-приятно, по-пълно и по-бавно. Действаше ѝ като лек за тялото и душата. — В действителност за момента аз съм една паднала жена!

— Какво ще кажеш, да „паднем“ още веднъж? — усмихна се той, а очите му бързо промениха цвета си и започнаха да искрят. — Имаме малко време преди дилижанса...

— Не и преди да сме закусили — засмя се Сабрина. Когато Дейн пристъпи към нея, тя го отблъсна леко. — Само това му трябва на нашия човек от рецепцията, да се върне и да ни завари да правим... е, ти знаеш какво.

Тя подуши апетитния аромат, който идваше от храната на подноса, и се пресегна за чинията си. Но докато си слагаше от бекона с яйца, картофите и топлия хляб, тя се намръщи, изгубила веселото си настроение.

Формалност, беше го нарекъл Дейн. Да, така беше. Но не беше малка формалност или поне не беше толкова малка, че да си позволи да се смее над нея — не и докато Гарвис Треймор беше все още неин законен настойник, а тя не беше пълнолетна.

— Дейн... — промълви бавно Сабрина, унесена в мисли. — Знам, че си в прекрасни отношения с команчите, с най-различни главорези и служители в хотелите... но как се погаждаш със закона?

— Страхувам се, че не там ми е силата, Бри. Стоях буден през по-голямата част от нощта, размишлявайки върху същия въпрос, който, предполагам, те вълнува сега. Виждам само едно разрешение.

Тя се обърна изненадана към него. Дейн не се усмихваше вече. Лицето му беше леко намръщено.

— И то е...? — попита тя.

— Подозирам, че не е разрешение, което ще ти хареса — отговори той и сви рамене, — но е нещо, което бих искал да обмислиш, докато пътуваме за Сан Франциско. Сабрина, още не съм започнал да ти разказвам цялата история на моя живот. Не за Вирджиния — направи гримаса Дейн и отново сви рамене, — а за Сан Франциско и за живота ми там. Без да навлизам в ненужни

подробности, достатъчно е да кажа, че имам много пари. Вложил съм ги в кораби, в мини, в банки, в игрални домове...

Сабрина стоеше мълчалива, устните ѝ се разтвориха бавно от удивление. Дейн? Нейният любим Дейн? Кръвният брат на вожда на чейените?

Дейн я погледна и се усмихна печално, когато видя явното ѝ смущение.

— Да, любов моя — повтори той. — Аз съм един извънредно богат човек — сви рамене той и кимна с глава към чинията ѝ. — Яж си яйцата, Бри. Не са вкусни, когато изстинат.

Все още силно изненадана, Сабрина кимна с глава. Тя вдигна вдървено вилицата си и започна да се храни, но очите ѝ не се отделяха от лицето на Дейн.

— Единственото разрешение на въпроса, до което стигнах снощи, е следното: Нека Треймор вземе парите ти, Сабрина. Ние нямаме нужда от тях. Поне що се отнася до мен, парите ти са последното нещо, което ме интересува. Ще смятам, че съм спечелил, ако с това се сложи край на вечното бягане и на опасността, която те представляват. Купи съгласието на пастрока си за нашия брак и нека да се оженим — този път наистина. И с това да приключим с всички формалности.

— Да дам парите си на Гарвис? Не! Никога! — Това беше незабавната ѝ реакция. — Да се предам? Да му позволя да успее в този грабеж?

— Има още шест месеца, докато навършиш пълнолетие. Начинът, по който премина тази година и половина, ми показва, че шест месеца могат да се равняват на цял един човешки живот. Знам как се чувстваш, Бри. Но, за Бога, скъпа! Спомни си Алтамура, спомни си Рио Гранде. Досега имахме късмет, но...

— Късмет! Късмет ли наричаш това, че не беше убит в Саут Парк? Или в Лае Кругес? Късмет ли е това, че трябваше да избягам от Санта Фе, за да не бъда убита? И едва не бях продадена като бяла робиня в Мексико! Искаш сега да наградя Гарвис за това, че се опита да направи всичко, което зависеше от него, за да ни види мъртви и двамата?! Ще умра, преди да...

— Точно от това се страхувам! — прекъсна я рязко Дейн. Очите му гледаха мрачно и тревожно. — Не си струва, любима. Дай му

проклетите нари. Направи го заради двама ни. Или искаш да живеем още цели шест месеца в ада, Сабрина? Каква е цената, която си определила за всички мъки, които ни очакват? Има още едно нещо, за което се съмнявам, че си помислила. Какво ще стане, ако си заченала дете, Бри? Знаеш, че е напълно възможно след това, което правим и което, надявам се, ще продължим да правим — Дейн се изправи рязко и поклати главата си. — Не искам да споря с теб, Сабрина. Не сега. Не и после. Парите са твои. Ти решаваеш. Аз те обичам и ще те закрилям, доколкото мога, каквото и да решиш. Само помисли за това, което ти казах. Ще пътуваме седмици, преди да пристигнем в Сан Франциско, така че ще имаш достатъчно време да размислиш.

Разтревожена и объркана, Сабрина не знаеше какво да отговори, тъй като мислите ѝ се лутаха и не ѝ позволяваха да ги подреди. Една мисъл изплува като най-важна в съзнанието ѝ. Да, Дейн щеше да остане при нея, дори ако тя откажеше да се предаде. Не се съмняваше нито за миг в това. За себе си тя можеше да рискува — да прати по дяволите Гарвис и да продължи да бяга, ако е необходимо. Но заради Дейн... Тя помнеше как стоеше на огряната от слънцето планинска ливада и го гледаше как пада. Нима не си струваше да купи известна сигурност, така че никога вече да не види тази сцена отново? А щеше да бъде дори по-лошо, както беше казал Дейн, ако тя носеше дете.

Дейн се взираше в лицето ѝ. Той повдигна ръка, за да докосне раменете ѝ с един безмълвен жест на обич. Сабрина вдигна погледа си към него и се помъчи да се усмихне. Беше все още твърде крехък този нов мир, който се градеше между двамата. Каквото и да дадеше на Гарвис, в края на краищата тя нямаше да жертва това.

— Добре, скъпи. Не обещавам нищо... но ще помисля за...

Почукване на вратата прекъсна отговора ѝ. Ръката на Дейн увисна във въздуха. Той се спря за миг, но после нежно докосна рамото ѝ, преди да отиде да отвори вратата.

Беше отново уплашеният служител от рецепцията. Сабрина не можа да потисне усмивката си, когато чу мъжът да шепне нещо на Дейн с извинителен тон. Усмивката ѝ обаче бързо посърна, когато чу гласа на Дейн. Въпреки обещанието му, тя успя да долови леденостуденият и опасен гняв в думите му.

— ... всички места са заети — възразяваше нервно служителя на хотела. — Но това не е проблем. Има резервация, направена миналата

вечер на името на мисис Морган. Просто предположих, като видях тази сутрин, че...

— Дайте ми да видя списъка — Дейн взе листа с имената на пътниците. Неволно мъжът беше отстъпил крачка назад.

Наистина пишеше мисис Морган. Дейн изруга тихо, като подаде списъка. Но това не беше Сабрина, а Тара.

— Страхувам се, че това не е истинската мисис Морган.

— Две ли са? О, съжалявам, сър. Само... ами... какво точно искате да направя?

— Няма значение — прекъсна го кратко Дейн. — Има друг дилижанс, който заминава за Солт Лейк Сити след ден-два, ако не се лъжа. Запазете ни места за този дилижанс.

Сабрина чу всичко. Очите ѝ потъмняха като буреносен облак. Тя отиде до вратата и постави ръката си на рамото на Дейн в безмълвен въпрос.

— Тара — обясни с леден глас той — е решила също да пътува за Сан Франциско. Дилижансът е пълен, а аз не мога да те оставя тук сама, за да изчакаш следващия.

— Ами Солт Лейк Сити? — попита колебливо Сабрина, спомняйки си един по-раншен разговор за неприятностите, които създавали индианците там.

— Няма никакъв проблем. Може да слезем на спирката на Солт Лейк Сити, да изчакаме и други хора и да вървим по пътя за Орегон няколко дни, после да тръгнем на югозапад към Сакраменто — кимна с глава Дейн, докато разсъждаваше на глас, като изглеждаше доволен от предложеното разрешение на въпроса. — Може би ще закъснеем с една седмица.

— Сакраменто? — погледна го с любопитство Сабрина, тъй като помръкналите му очи светнаха мигновено само при споменаването на това място. — Да. Бих дала всичко, стига да мога да видя Сакраменто. Каквото и да представлява това място, ние ще отидем да видим... Да не би случайно да си пропуснал да ми кажеш нещо за него, любов моя? — подразни го нежно тя.

Той се усмихна широко и сви рамене извинително.

— Четири хиляди акра земя, Сабрина. Ферма, овощни градини, лозя, говеда и един стар приятел. Спомняш ли си Сънденс? Той има цял харем там.

— Просто едно малко нещо, което си пропуснал от списъка на твоите имоти, Дейн. Само едно малко кралство с размерите на малък щат.

— Съжалявам.

Нямаше вид на човек, който съжалява, помисли си Сабрина. Той отново се усмихна, а сивите му очи заблестяха. Тара беше забравена за момент и тя беше доволна от този факт.

— Когато сме заедно, аз, изглежда, винаги съм много зает — отбеляза той в своя защита.

Тя не можа да се въздържи и се засмя печално. Зает наистина! Ако не препускаха като луди, за да избягат или от индианците, или от пастрока ѝ, те се биеха.

— Мисля, че в действителност ще бъдеш отново зает, и то още сега — прошепна подканващо тя и му се усмихна. — Може ли разкритието на пълното ти материално състояние да почака... да кажем един час?

— Ами яйцата?

— По-добре са от езика на бизон — закачи го тя, като плъзна ръката си по мускулите на гърдите му. — А ти изяде това с апетит — тя наклони кокетно главата си на една страна, като се повдигна на пръсти и се сгуши във врата му. — Не се тревожи. Ако огладнееш, ще стопля яйцата ти на пламъка на лампата. Съгласен ли си?

— Ще ги стоплиш на пламъка на лампата? — обгърна я с ръката си той и я притисна по-близо до себе си. — Колкото красива, толкова и наивна. Може би ще трябва да те направя и мой вицепрезидент, освен моя съпруга.

Внезапно Сабрина стана сериозна. Тя престана да се шегува и погледна Дейн право в очите.

— Не. Твой съдружник, Дейн. Говоря сериозно.

Беше глупаво решение, разбира се, но изведнъж това беше станало много важно за нея. Тя си спомни всички изминали години, безсилието да бъдеш жена в един свят, създаден за мъже, да бъдеш подмятана като пионка от ръка на ръка. Законите, съдилищата, правото винаги бяха на тяхна страна и беше невъзможно да се бориш в този мъжки свят.

Усмивката на Дейн изчезна, а в очите му пролича недоумение, когато я погледна. По закон, разбира се, това никога не можеше да

стане. На Сабрина никога нямаше да бъде позволено да има собственост на свое име, а още по-малко да бъде законно призната като съдружник в неговите разнообразни делови сделки. Но в тази невъзможна молба тя търсеше повече неговото съгласие по този въпрос, отколкото осъществяването на това, което искаше.

За Сабрина беше от жизнено значение той да ѝ отговори сериозно, беше важно за нея да има думата му. Някакъв вътрешен инстинкт го накара да разбере този факт.

— Съдружници сме! — заяви с усмивка той, като протегна ръката си, за да стисне нейната. — Трябва само да ми обещаеш, че няма да започнеш да пушиш цигарите ми.

— Обещавам — кимна с глава тя, усмихвайки се през сълзи. Тя не обърна внимание на протегнатата му ръка и се надигна на пръсти, за да го целуне, изразявайки по този начин благодарността си.

Така щастливо записани в разговори, те пропуснаха да видят предупреждението, което се четеше в студените сини очи на Тара, когато дилижансът за Сан Франциско замина с нея... но без Дейн. Предстоеше ѝ едноседмично пътешествие по прашните, неравни пътища, време, през което не можеше да направи нищо, освен да измисли плана на своето отмъщение.

Една седмица по-късно Тара се беше надвесила през прозореца на взетата под наем карета и разглеждаше издълбаните в дървото позлатени букви на надписа „Бел Флър“. Дори и за Сан Франциско, където нивото на игралните клубове, ресторантите и публичните домове беше достигнало до едно великолепие, което не се срещаше никъде другаде по света, „Бел Флър“ беше наистина заведение от първокласна категория. Разбира се, мислеше си Тара със застинала на устните усмивка, това можеше да се очаква от Дейн Морган. Мъжете от фамилията Морган винаги замисляха и изпълняваха стилно нещата, с които се залавяха. Не се беше ядосвала дълго, че Дейн си беше помислил, че се е отървал от нея, когато тя напусна Денвър на път за Сан Франциско. Най-напред се беше вбесила, разбира се, но после го беше превъзмогнала.

Тара похлопа на вратата на каретата със сгънатото си ветрило, давайки знак на кочияша да отвори вратата и да свали пътническия ѝ сандък. Когато стъпи на издялания за целта мраморен блок, тя се обърна и хвърли бърз поглед към заобикалящия я град. Като генерал,

който преглежда разположението на войските преди приближаващата битка, помисли си тя. Беше пладне и въпреки че беше октомври, слънцето все още силно печеше. Морският бряг беше на няколко мили по-надолу. От мястото, където стоеше тя, водата се виждаше като разпръснати петна, които блестяха между сградите и големите мачти на корабите, закотвени в пристанището. Сиво, далечно и студено, помисли си Тара. Тя потрепери и се обърна бързо, за да не гледа повече залива.

Разбира се, Дейн и дрипавата му съпруга нямаше да бъдат тук. Щяха да изминат вероятно седмици, докато следващият дилижанс пристигнеше в Сан Франциско. Това също беше добре. Театралната трупа не се очакваше да пристигне тук, преди да е изтекъл месецът. Тя можеше лесно да оползотвори свободното си време в един такъв голям град и да се подготви за пристигането на Дейн.

Тара повдигна полите на роклята си, като направи само едно малко загатване за глезените си и заслиза по мраморното стълбище, което водеше към боядисаната в златно врата с окачено на нея тежко месингово чукче. За момента планът ѝ беше да се настани удобно в „Бел Флор“, за да може кракът ѝ отново да влезе през вратата на Морган, а оттам и в живота му. С времето — като живееше близо до него — тя беше сигурна, че щеше да успее да разруши ледената стена, с която се беше обградил Дейн.

— Мадам?

Вратата се беше отворила. Един много привлекателен млад рус мъж застана пред нея, а от изражението му личеше, че се чувства неудобно.

— Дейн Морган, моля.

На Тара ѝ стигаше само един бърз поглед, за да разгледа и отхвърли Тревис Брюстър. Той ѝ напомняше прекалено много на Майкъл, а Майкъл я беше отегчавал до смърт.

— Бихте ли му казали, че снаха му е тук и иска да го види?

— Неговата сна... — не успя да довърши Тревис. Той очакваше друг гост — мъж, на име Треймор, който нямаше търпение да направи „игра с големи залагания“, но отказваше да подпише споразумението, без да се е срещнал първо с Дейн. Изненадан да види вместо Треймор тази изключително красива жена, Тревис се запъна за секунда. — Аз... Съжалявам — успя да каже накрая той. — Дейн не е тук.

— Тогава ще го почакам — заяви Тара.

Тя разпозна акцента, с който говореха в Южна Каролина, когато го чу как произнася думите. А Тара познаваше джентълмените от Юга твърде добре. Тя тръгна напред и Тревис инстинктивно се отдръпна назад, за да може дамата да мине покрай него през наполовина отворената врата.

Силният аромат на парфюма ѝ — както и силното усещане на нещо недотам приятно — влезе заедно с нея. Тревис се намръщи, тъй като не знаеше какво да направи. Знаеше много малко за миналото на Дейн, за семейството му, за да вземе сам някакво решение. Ако тя беше това, за което се представяше, той едва ли можеше да я изхвърли навън. Но все пак... все пак...

— Къде да занесат багажа ми? — попита Тара. — В стаята на Дейн?

— А... не.

Без особено желание Тревис направи знак на един мъж от охраната на „Флор“ да се приближи.

— Занеси багажа ѝ в една от стаите за гости — каза му той и после прошепна тихо — и я дръж под око.

— С удоволствие — кимна в знак на съгласие мъжът и се усмихна похотливо, когато очите му обходиха оценяващо добре оформения ѝ гръб и разголените ѝ рамене.

Тревис стоеше намръщен, докато ги наблюдаваше как се изкачват нагоре по широкото стълбище. Неприятности. Само неприятности. Не му стигаше Треймор, ами сега и тази жена. Дяволите да те вземат, Дейн Морган — изруга той наум. Къде си, по дяволите? От месеци не беше чувал нищо за него. Всъщност откакто Дейн беше отплавал за Мексико през първите дни на месец юли. В началото не се беше тревожил много. Знаеше, че Дейн можеше да се грижи за себе си, а също и за Сабрина, ако действително тя се окажеше причината, поради която той се качи на борда на едномачтовия кораб и отплава за Мексико. Но когато настъпи октомври и никаква вест не пристигна от него, Тревис започна да се тревожи.

Напоследък имаше чувството, че се готвеше някаква гръмотевична буря, но не беше сигурен как и в каква точно посока ще се разрази тя. Пристигането на жената беше усилило това чувство — като че ли буреносните облаци накрая се бяха събрали и затъмнили

небето, сякаш в ледените ѝ сини очи той видя блясъка на предупреждаващата светкавица.

— Неприятности, а, Тревис?

— Да — обърна се Тревис към Коул и кимна с глава. — Не знам какви неприятности и откъде ще дойдат, но знам, че ще се случи нещо лошо.

— За Дейн.

Тревис помисли само за миг и после кимна с глава. Коул стоеше неподвижен и като че ли душеше въздуха, очите му сякаш се взираха в нещо невидимо. Съществуваше някаква дълбока връзка между огромния черен мъж и Дейн — точно каква, Тревис не можеше да разбере. Сан Франциско все още пазеше много такива тайни от греховното минало на града. Знаеше, че Коул по произход беше от дълбокия Юг — Луизиана. Освен това знаеше, че Коул бе готов да жертва живота си заради Дейн.

— Жена вещица — промълви накрая Коул, а черните му очи се присвиха. — Едно време у дома... — той спря и поклати мрачно главата си. — Да, ще имаме неприятности. За такъв род неприятности Дейн не знае нищо. Такъв род бели, с които вие, джентълмените, не сте свикнали да се преборвате. Но няма страшно. Аз съм свикнал и си спомням всичко достатъчно добре.

— Какво си спомняш? — попита го разтревожен Тревис. При други обстоятелства той би се усмихнал на една такава реакция от страна на Коул, като щеше да я отдаде на суеверието му. Но този път не го направи. Усещаше, че нещо близко до страха се надигаше в душата на този голям негър, макар че Коул се опитваше да се усмихне. А Тревис никога не беше виждал Коул да се страхува от нещо. — Какво ще правим? — попита решително той.

— Ще чакаме да се върне Дейн — обърна се рязко Коул и се втренчи в тухлената стена, която гледаше на север, като че ли виждаше през нея. — Дейн си идва. Не след дълго той ще бъде тук.

Тревис премигна с очи. По някаква непонятна причина той потрепери и остана безмълвен, а Коул повдигна рамене и се върна зад бара.

Чувството за приближаващата буря беше станало още по-ясно доловимо.

Октомврийското калифорнийско слънце бавно изчезваше зад хоризонта на запад, като обливаше долината на Сакраменто с великолепни цветове. Отсечката до Солт Лейк Сити беше най-лошата от цялото им пътуване — всъщност единствената част, на която Сабрина не се наслаждаваше. Времето се беше задържало меко и през дните на пътуването им, докато се движеха на югоизток през възвишенията на Калифорния, където извисяващите се секвоени гори хвърляха прохладни сенки. Самото ранчо беше само началото на това, което щеше да стане един ден, и тя го хареса точно заради това. А изглежда, че и ранчото я хареса от самото начало. Нещо солидно, истинско и постоянно беше пуснало корени само за няколко дни, през които тя и Дейн останаха там. Точно там Сабрина взе решението си накрая да отстъпи богатството на рода Уелс на Гарвис Треймор.

Две неща я караха да постъпи така.

Първата причина беше самото ранчо — усещането за перспектива, за едно щастливо бъдеще за нея и Дейн, и за поколението, което можеше да отрасне тук. Имението жадуваше да му се вдъхне нов живот, а шест месеца ѝ се струаха прекалено дълго време, за да чака.

Освен това, макар че Сънденс позна веднага Дейн и го посрещна радостно, беше изминало много време, откакто жребецът не беше язден. Сънденс имаше своята свобода, своите кобили, но дълго време беше останал без господар и в началото не искаше да се подчинява на заповедите на Дейн, дори веднъж по време на един неочакван пристъп на съпротива беше хвърлил Дейн на каменистия път. Беше малък инцидент, който не доведе до никакви усложнения, но старата рана на Дейн не беше излекувана все още напълно и падането върху твърдата скала нарани чувствителната нова плът.

Когато Дейн се изправи, една алена струйка кръв потече бавно надолу по гърба му.

Сърцето на Сабрина заседна в гърлото ѝ, като видя това. Щом веднъж пристигнеха в Сан Франциско, Дейн щеше да телеграфира на Гарвис във Филаделфия и да му предложи каквото искаше, само и само да ги остави на мира.

Бяха напуснали ранчото тази сутрин и се бяха отправили на юг, към града. Дейн беше яхнал Сънденс и яздеше отстрани до каретата, наслаждавайки се на свободата си, на хладния, кристалночист въздух и

на последните проблясъци на залязващото слънце. Сабрина пътуваше обратно към „цивилизацията“, настанена в карета, както подобаваше на уважаваната съпруга на богат мъж, назад към ограниченията, които културата и модата диктуваха, включвайки шапки, кринолини и фусты, украсени с фини дантели. И въпреки че беше отраснала с всички тези женски атрибути, сега, след като бе вкусила от свободата, тя с удоволствие би заменила всичките си волани и труфила само за един-единствен час яздене навън с Дейн.

Изведнъж каретата рязко спря, вратата се отвори и леко се наклони настрани от тежестта на Дейн, който беше стъпил на стъпалото.

— Дейн — усмихна се тя и се отмести, предлагайки му място на тапицираната с кадифе седалка. — Благодаря на Бога, че реши да дойдеш при мен. Тъкмо се канех да се покажа през прозореца и да те помоля да поюзда малко.

Той се усмихна и се наведе, за да я целуне.

— Да разбирам ли, че трябва да заключа вратата, щом като ми се радваш толкова много?

— Не — отвърна му тя със смях, като го дръпна за ръката, за да седне до нея. Кожените панталони, които той носеше, бяха приятни на пипане — материята даваше усещане за хлад. Кожата на елена беше естествен изолатор, като в същото време топлеше като вълната. — Почувства настъпващия хлад ли?

— Почувствах се самотен — усмихна се той, сложи ръката си на раменете ѝ и я притегли към себе си. После зарови лицето си в косата ѝ и въздъхна. — Във всеки случай ти ухаеш по-добре, отколкото Сънденс.

— Като комплимент ли да го приема?

— Ако кажа „да“, ще ми позволиш ли да заключа вратата? — подразни я той.

Сабрина се засмя и смехът ѝ отекна заедно с неговия. Усети ръката на Дейн да докосва кръста ѝ, а после бавно да се плъзга нагоре към гърдите ѝ. Дишането ѝ стана по-бързо, а изумрудените ѝ очи заблестяха подканващо, но след миг въздъхна със съжаление и поклати главата си.

— Всички тези проклети кринолини и дантели — оплака се тя. — И като си помисля само, че едно време те наистина ми липсваха!

— Беше време, когато ти въздишаше непрекъснато. Вечно се оплакваше, че ти липсват луксът и удобствата, които предлага цивилизацията.

— Да — тя също си спомняше онова време. Какво повърхностно и разглезено дете беше, но всичко това сега изглеждаше много, много отдавна. — Тогава ти ме гледаше някак особено и почти не се усмихваше — спомни си тя. — Сигурно си изтърпял много с мен!

— Предполагам, че съм си мислил, че ти заслужаваш да изтърпя всичко. И все още го правя.

Сабрина успя да се усмихне, но едно мрачно предчувствие стегна душата ѝ и накара очите ѝ да помръкнат. Тя се страхуваше от Сан Франциско, без да знае защо. Преди беше копняла да види този град, беше жадувала за това така, както пустинята жадуваше за дъжд, но сега нямаше желание да отиде там. Защо? — питаше се тя. Нима причината беше единствено, че се страхуваше дали щеше да се справи с всички ресторанти, локали и изтънчени правила на цивилизованото общество, с които тя не беше привикнала? Дали изпитваше страх от самия Сан Франциско, или от спомена за страшните, бедни и тъмни улици, от чакането в мръсната стая за кораба, който щеше да я заведе на търга в Алтамура? Или имаше още нещо? Нещо, което тя все още не знаеше?

Дейн не беше пропуснал да види страха, който беше замъглил очите на Сабрина, нито пък начина, по който тя бързо отмести погледа си, за да скрие това от него. Той реши да не говори за това, а и едва ли имаше какво още да каже или да направи, за да я успокои.

Що се отнасяше до него, единственото нещо, от което се страхуваше в града, беше Тара, но дори и този страх беше започнал да изчезва. Имаше нещо в Сабрина — или може би в начина, по който той я обичаше — което, изглежда, позволяваше да се излекува тази стара рана, предпазваше го като магия от заклинанието, с което Тара го беше оплела преди. Дотогава, докато имаше Бри, Тара не можеше да направи нищо. Той беше готов по-скоро да умре, отколкото да загуби Бри.

— Дай на Сан Франциско шанс, Бри — промълви накрая Дейн, тъй като бяха мълчали прекалено дълго. Но докато говореше, той откри, че инстинктивно ръката му я беше притиснала по-близо до него, като че ли му се искаше да я защити. — Можеш да откриеш с

изненада, че градът ти харесва. Ако не ти хареса, няма да останем дълго там. Ще се върнем завинаги в Сакраменто.

— Обещавах ли? — попита тихо тя, останала без дъх.

— Обещавам ти, съдружник!

Дантелите и кринолините можеха да възпрат Сабрина, но не можеха да спрат Дейн. Той се протегна и заключи вратата на каретата.

— Мисис Морган?

Очевидно беше мъжки глас, макар че през затворената врата на каретата не можеше да се чуе добре и Тара се наведе напред, за да дръпне завесата на прозореца. Беше една от онези лъскави, боядисани в червено и черно карети, с които разполагаше „Флър“, и тя си я беше присвоила, за да се позабавлява, като обиколи магазините. Името и влиянието на Дейн Морган бяха свършили останалото.

Но преди Тара да погледне през прозореца, вратата вече се беше отворила и един мъж бързо влезе вътре. Вече се беше мръкнало. Вечерните сенки и жълтата светлина на уличните лампи само загатваха за чертите на лицето му, но това беше достатъчно да покаже на Тара, че тя никога през живота си не беше виждала този човек. От време на време паметта ѝ можеше да ѝ изневерява за много работи, но когато се отнасяше до мъже, беше отлична.

— Но, сър! — протестира незабавно тя, смутена и разтревожена. — Нямате право да влизате в моята...

— Какво? — замръзна на мястото си мъжът, като се взираше в тъмната карета. За миг той остана мълчалив, а после въздъхна. — Ах... Това не е тя!

— Коя? — попита Тара. — Сега какво...

— Един от моите... хора... чул да казват името ви в един магазин днес следобед. Предположих... или по-скоро надяхах се... че вие сте тази... тази, която търся. Друга мисис Морган.

Имаше една особена нотка в начина, по който той произнесе последните думи. Усещаше се нещо като гняв и язвителност. Нещо в тона му накара Тара да наостри внимателно уши и тя дори хвана ръката му, когато той се обърна и понечи да се измъкне от каретата.

— Коя... — прошепна бързо тя, като се наведе към него. — Коя точно мисис Морган търсите? Имам... няколко роднини и познати в

града. Може би ще мога да ви помогна.

Той се спря, като че ли се стресна. Цялото купе се беше наклонило на една страна от тежестта му. После възвърна равновесието му, когато отново влезе вътре.

— Да, права сте. Сигурно можете... да ми предложите известна помощ.

Не беше млад мъж, установи в този миг Тара. Към петдесетте. Имаше бакенбарди и вид — не по-скоро раздаваше усещане за голямо богатство. Когато уличната лампа освети ръката му, там проблесна голям златен пръстен с диамант. Не беше... хубав мъж, реши бавно тя, а очите ѝ се присвиха. Но много често от по-грозните мъже имаше много повече полза, отколкото от красивите.

— Има един човек, на име Дейн Морган. Той е собственикът на каретата, в която се возите. Той притежава „Бел Флор“. Търся мисис Морган, която би трябвало да бъде с него.

— Защо?

Гарвис Треймор повдигна бавно посивялата си вежда и се усмихна.

— А защо не? — върна въпроса ѝ незабавно той. — Нима изпитвате някакви чувства към нея?

Тара помисли за миг, после отговори с престорено безразличие.

— Не. Но ще трябва да се определи каква ще бъде цената.

— Така е. Всяко нещо си има цена, скъпа моя. Винаги всичко се плаща — усмихна се той, тъй като намери забележката ѝ много забавна. Така. Най-после той беше намерил пролука в бронята на Дейн Морган! Той се усмихна с искрено задоволство, като едва сега разбра, че жената, която стоеше пред него, беше рядка красавица.

— Може ли да продължим нашата дискусия по време на вечеря... мисис Морган?

— Тара — отговори сърдечно тя и кимна с глава.

— Да кажем в „Скалата на тюлените“. Били ли сте някога там?

— Не, но съм чувала за него.

Наистина, тя беше чувала за него. Всички в Сан Франциско знаеха това място. То се намираще извън града, кацнало на една скала, с изглед към залива на Сан Франциско. Сервирали отлична храна, имало червени кадифени завеси, отделни сепарета... и отвратителна

репутация. Грешниците на Сан Франциско обичаха да прегрешават стилно. Тара се усмихна и каза:

— Може би ще е по-добре, да не ни виждат заедно. Поне не тук, в града.

— Отгатнахте мислите ми — Треймор отвори широко вратата на каретата, след което предложи галантно ръката си на Тара. Ще наема друга карета. Изпратете вашата празна във „Фльор“. Ще ви изпратя здрава и читава обратно в хотела, след като приключим с вечерята.

Тара се подвоуми само за част от секундата. После сви рамене и последва мъжа. Бяха ѝ останали малко скрупули и нищо от това, което другите наричаха разум. Главната ѝ задача беше да се отърве от дриплата на Дейн и за това беше готова на всичко.

ГЛАВА 21

Каретата се движеше по покритата с камъни улица „Кърни“. След няколко пресечки зави наляво и затрополи по стръмния наклон на улица „Вашингтон“. Дейн се наведе напред, дръпна бързо завесата на прозореца и кимна с глава.

— Край на пътуването ни, любов моя. Пристигнахме във „Флор“.

Сабрина кимна с глава и се протегна веднъж, преди да се раздвижи. Бяха изминали твърде много дни в пътуване, ограничени в тясното пространство на каретата. Както нервите, така и тялото ѝ бяха уморени в еднаква степен от това пътуване. Чувстваше се схваната и се подиря на ръката на Дейн, който слезе пръв и се обърна, за да ѝ помогне.

Вече се здрачаваше и червеното слънце бавно потъваше в разтопеното море. Сабрина се изправи до Дейн, обърна се, за да огледа града, в който се беше върнала отново, и се опита заради него да го хареса. Оукланд се беше разположил, забулен в мъгла, отвъд сивите води на залива Сан Франциско. В далечината се виждаха доковете. Фериботът, който ги беше пренесъл през сивите води, сега се придвижваше бавно към мястото, където щеше да пусне котва. Противният тесен район, познат като Варварското крайбрежие, притискаше в прегръдките си североизточната част на морския бряг. Тя потрепери и бързо отклони погледа си.

Площад „Портсмут“, с неговите внушителни и скандални игрални домове, най-известни, между които бяха „Ел Дорадо“ и „Бела Юниън“, бе добре осветен в падащия здрач. Двата големи съперници бяха изправени войнствено един срещу друг от двете страни на площада — многоетажни, агресивно великолепни с позлатата и гравираните си стъкла, със струящата бляскава светлина на запалените лампи. За разлика от тях, от „Бел Флор“ идваше по-дискретна светлина. Скъпите кристални полилеи, хвърляха отразена светлина

върху тъмното дърво и излъскания месинг. Светлината се стелеше бавно от прозорец на прозорец.

Тя остана още една минута загледана към другия край на „Вашингтон“. Там се бе разпростряла по-цивилизованата част на Сан Франциско. Големите жилища бяха накацали на високите хълмове, като натруфени сватбени торти. Тесните модерни градски къщи нямаха богат вид и бяха наредени от двете страни надолу по улицата.

Влажната, хладна мъгла беше започнала да пълзи нагоре по хълмовете. След по-малко от час гледката щеше да стане неясна и заливът щеше да се забули в мъгла. Също като в гроб, помисли си мрачно Сабрина, тъмно, влажно и леденостудено.

— Бри? — Гласът на Дейн беше топъл и издаваше загрижеността му. Сигурно бе усетил тръпките, които бяха преминали през нея, и тя се помъчи да му се усмихне бързо.

— Дейн! Сабрина!

Тревис беше отворил широко вратата и сякаш засия, когато видя двамата да стоят в мраморното предверие на заведението. Той направи знак на мъжете, които стояха пред „Фльор“, и те се спуснаха да поздравят Дейн. Един от тях забърза да свали светлосиния пътнически сандък на Сабрина, а друг хвана поводите на Сънденс и на конете, които бяха впрегнати в каретата. В същото време други двама мъже въведоха Сабрина и Дейн в приветливия, топъл и светъл салон на „Фльор“. Когато влязоха, Тревис стисна сърдечно ръцете на Дейн, а после, смеейки се, прегърна Сабрина.

— Разрешете да ви кажа, че двамата представлявате приятна гледка. Изглеждате чудесно. Мили Боже, Дейн, след писмото ти от Денвър очаквах да видя две изморени, мрачни същества. Знаеш, че пощенските услуги са по-зле отвсякога. Получихме писмото ти едва преди два дни. Още малко и щяхте да пристигнете преди него.

— Спряхме в ранчото в Сакраменто за няколко дни — обясни Дейн. — Иначе със сигурност щяхме да сме тук по-рано.

— Да, спряхме, за да си починем малко — помъчи се да се усмихне Сабрина, опитвайки се гласът ѝ да прозвучи безгрижно, макар че сърцето ѝ биеше тревожно. — Мога да те уверя, Тревис, че предпочитам тръпката, която съпровожда всяко волно пътуване в пустошта, пред наложения ми от Дейн затвор, който предлага дилижансът. — Сабрина успя дори да се засмее, макар че смехът ѝ

прозвуча неестествено за ушите ѝ и тя стисна здраво ръката на Тревис. — А ти как се чувстваш, скъпи мой приятелю? Често си мислех за теб.

За миг усмивката на Тревис помръкна. Мислела за него? Кога? Когато Лоуъл беше тръгнал да я преследва като животно? Когато апаките бяха изтезавали до смърт преследвачите ѝ? Когато я бяха отвлекли? Или в Алтамура, когато чакаше да бъде продадена на търга? Защото въпреки всичките си прекрасни обещания, той беше предложил малка реална помощ, когато тя имаше нужда от него.

— Аз... разбрах от писмото на Дейн, че двамата сте имали доста тежки дни.

— Всичко това вече е зад гърба ни — отговори прекалено бързо Сабрина, като че ли подозираше, че това не беше истина, но отказваше да го признае както на себе си, така и на него. — Дейн намери разрешение на нашата дилема. Аз знам, че „Всичко е добре, когато завърши добре“, както е казал Шекспир.

— Като говорим за това — обърна се бързо Дейн към Тревис, — трябва да изпратя телеграма на Изток. Много е важно. Още тази нощ, ако можем да придумаме чиновника да я изпрати, преди да затвори. Експресът още ли прави...

— Мистър Морган, предполагам?

Дейн, Сабрина и Тревис се обърнаха по посока на отворената врата, откъдето идваше гласът. Известно време всички мълчаха. Само тежкото дишане на Сабрина, изразяващо страх и неверие, нарушаваше тишината.

Миг по-късно Дейн дръпна Сабрина назад, на най-ниското стъпало на покритото с килим стълбище. После застана пред нея, защитавайки я от мъжа, който стоеше пред тях.

Гарвис Треймор килна черната си копринена шапка и се усмихна сърдечно, но не лично на някого.

Сърцето на Сабрина замря за миг, а после започна лудо да бие. Усещаше как кръвта замръзва във вените ѝ. Сега тя знаеше защо се беше страхувала от Сан Франциско — защото Гарвис беше пристигнал тук и ги чакаше.

— Изглеждате... малко по-мършав и по-посърнал от последния път, когато ви видях, мистър Морган. А разбрах, че сте имали късмет с есенните снегове. Но не съм дошъл тук, за да водя празни разговори. Довел съм няколко души от местната полиция. Те, изглежда, имат

заповед за вашето арестуване. — Треймор престана да говори и все още усмихвайки се, направи знак на няколкото униформени мъже зад гърба си, които бяха влезли много предпазливо във „Флор“. Най-храбрият пристъпи напред и подаде един сгънат лист хартия на Дейн.

— Изглежда, сте били хванат в незаконна търговия с роби. В Мексико, струва ми се. А това, мисля, е моята заварена дъщеря, която стои на стълбището зад вас? Ще я взема със себе си, ако не възразявате.

— Но аз възразявам! — отговори Дейн, като повдигна ръката си и направи знак на Сабрина да остане на мястото си, а също използва момента да потърси с поглед Коул. По дяволите... не беше присъщо на Коул да липсва, когато възникнеше такъв проблем. Но нямаше и следа от огромния негър. Само барманите, момчетата, които раздаваха картите, и крупиетата бяха по местата си, готови за работа през нощта. Всички те мълчаливо наблюдаваха сцената с бдително око. — Може да ти е заварена дъщеря, Треймор, но тя също е и моя съпруга. Сабрина ще остане там, където е.

— Говори каквото си искаш. Това е много красиво, разбира се, но и двамата знаем, че тя не е пълнолетна и не може да се омъжи без моето съгласие. Може да ти бъде метреса, но не и съпруга. А като метреса, страхувам се, че има много малко законно право за това.

— Точно затова се ожених за нея в Денвър — очите на Дейн блесяха, когато срещна погледа на Треймор. — Ако не ми вярваш, провери сам регистрите в Денвър.

Сабрина погледна притеснено ухиленото лице на Дейн и повдигна ръката си, за да докосне раменете му. Тази лъжа нямаше да им помогне, мислеше си тя мрачно.

— Дори и наистина да сте се оженили — в което се съмнявам, — този акт явно е невалиден. И незаконен. Сабрина ще навърши пълнолетие след пет месеца.

— И имате достоверни доказателства, предполагам, с които можете да докажете това? Във вас, имам предвид? Няма да я оставя, докато не го удостоверите с документ!

— Доказателството е в стаята ми. Не нося акта ѝ за раждане със себе си, разбира се, но...

— Но както изглежда, ще имате проблеми, нали? — пое си дълбоко дъх Дейн, за пръв път, откакто беше видял този човек

изправен пред тях. — Моята съпруга твърди, че е на двадесет и една години — повдигна веждата си Дейн, гледайки гневния поглед на Треймор. — Омъжих се за нея, защото съм сигурен, че е така. Така че, докато не съм убеден в обратното, т.е., че съм... сгрешил относно нейната възраст, тя си остава моя съпруга и ще отиде там, където аз ѝ кажа.

— Тя не е твоя жена, проклета да е! Така че, ще трябва да ми я дадеш! — Търпението на Гарвис се беше изчерпало моментално. Той направи крачка към Дейн, но в същия миг зад него дузина крупнети, бармани и други служители във „Флор“ измъкнаха малки пистолети от дантелените си вечерни ризи и ги вдигнаха като по изречена команда. Гарвис присви очи и бързо се огледа, за да прецени положението. Водеше със себе си шестима полицаи, но никой от тях не беше извадил оръжието си. Все още се изкушаваше да насили нещата, мислейки, че с малко късмет Сабрина или Морган, а дори и двамата, можеха да бъдат убити.

Но внезапно в края на махагоновия бар, който беше разположен по цялата дължина на стената, се появи един огромен негр. Пушката, която държеше в ръката си, беше грамадна и всяваше респект. Дори докато стоеше и размишляваше, негрът повдигна по-високо оръжието и насочи дългата стоманена цев право към него.

— Ти си кръгъл глупак, Морган. Тя не го заслужава. Да се противопоставяш на полицията в Сан Франциско е...

— Не се противопоставям на нищо, макар че, ако го направя, няма да ми е за пръв път. Бях сред тези, които през петдесет и шеста убеждаваха полицията да вложи малко повече усилия в спазването на законите тук. Мисля, че някои от тези джентълмени, които сега са дошли с вас, могат да си спомнят това време.

Дейн продължаваше да бръщолеви, за да спечели време и да може да срещне погледа на Коул, и когато това стана, Коул му кимна с глава. Някои от полицаите зад Треймор също размениха погледи, спомняйки си добре онова време. Нито един от шестимата нямаше намерение да извади оръжие срещу Дейн или срещу големия мъж, наречен Коул. Дейн отклони погледа си от Коул и като се отпусна леко, успя дори да се усмихне на Треймор.

— Може би не съм ви разбрал добре? Вие имате заповед и за арестуването на Сабрина също?

— Не. Не. Нямам. Но ще получа такава, ако се наложи. Знаете, че мога да го направя.

— Да, добре... но докато го направите, Сабрина ще остане тук. Тя няма да тръгне с вас!

Дейн се обърна към Сабрина:

— Стой тук, Бри! Не напускай „Фльор“! Без значение какво ще стане, разбра ли? Тревис и Коул ще се грижат за теб вместо мен. Ще затворят „Фльор“ като крепост и няма да позволят на никого да влезе вътре. Само прави това, което те ти кажат, и не се страхувай...

Сабрина пребледня като платно. Тя сграбчи ръката на Дейн, докато поклащаше главата си към Гарвис.

— Не! Гарвис, няма нужда от всичко това. Аз реших вече. Можеш да вземеш парите ми! Само ни остави на мира! Винаги си искал само парите ми, така че вземи ги, за Бога! Не се интересувам повече от тях!

— Ах! Много трогателно, Сабрина, наистина! Но се боя, че предложението ти идва твърде късно... и е твърде малко. Защо трябва да се пазаря и да получа само парите, когато без пазарлъци мога да имам богатството ти... и теб? — ухили се Треймор и леко сви рамене.

Сабрина стоеше поразена, удивена и смълчана от удара, неспособна да направи каквото и да е, освен да стои глупаво на стълбището и да се вглежда втренчено в лицето на Треймор. Тя беше смутена, когато Дейн не предложи веднага на Гарвис разрешаването на въпроса по този начин. Накрая беше започнала да мисли, че той беше забравил за това предложение. Но, разбира се, той не беше забравил нищо. Инстинктът му беше подсказал, че от един такъв разговор нямаше да има никакъв ефект.

— Но защо? — Това беше всичко, което тя можа да му каже. — Защо, Гарвис? Защо не ме оставиш на мира?

— Коул? — Очите на Дейн гледаха мрачно, когато направи жест към огромния негър и после се обърна към Тревис. — Знаете добре какво трябва да правите. Няма да ме задържат повече от една нощ. Плащам им дяволски много в брой под масата, за да рискуват да се заядат истински с мен.

Той се обърна с гръб към Треймор — нарочно, помисли си Сабрина — и застана до нея. Ръката му хвана нежно брадичката ѝ и като повдигна лицето ѝ, за да я целуне, той леко се усмихна.

— Всичко е наред, любов моя. По-добре е да останеш тук, във „Фльор“, заедно с Коул и Тревис. Ще бъдеш на сигурно място. Ще се върна, преди дори да си се научила да играеш на карти.

Дейн се усмихна на Треймор, но усмивката му не беше весела. Той направи знак към вратата.

— След вас.

Коул хвана последния полицаи, който излизаше през вратата. Дейн и Гарвис Треймор вече бяха направили няколко стъпки в потъналия в нощен здрач Сан Франциско. Точно както беше подозирала Сабрина, мъглата се изкачваше бавно, плътна и непрогледна, по хълмовете и заграждаше „Бел Фльор“ с призрачни сиви стени. Скоро навън всичко изчезна от погледа ѝ.

— Още нещо — предупреди с нисък глас Коул. — Ако нещо се случи на мистър Морган, можете да бъдете сигурен, че ще ви сполети нещо дяволски лошо.

Когато предната врата на „Фльор“ се затвори, всички в заведението бяха обзети от внезапно раздвижване. Барманите мълчаливо и без да бързат започнаха да прибират чашите, а останалите почистиха игралните маси и намалиха пламъка в кристалните лампи. Вратата беше заключена внимателно с тройната осигурителна ключалка.

— „Фльор“ е построена като истинска крепост, Сабрина. Не се безпокой. Не много отдавна, спомняш ли си, това беше един много опасен град, дори тук горе, на хълма. Дейн построи сградата здрава като крепост. Сега ще я затворим и няма да я отваряме няколко дни. Няма да позволим никой да влезе вътре.

Но загрижен за безопасността на Дейн и в огромното си желание да се опита да успокои Сабрина колкото е възможно повече, Тревис беше забравил за Тара. А както често ставаше, един предател беше достатъчен, за да рухне цялата крепост...

По-късно същата вечер, когато тъмните сенки на нощта се спуснаха, Гарвис Треймор се върна в „Бел Фльор“, но този път застана пред задната врата. Докато стоеше и чакаше в тясната уличка, една жена се изплъзна от вратата, огледа се наляво и надясно и после се приближи до чакащия Треймор. След срещата им в „Скалата на тюлените“ Тара се беше съгласила да направи всичко, което можеше, за да се избави от досадната съпруга на Дейн и да я натика в ръцете на

пастрока ѝ. Тя и Гарвис се срещаха на това място всяка вечер по едно и също време, за да разменят информация и да се разберат за стратегията на заговора си.

През тази особена вечер за Тара беше малко по-трудно да се измъкне незабелязано от „Фльор“ и дори докато говореше с Гарвис, тя продължаваше да поглежда нервно през рамото си към вратата, която беше оставила полуотворена след себе си. Нямаше намерение да рискува и да бъде оставена навън, докато онази дрипла се намираще вътре. Това щеше да развали плановете ѝ. При завръщането на Дейн Морган от полицията тя възнамеряваше да бъде тук, за да го посрещне. Можеше да започне с утешения по загубата на това проклето момиче, което той беше довел със себе си, колкото и невероятно да изглеждаше това. Разбира се, първо трябваше да помогне на Треймор да се отърве от тази досадница.

— Не мога да те пусна вътре, идиот такъв! — изсъска нервно Тара и отново огледа тясната уличка зад „Фльор“. — Вече ти казах — къщата се заключва по-здраво и от банката на Англия! Сабрина живее в стаята на Дейн, на третия етаж в другия край на сградата, далече от моята стая. Дори и да пробиеш отвор в стената и да влезеш вътре, ще се сблъскаш с цял куп въоръжени мъже, които са заели позиция по площадките на предното и задното стълбище. Сигурно съм полудяла, щом се реших да изляза и да разговарям с теб тази нощ.

— Не си полудяла, скъпа Тара. Ти си ненаситна, ти си безразсъдна, но не си луда. Искаш да премахнеш Сабрина от пътя си, искаш стоте хиляди долара, които ти обещах да получиш, ако ми помогнеш в тази работа. Пари, които съм длъжен да ти напомня, че ти все още не си заработила — шепотът на Треймор беше приглушен и леденостуден. Той погледна нагоре към светлините, които идваха от третия етаж. Самият той беше изненадан от себе си, когато Сабрина му предложи всичките пари, а той, глупакът, ѝ отказа. Не разбра как стана това, но му се струваше, че всичко се беше превърнало по-скоро в борба на лична основа, отколкото на финансова. Тя му се беше противопоставила и го беше го разочаровала. Затова сега цялата тази работа не можеше да приключи по никакъв друг начин, освен с пълна победа. Той щеше да получи парите ѝ и да стане свидетел на унищожението ѝ. Морган за момента беше вън от играта и той

трябваше да се възползва от това. — Тара, няма да получиш парите си, докато аз не получа момичето!

— Вече ти казах, че Дейн и Сабрина тръгнаха към Сан Франциско. Тази информация не беше ли важна за теб?

— Предишните ми планове се провалиха и както виждаш, все още не съм хванал Сабрина. Нашият пръв план също не успя... така че, сега ще трябва да опитаме друг.

— Не знам... Ако Дейн Морган излезе от затвора и разбере, че съм имала пръст в тази... — думите на Тара заглъхнаха, а тъмнината на нощта скри внезапния проблясък на съмнението, което се появи в нейните очи. — Познавам гнева на Морганови. Той може...

— Той няма да ти направи нищо в сравнение с това, което аз ще ти сторя, ако не успеем в тази работа. Сега ще правиш това, което аз ти кажа! — Гарвис протегна ръката си и стегна като в клещи фината китка на Тара, причинявайки ѝ болка.

— О! — изпъшка Тара, а очите ѝ заблестяха гневно. — Пусни ми ръката и върви по дяволите! — Тя измъкна ръката си и мрачно разтри китката си. — Повече никога не ме докосвай! Никога!

За момент Треймор остана мълчалив, взирайки се с присвити очи в жената пред себе си, виждайки как от очите ѝ струеше неприкрита злоба, въпреки тъмнината.

— Да, но сега ние сме партньори, нали, скъпа моя? — Той продължи да разглежда красивото ѝ лице, като бавно повдигна едната си посребрена вежда. — Ти прикриваш добре злобата си... по-добре от мен... през по-голямата част от времето. Разбира се, още си млада и можеш да използваш красотата си като маска. Кажи ми само това — наистина ли желаеш единствено Морган? Или просто искаш парите му?

— Не виждам причина, поради която да не имам и двете — отговори хладно Тара. Тя сви рамене и погледна към затъмнената „Бел Флор“. После се намръщи и продължи: — А сега ми кажи, какво искаш да направя? Но побързай.

Треймор се намръщи замислен и накрая кимна с глава.

— Искам да знам нещо — нито Морган, нито Сабрина знаят, че си тук, в Сан Франциско, настанена във „Флор“.

Тара поклати утвърдително глава.

— Не. Освен ако някой не е споменал, но се съмнявам в това, след цялата бъркотия, която настъпи с идването на полицията, на твоя милост и със задържането на Дейн. Не съм виждала още дриплата.

— Добре. Гледай да не се разбере. Сабрина не е глупава. Ако те види във „Флор“, ще бъде нащрек. Стой в стаята си. Изпращай някоя от жените да ти носи храната. Обзалагам се, че Брюстър ще чака, за да каже първо на Дейн, че си пристигнала тук, а дотогава няма да каже на Сабрина. Дотогава не се показвай, а ние ще действаме бързо, за да имаме предимството на изненадата.

— Как ще действаме? — попита мрачно Тара.

— Ах... — Гарвис се спря и кимна с глава след кратко размишление. После лека усмивка се плъзна по лицето му. — Слушай ме много внимателно...

Въпреки уверенията на Дейн, следващият ден мина без никаква вест от него. Тревис и Коул бяха силно разтревожени, въпреки че се опитваха да се преструват на спокойни и самоуверени пред Сабрина, за да я успокоят. Във „Флор“ беше тихо, много тихо. Мъжете стояха в очакване с оръжие в ръка, със зачервени, разтревожени очи след дългата безсънна нощ — мълчаливи, без да са сигурни какво точно чакат.

Тревис не беше вече онова „зелено“ момче, което тя беше срещнала в Денвър. Той спокойно и уверено беше поел задълженията в отсъствието на Дейн, като се стремеше Сабрина постоянно да бъде заета с нещо, за да отвлече вниманието ѝ от страха, който безжалостно я разяждаше. С Коул не беше толкова близка, но това не означаваше, че той ѝ беше по-малко верен. Където и да се намираше тя — на горния етаж или долу, в залата, за да играе карти, или пък докато се разхождаше из салона, взирайки се през прозорците с железни решетки огромният негър не я изпускаше от очи, винаги беше близо до нея, а пушката, с която вчера се беше прицелил в Гарвис Треймор, все още се намираше в големите му ръце.

Сабрина се чувстваше сигурна и защитена. Не за себе си мислеше тя, когато зелените ѝ очи помръкнаха, дори помътняваха от страх. Струваше ѝ се, че времето тече много бавно. Минутите ѝ изглеждаха като часове. Все по-често седеше мълчалива, зареяна в

мислите си, загледана в затворената врата. Къде ли беше Дейн? — питаше се неспирно тя, неспособна да си наложи да спре да се измъчва. Но всеки път въпросът я караше да се притеснява още повече, а сърцето ѝ да се свива от страх и тревога. Къде ли беше Дейн? И къде ли беше Гарвис? Нямаше и следа от него. Само един полицай беше дошъл във „Флор“ тази сутрин. Беше направил нерешителен опит да поднесе на Сабрина една заповед и за тази цел седя отвън пред вратата няколко часа, но после си тръгна невъзмутимо. Все пак това беше Сан Франциско и неспазването на закона беше обичайна практика в града.

— Още една игра, Сабрина?

Въпросът на Тревис прекъсна мислите ѝ. Тя премигна, погледна го и поклати извинително глава.

— Съжалявам, Тревис — каза тя. — Аз бях... И аз не знам къде точно бях. На карти? Не, не ми се играе.

Играеха на феъроу. Беше проста игра. Само късметът имаше значение, а не умението, и веднага след като я научи, тя бързо започна да се отегчава от нея. Докато играеше, бяха заети само ръцете ѝ, но не и умът ѝ.

— Тревис — не можеше да се сдържа повече тя и пребледняла като платно, се обърна към него и сграбчи ръката му, — мислиш ли, че Дейн може да се намира в...

— Дейн е добре.

Коул беше този, който ѝ отговори. Той пристъпи към масата, изтегли един стол и седна, като постави пушката, готова за стрелба, върху скута си. Черните му като абанос очи не се бяха откъсвали от жената през целия ден, оглеждайки я преценяващо. Харесваше това, което виждаше. Тя беше точно за Дейн, а Коул го обичаше като брат. Той се усмихна мило на Сабрина и се пресегна, за да вземе тестето карти от Тревис.

— Ще ти покажа една нова игра, наречена покер. В тази игра се изисква повече мислене. Сега ми обърни малко внимание и се съсредоточи.

— Откъде знаеш, че Дейн е добре, Коул? — прекъсна го Сабрина и събра картите, които той ѝ раздаваше. Тя повдигна очите си, когато той раздаде и последната карта, и улови погледа му. — Коул?

— Просто знам. Познавам Дейн. Зная, че той може да се грижи за себе си, особено в този град. Дай му малко време и той ще се

погрижи и за Треймор също.

— Но не знам... дали Гарвис ще ни даде време.

— Точно сега той няма избор — подсмихна се Коул и кимна с глава към Сабрина. Смехът му прозвуча дълбоко и боботещо в гърдите му, също като далечно бумтене на влак. — Сега вдигни картите си. Асото е най-силната карта. Един чифт прави фигура, но не е много силна. Два чифта е още, по-добре. Три са...

Тревис хвърли одобрителен поглед към Коул и прикри една въздишка на облекчение. Чакането измъчваше и него, макар че заради Сабрина се стремеше да не го показва. Обикновено сама по себе си интуицията на Коул беше достатъчна, за да разведри мислите и опасенията му, но се беше надявал досега Дейн да се е върнал и отсъствието му го караше да се тревожи.

— Играеш ли, или спиш? — въпросът на Коул го изтръгна от мислите му.

— Какво... ох, съжалявам. Ще взема три — отговори той и погледна намръщен картите си.

— Ако Дейн не се върне за вечеря, ще отида да го намеря. Ще отида до полицията, ако трябва — гласът на Сабрина беше тих, но странно твърд и решителен.

Стреснат и разтревожен, Тревис я изгледа проницателно, но погледът на Сабрина бе прикован върху картите. Лицето ѝ беше преbledняло леко, но нещо в стиснатите ѝ устни, в безизразния ѝ глас, говореше за една решимост, която не търпеше възражение.

Той отвори уста да каже нещо, но после се отказа. Това не беше онази Сабрина, която бе срещнал в Денвър преди година и половина. Тогава се бе влюбил безнадеждно в нея. И тогава в нея имаше някаква сила, някаква стоманена твърдост и решимост, но сега тази стомана беше закалена в огън и той разбираше, че не беше по силите му да ѝ се противопостави.

Притеснен, той погледна към Коул и видя, че големите черни очи очакваха неговите, а в тях той прочете едно мълчаливо послание.

Не. Той и Коул имаха пълно, макар и мълчаливо съгласие по въпроса. Не трябваше да позволят на Сабрина да напусне сигурното убежище, което представляваше „Бел Флор“ — особено да отиде в полицията, когато имаше заповед за задържането ѝ.

Тревис кимна едва забележимо на Коул, погледна Сабрина и после сведе поглед към картите си.

— Има ли желаещи да играем за пари? — извика той и се усмихна.

— Дейн! Благодаря на Бога! Добре ли си?

— Добре съм, но съм бесен. Шефът на полицията удобно се измъкнал от града. Не се очаква да се върне преди полунощ. През целия ден получавах извинения, съжаления и множество притеснени погледи, но никакво освобождаване, докато шефът не подпише документите. — Очите на Дейн бяха мрачни като буреносни облаци и Тревис си помисли, че не би пожелал гневът му да бъде насочен към него. Не завиждаше и на началника на полицията, когато се върнеше в града. — А Сабрина? „Флор“? Всичко наред ли е там?

Тревис кимна с глава. Ненадейно, отчасти успокоен, че беше намерил Дейн жив и здрав, той се усмихна широко и каза:

— Оставихме Сабрина да играе покер с половин дузина момчета. Страхувам се, че трябваше да обещаая да възстановя загубата на всеки един от тях, тъй като тя вече почти разори мен и Коул. Ако тя беше някоя друга, щях да ѝ предлага работа като дилър при нас — усмивката му леко помръкна и той поклати глава. — Не трябваше да я оставяме, Дейн, но няхахме друг избор. Беше решила да дойде сама. Само така можахме да я разубедим с Коул да не прави тази лудост. Тя настояваше двамата да дойдем заедно, в случай че възникнат неприятности.

— Хм — промърмори Дейн, макар че една усмивка на възхищение докосна устните му, а погледът му незабавно се проясни. — Добре... постъпили сте правилно, като я държите във „Флор“. Надявам се, че не сте имали неприятности? Ти и Коул? Когато напуснахте „Флор“? Или когато влязохте тук, за да ме видите?

— Не, никакви. В действителност бяхме изненадани. Мислех, че може да се наложи Коул да убеждава някои от полицаите, но не се стигна дотам. Не можеха да бъдат по-благосклонни, дори ако ни бяха предложили кифли и чай.

— Хм... — очите на Дейн загубиха блясъка си. Той се намръщи, после стана неспокойно от тясното затворническо легло и започна да

крачи из килията. Токовете на високите му кожени ботуши за езда тропаха по голия, каменен под, докато той се движеше напред-назад. Най-после се спря и се загледа през малкото прозорче в черната, мъглива нощ. Какво следваше? Треймор все още не беше свършил — можеше да заложи живота си за това. И неговото освобождаване — което и без това вече закъсня — нямаше да стане по-рано от няколко часа. Не можеше да си представи, че Треймор възнамеряваше да чака той да излезе оттук. Защо ли трябваше Треймор да им предлага това преимущество?

— Жена ти е в безопасност, Дейн. На всяка врата пазят дузина мъже — прозвуча гласът на Коул, а на лицето му се появи доволна усмивка. — Никой не може да влезе във „Фльор“, повярвай ми. Няма смисъл да се тормозиш.

— По дяволите! — изруга Дейн и се обърна с гръб към прозореца, като сви рамене. — Мислех, че да бъдеш влюбен е приятно преживяване.

— Не и когато си избрал наследница на огромно богатство, което и друг иска да притежава — изтъкна кратко Тревис. „Това можеше да бъдеш и ти“, помисли си Тревис изненадан, но още в същия миг разбра, че е доволен, че не беше той. Все още обичаше Сабрина, но не беше влюбен в нея — не и така, както преди. Той се беше влюбил в момичето, но за тази година и половина момичето си беше отишло, беше се превърнало в жена — в жената на Дейн. — Сега — усмихна се Тревис — ни дай някое любовно послание, което да отнесем на Сабрина. И ни кажи какво трябва да направим, когато се върнем във „Фльор“. Смяташ ли да останеш със Сабрина във „Фльор“ през следващите пет месеца? Или си намислил нещо друго?

— Може би ще отидем в Сакраменто — намръщи се Дейн и сви рамене, тъй като не беше решил още със сигурност какво щеше да прави. — Не знам. Може би ще започнем със Сакраменто. Зависи колко неприятности е решил да ни създава Треймор. Може би ще се наложи да продължим да бягаме. Господ да ни е на помощ, ако ще трябва да прекосяваме Сиера Невада.

— Няма да стане нужда да го правиш, Дейн — каза много тихо Коул. — Ти ми даде думата си.

Дейн се обърна, погледна Коул в очите и поклати глава.

— Благодаря за предложението, Коул. Не, благодаря. Ако убийството на Треймор е единственото разрешение, аз съм този, който трябва да го направи — той се спря за миг и свъсил вежди, кимна с глава на Тревис и Коул към желязната решетка на вратата на килията. — Може да решим проблема по-късно, когато се върна във „Фльор“. Засега ще се чувствам най-добре, ако се върнете час по-скоро при Сабрина. И бъдете внимателни, много внимателни по пътя за вкъщи.

— Добре — съгласи се Тревис и се обърна към вратата, после се спря за малко. — Ох... има още нещо, Дейн. Сега вероятно не е времето да те безпокоя с това, но трябва да знаеш, че снаха ти — или поне твърди, че е твоя снаха — дойде във „Фльор“ с целия си багаж и се настани там преди десетина дни. Не съм го споменаващ още пред Сабрина, мислех, че трябва да говоря най-напред с теб, но...

Дейн го гледаше втренчено и като че ли беше замръзнал на мястото си. Тревис се намръщи притеснено, после продължи несигурно:

— Черна коса. Сини очи. Хубава жена, но малко...

— Тара? — шепотът на Дейн беше тих и странно дрезгав.

Тревис се намръщи още повече и кимна с глава.

— Да. Сигурен съм, че това е името, с което се представи. Тара Морган?

— Дяволите да я вземат, тази уличица! Веднага тръгвайте за „Фльор“! И изгонете Тара! Не споменавайте нищо за нея пред Сабрина. Тя има достатъчно тревоги с Треймор, за да я безпокоим и с Тара. Ако се наложи, изхвърлете Тара през прозореца. Само се отървете от нея, преди да съм се върнал! А сега вървете, за Бога, преди Тара да осъществи пъклените си планове и не изпускайте от очи... — Дейн прекъсна рязко изречението си, докато го наблюдаваше как се обърна, за да отвори вратата на килията.

Тревис се взираше невярващо във вратата, после отново я дръпна по-силно, но тя не се отвори.

— По дяволите...

Дейн вече беше застанал до него, за да му помогне в дърпането. Желязната врата все още не се предаваше. Онемял от гняв и обзет от безнадеждни мисли, той стоеше мълчалив и само се взираше в черната ключалка на вратата.

— Така значи — каза накрая той. — Разделя... и побеждава. Следователно Треймор има някакъв план за тази вечер. Няма да бъда много учуден, ако чуя, че Тара също има пръст в тази работа. И планът му ще се осъществи лесно, щом и двамата сте премахнати от пътя му — той се обърна и погледна Коул. Измъкни ни оттук, Коул! Трябва да се върна във „Флър“ при Сабрина.

— Само ако мога...

— Трябва да можеш! — отговори му мрачно Дейн. — Трябва да съществува някакъв начин.

— Не е толкова лесно, Дейн. Може би си забравил, че вече бях тук веднъж. Единственият начин за излизане оттук е кратка разходка до бесилката. Ти беше този, който ме измъкна тогава. Спомняш ли си? — усмихна се леко Коул, но в усмивката му нямаше веселост. — Аз си го спомням много добре. Като че ли беше вчера. Все още го виждам в сънищата си. Виждам се как разглеждам всеки сантиметър от тази решетка и търся някакъв начин да изляза оттук, но никога не мога да го намеря.

— Беше преди повече от десет години, Коул. Тогава затворът беше нов. Сега вече не е. Ще намерим начин да се измъкнем оттук.

— Поне съм сигурен, че трябва да опитаме — кимна с глава Коул и направи знак на Тревис да разгледа по-внимателно вратата. — Намали малко пламъка на тази лампа, Дейн. Не е нужно някой да ни види какво правим.

Коул вече се беше обърнал с гръб към другите, а ръцете и очите му търсеха трескаво, опипвайки бетонните стени. — Може би тук, Дейн. Виж — пресегна се той към една от железните пръчки на прозореца. Годиците, прекарани в солената мъгла, бяха свършили своята работа и там, където ставаше връзката на метала с бетонната стена, пръчката бе корозирала силно. Той я дръпна умело и тя леко се помръдна, като издаде тих, стържещ звук. Няколко парченца от мазилката паднаха на дебелата дъска под прозореца. Коул бързо ги почисти и се напрегна отново. — Ако успеем да освободим една, ще можем да я използваме като лост, за да извадим и останалите.

Мрачното лице на Дейн беше покрито с пот, когато кимна с глава и хвана желязната пръчка заедно с Коул.

— На три дърпай — каза той. — Тревис, ти хвърляй по едно око, в случай че някой се запъти насам.

Сабрина се събуди от неистовото хлопане по вратата на стаята, удивена, че изобщо беше заспала. Не мислеше, че ще може да затвори очи, преди Тревис и Коул да са се върнали, носейки някакви новини — успокоителни или не — за Дейн. Сигурно беше от тази проклета супа, която някой я беше убедил да изяде. Дотогава беше добре, но след това почувства, че ѝ се вие свят и ѝ се доспа. Беше се качила в стаята на Дейн, за да си почине малко и да изчака завръщането на Тревис и Коул.

— За Бога! Има ли някой вътре? Събудете се!

Беше женски глас. Женски юмруци удряха по солидната дъбова врата. Странно, мислеше Сабрина все още замаяна, но не ѝ се стори толкова необичайно, че да се разтревожи. Тя знаеше, че във „Флър“ имаше жени. Много от мъжете, които работеха и живееха тук, имаха жени. По-обезпокоителното беше, че се носеше миризмата на нещо... на пушек? Пушек ли беше? Миризмата стана по-силна, когато тя се изправи и тръгна несигурно към вратата.

„Събуди се, Сабрина! — заповяда си тя. Направи нещо! Проясни мозъка си! Размърдай се и мисли!“

— Да — отговори тя. После завъртя тежката месингова ключалка и отвори вратата. — Какво...? Коя сте вие? Какво има?

Големи черни кълба дим обгръщаха коридора и се стелеха към нея, когато отвори вратата на стаята. Сабрина се задави, започна да кашля, да се задушава и инстинктивно извърна главата си настрана. Очите ѝ пареха от пушека и се бяха изпълнили със сълзи.

— Пожар! Има пожар, за Бога! Не можете ли да го загасите? Побързайте!

Някой сграбчи ръката ѝ и я дръпна в коридора, после я блъсна напред. Сабрина се опитваше да мисли, тя инстинктивно се обърна към предното стълбище. Имаше нещо... освен миризмата на пушек се долавяше и някаква друга, по-малко позната миризма...

— Не, не оттук! — гласът на Тара беше станал остър от раздразнение и напрежение и тя дръпна Сабрина в друга посока. Мили Боже! — мислеше развълнувана тя. Идеята да сложат нещо в храната на Сабрина беше на Гарвис. Момичето едва се беше събудило и едва пристъпваше. Беше толкова зашеметена, че вървеше право към най-гъстия пушек, вместо да бяга от него и Тара я буташе ядосана. — Не,

не оттук — повтори бързо тя. — Пожарът започна в кухнята. Фасадата на къщата вече е в пламъци. Ще използваме задното стълбище.

Трябваше да действат. Нямаха достатъчно време, за да позволят на дриплата да се препъва, да залита и да се влачи бавно. Тара се пресегна, хвана ръката на Сабрина и я задърпа силно, за да върви по-бързо към стълбището. Само Господ знаеше как въобще щеше да успее да слезе момичето по стълбите, мислеше си строго Тара. Разбира се, отговори си бързо тя, ако паднеше и счупеше врата си, щеше да е много добре. Тази развръзка би удовлетворила нейните желания. Колкото до Гарвис и до това, дали той би одобрил един такъв нещастен инцидент, това щеше да бъде негов проблем.

На стълбището нямаше никой от въоръжената охрана, която трябваше да пази тази част на къщата. Въпреки особеното си състояние, Сабрина се спря на горното стъпало и погледна тревожно надолу. Тук нямаше толкова много пушек и въздухът беше по-чист. Дишаше се по-леко. Това направи другия аромат по-ясен. Парфюм... разбра тя и се намръщи, без да знае защо. Аромат на цветя, тежък и сладникав. Южни цветя...

— Побързай, за Бога! Преди и двете да сме се изпържили!

Изчерпала търпението си и равнодушна към резултата, Тара блъсна Сабрина надолу по стълбите, без да се церемони много, и почти се разочарова, като видя, че момичето се олюля, но започна да слиза, препъвайки се по стъпалата надолу. Не можа да падне, тъй като успя да се хване за парапета.

— Продължавай да слизаш! — изсъска гневно Тара.

Сабрина само кимна с глава и съсредоточи вниманието си върху тясното, мрачно стълбище, като внимаваше да не падне. Предното стълбище беше широко и стъпалата му не бяха високи. Но това тук съвсем не беше такава и тя се държеше здраво за парапета. Първата площадка. После втората. Сабрина се уплаши, когато усети, че ръката на жената стисна здраво китката ѝ. Но на задната врата нямаше никой, а пушекът беше още по-гъст. Една зловеща светлина излизаше от крилото към улицата — прекалено оранжева, твърде непостоянна и много гореща, за да идва от полилеите. Сабрина не се колеба повече, а завъртя месинговата ключалка. Жената все още държеше китката ѝ, но ѝ помогна с желание при отварянето на вратата. В следващия миг тя блъсна силно Сабрина навън в студената, мъглива ноемврийска нощ.

Отново беше блъсната така силно, че едва не падна! Сабрина се мъчеше да запази равновесие. За щастие, един мъж се пресегна, хвана я за ръката и не ѝ позволи да падне. Сабрина вдигна главата си, за да му благодари, но думите заседнаха неизречени в гърлото ѝ.

Между ужаса и студения, влажен нощен въздух съзнанието на Сабрина се проясни малко, но достатъчно, за да разбере кой държи ръката ѝ. Тя замръзна на мястото си, като трепереше силно и се взираше в лицето му. Посребрените му екстравагантни бакенбарди отразяваха малко от светлината, която предлагаше уличката. Той ѝ се усмихваше, от което тя се почувства още по-зле.

— Гарвис?

— Кой друг може да е, скъпа дъще? Колко е хубаво, че те виждам отново.

Сабрина се беше отдръпнала инстинктивно назад към жената, но чу смеха на Тара, развеселена от проявата на такава гибелна наивност.

— От мен ли търсиш помощ, скъпа? Не трябва да се надяваш да получиш такава.

Тара се разсмя отново, а кръвта на Сабрина замръзна във вените ѝ, когато накрая разбра, че беше чувала и преди този смях. В Денвър! Разбира се... парфюмът! Същият! Южните цветя...

— Тара!

— Ела тук, скъпа моя — настоя Треймор. — Всички господа от „Флър“ са заети с огъня в предното крило, за да се разберат, че в задния двор става нещо. Знаеш ли историята за Килдръми, Сабрина? Не? Как само един-единствен предател надвил цял замък, като запалил пожар отвътре? Винаги съм смятал, че такива истории за предателства, въпреки изминалите векове, представляват най-забавното четиво, дори много възпитателно понякога — Треймор бутна слисаната Сабрина към каретата, която чакаше в близките сенки, и направи знак на Тара да ги последва. — Такава чудесна нощ е, само за разходка с лодка, не си ли съгласна с мен? Така се случи, че купих една. Оставил съм я в пристанището, немного далеч.

Сабрина хвърли последен отчаян поглед към къщата, но нямаше никой наоколо, който да я чуе, ако извика за помощ. Само един самотен възрастен мъж, дрипаво облечен, с две кучета, които вървяха близо до него, стоеше в началото на уличката. Като че ли беше

безсмислено и жестоко да го вика на помощ. Дори и да се опиташе да й помогне, Гарвис със сигурност щеше да се справи с него.

Гарвис я набута бързо в каретата и след като се качи и Тара, заключи вратата.

Така, всичко свърши вече, мислеше си сковано Сабрина, докато каретата започна бързо да се спуска надолу към кея. Толкова много мъки и страдания отидоха за нищо. Всичко, което Дейн беше изтърпял. Всичко, което тя беше изтърпяла. И накрая Гарвис Треймор щеше да бъде победител.

ГЛАВА 22

— Какво става, по дяволите? — пришпори коня си Дейн и се понесе в безразсъден галоп по хлъзгавата от мъглата калдъръмена улица. Пред „Бел Флър“ се бяха събрали много мъже. Уморени, те стояха на малки групи и се взираха в сградата, която най-последно бяха успели да спасят.

На стотина метра от „Бел Флър“ конят изпръхтя, вдигна високо главата си и отказа да върви по-нататък, където миризмата на пожара се усещаше все по-силно. Дейн скочи от коня, хвърли юздите на Коул и забърза към къщата.

— Какво, по дяволите, е станало тук, Джейми? — той постави ръката си на рамото на мъжа, разпознавайки под пласта черни сажди един от барманите, който работеше във „Флър“.

— Пожар, мистър Морган — посочи уморено с ръка към сградата мъжа. — Започна в една от частните трапезарии в партера и обхвана предното крило и салона.

— Започна в сградата? Или отвън?

— Избухна вътре в сградата — отговори барманът с неохота, избягвайки да срещне погледа на Дейн. — По начина, по който избухна, изглежда е... предизвикан нарочно.

Миризмата на изгоряло беше остра и силна и се стелеше ниско по земята, тъй като мъглата, която изпълваше въздуха, я притискаше надолу. Малки частици черна пепел още се носеха мързеливо из въздуха. Дейн погледна към горните етажи на „Флър“. Устните му бяха стиснати. Вторият и третият етаж поне отвън изглеждаха незасегнати. Вътре, спомни си думите на бармана, Дейн. Тара също е била вътре. Той можеше да се обзаложи, че Тара беше причинила пожара, насърчена от Гарвис Треймор. Почувства ледената тръпка на гнева и си обеща, че този път ще накаже Тара за подлостта ѝ.

— А Сабрина? — попита той почти без надежда. — Сабрина добре ли е?

Мъжът, изглежда, се стресна, а това беше достатъчен отговор за Дейн.

— Добре е, сигурен съм. Искам да кажа, че не съм я виждал, но пожарът не стигна до стълбището и смятам, че е добре горе...

Дейн си проби път през тълпата, изблъсквайки с рамо насъбралите се мъже по пътя си към изгорялото от пожара фоайе. Усети как сърцето му се сви от някакво лошо предчувствие.

— Коул! Оседлай ми Сънденс! — извика той през рамото си, после тичешком влезе във „Флор“, мина покрай широкото предно стълбище и се отправи към задното. Задната врата също зееше широко отворена, без да има каквато и да е охрана. Дейн се препъна в една пушка в тъмнината, оставена от някой от мъжете.

Тук миризмата на изгоряло не се чувстваше така силно. Но друга миризма, много по-различна, моментално докосна обонянието му, подразни го с интимността си, а после изчезна, докато той се опитваше да си спомни откъде я познаваше.

Не отдели повече време на това, а хукна нагоре по стълбището, като взимаше стъпалата по две, макар инстинктивно да разбираше, че това беше едно напразно усилие.

Дейн премина, без да спира, площадката на втория етаж и се затича към третия, молейки се да намери Сабрина там, където трябваше да бъде. Премина по неосветения коридор и блъсна с рамо вратата на апартамента си, за да я отвори.

Дори и в отсъствието на светлина той можа да разбере това — Сабрина не беше там.

Слабата светлина, която идваше от забулената в мъгла луна, осветяваше останената на масата отворена книга, а няколкото възглавници, сложени една върху друга на голямото легло подсказваха, че тя беше почивала тук.

Страхът се надигна и заля цялото му същество, стегна сърцето му, а устата му пресъхна. Дейн се обърна и забърза обратно надолу по стълбището. „Мисли! — заповяда на себе си той. Не се паникьосвай, а мисли! Тя едва ли е могла да изчезне преди повече от броени минути. Къде можеше да я заведе Треймор? В полицията? В хотела, където беше отседнал? Къде?“

— Дейн?

Изглежда, и Коул притежаваше шесто чувство, тъй като заедно с Тревис, вече чакаха Дейн на малката уличка зад „Флър“. Бяха се качили на конете си, а Сънденс стоеше до тях оседлан.

— Няма я горе — отговори кратко Дейн.

За пръв път в живота си чувстваше студенината на гнева, нещо, което плашеше дори и него самия. Когато Коул се наведе, за да му подаде юздите, Дейн ги хвана с едно бързо движение и кимна с глава, за да му благодари. Той се метна на седлото на Сънденс, без да говори.

— Накъде, Дейн? — наруши тишината Тревис.

— Това е въпросът, накъде? Но нямам отговор — Дейн се взираше безпомощно нагоре-надолу по дължината на мрачната уличка. Очите му не виждаха никакво разрешение. Дори инстинктът му, обикновено толкова силен и верен, като че ли беше замръзнал в тази вътрешна студенина, която беше стегнала душата му. Сърцето му крещеше, настояваше да тръгне незабавно — накъдето и да е — да пришпори Сънденс и да язди в нощта, за да търси Сабрина, преди да е станало твърде късно. Но къде? В каква посока? — По дяволите, не знам накъде да тръгнем! След престоя ми при чейените можех да се обзаложа, че мога да намеря каквато и да е следа. Но дали ще мога да намеря дирята на карета, която пътува по павирани пътища?

— Треймор е отседнал в „Юниън“ — съобщи Коул. — Може да започнем оттам.

— Да. Може би. Мисля, че това е по-добре, отколкото да стоим тук и да...

Сънденс се дръпна ненадейно, като прекъсна Дейн. Някакво малко белезникаво парче плат се подмязаше от появилия се нощен вятрец. Този познат мирис, който беше усетил преди, се появи отново.

— Тара? — попита Тревис. Неговият кон също се дръпна уплашен. И той беше видял парчето дантела да се премята от вятъра.

— Да. Тара. Да я вземат дяволите, тази уличница — изруга тихо Дейн.

Както стоеше на коня, Тревис потрепери и побърза да отмести погледа си.

— Веднъж избягах от нея. А не трябваше. Още тогава трябваше да я убия. Кълна се в Бога, че ако тя е сторила нещо лошо на Сабрина, ще я накарам да си плати този път! — взираше се Дейн в дантелата,

която изчезна в тъмнината. С голямо усилие на волята си наложи да подреди мислите си.

Но студенината все още стягаше сърцето му. Мисълта му бе заета с Треймор и Тара, които, взети заедно, бяха опасна двойка. Той потрепери, като че ли душата му искаше да се освободи от ледената прегръдка и да се върне към топлината.

— Господарю на „Фльор“? — един възрастен скитник, облечен в официални, но явно отдавна непрани дрехи, излезе от сенките на уличката и тръгна към тях с изумително достойнство. Две кучета вървяха до него. Едното се обърна тъжно и започна да души наоколо, търсейки храна. — Господарю на „Фльор“? — каза отново възрастният мъж, този път по-настойчиво, тъй като Дейн не му беше отговорил.

— Дейн — повтори тихо Коул. Той беше усетил студа, който стягаше душата на неговия приятел, разбирайки отлично какво чувства. Погледна към Дейн, молейки се на Бога приятелят му да се освободи от тази студенина. Беше едно да убиеш човек, защото нямаш друг избор, а съвсем друго да убиеш заради сляпото убеждение, че трябва да го сториш.

— О! — свъси веждите си Дейн и погледна към възрастния мъж, който стоеше пред него, като поклати главата си в отговор. Император Нортън, както му казваха те — един стар скитник, луд, който мислеше, че е крал, а кучетата — негови придворни. Обикновено той се отнасяше снизходително с него, тъй като чейените смятаха лудостта за знак на божествено присъствие, а и нищо не му струваше да даде на стария човек храна или да се отнесе към него с търпение и доброта. Но не и сега. Не и в този момент. — Не сега, Ваше Величество. Моля ви. Много бързам.

— Аз ви търсих, сър, но вие не бяхте тук.

Император Нортън не обърна внимание на думите на Дейн и продължи:

— Не можах да събудя никого от моите пазачи на замъка също. Тук имаше един мъж с черна шапка на главата. Тук, на моята улица. Той не ми обърна никакво внимание, когато му наредих да спре и да обясни какво иска. Лорд Блекстоун — той направи импозантен жест към едно от кучетата, което седеше и чакаше търпеливо с провиснал език — беше напълно сигурен, че този човек имаше лоши намерения.

Като чу монолога, Дейн премигна. Очите му се взираха проницателно във възрастния мъж.

— Мъж... А имаше ли и жена?

— Да. Две. Едната — чернокоса като кралицата на мрака, а другата имаше златна коса. Като принцеса. Макар че не изглеждаше добре.

Сърцето на Дейн се обърна. Опитвайки се да си наложи да остане спокоен, той се наведе от седлото и каза:

— Да. Принцесата... е моята съпруга. Струва ми се, че... онзи мъж я открадна от покоите ми. Пеша ли тръгнаха? Или с карета? Какво?

— Той говореше за някаква лодка, която били закотвили наблизко. Побързайте, милорд. Преди да са напуснали пределите на кралството.

— Да. Да, благодаря ви, Ваша светлост — кимна с глава Дейн и се изправи на седлото. Погледна към Коул, после към Тревис. — Към брега! Доковете надолу по „Кърни“! Хайде!

Той подкара Сънденс, преди още да е довършил изречението си, пришпорвайки мощния жребец надолу по тъмната уличка, а после по осветената улица „Вашингтон“. Препускаше лудо към брега, въпреки опасния, хлъзгав път. Чувахе тропота от копитата на конете на Коул и Тревис, които галопираха зад него, но не се обръщаше да ги погледне. Малко по-надолу по хълма, където „Вашингтон“ се пресичаше с „Кърни“, той заби шпорите си в Сънденс още по-силно и се потопи в гъстата мъгла, която се стелеше студена и влажна над залива.

Сабрина потрепери от ледения вятър, който духаше от океана към сушата. Той свистеше в сивото платно, завързано за единствената мачта на лодката и разнасяше гъстата мъгла над пристанището. Студеният въздух беше прояснил мозъка ѝ, ако това изобщо можеше да бъде някакво предимство сега. Не, помисли си тя и отново потрепери. Твърде късно. Щеше да е по-добре за нея, ако все още беше замаяна. Тъй като беше сигурно, че ще я убият, то би било проява на малко милосърдие, ако я бяха оставили зашеметена и полузаспала.

— Не изглеждаш много доволна, скъпа моя Сабрина — каза Треймор и се усмихна. Той погледна към Тара, която се бе подпряла на перилата до него и като че ли споделяше забавлението му. — Не е

много доволна, мисля, от това как се развива престоят ѝ в Сан Франциско.

Тара се разсмя. Атлазената ѝ рокля прошумоля, а очите ѝ блеснаха, когато се обърна, за да разгледа внимателно лицето на Сабрина.

— Е, тя не е първата и вероятно няма да бъде и последната жена, която открива, че Дейн Морган никога не е на мястото си, когато човек има нужда от него.

— Нещо си променила плановете си, а Тара? — повдигна посребрената си вежда Гарвис.

— Не е нещо, за което си струва да се тревожа. Бих искала да имам и мъжа, и парите, но той сигурно ще разбере, че моите бели ръчички са подпалили „Флър“, и не мисля, че е разумно от моя страна да оставам дълго тук, давайки възможност на гнева му да се развихри. Щях да съм късметлийка, ако можех да получа и Дейн, и парите, но мога да се окажа и без късмет, като не получа нито едното, нито другото, а освен това може ѝ малкият ми хубав врат да не остане на мястото си. Една птичка в ръката ми е достатъчна, Гарвис. Със сто хиляди долара в чантата винаги мога да си намеря друг мъж — може би не точно като Дейн Морган, но напълно подходящ за моите изисквания. За разлика от теб, Гарвис, аз в действителност не съм голяма личност.

— Не, — усмихна се Гарвис.

— Е... може би съвсем мъничко — съгласи се Тара с усмивка, а после отново се разсмя. Тя задържа погледа си върху Сабрина още една минута и след кратко мълчание заговори отново. — Знаеш ли, ти си един много чувствителен мъж, Гарвис, и много наблюдателен. Тя наистина не изглежда щастлива тук, в нашата компания, нали? Защо не се опиташ да я наричаш, Бри? С това галено име я наричаше моят девер. Чух Дейн да ѝ казва така в Денвър. Може би, ако погалиш ръката ѝ и я наречеш Бри, тя ще се почувства много по-добре с нас. Може би ще започне да те гледа така, Гарвис, както гледаше Дейн Морган. Мисля си, че това би придало блясък и красота на целия ти ден.

— А, значи Бри, така ли? Това ли е вълшебната дума? Ако я знаех, можех да си спестя всичките тези усилия!

— А вместо това, такава малка театрална трагедия. Толкова млада, толкова красива, толкова влюбена... и толкова тъжна. Колко време остава, мислиш, докато ѝ позволим да се изкъпе някъде?

Сабрина извърна глава и затвори очите си, за да не могат да видят как се мъчи, да сдържи сълзите си. Достатъчно лошо беше, че Гарвис и Тара бяха победили. Достатъчно лошо беше, че скоро щяха да я хвърлят зад борда. Ръцете ѝ бяха вързани, а дългата ѝ пола и фустите ѝ щяха да натежат като олово и щяха да я дръпнат надолу в тъмната, студена, солена вода на залива. Те победиха. Това би трябвало да ги задоволи. Защо трябваше да се подиграват с нея?

— Да се изкъпе? — отговори замислено Гарвис. — В действителност не съм много сигурен дали ще може. Акулите, нали знаеш. Заливът гъмжи от тях, както разбрах, тъй като тук намират много отпадъци за ядене. И... — той се наведе и хвърли нещо по водната повърхност, после се загледа как се движи на мъжделивата жълтеникава светлина от фенера. — Да, приливът настъпва. Може да стигне до Китай, преди да е свършила с къпането.

— Аз също не бих имала нищо против да отида до Китай, но не по този начин.

— Не. Това едва ли би подходило на стила ти, скъпа моя — сви рамене Гарвис. После се обърна и извика не толкова добродушно към мъжа, който стоеше мълчалив и работеше на светлината на фенера. — За Бога, човече! Това е един най-обикновен мотор! Какво се бавиш толкова?

— Солта и студът — отговори навъсено мъжа. — Тези нови парни неща са темпераментни също като кучките, само когато е топло. Не обичат влажните вечери като тази.

Нямаше значение, мислеше си Сабрина. Вече нищо нямаше значение. Ако не можеха да запалят двигателя, можеха да опънат платното. Нямаше много вятър тази нощ, поне не достатъчно, за да предпочетат да пътуват с платна, но тъй като приливът идваше, те нямаше да се нуждаят от голяма скорост, а можеха да имат време и да се върнат. Имаха достатъчно време на разположение. Дейн все още беше в затвора на полицията и щеше да остане там, поне още няколко часа, по думите на Гарвис; Коул и Тревис бяха „случайно“ заключени при него. Той беше дал огромна сума пари на шефа на полицията за тази услуга.

Моторът внезапно забоботи и дървената палуба потрепери за миг. След това, също така рязко, той спря. Мъжът, който работеше там, изруга и хвърли някакъв метален инструмент. Загубил търпение, Треймор въздъхна дълбоко и поклати глава.

— Достатъчно. Достатъчно. Ще замръзна на тази проклета лодка. Няма смисъл всички да се разболяваме от пневмония. Щом не иска да се запали, кажи му да върви по дяволите, Андерсън. Върви да опънеш платното!

В мига, щом моторът спря да работи, настъпи тишина, в която сякаш се чуваше някакъв тътен, като че ли някъде далече галопираха коне по павираните улици. Ушите на Сабрина доловиха звука и се хвана за него, останала без дъх. Беше ли това някакъв вътрешен инстинкт, или само последна, отчаяна частица надежда?

Тя затаи дъх, наостри уши и устреми цялото си същество към този звук. Да, конски тропот. Галоп. Идваха насам. Но звукът бе погълнат от тежката мъгла, която изпълваше залива. Звучеше като едно странно, далечно ехо — без образ, без материална същност.

Тя извърна главата си и впи поглед в улицата, която се спускаше от хълма и стигаше до морския бряг. Там, горе на хълма, мъглата не беше така гъста и по-скоро приличаше на големи призрачни облаци.

Да! Внезапно, без предупреждение, трима конници изплуваха на билото на хълма. За миг мъглата пред тях се разсея и трите силуета се откриха ясно на черния фон на нощта, преди те отново да се хвърлят напред и да се изгубят в мъглата. Сабрина хапеше устните си, за да не извика, обзета от внезапна надежда. Конят, който препускаше напред, макар че беше само силует и нямаше цвят, имаше една ясно забележима извивка на врата и държеше опашката си високо вирната. Сърцето ѝ беше започнало да бие лудо в гърдите ѝ.

— Сабрина?

Дейн беше извикал името ѝ. Гласът му идваше все още отдалеч, пробивайки си път през студената, лепкава мъгла, която беше станала още по-гъста. Можеше да мине на метри от нея и да не я види.

— Сабрина?

Но и Гарвис го беше чул този път. Челото му се набръчка и някаква несигурност се изписа на лицето му. Очите и ушите му се напрегнаха, за да се уверят, че това, което не беше за вярване, бе

станало. Ездачите бяха преминали покритата с паваж улица „Кърни“ и сега яздеха по дървения крайбрежен път.

— Тара, слушай... Чуваш ли ме... Сабрина не можеше да чака повече.

— Дейн! Насам, Дейн! — извика тя и се наведе през перилата на платноходката. — Дейн, на кея! Но внимавай...

Гарвис я накара да млъкне, като ѝ зашлеви силна плесница с опакото на ръката си и я повали на палубата на лодката. Зашеметена, тя се опитваше да се изправи.

— Тара! Освободи въжетата! — извика Гарвис, обърна се, сграбчи Сабрина и удряйки я отново, изрева яростно: — Отвори си още веднъж проклетата уста и аз ще ти прережа гърлото!

— Сабрина? — сега гласът на Дейн се чуваше по-силно и идваше от по-близо, като че ли беше на не повече от стотина метра. Но все още мъглата бе толкова гъста, че не можеше да го видят.

— Тара? — изсъска Треймор, като пусна Сабрина на грубата дървена палуба. — Въжетата?

— Готово е! — каза Тара, която дишаше тежко, а гласът ѝ издаваше страх и припряност. — Отблъсни лодката от брега! — изсъска на свой ред тя. — Побързай!

Дебелото бяло въже, с което бяха привързали платноходката за кея, се плъзна през тъмната палуба като змия и извивайки се, цопна с тих плясък във водата, предизвиквайки малки вълнички. Лодката като че ли се подвоуми за миг, после бавно се плъзна, отдалечавайки се от дървения кей.

— Не! — с последно усилие на волята Сабрина се изправи на краката си и залитайки, се облегна на парапета. Протегна ръка, опитвайки се да сграбчи дървения кей. — Не! Дейн!

Този път Тара беше тази, която я хвана, и като я дръпна назад, ѝ зашлеви една пареща плесница. Главата на Сабрина се люшна назад. Чувстваше, че се задушава. Беше безпомощна дори да се противопостави на удара на Тара. Замаяна, тя се отпусна на колене, докато лодката бавно се издигаше и спускаше. Сантиметър след сантиметър, кеят се отдалечаваше от тях. Много късно, отбеляза тъжно Сабрина. Този път Дейн ѝ беше дошъл на помощ много късно. С всяка измината минута разстоянието между лодката и дървения кей се увеличаваше, но и тропотът на конските копита се чуваше все по-

близо и по-ясно. За нещастие обаче скоро платноходката щеше да бъде на сигурно място, недосегаема за опити да бъде „хваната“ от сушата. Сабрина не виждаше начин, Дейн да стигне до нея.

Оглушителният тропот на конски копита се разнесе в нощта, когато конниците стъпиха на дългия дървен кей.

Вцепенена, Сабрина повдигна глава и се втренчи безпомощно в отдалечаващия се кей. Разстояние от почти четири-пет метра делеше лодката от земята. Дейн я беше изтървал за толкова малко!

— Съжалявам, джентълмени — извика Гарвис, застанал до ниския парапет, близо до мястото, където Сабрина лежеше свита на кълбо на палубата. — Страхувам се, че закъсняхте. Ще трябва да почакате следващия ферибот!

Той се разсмя високо, развеселен истински от собствената си шега и килна шапката си леко назад.

— Бри!

Този нежен повик предизвика появата на сълзи в очите ѝ. Сабрина се изправи и се втренчи безпомощно назад към кея, неспособна да види дори лицето му за последен път, поради мъглата, тъмнината и сълзите, които се стичаха по бузите ѝ, брулени от студения вятър. Тя можа само да поклати глава в отговор, тъй като се задушаваше от ридания.

— Само я докосни с пръст, Треймор, и аз ще те убия. Кълна се в Бога, че ще го сторя. Все някак си. Все някъде. Все някога. Теб и Тара, двамата!

— Няма да бъдеш първият, който се опитва да го направи, нито пък първият, който не успява да го постигне — продължаваше да се присмива Гарвис в желанието си да покаже, че не беше толкова разтревожен от това.

Но Тара познаваше по-добре Дейн Морган. Лицето ѝ пребледня и застина като изваяно от студен бял мрамор. Нямахте нищо за губене сега и ако Дейн умреше, без да е оставил завещание, за нея се откриваше възможността да спечели много, тъй като все още беше мисис Морган. Внезапно тя пхна ръка в корсажа на синята си атлазена рокля, извади малък пистолет, с дръжка обсипана с перли, и през мъглата го насочи към кея.

Тревис зърна движението ѝ с крайчеца на окото си и извика предупредително, като рязко дръпна юздите на коня си и го подкара до

този на Дейн. Когато малкият пистолет изгърмя, конят на Тревис изцвили от болка и се изправи на задните си крака в отчаян опит да се обърне назад. После падна настрани върху хлъзгавия дървен кей. Сънденс изпръхтя и се раздвижи неспокойно, а Сабрина извика от ужас и страх. Коул бе този, който предпази Дейн от втория куршум, който Тара се готвеше да изстреля. Докато тя се прицелваше в Дейн, той повдигна ръката си и нещо сребристо проблесна в осветената от луната мъгла между кея и платноходката. Смъртоносната стомана на дългия му нож улучи Тара точно под лявата гръд и през атлаzenia корсаж се заби дълбоко в сърцето ѝ. Като че ли удивена от това, Тара остана неподвижна за миг, изтърва пистолета и като докосна дръжката на ножа, се загледа втренчено в него. После се опита да пристъпи напред, залитна и се наведе бавно над перилата на платноходката. При следващото рязко поклащане Тара падна, без да издаде звук, във водите на очакващия я залив.

Сабрина бе тази, която се раздвижи първа. Като се олюляваше, тя бавно се изправи на краката си и тръгна към кърмата на лодката. Със завързани ръце съществуваше малка възможност да доплува обратно до кея при Дейн, но това беше по-доброто решение, отколкото да остане тук, при Гарвис. Вече беше вдигнала крака си, за да прескочи перилата, когато Треймор проумя намерението ѝ и я сграбчи отзад.

— Много героично, а джентълмени? — той не се смееше вече. Беше хванал косата ѝ с ръка и я дърпаше назад, като държеше Сабрина изправена пред него, за да може тялото ѝ да го предпазва от оръжието на мъжете. Той я издърпа бавно на палубата.

— Не скачай, Сабрина! Стой там! — извика Дейн. После вдигна двете си ръце към Треймор, за да покаже, че не държи оръжие, и изрева: — Слушай! Треймор, чакай! Може би ще успеем да се споразумеем...

Ненадейно моторът на лодката заработи, прекъсвайки думите на Дейн. Дървеният под започна да вибрира леко под краката на Сабрина. Тя усети, че Гарвис се вцепени от изненада, а след това се разсмя. Дори докато тя се бореше отчаяно в ръцете му, той продължаваше да я държи и да се смее.

— Преговорите приключиха, мистър Морган! Довиждане!

Дейн изруга тихо, дочул тихото бръмчене на мотора в тишината на нощта. Ако той не беше заработил, то съществуваше все пак

някаква малка надежда да се спазарят с Треймор, но сега и тя бе пропаднала.

— О, Боже... — отекна безпомощно гласът на Тревис. — Не се вижда никаква лодка наблизо, Дейн. Огледах целия кей.

Дейн само кимна с глава и дръпна поводите на коня, като го обърна с гръб към залива и го пришпори.

— Дейн, какво...

Имаше само една последна малка надежда. Очите на Дейн гледаха мрачно, устните му бяха здраво стиснати. Той подкара Сънденс в галоп, отдалечавайки се от залива. После се обърна отново към кея и го пришпори напред. Една надежда. Само една малка надежда. Ако жребецът можеше да го направи? Ако отчаяният опит не убиеше него и коня му.

— Дейн? — Тревис разбра какво беше намислил да направи Дейн и извика ужасен: — За Бога, Дейн! Не го прави! Дейн...

Сънденс профуча през мъглата надолу по дървения кей. Копитата му трополяха така, сякаш хлъзгавото дърво, по което стъпваше, изобщо не затрудняваше шеметния му бяг. Инстинктивно с приближаването на водата ходът на жребеца стана несигурен. Дейн го пришпори леко, като му извика с тих, почти умоляващ глас. Животното покорно наостри уши, удължи крачката си, като се съсредоточи върху това, което се искаше от него.

Сабрина спря вцепенена. Очите ѝ се отвориха широко, докато гледаше онемяла препускация към тях кон.

Много късно. Тя се опита да извика на Дейн да не го прави, но конят вече беше стигнал до ръба на кея и се понесе над сребристосивата вода. Сабрина се хвърли назад, блъскайки Гарвис и двамата паднаха заедно на палубата.

Сънденс врхлетя върху палубата на лодката с ужасен трясък. Изправил се на задните си крака, за да може да се спре, той се подхлъзна на влажната палуба и политна назад, а Дейн се строполи на пода със зашеметяваща сила.

Сабрина си помисли за миг, че лодката ще се преобърне. Първата ѝ мисъл беше да отиде при Дейн, който лежеше неподвижен на палубата. За миг беше забравила за съществуването на Гарвис, но когато чу ругатните му, рязко се извърна към него и успя навреме да забележи, че той припряно бърка в жакета си, докато накрая успя да

извади пистолета си. Олюлявайки се, Треймор сложи пръст на спусъка и насочи цевта към Дейн.

Картината напомняше на тази, която вече беше виждала преди година и половина в Саут Парк, когато Бригс беше стрелял в Дейн и Сабрина го беше помислила за мъртъв. Сега беше същото — Гарвис стоеше там, гологлав, насочил пистолета си към тялото на Дейн!

— Не! Не, дявол да те вземе, Гарвис! Не!

Тя нямаше друг избор, освен да сграбчи револвера с двете си завързани ръце, стряскайки Гарвис с внезапната си намеса.

Треймор отстъпи инстинктивно назад и се опита да изтегли оръжието си. Отчаянието й даваше сили и тя успя да го задържи, като продължаваше да се бори с Треймор, за да може да отклони цевта на пистолета от тялото на Дейн. Още няколко скъпоценни минути бяха спечелени. Гарвис се дърпаше назад, като се мъчеше да освободи пистолета си от ръцете на Сабрина, повличайки я след себе си. Зад тях Сънденс се изправи на краката си и стъпи на хлъзгавата дървена палуба. Дейн изпъшка и разтърси главата си. Платноходката се разклати силно под тежестта на коня, който се опитваше да пази равновесие. Изведнъж изражението на Треймор се промени рязко. Разумът му отново зае мястото на слепия инстинкт.

Той спря да дърпа пистолета от ръцете на Сабрина, а го остави, позволявайки й да насочи блестящата цев към себе си. Тя видя омразата, която проблесна в очите му, решението и удоволствието, което изпитваше той от това. Като извика от страх, Сабрина твърде късно разбра, че беше безсмислено да прави опити да отклони цевта на пистолета, която сама беше насочила към себе си.

В същия миг Дейн блъсна Треймор с ръка и оръжието изгърмя. Той се олюля безпомощно за миг, тъй като не можа да запази равновесие върху клатещия се платноход и от отчаяното усилие, което беше направил, за да стигне навреме до Треймор. Навреме? За част от секундата той не беше уверен в това. Инстинктивно сграбчи Сабрина, като се опря на коляното си, за да запази равновесие, и я дръпна, освобождавайки я от ръцете на Треймор. Погледна нагоре и видя, че Треймор също беше коленичил, а от ръката му капеше кръв. Куршумът го бе засегнал горе в рамото.

Както беше коленичил, Дейн се хвърли напред към Треймор. Той изпусна пистолета, който отхвъркна върху покритата със солена вода и

кръв палуба и се завъртя няколко пъти, преди да достигне отсрещното перило. Треймор успя да се изправи и се затича към носа на платнохода. Дейн го преследваше на една крачка зад него. Сабрина се опита да се изправи, но се спъна в полите на роклята си. Застанала на колене и подпряла се на ръце, тя започна отчаяно да лази по палубата в стремежа си да достигне пистолета. Китките ѝ бяха все още завързани, но тя успя да го вдигне и да завърти барабана, така че да може да го зареди, но той се беше намокрил и не можеше да се използва отново.

Дейн беше последвал Треймор в краткия му бяг и сега се протегна да го хване, но точно тогава Гарвис успя да сграбчи желязната верига на котвата. Като я размаха яростно, той удари Дейн през лицето, оставяйки го зашеметен. Възползвайки се от временното си преимущество, Треймор изкърти с рамо едно дърво от парапета и отново удари Дейн. Той се ухили доволно, когато видя как Морган разтърси главата си и повдигна ръка, за да избърше кръвта от окото си. Усмивайки се, Треймор хвана по-удобно желязната верига и се приготви отново да я запрати към Дейн. В същия момент Дейн се хвърли към него, като приклекна и го удари с рамото си в стомаха. Тъй като ръцете му бяха заети с желязната верига, Треймор не можа да вземе дървото и да се защити, а нямаше време да размаха тежката верига. Той изстена изненадан и се опита да запази равновесие, тъй като лодката силно се клатеше. Твърде късно той пусна веригата и се опита да се хване за въжето на кливера, но не успя. Губейки равновесие, той падна назад в черните води на залива.

— Пусни това нещо или ще те застрелям! Кълна се в Бога, че ще го направя!

Като чу вика на Сабрина зад себе си, Дейн се извърна тъкмо навреме, за да види как един мъж излизаше от машинното отделение. В ръката му проблесна сребристото острие на нож. Той се обърна и видя пистолета в ръцете на Сабрина, както и решимостта в очите ѝ. Пусна незабавно ножа и отстъпи назад. Дейн отиде бързо при Сабрина и обгърна раменете ѝ с едната си ръка, а с другата взе пистолета.

— Върни ни обратно в пристанището! — заповяда кратко Дейн на Андерсън, като насочи пистолета към гърдите му.

Без да се колебае, мъжът кимна с глава и започна да променя посоката на лодката.

— Сабрина?

Викът идваше от тъмната вода, някъде зад тях и накара Сабрина да потрепери.

— Сабрина, помогни ми!

Тя мислеше, че той е умрял и че веднъж завинаги си е отишъл от живота ѝ, когато го видя да пада зад борда. Но Гарвис можеше да плува. Разбира се, че можеше да плува. Ръцете му не бяха вързани една за друга, нямаше фусты и поли, които да го дърпат към дъното. Тя затвори очите си и зарови лице в рамото на Дейн, като че ли се опитваше да избяга от този глас, от тази жалостива молба за помощ.

— Сабрина, моля те!

Беше ли се уморил вече да стои в студената тъмна вода? Беше ли започнал да потъва? Тя стисна здраво очите си, опитвайки се да спре мислите си, но не можеше.

— Дейн — промълви безпомощно Сабрина накрая, като си пое дълбоко въздух и поклати глава. — Не можем да го оставим просто да отиде на дъното... Трябва да му помогнем.

— Не можем. Дори и да искаме, не можем. Няма да стигнем до него навреме.

Това не беше отговорът, който беше очаквала да чуе, и в първия момент с притъпеното си съзнание тя не можеше да разбере това, което Дейн ѝ казваше. Отдалечи бавно лицето си от рамото му и повдигна очи.

В отговор той я притисна по-силно към себе си, като че ли искаше да я задържи там, където беше.

Сабрина се дръпна рязко от ръцете му и се обърна назад. Само за миг тя огледа сребристата повърхност на залива и зърна Гарвис, който плуваше към лодката. В същия момент видя сивата перка на акулата, която пореше гладката повърхност зад него. Една перка... не, две. Изведнъж водата се раздвижи и тя чу неговия ужасен вик. Тогава Дейн я хвана отново и здраво я притисна до гърдите си.

Нещо се блъсна в дъното на лодката. След първия удар последваха цяла серия такива. Вторият вик на Треймор беше прекъснат рязко.

Тревис и Коул викаха тревожно към тях от кея и Дейн им отговори, за да ги успокои. Последва още един тъп удар, когато малкият платноход потърка носа си в очакващия го кей.

— Бри? — това беше нежният глас на Дейн, който приближи устните си до косата ѝ и я целуна. — Бри, всичко е наред сега. Ще те вдигна, за да може Коул да те поеме.

— Не — извика големият негър. — Не, Дейн. По-добре ти имай грижата за нея. Нека аз да се погрижа за... останалото.

Дейн и Коул погледнаха едновременно към палубата, където Сънденс стоеше изправен на четирите си крака. Главата му беше увиснала надолу. От краката му капеше кръв, но поне нито един не беше счупен. Сега, когато усети погледа на Дейн върху себе си, Сънденс повдигна леко главата си и тихо изцвили.

Дейн въздъхна и кимна с глава към Коул. Може би на коня щяха да останат няколко белега от тази нощ. Но не само върху Сънденс, а и върху всички тях щяха да останат белези. Дори сега, след като Тара и Гарвис Треймор си бяха отишли завинаги и Сабрина беше в пълна безопасност в ръцете му, изглеждаше трудно за вярване, че накрая всичко беше свършило. Десетки различни образи и събития изплуваха пред очите му — обляното в кръв младо момиче със златисти коси и упорита брадичка, което стоеше в окървавения разбит дилижанс; първата сълза, която беше проляла за него, когато се върна ранен; първият път, когато я целуна там, в селището на чейените, Блу Джеймисън, Керълайна, Тревис и всички златотърсачи, които я зяпаха в захлас в Денвър; мигът, когато разбра, че я обича, там горе в планината. После се заредиха в бърза последователност снежната буря и леглото от борови клони; Саут Парк; бракът на Сабрина с Лоуъл. После Алтамура и отчаяният им бяг от Мексико, мъчителната несигурност, причина, за която беше Тара; отказът на Сабрина да го остави в Денвър; дълбоката, непоколебима сила на любовта ѝ, която след толкова месеци на лутане му беше дала вярата, която той бе считал изгубена завинаги. И тази нощ, този стремителен галоп през солената мъгла надолу към кея; ужасът, който изпита, когато разбра, че са пристигнали само секунди по-късно, след като платноходът беше започнал да се отдалечава от кея и тъмната сребриста вода на залива беше застанала между тях, в онзи първи миг той не беше в състояние да реши какво да направи.

Но сега, най-после, всичко беше свършило. Всички следващи дни и нощи бяха техни. Дори белезите с времето щяха да изчезнат.

Тези, които щяха да останат, щяха да им служат като едно напомняне през бъдните години — да не приемат любовта като някаква даденост.

Сабрина също изглеждаше потънала в мисли и едва сега се размърда в ръцете му.

— Обзалагам се, че следващия път, когато видиш команчите да нападат дилижанс, ще продължиш да яздиш, без да се намесваш.

Изявлението ѝ прозвуча като въпрос и Дейн поклати главата си в отговор. Усети, че тя трепереше, и се наведе, за да я целуне.

— Бих направил всичко това отново, Бри, дори след минута. Аз те обичам.

— Аз също те обичам, Дейн — Сабрина стоеше неподвижна в прегръдката му. После си пое въздух от топлото излъчване на рамото му, повдигна очи, за да срещне неговите, и дори успя да се усмихне. — Единственото нещо, което липсва сега е една хубава планинска снежна виелица.

— Знам — макар и не от личен опит — че първокласната мъгла на Сан Франциско е почти толкова хубава. Свободна ли сте тази вечер, мисис Морган? — целуна я леко той, наведе се, повдигна я и стъпи на кея. — Дори мога да намеря някой във „Фльор“, който ще ни изсвири един валс.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.